

Hoàng Cung

Contents

Hoàng Cung	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	37
9. Chương 9	39
10. Chương 10	45
11. Chương 11	51
12. Chương 12	56
13. Chương 13	64
14. Chương 14	76
15. Chương 15	83
16. Chương 16	89
17. Chương 17	95
18. Chương 18	103
19. Chương 19	108
20. Chương 20: Phiên Ngoại	115
21. Chương 21: Phiên Ngoại Huyền Thoại Một Thời	124
22. Chương 22	128
23. Chương 23	134
24. Chương 24: Phiên Ngoại	139
25. Chương 25	155
26. Chương 26	162
27. Chương 27	167
28. Chương 28: Phiên Ngoại Chính Triều Đại Sự	171
29. Chương 29: Phiên Ngoại Nhận Hải Tử	176
30. Chương 30: Phiên Ngoại: Chết Độc	187
31. Chương 31: Phiên Ngoại: Tiểu Nhi Đa Sự	197
32. Chương 32: Phiên Ngoại Hiện Đại Thế Giới	201
33. Chương 33: Phiên Ngoại Cung Chiều	210
34. Chương 34: Phiên Ngoại Tứ Hôn	218
35. Chương 35: Phiên Ngoại: Cực Phẩm Nhân Gian	223
36. Chương 36: Phiên Ngoại Cánh Hoa Thời Loạn	227
37. Chương 37: Phiên Ngoại Ghen Tuông	232
38. Chương 38: Phiên Ngoại Sắc Lang Là Gì?	242
39. Chương 39: Phiên Ngoại Thị Phi	246
40. Chương 40: Phiên Ngoại Oan Gia	252
41. Chương 41: Phiên Ngoại Tứ Hoàng Tử Chuyện	261

Hoàng Cung

Giới thiệu

Thể loại: SA, yaoi, dã sử, cung đình, công bá đạo Theo lịch sử Trung Quốc, nhà Nguyên nối tiếp sau nhà Tống (960-1279)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung>

1. Chương 1

Nguyên Thành Tông hay đại hãn Thiết Mộc Nhĩ là vị hoàng đế thứ hai của nhà Nguyên. Ông làm hoàng đế Trung Hoa từ năm 1294 đến năm 1307, đồng thời là Đại Hãn trên danh nghĩa của đế quốc Mông Cổ. Ông là con trai thứ ba của hoàng thái tử Chân Kim và là cháu nội của Đại Hãn Hốt Tất Liệt.

Thiết Mộc Nhĩ là một vị hoàng đế tài ba của nhà Nguyên. Ông giữ đế chế này theo cách mà Hốt Tất Liệt đã thực hiện. Ngoài ra ông còn tiếp tục nhiều cải cách kinh tế, duy trì hòa bình với các hãn quốc phía tây và các nước láng giềng như Đại Việt và Chiêm Thành, những quốc gia công nhận quyền tối cao của ông trên danh nghĩa.

Tuy nhiên vào giai đoạn ông lên ngôi cũng đã xảy ra nhiều sự kiện gây kinh động nhất lịch sử của triều đại nhà Nguyên. Đồng thời ông cũng là vị vua bị ám sát nhiều nhất trong lịch sử các triều vua chúa của Trung Quốc.

Tiết đông chí vào mùa xuân năm Nguyên Thành Tông thứ ba.

– Thưa cha, nếu chúng ta dùng kim mộc hoa kết hợp với linh sơn tuyết liên sẽ có thể chữa lành chứng bệnh này.

Vị đại phu già gật gù mỉm cười trước tài năng của chàng trai trẻ.

– Thái thái cứ đem những thứ này về dùng.

– Đa tạ Hạ đại phu, đa tạ Hạ công tử. Hai vị thật đúng là bồ tát tái sinh. Nếu không có hai vị có lẽ dân nghèo chúng tôi đã phải chịu chết vì dịch bệnh hoành hành rồi.

Bà cụ chấp tay vái lạy hai cha con vị đại phu. Nhưng Hạ công tử kính cẩn đỡ lấy tay vị thái thái ấy mà nói.

– Xin thái thái đừng bận lòng. Y học phải dùng để cứu người, đó là lời thề danh dự của dòng họ chúng tôi.

– Hạ công tử thật giàu lòng nhân từ.

Bà cụ vừa bước lui vừa vái lạy tạ ơn. Khi bà cụ vừa ra khỏi cửa thì Hạ đại phu lên tiếng.

– Lượng dược thảo dự trữ của chúng ta gần hết rồi. Có lẽ cha phải đi kiếm thêm một ít.

– Xin cha cứ ở nhà nghỉ, sớm mai con sẽ lên núi hái thêm.

– Thật nhọc công cho con.

Hạ công tử khẽ lắc đầu.

– Không đâu thưa cha. Con yêu thích công việc này mà.

Hạ đại phu nhíu đôi mày ngài tỏ vẻ u uất.

– Hạ Trung Ân ta suốt đời tận trung báo quốc, hết lòng phục vụ y lý và nêu cao y đức. Vậy mà không ngờ lại có cái ngày này...

– Xin cha bớt đau lòng.

Hạ công tử vội vàng tìm cách an ủi cha già.

– Vốn dĩ thời thế thay đổi nên gia đình chúng ta mới gặp phải chuyện không may. Cả gia tộc ta trọn đời tận trung với Tống vương nay xã tắc lại rơi vào tay người Nguyên, âu cũng là đại cuộc. Thôi thì chúng ta an phận nghèo hèn, sống thanh bần ở làng quê hẻo lánh này cũng có cái thú vui của nó.

– Ta thì đã được trời ban cho cả nửa đời giàu sang phú quý nên ta cũng chẳng nuối tiếc gì khi thời thế thay đổi. Chỉ tội cho con và đại tỷ của con. Khi mới sinh ra đã phải sống trong cảnh bần hàn cơ cực. Ngay đến cả được thảo cũng phải tự mình đi kiếm.

– Thừa cha, cha đã dạy chúng con từ bé là chỉ những cái gì do chính tay mình làm ra mình mới ngộ được giá trị thật của nó. Con luôn nghiền ngẫm câu đó hàng ngày và luôn thấy hoan hỉ vì cuộc sống thanh bần của mình.

Hạ đại phu mỉm cười gật đầu.

– Ta mừng vì ta đã có một đứa con thấu tình đạt lý như con.

– Thừa cha...

– Đại tỷ.

– Nhị đệ.

Hạ tiểu thư nhẹ đẩy cánh cửa bước vào. Hôm nay nàng khoác trên người bộ xiêm y khá lộng lẫy. Viên xung quanh đôi tà áo là hình đôi chim đang tung cánh chao lượn. Tất cả đều được thêu bằng những sợi tơ lụa thượng hạng. Vốn dĩ đây là xấp vải do nhà vua lúc trước ban tặng cho Hạ Trung Ân đại phu.

.....

Gia tộc họ Hạ từ xưa vốn là những danh y của Tống triều. Những thành viên trong dòng họ Hạ thường được nhà vua đặc cách một số quyền như việc tự do đi lại trong cung cấm hay việc không cần quỳ bái trước mặt những cung phi mỹ nữ của vua.

Tuy vậy, vị danh y này chờ đến lúc về già mới thành gia lập thất, vì thế nên có cảnh cha già con mọn. Vốn dĩ nếu Tống triều không sụp đổ thì gia đình Hạ đại phu vẫn là một gia đình danh giá và quyền lực bậc nhất kinh thành. Chỉ tiếc là thời cuộc luôn thay đổi không theo ý muốn của con người.

Trở về với vị tiểu thư trẻ tuổi này đây. Nàng tên Hạ Minh Châu. Năm nay nàng vừa tròn đôi chín xuân xanh, có thể nói nàng có một nét đẹp đủ khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn. Dáng đi, cách đứng và từng cử chỉ của nàng đều được Hạ đại phu chỉ dạy từ thưở nhỏ nên dù xuất thân bần hàn nhưng cốt cách của nàng là cốt cách của một vị cung phi quý phái.

Còn về Hạ Minh Ngọc công tử thì khỏi cần bàn thêm. Tất cả con người chàng đúng với cái tên Minh Ngọc của mình. Với làn da khá sáng kèm với đôi mày cong cong tựa liễu rũ. Đôi mắt chàng tựa như hai viên ngọc tích trữ nước hồ thu. Tuy vậy nhưng vầng trán cao của chàng biểu lộ rõ nét khẳng khái và sự thông tuệ mà chàng có được từ người cha giàu lòng nhân ái của mình. Chàng tựa như hiện thân của một đoá bạch mai. Tuy yếu ớt nhưng vẫn kiên cường bất khuất trước bạo quyền.

– Hôm nay sao con ăn vận có phần trau chuốt thế?

– Thừa cha, hôm nay triều đình có mở cuộc tuyển chọn tài nhân vào cung. Con muốn xin phép cha cho con được thử sức...

– Không được.

Hạ đại phu lập tức khoát tay.

– Ta cấm con đi tham dự vào chỗ đó. Con có biết đó mang danh là cuộc thi nhưng thật ra là một cái chợ người, còn con là một món hàng để họ định giá. Vốn dĩ nếu được làm cung phi thì cả dòng tộc sẽ sung sướng. Nhưng có mấy người có cơ may được tiếp xúc với vua và được vua ân sủng? Vốn dĩ con là con cháu của Tống triều mà lại phải đi cầu cạnh tên cầu hoàng đế của Khiết Đan sao?

– Thưa cha xin cha biết rõ thời cuộc. Ngày nay vị hoàng đế trẻ lên ngôi, khắp nơi thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, ai ai cũng được cơm no áo ấm. Há chẳng phải đó là một vị vua anh minh sao? Vậy tại sao người Hán chúng ta cứ khư khư cho rằng mình đúng? Thưa cha, con cho rằng người Hán chúng ta mất nước là do chính chúng ta đã quá tự phụ và đề cao chính bản thân mình.

Hạ tiểu thư gầy gắt cãi lại. Lúc này Hạ công tử mới mạn phép chen ngang vào.

– Thưa cha, con thấy tỷ tỷ nói cũng đúng, vì người Hán chúng ta không chịu nhìn nhận những khiếm khuyết của mình nên mới dẫn đến tình trạng vong quốc. Ấu đó cũng là do chính chúng ta gây ra.

– Đệ cũng tán thành cho tỷ đi sao?

– Đệ không phản đối. Nhưng ở gần vua như ở gần cọp, mà nhất là trong cung có biết bao cung tần mỹ nữ xinh đẹp, nếu mỗi đêm vua chỉ ân sủng một người thôi thì cả đời ông ta cũng không đi hết cả hậu cung nữa. Vậy liệu tỷ vẫn muốn vào ở chiếc lồng son ấy sao?

– Dù biết là như vậy, nhưng ta không cam tâm đi hầu hạ một kẻ thất phu. Chẳng thà ở trong chiếc lồng son mà cả đời vinh hiển, còn hơn sống trọn kiếp tại chốn thâm sơn này.

Nói rồi nàng quay sang cha năn nỉ.

– Cha đồng ý cho con đi mà. Đi nha cha nha.

Nàng lắc tay áo của Hạ đại phu liên hồi.

– Thôi thôi được rồi. Nha đầu muốn làm gì thì làm, nhưng nhớ lỗ có thất bại thì cũng đừng có về khóc đấy.

– Vâng. Con biết rồi.

Minh Châu vui vẻ chạy như bay ra khỏi cổng. Chờ cho Minh Châu đi khuất, Minh Ngọc quay lại hỏi cha.

– Thưa cha, cha cho đại tỷ đi thật sao ạ?

– Hahaha vì ta biết trước kết quả rồi nên ta mới cho nó đi chứ.

Hạ đại phu vuốt râu cười lớn. Lúc này Hạ thiếu gia ngẩn người ra, gương mặt cậu lộ rõ nét băng khoảng lo nghĩ. Tuy thế cậu cũng cúi đầu lạy cha một lạy rồi lẳng lặng rời khỏi phòng.

“Minh Châu ơi là Minh Châu, con có biết rằng tất cả những tài nhân được tuyển vào trong cung đều đã được quan tri huyện chọn lựa trước cả rồi. Đúng là con nha đầu ngốc...”

Đưa chén trà lên uống một ngụm rồi vị đại phu già tiếp tục cười thầm với những suy nghĩ của mình.

Chỉ tiếc là người tính không bao giờ bằng trời tính. Hạ Minh Châu lại đỗ làm tài nhân và được tuyển thẳng vào cung.

Lúc này cả gia đình họ Hạ đều xôn xao.

– Không thể được.

Hạ đại phu đập mạnh tay xuống bàn.

– Thưa cha, đây là lệnh vua, nếu con không vào cung tức sẽ mang tội kháng chỉ, sẽ bị tru di tam tộc.

Tuy thâm tâm rất muốn phản đối, nhưng rõ ràng điều mà Hạ tiểu thư nói là chí lý. Ông không ngờ ông chỉ đi sai một quân cờ thôi mà đã khiến cho thế trận bất lợi đến như vậy. Rõ ràng nhập cung không hẳn là một chuyện xấu, nhất là với một người tài sắc vẹn toàn như Minh Châu. Nhưng con cháu dòng họ Hạ cả đời tận trung với Tống triều thì làm sao lại có thể đi hầu một tên tặc tử? Hạ đại phu thở dài não ruột, trong đầu ông thậm mong mình sẽ nghĩ ra được một kế sách vẹn toàn.

– Con thiết nghĩ việc đại tỷ đậu tài nhân chưa hẳn là một chuyện không may.

– Cả con cũng nói vậy sao Minh Ngọc?

Hạ đại phu nhìn đứa con mình yêu thương bằng một ánh mắt thất vọng.

Hạ công tử nhìn cha cười rồi nói tiếp.

– Con đã nghĩ ra một ngu kế, đó là ta giả vờ thuận ưng chiếu chỉ nhập cung. Nhưng khi đi đến nửa đường thì tỷ tỷ sẽ làm bộ như bị thương và tất nhiên vết thương giả đó sẽ làm ảnh hưởng đến dung mạo, lúc đó chúng ta sẽ danh chính ngôn thuận được miễn chiếu chỉ này. Không biết cha thấy sao?

– Hahaha đúng là con trai ta. Rất sáng suốt ngay cả trong tình huống ngặt nghèo này.

– Con phản đối.

Minh Châu lên tiếng.

– Con không muốn phải làm theo sự sắp đặt của hai người. Con muốn nhập cung, con muốn làm hoàng hậu. Con không muốn sống mãi ở cái làng quê hẻo lánh này một giây một phút nào nữa hết.

– Tỷ tỷ... Thật lòng đệ chỉ muốn giúp tỷ. Với nhan sắc trời ban của tỷ đệ tin việc tìm kiếm một lang quân như ý không hề khó chút nào, há tại sao lại phải cầu cạnh một người đàn ông có đến hàng trăm hàng ngàn những cung tần mỹ nữ bên cạnh?

– Tốt nhất đệ đừng xen vào chuyện của ta. Đó là quyết định của cá nhân ta. Ta mong đệ vẫn sẽ là đệ đệ tốt của ta và đừng cố ngăn trở ta nữa.

Hạ tiểu thư giận lên khiến cho nét ngọc như bị xóa mờ đi. Có vẻ như ngay cả với những con người xinh đẹp thì khi giận lên những đường nét quý phái cũng đều bị lu mờ hết chỉ chừa lại là một gương mặt của một người con gái dân dã bình thường.

– Con đúng là... Ta thật tức chết vì con.

Hạ đại phu cầm chén trà dằn mạnh xuống mặt bàn. Hạ tiểu thư quay người bước nhanh ra ngoài, nhưng nàng vẫn nói vọng lại phía sau.

– Tốt nhất hai người đừng nghĩ ra trò gì ngăn cản con. Nếu không con sẽ trình báo quan phủ là cả hai đang âm mưu kháng chỉ. Lúc đó dù con có làm hoàng hậu cũng khó lòng mà xin tội được cho hai người.

– Người...

Hạ tiểu thư lảng lảng rời khỏi phòng, nàng bỏ lại sau lưng người cha già đang đau đớn vì đứa con bướng bỉnh không nghe lời. Nàng đâu biết rằng trong hai đứa con, nàng lại là người được cha nàng thương yêu nhất. Vậy mà giờ đây chính sự quyết định sai lầm của mình mà cha nàng đã đẩy nàng xa lìa gia đình...

2. Chương 2

Hai tháng sau, Hạ Minh Châu nhập cung làm tài nhân. Nhưng vì tố chất thông minh và nhan sắc trời ban nên chỉ trong một thời gian ngắn nàng đã có thể leo lên chức vị phi tần. Khâm phục, khâm phục thay.

Nhưng nào ai biết rằng sóng gió trên chiến trường gây gút bao nhiêu thì sóng gió nơi hậu cung càng gây gút hơn bấy nhiêu. Vốn dĩ hoàng đế chỉ có một nên các cung tần mỹ nữ đều cố cấu xé lẫn nhau chỉ mong có được một ánh nhìn từ vị đế vương ấy.

Hiển nhiên Minh Châu cũng không nằm ngoài vòng xoáy danh vọng đó.

Cung hoàng hậu.

– Con bé cung phi mới vào cung và được hoàng thượng sủng ái đó tên gì vậy?

– Dạ thưa hoàng hậu. Nàng ta tên là Hạ Minh Châu.

– Hạ Minh Châu à? Họ Hạ... Hình như ngày xưa dòng họ này đã từng làm quan cho triều đình nhà Tống.

– Dạ thưa bẩm hoàng hậu. Họ Hạ là một họ lớn của người Hán nên việc khẳng định như thế e là không chính xác.

Vốn dĩ Thất Liên Bát Nhĩ Đa là hiền đệ của đương kim hoàng hậu nên lời ngài nói cũng có chút giá trị hòng giúp cho Minh Châu thoát khỏi cảnh hiểm nghèo. Nhưng rồi hoàng hậu khẽ lắc đầu.

– Đám người Hán rất khó khuất phục, mà cho dù chúng có chịu khuất phục thì đó chưa hẳn là điều tốt. Chẳng sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, thôi thì hãy điều tra nhân thân của Minh Châu cho ta.

– Dạ.

Bát Nhĩ Đa đại nhân cúi đầu hành lễ, rồi ngài bước lui ra ngoài.

– Hoàng thượng... Người có biết thần làm tất cả những việc này là vì người không?

Từng giọt châu lăn dài trên gò má hồng đào. Làm phận nữ nhi thật khổ, mà khổ tâm nhất là khi phải chia sẻ người mình yêu thương cho một kẻ khác...

Tại ngự thư phòng.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

– Miễn lễ. Bình thân.

– Tạ hoàng thượng.

– Chuyện trăm dặm người làm đã làm đến đâu rồi?

– Dạ thưa, đúng thật là Hạ Minh Châu là con của Hạ Trung Ân, người được mệnh danh là Hoa Đà tái thế.

– Là kẻ đã năm lần bảy lượt từ chối lời mời của vương triều mà đi sống ẩn dật ở vùng thôn dã. Khá khen cho Hạ gia các người...

– Bẩm hoàng hậu tới.

Tiếng vị tổng quản thái giám vang lên, nhưng rồi dù chưa được lệnh cho vào mà hoàng hậu đã ngang nhiên xông thẳng vào ngự thư phòng.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

– Miễn. Hoàng hậu có việc gì à?

– Thưa hoàng thượng, thần thiếp được biết rằng Hạ Minh Châu có lai lịch bất minh. Rõ ràng nàng ta là con của một đại quan của Tống thất ngày xưa mà nay lại chịu vào cung hầu hạ hoàng thượng. Thần chỉ e là...

– Ở đâu khanh có tin đó?

Trên gương mặt vị vua trẻ vẫn là một ánh nhìn vô cảm lạnh lùng. Rõ ràng người đàn ông quyền lực nhất nước này là một con người khó đoán. Hay phải chăng ngài là người không có cảm xúc?

– Dạ bẩm thần thiếp...

– Bẩm hoàng thượng, vì hoàng hậu lo cho ngài nên đã sai thần đi điều tra xem mọi sự như thế nào...

Hoàng đế không nói gì, ngài chỉ thoáng cau mày lại. Có vẻ như hoàng hậu đã khiến cho long nhan nổi giận rồi.

– Xin hoàng thượng tha tội. Thần chỉ...

Hoàng hậu vội quỳ xuống dưới chân ngài mong hưởng sự khoan ân. Vốn dĩ Nguyên Thành Tông là một hoàng đế anh minh. Nhưng sự anh minh đó luôn đi kèm với sự hà khắc, không một vương triều nào mà hậu cung lại có thể yên ắng được như hậu cung của Nguyên Thành Tông. Không phải vì số lượng cung tần mỹ nữ ít nhưng là vì ngài đã ban lệnh: Chỉ cần ai vượt quá phận sự của mình mà gây rối trong cung thì cứ y lệnh xử tử. Ngài không muốn suốt ngày cứ phải dành thời gian ra để phân xử những cuộc cãi vã vô cớ của đám phụ nữ trong cung. Cho dù đó có là sủng phi đi chăng nữa thì nếu phạm tội cũng bị xử vào tội chết.

“Sủng phi”? Hai từ đó liệu có đúng với người đàn ông này không? Vì nếu giải thích theo lí lẽ thông thường thì sủng phi chính là người mà hoàng đế yêu thương và tin tưởng nhất.

Nhưng tiếc là người đàn ông này lại không đặt niềm tin vào bất cứ một ai, dù cho người đó có là con của tể tướng hay quốc cụu thì mọi thứ cũng vậy thôi. Vì thế nên chẳng bao giờ ngài ngủ lại qua đêm bên cạnh một phi tần nào cả, ngay với đương kim hoàng hậu cũng không.

Có lẽ người bạn đường trung thành duy nhất mà ngài có thể tin tưởng là thanh gươm ngài hay đeo bên người, và nó cũng được đặt ngay dưới gối của ngài mỗi khi ngài ngủ.

.....

– Thôi được rồi.

Hoàng đế tiếp tục nhìn vào tấu chương bằng một vẻ mặt lạnh lùng vô cảm.

– Dạ dạ thần đội ơn hoàng thượng.

Hoàng hậu dập đầu tạ ơn.

– Nếu không có việc gì thì khanh lui ra đi.

– Dạ thần xin phép cáo lui.

Nói rồi hoàng hậu cúi đầu lạy tạ rồi bước lùi ra ngoài. Ở trong này thừa tướng khẽ lắc đầu, vốn dĩ hoàng hậu là mẫu nghi của một nước nhưng khi đứng trước người đàn ông của mình vẫn phải khúm núm cúi đầu. Liệu có chăng cái gọi là nghĩa vợ chồng giữa chốn thâm cung này?

– Bát Nhĩ Đa, đã hết chuyện của khanh, khanh có thể ra ngoài.

– Dạ hoàng thượng.

Chờ cho Bát Nhĩ Đa đi khuất, thừa tướng khẽ bước lên và tấu cùng vua:

– Tâu hoàng thượng, hãn quốc Sát Hợp Đài có dấu hiệu bất phục chúng ta. Theo thần được biết thì khả hãn Cáp Lạp Hoà Lâm đã tỏ ý coi thường hoàng thượng trong bữa tiệc chiêu đãi các hãn quốc...

– Ta đã đọc bằng tấu chương của khanh rồi.

Hoàng đế nhếch môi cười.

– Bẩm nhưng nay Cáp Lạp Hoà Lâm lại muốn mời hoàng thượng đến Sát Hợp Đài. Thần e là...

– Nếu ta không đi, hãn sẽ cho ta là con rùa rút cổ, còn nếu ta đồng ý đi, cũng có nghĩa ta đã tự chui đầu vào lưới. Theo ý khanh ta nên làm sao?

Hoàng đế nhẹ mỉm cười như đang thử dò ý của Bá Nhan thừa tướng.

– Thần nghĩ hoàng thượng chưa nên giáp mặt trực diện với bọn chúng. Thần chỉ e bọn chúng vẫn còn căm tức vì việc chúng ta đã thành lập một đế quốc riêng và ngày càng mở rộng lãnh thổ về bốn phía.....

– Người cho là ta chưa đủ tài đức để khuất phục bọn chúng sao?

– Dạ hạ thần không có ý đó.

Thừa tướng vội quỳ xuống, nhưng Nguyên Thành Tông mỉm cười và nói.

– Ta chỉ hỏi người vậy thôi, nhưng thật sự trong đầu ta đã có kế sách rồi. Người lại đây.

– Dạ.

Thừa tướng vội vã bước đến gần bệ rồng để chờ nghe chỉ dụ của vua....

– Dạ hoàng thượng anh minh. Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Thừa tướng hoan hỉ khôn xiết vội quỳ xuống tung hô.

– Thôi được rồi, khanh có thể lui. Nhớ chuẩn bị tất cả những thứ ta đã dặn, chúng ta không thể đến đó mà không có quà cho Sát Hợp Đài được.

Hoàng đế mỉm cười một cách lạnh lùng.

– Dạ. Xin hoàng thượng yên tâm giao việc ấy cho thần.

Sau khi hành lễ xong thì thừa tướng lui ra ngoài.

“Cáp Lạp Hoà Lâm ơi là Cáp Lạp Hoà Lâm, người không biết cách nhìn người thì người chết cũng đáng rồi. Rõ ràng vị hoàng đế trẻ tuổi này tài năng và cả sách lược không hề thua kém đại hãn ngày trước, vậy là đại hãn có thể nhắm mắt được rồi.”

Thừa tướng vừa đi vừa tự mỉm cười một mình. Vốn dĩ Nguyên Thành Tông không phải là lựa chọn ban đầu của Hốt Tất Liệt. Vì đại hãn đã lựa chọn con trai người, tức thái tử Chân Kim lên ngôi. Nhưng tiếc là thái tử mất sớm nên ông buộc phải lựa chọn giữa Nguyên Thành Tông (Thiết Mộc Nhĩ) và Cam Ma Lạt. Tuy vậy nhưng Nguyên Thành Tông lại được sự hậu thuẫn từ phía những quan lại trong triều, trong số đó có thừa tướng Bá Nhan...

Những quan lại cao cấp này đã bảo đảm cho việc lựa chọn của Hốt Tất Liệt trở thành sự thật sau cuộc tranh giành ngai vàng của người anh là Cam Ma Lạt.

Nhưng sau đó sóng gió trong hoàng triều vẫn tiếp tục nổ ra sau ngày vị vua trẻ lên ngôi. Tuy vậy nhưng vì Nguyên Thành Tông là một vị vua anh minh tài giỏi nên việc dẹp yên trong ngoài đã được diễn ra hết sức tốt đẹp. Ngải lại còn ban bố nhiều bộ luật mới khiến cho người Hán cũng dần có được những quyền lợi như người Mông.

.....

Trở về với chốn làng quê nơi Hạ gia sinh sống. Có thể nói khung cảnh lúc này thật thanh bình với những con người dân dã bình dị.

Nhưng rồi biến cố đã bắt đầu xảy ra.

– Mời người kế tiếp.

– Công tử, người thật muốn đứng xếp hàng chung với những kẻ này sao?

Vị công tử không trả lời mà khẽ nhích lên thêm một chút. Tuy vậy nhưng kẻ hầu cho người không dám hé răng phản đối thêm nữa. Rõ ràng vị công tử này là người có uy thế nên dù ngải đã che giấu nét cao sang trong chiếc áo vải thô ráp của những người thường dân nhưng những khí chất của ngải vẫn lộ rõ ra bên ngoài.

– Hạ thiếu gia đứng thật anh tú như lời đồn...

Hai hạ nhân đi theo sau vị công tử khẽ thì thầm với nhau.

– Mời ngồi.

Hạ công tử khẽ mỉm cười nhìn người bệnh nhân đặc biệt này. Rõ ràng theo tướng mạo và tác phong của người này cho thấy y không phải thuộc tầng lớp dân thường. Nhưng y lại ăn vận như một người đi buôn phương xa, như vậy rõ ràng là có ý che giấu thân phận ở đây mà.

“Liệu có khi nào là con trai quan phủ cải trang xuống đây nhằm thị sát dân tình không?”

Hạ công tử bắt đầu chần mạch cho y. Tay cậu chạm vào bàn tay to lớn của kẻ ấy. Lúc này tuy đôi mắt cậu tỏ vẻ không quan tâm nhưng cậu vẫn cảm nhận được ánh mắt khẳng khái lạnh lùng của kẻ đối diện đang quan sát mình.

“Nhưng dù là ai đi nữa thì đã đến đây ta cũng phải xem như bao bệnh nhân khác, vẫn phải chữa trị tận tình.”

Cậu nhẹ rút tay lại, rồi cậu im lặng viết đơn thuốc cho người bệnh, xong cậu khẽ ngược lên nhìn vị công tử ấy và mỉm cười.

– Ngải không có bệnh gì cả. Chỉ là do căng thẳng nhiều nên sinh ra chứng đau nửa đầu. Nay tôi kê đơn thuốc này chỉ bao gồm những thứ thuốc bổ bình thường và cả loại thuốc định thần.

–

– Liều lượng dùng thì chút nữa A Lâm sẽ nói với ngải.

Vị công tử đó khẽ nhếch miệng cười rồi ngải đưa tay vào thắt lưng lấy ra một miếng ngọc bội.

- Cái này coi như ta trả phí xem bệnh.
- Không, ở đây phát thuốc miễn phí. Nhưng nếu ngài có lòng thì xin hãy đem miếng ngọc này đi đổi thành gạo cứu trợ cho những người nghèo xung quanh đây.

–

- Năm nay hạn hán mất mùa nhiều nơi khiến cho dân tứ xứ càng lúc càng đổ về chốn này...
Vị công tử khẽ nhìn chàng với ánh mắt thoảng ngạc nhiên. Nhưng rồi ngài cũng mỉm cười gật đầu.
- Được. Quả nhiên lời đồn về Hạ gia không sai một chút nào cả. Nhất là về Hạ công tử.
- Xin ngài đừng quá lời.

Cậu mỉm cười lắc đầu tỏ ý không muốn nghe. Vị công tử kia cười lớn rồi đứng dậy nhưng thay vì ngài quay đi thì ngài khẽ cúi người xuống. Lúc này theo phản xạ Hạ công tử cũng đứng dậy và cúi đầu xuống thi lễ với vị bằng hữu mới quen này của mình.

“Nhưng có gì không phải lắm ở đây nhỉ?”

Hạ công tử khẽ nghiêng đầu suy nghĩ giây lát. Không phải quá đi mới đúng. Vì rõ ràng vị công tử ấy không hề có ý thi lễ với cậu.

“Nhưng vị công tử ấy cúi người xuống là để làm gì?”

Câu trả lời là vị công tử ấy cúi người xuống là để nhặt lấy cánh hoa mai vương trên tóc cậu.

Sẵn nói về vị trí Hạ thiếu gia đang ngồi chần mạch, chiếc bàn nhỏ của cậu được đặt ngay dưới gốc cây bạch mai, vốn dĩ đây là loài cây kiểng trong cung mà cha cậu đã được Tống vương ngự ban. Và hiển nhiên những bông hoa mỏng manh ấy khi đứng trước một cơn gió lớn sẽ tự động bị cuốn bay theo.

.....

- Thưa công tử, vậy là xong rồi ạ? Chúng ta trở về đúng không?

Vị công tử ấy không trả lời mà chỉ im lặng gật đầu. Trên tay người lúc này vẫn còn giữ lấy cánh hoa trắng mong manh ban nãy. Trong ánh mắt của người, ta thấy hiện rõ lên một nét thích thú lạ kì như người thợ săn vừa phát hiện ra được một con mồi béo bở. Có vẻ như sóng gió thật sự đã bắt đầu xảy ra rồi.

Liệu số phận của Hạ gia sẽ ra sao trong những ngày sắp tới?

3. Chương 3

- Thưa Hạ phi, đã khuya lắm rồi, xin người về nghỉ.
- Không. Ta muốn ở đây chờ hoàng thượng.

Hạ Minh Châu khẽ kéo vạt áo lạnh sát vào da thịt mình. Từ chiều đến giờ nàng đã ngồi tại hồ Thu Nguyệt này để đợi hoàng đế. Thường ngày hoàng đế rất hay ra đây ngắm cảnh sau những phút giây triều chính. Và đây cũng chính là nơi hoàng đế gặp nàng lần đầu tiên. Nhưng vì sao những ngày qua ngài hoàn toàn không ghé nơi này nữa? Phải chăng trong cung đã nạp thêm tài nhân và hoàng thượng đang bận sủng hạnh những tài nhân mới ấy mà quên mất nàng rồi?

- Đạo này trong cung có tuyển thêm tài nhân không?
- Dạ thưa không ạ.
- Vậy thì tại sao...?

Minh Châu ơi Minh Châu, uống cho nàng thông minh như vậy mà lại không biết tính cách của hoàng thượng. Ngài không bao giờ ở bên cạnh một cung phi nào quá lâu, điều đó cũng gần giống như việc ngài không tin một ai cả. Đó có thể là một điều đau lòng cho tất cả những cung phi mới được ngài sủng hạnh nhưng sự thật vẫn luôn là thứ khắc nghiệt như vậy.

.....

Quay trở lại Hạ gia trang. Lúc này Minh Ngọc công tử mới từ ngoài trở về. Hôm nay cậu đã phải đến tận nhà của những vị đại phú hào mà khám chữa bệnh cho con gái của họ.

“Thật chẳng hiểu các cô nương ấy làm sao nữa. Rõ ràng là không mắc bệnh gì cả mà lại nặng nề đòi ta phải bốc thuốc...”

Cậu vừa bước chân vào cổng thì phát hiện trong nhà hoàn toàn không thấp đèn như mọi khi, còn đồ đạc thì có vẻ như đã bị xáo trộn.

– Thưa cha, có chuyện gì vậy ạ?

Minh Ngọc công tử lo lắng hỏi. Hạ đại phu không trả lời mà chỉ thở dài. Rồi ngài lẳng lặng bước vào từ đường của mình và quỳ xuống.

– Con Hạ Trung Ân vốn dĩ cả đời hành y tích đức. Ngay vào lúc thời thế đổi thay con đã từ bỏ tất cả chỉ mong có được một cuộc sống bình an bên những đứa con của mình. Vậy mà...

– Cha, chuyện gì vậy cha?

– Con lại đây Minh Ngọc.

– Dạ?

Hạ đại phu run run cầm chiếu chỉ triệu hồi và đưa nó cho Hạ công tử.

– Con tự mình đọc đi.

Cậu lo lắng mở sọt chỉ vàng ra và bắt đầu đọc.

“Phục thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng.

Hạ gia các người vốn dĩ là quan lại của Tống thất, đáng ra là phải chết. Nhưng khi tiên vương lên ngôi đã có ý sử dụng lại tài thuật của các người, nghĩ rằng các người sẽ biết ơn hoàng triều mà phụng sự hết lòng. Vậy mà các người đã dám khước từ hồng ân đó. Khá khen cho các người đã lẩn trốn kĩ càng. Vốn dĩ ta sẽ cho quân xuống để xử lý bọn phản thần là các người. Nhưng vì ta khâm phục tài nghệ cùng y đức của Hạ Minh Ngọc. Nay chiếu chỉ này ban xuống hạ lệnh cho toàn bộ Hạ gia phải nhập cung trong vòng một tháng, nếu chậm trễ giết chết không tha. Khâm thử.”

Hai chân cậu khụy xuống khi cậu đọc đến đoạn cuối.

– Thưa cha, vậy bây giờ ta phải làm sao đây?

– Không thể kháng chỉ. Tên hoàng đế đó đã biết rõ tung tích của chúng ta rồi. Giờ chỉ còn một cách thôi...

Hạ đại phu khẽ nói nhỏ vào tai Minh Ngọc. Khuôn mặt cậu lộ vẻ ngạc nhiên nhưng rồi cậu khẽ gật đầu.

– Mọi chuyện xin theo ý cha vậy. Nhưng con sợ rằng các vị ngự y trong cung sẽ biết...

– Không sao. Lúc đó ta sẽ dùng kim châm khống chế các đại mạch chính của con. Chỉ cần con cứ tỏ vẻ ngờ ngác ngắc là được rồi.

– Vâng, con hiểu rồi. Nhưng lỡ như hoàng đế thắc mắc vì sao con...

– Thì ta sẽ nói con lỡ trượt chân ngã xuống núi khi đi hái thuốc. Khi ta tìm được con thì con đã trở nên như vậy.

– Vâng. Con hiểu rồi.

Vốn dĩ tính cách của cậu cũng như cha cậu. Cậu rất ghét phải bó buộc cuộc sống của mình vào những gì mình không thích.

Lúc này Minh Ngọc khẽ cau mày, cậu nhủ thầm trong đầu.

“Rõ ràng đây là một cái bẫy của tên hoàng đế đó. Hắn muốn được tiếng nhân từ nhưng khi vào đến hoàng cung của hắn chưa chắc hắn sẽ tha cho gia đình mình.”

Nhưng nếu không nhập cung thì chắc chắn sẽ mang tội khi quân phạm thượng. Thật đúng là đằng trước là hổ, đằng sau là sói. Tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

“Thôi được rồi. Đành nhắm mắt liều theo số phận vậy.”

Trên đoạn đường về đến kinh đô.

– Con hãy cố gắng chịu đau một chút. Chúng ta sắp vào đến kinh thành rồi.

– Vâng.

Minh Ngọc khẽ nhăn mặt vì Hạ đại phu đang dùng những cây kim châm thật lớn để châm vào các đại huyết trên cơ thể của cậu.

– Ai đó?

– Thưa, thần là Hạ Trung Ân cùng con trai Hạ Minh Ngọc.

– Mở cổng.

Cánh cổng to lớn từ từ nhích từng chút một. Rõ ràng đây là một nơi vào dễ nhưng ra rất khó. Cậu khẽ đưa tay kéo tấm màn che lên để nhìn quan cảnh xung quanh. Nhưng cha cậu đã nhanh chóng giật tấm màn che xuống.

– Mời Hạ đại phu nghỉ ngơi tại đây. Một chút nữa tôi sẽ báo cho hoàng thượng biết, vì giờ đang là buổi chiều của ngài nên chưa thể thông báo ngay được.

– Vâng. Đa tạ công công.

Vị công công tỏ ý dè dặt khi bước ngang qua Minh Ngọc. Rõ ràng đây là một mỹ nam tử với dung mạo bất phàm nhưng sao lại hành xử như một kẻ bị chứng thất thần vậy?

Khi vị công công ấy đi rồi thì Minh Ngọc khẽ mỉm cười vì tài diễn xuất quá đạt của mình. Nhưng nụ cười của cậu ngay lập tức bị Hạ đại phu ngăn lại. Rõ ràng nơi đây không phải là nơi để có thể cười đùa được.

– Bẩm hoàng thượng. Hạ gia đã nhập cung.

Hoàng đế buông tờ sổ trình xuống và mỉm cười một cách kì lạ.

– Cho vào.

– Dạ vâng. Truyền Hạ Trung Ân, Hạ Minh Ngọc vào.

– Thần Hạ Trung Ân cùng con trai thần Hạ Minh Ngọc tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Hạ Minh Ngọc. Ngước mặt lên.

Lúc này Minh Ngọc được cha nắm tay kéo cho quỳ cùng. Cậu cúi mặt xuống để che giấu đi ánh mắt của mình.

– Dạ bẩm hoàng thượng, con trai thần trung tuần tháng trước đã đi hái thuốc nhưng không may lại bị trượt chân rơi xuống núi. Sáng hôm sau khi thần phát hiện thì nó đã trở nên ngơ ngác ngác như vậy. Xin hoàng thượng tha tội cho nó.

Vị hoàng đế khẽ nhíu mày. Rồi ngài từ tốn bước xuống khỏi bệ rồng của mình mà tiến đến gần Minh Ngọc hơn. Lúc này Minh Ngọc hơi chột dạ nhưng cậu đã nhủ với lòng dù hắn là ai đi nữa thì hắn cũng là một con người bình thường thôi. Hắn sẽ dễ dàng bị cậu qua mặt như vị thái giám lúc này vậy.

Hoàng đế dùng tay nâng cằm Minh Ngọc. Lúc này ánh nhìn của cậu chú ý ngay thẳng vào mắt của hoàng đế. Cậu hơi sững lại đôi chút nhưng rồi cậu nhanh chóng biến đôi mắt mình thành một màn sương mờ. Đây vốn dĩ là một ánh mắt thất thần cậu đã học được từ một bệnh nhân của mình.

Nhưng tiếc cho cậu là trong phút giây cậu sững người đó hoàng đế đã phát hiện ra. Ngài khẽ mỉm cười rồi quay lưng đi. Lúc này cậu lại cúi đầu xuống.

“Là vị khách lạ lần trước... Minh thật sơ suất quá, liệu... Hẳn có nghi ngờ mình không???”

Minh Ngọc thầm lo lắng.

“Khá khen cho Hạ Minh Ngọc. Hạ gia các người cũng giỏi bày trò lắm.”

– Thế Hạ đại phu tài cao học rộng vậy mà không thể cứu được con của mình à?

– Dạ, thần chỉ là kẻ sĩ phu tài thô học thiển. Thần không dám nhận lời khen tặng của hoàng thượng. Dù thần đã cố hết sức nhưng khuyến nghị nó vẫn...

Hạ đại phu diễn rất đạt vai diễn của một người cha già đau khổ.

– Vậy hay để ta cho ngự y trong cung xem mạch giúp con của người.

– Thần... Xin đội ơn bệ hạ.

Hạ đại phu tỏ vẻ vui mừng nhưng thật trong lòng ông cũng hơi lo sợ. Liệu rằng những ngự y trong cung có đủ y thuật cao minh để nhận biết rằng mạch đập không bình thường của Minh Ngọc thật chất là do kim châm không chế mà thành không?

– Sao rồi?

– Dạ bẩm hoàng thượng. Mạch đập của Hạ công tử lúc có lúc không. Rõ ràng đây là chứng thất thần thường gặp ở những kẻ đã chịu một cú sốc lớn hay do một cơn hoảng sợ khủng khiếp mà thành.

– Vậy có cách nào chữa không?

– Thần xin phép bốc theo những thang thuốc định thần và những thang thuốc bổ cho Hạ công tử. Tuy vậy nhưng khả năng chữa chạy được cũng rất mong manh.

– Vậy à?

Minh Ngọc khẽ quay đầu đi như một người không liên quan đến chuyện này. Nhưng rồi đôi vai cậu bị tóm lại và gương mặt cậu bị buộc phải đối diện với kẻ đang làm cậu sợ.

Hoàng đế không nói gì mà chỉ nhìn sâu vào đôi mắt của cậu. Cậu khẽ bàng hoàng vì trong đôi mắt đó của ngài lộ rõ vẻ lo lắng cho mình. Phải chăng ngài lo rằng cậu bị chứng bệnh ấy thật? Hay liệu đó chỉ là do cậu tưởng tượng mà thành?

– Hạ đại phu.

– Dạ.

– Ta sẽ cho người sắp xếp chỗ ở cho ông. Tối nay ông có thể đến thăm con của mình.

– Dạ nhưng mà...

– Ta đã điều tra và biết rằng Hạ Minh Châu chính là con gái của ông, dù rằng chữ Hạ trong tên của Minh Châu đã cố ý viết thêm một nét phía dưới... Khá khen cho Hạ gia các người khéo che giấu đi thân phận thật của mình. Được rồi, chuyện đó sau này ta sẽ tính. Bây giờ cho phép người lui.

– Dạ. Tạ ơn hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Hạ đại phu vừa tính nắm tay Minh Ngọc dắt ra thì hoàng đế đã nói.

– Hạ Minh Ngọc ở lại. Còn người lui ra.

– Thần...

– Có gì sao?

Hoàng đế lạnh lùng hỏi lại. Lúc này Minh Ngọc khẽ đưa mắt ra hiệu cho cha mình hãy ra ngoài. Chàng biết rằng có vẻ như vị vua này không tin chàng bị bệnh hoặc là hẳn đang cố vạch tội chàng.

“Nếu lỡ có gì xảy ra thì ta sẽ tự mình nhận tội một mình để không liên lụy đến cha và đại tỷ.”

Hạ đại phu khê hành lễ rồi bước lui về sau. Vị thái giám lúc nãy đã chờ sẵn để đưa ông đi gặp Minh Châu, con gái ông và cũng là phi tần của hoàng thượng.

– Ta xem chừng như Hạ gia các người muốn đùa giỡn với ta.

Hoàng đế lạnh lùng cầm lấy thanh gươm nạm ngọc được đặt cạnh ngai vàng. Ngài nhẹ nhàng rút thanh gươm ra khỏi vỏ và dùng phần sắt nhọn nhất dí sát vào chiếc cổ trắng mịn của Minh Ngọc.

Nhưng Minh Ngọc không một chút phản ứng trước hành động đó. Cậu chỉ nhìn ra xa xăm như một kẻ không biết và không hiểu gì.

– Người bị bệnh thật à?

Ngài nhẹ bước đến sát bên Minh Ngọc. Lúc này cậu hơi hoảng loạn trước thân hình cao to kèm với gương mặt đầy nét nam tính ấy. Rõ ràng hoàng đế là một người anh dũng, ngài thể hiện rõ bản chất của một vị vương ngay cả trong ánh mắt lẫn giọng nói trầm hùng của ngài. Cậu hơi nhích chân lùi ra sau.

Nhưng đôi tay ấy đã vịn chặt vai cậu lại. Cậu khó nhọc nhìn thẳng lên gương mặt hoàn hảo ấy và thầm mong là mình đừng để xảy ra sơ xuất gì.

Bỗng... hoàng đế cúi xuống hôn vào đôi môi đang hé mở ra của cậu. Cậu hoảng hốt giật lùi người lại ra đằng sau. Lúc này cây kim châm trên đầu cậu bị chệch vị trí và rơi xuống đất.

Tiếng kim loại khô khốc khiến cho cậu giật bắn người lên. Lúc này hoàng đế nghiêm nghị nhìn về phía cậu.

Cậu chờ đợi một sự hạ lệnh từ nhà vua.

Nhưng đức vua vẫn im lặng. Ngài bước đến gần cậu như một mãnh thú, rồi ngài giật mạnh tay cậu về phía mình. Ngài lạnh lùng hỏi.

– Còn bao nhiêu cây kim châm trong người của người?

–

Cậu im lặng nghe như từng hơi thở của đức vua đang phả vào mặt mình. Cậu nhắm mắt lại để ánh mắt không thể tố giác thêm tội chứng của cậu nữa.

– Nếu người không nói thì Hạ Trung Ân sẽ là người nói thay người. Người đâu...

– Hoàng thượng...

Cậu mở to đôi mắt ra và nhìn thẳng vị hoàng đế ấy. Ngài mang một nét đẹp uy nghi nhưng sao lúc này cậu có cảm giác như chính mình đang rơi vào chiếc bẫy đã được giăng sẵn của ngài. Cậu van xin.

– Hoàng thượng, tất cả những ý định này đều là của thần... Xin ngài...

– Vậy còn bao nhiêu kim châm trên cơ thể của người?

Hoàng đế nhếch miệng cười, lúc này ngài khê dụ giọng hỏi. Cậu không nói gì chỉ đưa tay rút nhẹ hai cây kim châm khác trên đầu của mình. Tuy vậy còn cây kim châm nơi cổ thì cậu không tài nào rút ra được. Lúc này cậu nhận được sự trợ giúp từ kẻ ấy.

– Á.

Cậu nhăn mặt vì cách giúp đỡ mạnh bạo ấy từ nơi nhà vua. Vốn dĩ đầu kim châm ngay xương cần cổ của cậu bị chệch nên khi rút mạnh đã làm tuôn ra một ít máu đào. Có vẻ như vết châm bị lệch từ khi ngài ép lấy đôi vai cậu và bắt cậu nhìn thẳng mình.

Lúc này hoàng đế không hỏi thêm điều gì cả mà chỉ im lặng ngắm nhìn cậu. Cậu thoáng lo sợ nhưng rồi cậu lấy hết can đảm mà nói:

– Mọi việc đều là do thần đề xuất, nếu ngài muốn chém muốn giết thì thần xin chịu.

– Người tính nhận tội một mình à?

Hoàng đế nhìn cậu bằng ánh mắt của thú săn mồi.

– Thần chỉ...

– Thế tại sao ta phải giết người?

Hoàng đế tiếp tục dồn cậu vào chân tường.

– Không phải tội khi quân sẽ phải chết sao?

– Vậy mà ta lại định tha cho người đấy...

Tay ngài chạm nhẹ vào làn da mịn màng của cậu.

– Hoàng thượng. Xin ngài... Tôn trọng người khác.

Cậu dùng hết can đảm của mình mà đẩy mạnh vị hoàng đế đó ra xa. Nhưng cậu đâu biết rằng chính vì hành động nông nổi này, cậu đã làm cho long nhan tức giận thật sự.

– Vốn dĩ ta đã định tha cho tội khi quân của các người. Nhưng chính sự bất kính của người đã làm ta suy nghĩ lại. Được rồi, người đâu...

– Hoàng thượng... Xin đừng mà. Tất cả chỉ tại thần không biết lễ nghĩa trong cung... Thần xin hoàng thượng tha tội.

Cậu vội vã quỳ xuống.

– Bẩm hoàng thượng cho gọi...

Cấm vệ quân nghe tiếng kêu vội chạy vào, bọn họ quỳ dưới bệ rồng chờ lệnh của vua.

– Ra ngoài đi.

– Dạ.

Chờ cho đám người ấy đi khuất thì nhà vua bắt đầu tăng hắng nhìn cậu. Ngài mỉm cười hỏi:

– Thế người có biết với thân phận thần tử thì người không được phép cãi lời không?

– Dạ thần có biết...

Minh Ngọc cúi đầu xuống.

– Ngược mặt lên.

Nhà vua lạnh lùng phán. Cậu vội vã ngược mặt lên nhìn thẳng vua. Lúc này đôi mắt to tròn của cậu chỉ phản chiếu duy nhất một hình ảnh uy nghi của nhà vua càng khiến cho ngài thêm phần thích thú.

– Người dám đẩy ta một cái mới này, với tội danh đó đủ khiến cho cả nhà người bay đầu rồi.

Hoàng đế cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt to đen láy đang sợ hãi.

– Nhưng nếu người biết lấy công chuộc tội thì ta sẽ suy nghĩ lại...

– Thần...

– Nếu người không đồng ý thì ta cũng có thể để gia đình người cùng sum họp với nhau trong đại lao của hình bộ.

Hoàng đế cười một cách gian xảo.

Vốn dĩ Minh Ngọc không phải là người sợ chết hay sợ khổ nên nhà ngục không phải là nơi có thể làm nhục chí của cậu. Nhưng mà cậu không thể để cha hay đại tỷ của mình bị liên lụy chỉ vì mình.

“Rõ ràng hần muốn dồn mình vào con đường chết.”

Cậu cay đắng suy nghĩ. Rồi cậu khẽ thở dài cúi đầu.

– Mọi ý chỉ của hoàng thượng thần đều xin vâng theo.

– Được lắm. Vậy việc đầu tiên người phải làm là cúi xuống hôn chân ta.

Tục hôn chân là một tục lệ cổ của người Khiết Đan. Tập tục này thường được dùng cho những nô bộc để tỏ ý kính trọng với chủ nhân.

Tuy vậy vẫn có trường hợp trong hôn nhân người vợ phải quỳ xuống hôn chân chồng như để tỏ ý tôn thờ và đó cũng là để cầu phúc dành cho người chồng của mình.

Cậu không nói gì chỉ cúi người xuống và hôn vào mu bàn chân của hắn. Sau đó cậu ngước mặt lên để chờ lệnh tiếp theo.

– Ngoan lắm.

Hoàng đế nhẹ mím cười với cậu kèm theo đó là một lời khen thưởng. Cậu thoáng bối rối đỏ mặt khi bắt gặp nụ cười ấy. Và tất nhiên cử chỉ đáng yêu ấy của cậu không thể qua mặt được con người gian tà đang đứng ở phía đối diện với cậu.

– Thôi được rồi. Đứng dậy thưa chuyện đi.

– Dạ.

Cậu dọn người đứng dậy thì bỗng cậu ngã nhào ra phía trước. Nhưng cả cơ thể cậu đều được ôm trọn trong vòng tay rộng lớn của ai kia đó.

Cái này không thể trách cậu được, vì đây là lần đầu tiên cậu phải quỳ lâu để nói chuyện như vậy nên tạm thời máu huyết không thể lưu thông kịp, mà sau đó lại phải thành linh đứng dậy nên cậu bị mất thăng bằng là đúng rồi. Tất nhiên đây là một tình huống ngoài dự kiến, nhưng chỉ có kẻ gian đang đứng trước cậu là đã dự trù trước khả năng này mà thôi.

Dường như ôm thôi chưa đủ hay sao mà đôi bàn tay ấy còn cố lần mò xuống phía dưới cơ thể cậu nữa. Cậu đỏ mặt lên khi nhận thấy bàn tay ấy đang đặt sai chỗ, cậu khẽ nhích người phản đối.

– Tạ ơn hoàng thượng... Nhưng thần tự đứng được rồi ạ.

Hoàng đế mím cười không trả lời. Ngài nhẹ nắm lỏng cánh tay của mình để cậu có thể thoát ra được.

– Được rồi. Ta sẽ xem xét về việc có giảm nhẹ tội trạng của ngươi hay không. Nhưng trước mắt nếu ngươi vẫn ngoan ngoãn như vậy thì ta có thể suy nghĩ lại.

Giá như hắn không phải là vua còn cậu không phải phận thần tử dám cậu đã đá bay hắn đi mất từ lâu rồi. Vốn dĩ cậu không phải là một con người dễ mất bình tĩnh. Nhưng tại sao khi đứng trước hắn, trái tim cậu như sắp rơi ra ngoài vậy? Rõ ràng hắn đang cố ý trêu chọc cậu, hắn bắt cậu phải hành xử như một tên nô lệ trước mặt hắn để rồi hắn được dịp hả hê trên nỗi nhục nhã của cậu.

Cậu xoay mặt đi chỗ khác hòng che đi sự tức giận đang hình thành trong suy nghĩ của mình.

“Mới đó mà đã giận rồi à? Nhưng khi tức giận lên nhìn chú thỏ con này càng đáng yêu hơn.”

Cậu hơi mím môi lại khi thấy cái kẻ đáng ghét ấy vẫn đang quan sát mình một cách thích thú. Nhưng rồi cậu cố dùng chất giọng điềm tĩnh của mình và hỏi.

– Thế ngài sẽ tha cho cha thần mà đúng không ạ?

– Tại sao ta phải tha?

– Vì... Cha thần không liên quan đến chuyện này...

Cậu bối rối giải thích.

– Nếu như ngươi chịu nghe lời ta và không tỏ ý kháng lệnh nữa thì...

– Thần sẽ luôn nghe lời người...

Cậu vội vã nhận lời trước khi kịp nghe hết câu nói. Rõ ràng cậu không muốn người đàn ông này thay đổi quyết định nữa.

– Vậy thì hãy ngoan ngoãn ở lại trong cung làm ngự y cho riêng ta.

– Cái gì?

Cậu giật nẩy người và tất nhiên gương mặt cậu lộ rõ vẻ phản đối.

– Người muốn kháng ý ta à?

Hoàng đế hỏi lại cậu bằng một ánh mắt sắc lạnh đáng sợ.

– Không. Thần đồng ý.

– Vậy người không tạ ơn sao?

– Dạ. Thần đội ơn hoàng thượng...

“Đã dồn ép thần vào con đường cùng để bắt thần phải nhận lấy một công việc mà mình không thích...”

Tất nhiên những gì trong đầu cậu phần nào đã hiện lên trên hết trên khuôn mặt thanh tú, điều này càng làm cho hoàng đế thêm phần hứng khởi trước cuộc vui này. Ngài mỉm cười truyền lệnh.

– Người đâu, chuẩn bị nơi ở cho Hạ Minh Ngọc.

Ngài vừa ban lệnh thì ngay lập tức hai vị thái giám đã bước vào. Họ thi lễ với nhà vua, sau đó họ quay sang và mời cậu đi theo mình. Cậu nghiêng mặt nhìn đức vua thì ngài mỉm cười và ra hiệu cho cậu cứ đi theo. Cậu không nói gì chỉ im lặng quay đi.

“Đúng là thỏ ngọc. Ngay cả cúi đầu thi lễ trước khi rời khỏi cũng không biết. Còn phải dạy dỗ thêm nhiều...”

Nhà vua khẽ mỉm cười một mình. Có vẻ như đúng thật ngài đã tìm được một thứ đủ thú vị để ngài có thể dồn tâm trí sau những phút giây triều chính căng thẳng rồi.

4. Chương 4

Những ngày sau đó của Minh Ngọc thật đúng là một chuỗi ác mộng nối tiếp nhau. Cậu cứ nghĩ công việc làm thái y hay ngự y trong cung chỉ đơn thuần là khi vua cần sẽ vào cung để chẩn mạch cho vua. Nhưng ngờ đâu mọi chuyện không phải như cậu nghĩ, cậu buộc phải ở lại luôn trong cung để hầu hạ cho hần. Vốn dĩ cậu là một người rất thích làm việc nhưng nay khi vào cung thì cậu lại phải chịu cái cảnh ngồi yên một chỗ để người khác hầu hạ cho mình. Đó là chưa kể đến việc tên hoàng đế cứ đến làm phiền cậu và dường như mỗi ngày hần đều có cách để chọc cho cậu khổ sở thêm.

“Liệu tiền kiếp mình đã làm gì có lỗi với hần không?”

Cậu tự hỏi lòng mình điều đó mỗi khi nhớ đến hần. Con người gì mà kì lạ, hần là quân vương thì phải có nhiều việc để làm lắm chứ. Còn biết bao cung tần mỹ nữ trong cung đang chờ hần dòm ngó đến nữa. Vậy mà tại sao hần lại dành nhiều thời gian ở cạnh cậu và tìm cách chọc cho cậu giận lên như vậy?

Nhưng Minh Ngọc không phải là người hay nhìn cuộc sống bằng cặp mắt bi quan, nhờ vậy nên cậu đã tìm thấy một niềm vui mới. Và cậu bắt đầu lên kế hoạch để thực hiện niềm vui của mình.

Hôm ấy cậu tranh thủ dậy thật sớm, cậu chờ khi các cung nữ và thái giám đều đã làm xong công việc hàng ngày của họ rồi thì cậu lẳng lặng bỏ ra khỏi phòng. Có thể nói đây là lần đầu tiên cậu dám to gan như vậy. Vì sao ư?

“Trong cung này ngoại trừ ta cho phép, còn lại tất cả mọi việc người đều không được tự ý làm, nhất là không bao giờ được bước một bước ra khỏi cánh cửa này...”

“Ta đâu có bước một bước đâu. Ta đi tham quan chứ bộ.”

Cậu vui vẻ nghĩ thầm trong đầu. Coi bộ hôm nay sẽ là một ngày thú vị với Hạ Minh Ngọc đây.

“Rộng lớn quá.”

Hoàng cung vốn dĩ là nơi rộng lớn, đó cũng là chốn riêng tư của hoàng đế và các cung phi. Ai cũng nghĩ đây là chốn thần tiên, nhưng nào ai biết rằng tại đây cái quan trọng nhất không phải là con người mà là thể diện của hoàng triều. Chính vì thế mà hàng năm có đến hàng chục thái giám, cung nữ chết oan. Lý do

hầu hết đều là không làm đúng phận sự của mình. Có những người chỉ là do vô tình bước vào nơi mà mình không nên đến, và thế là bị khép tội chết.

Cậu hiểu rất rõ những điều luật ấy nhưng vốn dĩ bản tính tò mò luôn thôi thúc cậu phải đi khám phá.

Minh Ngọc đưa mắt nhìn một lượt khắp toàn cảnh xung quanh. Rõ ràng đây là một nơi thật đẹp. Nhưng sao cậu cảm thấy nó thật lạnh lẽo vì cả một đoạn đường dài cậu đi qua đều không thấy một bóng người. Dường như ở đây tất cả cung nữ hoặc thái giám chỉ xuất hiện những khi nào cần. Có chăng những người cậu gặp chỉ là ngự lâm quân, nhưng tất nhiên Minh Ngọc rất khôn khéo để không phải giáp mặt bọn họ. Cậu hoàn toàn không muốn bị ai phát hiện lúc này.

“Chắc hẳn ta sẽ trở về trước khi hấn đến.”

Vốn dĩ mỗi khi hoàng đế giải quyết xong chuyện chính sự sẽ ghé đến nơi của cậu để nghỉ ngơi. Nhưng thường ngài chỉ đến sau giờ Ngọ. Vì vậy nên cậu có thể yên tâm đi dạo một vòng để biết xem hoàng cung nơi vua ở là như thế nào.

“Đẹp quá!”

Cậu không tin vào những gì mình thấy trước mắt nữa. Cậu không thể nghĩ rằng ngay trong hoàng cung mà cũng có con suối nhỏ đẹp như vậy. Đầu nguồn con suối được xây thành hình bậc thang nối tiếp nhau tạo thành một dải lụa uốn lượn tuyệt đẹp. Vùng đất xung quanh đó được che chắn bằng những hàng liễu xanh biếc. Cậu men theo con đường mòn nhỏ để đi đến cây cầu bắc ngang qua con suối. Lúc này cậu có cảm giác mình đang lạc vào chốn thần tiên, tất cả cảnh vật nơi đây dường như đều thay đổi dần. Con đường mòn lát đá dưới chân cậu lúc này đã được bao phủ bởi những cây hoa dại. Tuy vậy nhưng từng viên đá đều thể hiện rằng nó đã được lau chùi hằng ngày.

“Đúng là làm vua sung sướng thật.”

Cậu cứ mãi lơ đãng ngắm nhìn những cảnh sắc tuyệt đẹp của nơi đây mà đâu ngờ rằng mình đang bước vào chốn thâm cung.

“Hồ Thu Nguyệt ư?”

Minh Ngọc hướng mắt nhìn xuống dưới, mặt nước hồ trong xanh soi rọi bóng của chính cậu.

“Vị tài nhân mới đến nào mà lại có nét đẹp quốc sắc thiên hương đến thế?”

– Thưa, tài nhân mới vào cung ạ?

Cậu hoảng hốt quay người lại khi nghe tiếng hỏi. Lúc này cô cung nữ ấy mới hoảng định la lên.

– Nam nhân.... Bớ....

– Cô nương, xin cô nương tha thứ cho... Tại hạ không có ý định mạo phạm....

Cậu dùng tay che miệng cô nàng lại. Cậu ra dấu xin cô ta đừng la lên, rồi cậu vội giải thích.

– Tại hạ..... là ngự y mới vào cung.

– Vậy ra ngài là ngự y à? Vậy thì mau rời khỏi đây.

Cô cung nữ nhìn xung quanh rồi vội nói.

– Tại sao vậy?

Cậu ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

– Đây là hậu cung của hoàng thượng. Phàm chỉ có những cung nữ hoặc thái giám đã được đặc cách riêng mới được phép ra vào chốn này. Còn lại thì tất cả những nam nhân không có phận sự mà bước chân vào đây thì không chỉ ngài mà tất cả những người đã gặp ngài đều phải bị xử tử.

– Trời..... Ta.....

Cậu hoảng hốt. Nhưng rồi cậu nhanh chóng xé tay áo của mình.

– Á.... Ngài làm gì vậy?

Cậu dùng tấm vải ấy mà bịt mắt mình lại. Hành động đó đã thay cho câu trả lời của cậu. Lúc này nàng cung nữ vội lên tiếng.

– Nhưng ngài bịt mắt lại như vậy cũng sẽ không thoát khỏi tội chết.

– Ta biết. Nhưng nếu có chết thì một mình ta chết thôi, không liên quan gì đến những cung phi vô tội cả. Cả cô nương nữa, cô nương hãy mau rời khỏi đây và xem như chưa từng gặp qua tại hạ.

Minh Ngọc vội xoay người ra phía sau. Hai tay cậu bắt đầu mò mẫm tìm đường.

– Ngài làm như thế thì làm sao ngài có thể thoát khỏi đây được? Thôi để tôi giúp ngài một tay.

– Nhưng như vậy cô nương sẽ....

– Có người.

Cô cung nữ vội kéo cậu núp xuống phía sau vánh núi nhân tạo.

– Tên thái giám này nhiều chuyện lắm, để hấn biết là cả hoàng cung này đều biết hết. May cho ngài đấy.

Cô cung nữ cười nhỏ. Lúc này cậu thầm cảm ơn cao xanh đã cho cậu có được một quế nhân tốt bụng như vậy.

Chờ được một lúc thì cô nàng kéo tay áo cậu và ra dấu cho cậu đi vòng phía sau dãy núi. Cậu ráng mò mẫm theo sau cô cung nữ, lâu lâu cậu lại nghe tiếng.

– Núp xuống.

Và cậu vội hụp đầu mình xuống theo lệnh của nàng.

Có lẽ lúc đầu do cậu vừa đi vừa ngắm cảnh nên mọi thứ có vẻ khá gần. Nhưng nay phần vì cậu phải bịt mắt lại nên cậu cảm nhận rằng mình đã phải đi một đoạn đường dài gấp đôi đoạn đường chính mà mình đã đến.

– Ra khỏi hậu cung rồi đấy.

Bằng một lúc lâu thì cô cung nữ mới lên tiếng. Lúc này cậu mừng như bắt được vàng. Cậu vội cúi đầu thi lễ.

– Đa tạ cô nương đã giúp đỡ tại hạ. Ôn nghĩa này suốt đời tại hạ xin ghi nhớ trong lòng.

– Không cần mang ơn gì đâu, tôi chỉ cố gắng giúp người đang hoạn nạn mà thôi. Nhưng đến đây thì tôi không thể giúp ngài được nữa. Đây là nơi dành riêng cho vua, ngay cả tôi cũng còn chưa thông thuộc lối đi nơi đây nữa.

Cậu gật đầu. Rồi khi cậu định gỡ đồ bịt mắt ra thì cô ta đã lên tiếng.

– Xin ngài đừng vội gỡ.... Nơi đây cũng có một vài căn phòng và một vài người ngài không được phép gặp. Ngài cứ hãy giữ miếng vải đó trên mặt, khi nào gặp thái giám hay cung nữ khác thì họ sẽ chỉ ngài đường ra.

– Vâng. Xin đa tạ cô nương nhiều lắm.

– Thôi, không sao cả. Nhưng giờ tôi phải đi rồi. Ngài nhớ bảo trọng.

Cậu cúi đầu xúi thi lễ tri ân nhưng cô ta đã đỡ lấy tay cậu. Cô ta bảo rằng cô ta chỉ là hạ nhân nên không xứng được nhận đại lễ chỉ dành cho những bậc quân tử. Nói rồi cô ta bỏ đi ngay khiến cho cậu ngỡ ngàng không kịp nói lời nào.

Cậu thầm tự trách mình vì đã không kịp hỏi tên cô cung nữ ấy.

“Dù gì đó cũng là người có ơn với mình, mà mang ơn người ta phải nhớ cả đời. Không biết sau này có còn dịp gặp lại cô nương ta không nữa....”

Dù trong lòng cậu vẫn giữ niềm cảm kích vô hạn nhưng rồi cậu nhanh chóng chuyển suy nghĩ của mình sang hướng khác. Vì bây giờ điều cần thiết nhất là phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này để còn tìm đường về phòng mình.

Nhưng khi cậu dò đường thì cậu nhận ra rằng dường như này giờ mình đang đi lòng vòng một chỗ.

“Dùng tay mò đường không phải là một cách hay. Hay ta thử tháo miếng vải này ra xem...”

Cậu vừa đưa tay lên mặt thì bỗng có tiếng người hô:

– Hoàng thượng tới.

Cậu vội né sang một bên. Nhưng tiếc là nơi Minh Ngọc định ẩn trốn cũng chính là nơi hoàng đế đang đến. Điều đáng tiếc hơn nữa là ngài đã nhìn thấy cậu, dưới một tư thế đáng yêu như lúc này.

– Hoàng.....

Tên tiểu thái giám vừa định tung hô thì ngài đã ra dấu ngừng lại. Ngài nhẹ nhàng tiến đến gần cậu. Do còn bị mất nên tuy cảm nhận được rằng có người đang ở gần, nhưng cậu lại không thể biết đó là ai cả.

– Người cũng to gan ghê nhỉ, dám nuôi dưỡng ý định bỏ trốn.

– Hoàng thượng.... Thần.....

Cậu vừa định quỳ xuống hành lễ thì người đã vòng tay quanh cậu và bế bổng cậu lên.

– Hoàng thượng.....Người.....

Hoàng đế không trả lời mà chỉ siết cậu thật mạnh trong lòng. Ngài nhanh chóng bước đến biệt cung của cậu, lúc này trên môi ngài đang nở một nụ cười gian xảo.

Cậu nghe tiếng mở cửa, rồi cậu cảm nhận là mình đang được ẵm vào một căn phòng.

Hoàng đế dịu dàng đặt cậu xuống giường. Lúc này cậu còn chưa hoàn hồn sau từng ấy việc xảy ra, tay cậu vẫn còn ôm ghì lấy cổ người.

“Chú thỏ ngọc này đáng yêu thật.”

– Nào người hãy nói xem, cái khăn bị mất này là sao? Mới này người đã tự ý đi đâu?

Hoàng đế tháo miếng vải che mắt cậu ra, rồi ngài nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn đang sợ hãi ấy.

– Thần....Thần định đi dạo một vòng trong cung. Nhưng thần đã đi lạc.....

– Đi lạc?

Hoàng đế vẫn tiếp tục nhìn cậu bằng ánh mắt phán xét, để rồi ngay sau đó ngài hỏi tiếp.

– Vậy người đã đi lạc đến đâu mà phải che mắt mình lại?

– Thần.....Thần.....

– Nói mau.

– Thần đi lạc đến hồ Thu Nguyệt. Nhưng thần hoàn toàn không gặp một ai cả.

Cậu vội vàng giải thích với vua.

– Không gặp một ai cả, vậy làm sao người lại biết được được đó là khu vực cấm để có thể che mắt mình lại?

– Thần....

– Nói.

Hoàng đế bước đến gần cậu hơn.

– Thần..... Thần đã gặp một cung nữ..... Và nàng ta đã nói cho thần biết những quy luật trong cung. Thần biết thần đã phạm lỗi. Nhưng tất cả những lỗi lầm đó đều do thần mà ra, nếu hoàng thượng có muốn xử tội chết, thì một mình thần xin được gánh chịu.

– Vậy cô cung nữ đó tên gì?

– Thần không biết.

– Người không hỏi sao?

– Thần không hỏi.

Cậu lắc đầu và mừng thầm vì may mắn mình đã không hỏi tên của nàng.

– Vậy dung mạo của cô ta thế nào?

– Thần chỉ nhìn thoáng qua nên không nhớ rõ.

– Nhìn thoáng qua cũng đã là có tội, người biết không? Bất kể vật nào của ta thì ai cũng không được phép đụng chạm hoặc dòm ngó. Dù chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ khiến cho vật sở hữu của ta bị ô uế rồi.

Hoàng đế nói bằng chất giọng lạnh băng.

Cậu biết trong cung có rất nhiều điều luật khắc nghiệt. Nhưng không ngờ rằng lại có cả những thứ nghe chừng như vô lý này tồn tại. Cậu bực tức nói:

– Vậy thần xin móc mắt mình ra để giữ thanh sạch cho cung nữ đó.

Cậu vừa định đưa tay lên thì hoàng đế đã bẻ mạnh cả hai tay cậu ra sau.

– Đôi mắt của người cũng là một vật sở hữu của ta. Ta chưa ra lệnh thì ngay cả người cũng không được phép làm hại đến nó. Nếu người cố ý kháng chỉ thì đừng trách vì sao ta độc ác với gia đình người.

Cậu thoáng ngỡ ngàng trước những lời nói của ngài. Nhưng rồi hai cánh tay bị đau nhức cậu trở về với hiện tại.

– Đau....

– Ta vốn dĩ định trách tội nhưng vì.....

Ngài xoay nhẹ người cậu lại.

– Đôi mắt này đã cho ta biết là người đã nói thật.

– Ngài....

Hai má cậu bỗng bừng ửng hồng lên. Hoàng đế nhẹ buông tay cậu ra và ngài nói tiếp.

– Nếu người muốn tốt cho cung nữ ấy thì hãy quên ngay cô ta đi. Còn bằng không, xác cô ta sẽ được treo ngoài Ngọ Môn để cảnh cáo cho các cung nữ.

– Hoàng thượng.... Người.... Xử phạt không công minh.

– Vậy à? Vậy người muốn được xử phạt đúng không?

Tia mắt của hoàng thượng ánh lên nét thích thú của kẻ săn mồi. Cậu khẽ nuốt nước bọt sợ hãi.

– Thần.... Ừ..... ừ

Hoàng đế cúi xuống và ngài dùng đôi môi đầy ma lực của mình để chặn lại lời nói của cậu.

Nụ hôn của hai người kéo dài đến một lúc thì ngài buông cậu ra.

– Ngài.....

Cậu nói không hết lời vì cậu vừa phải thở dốc vừa phải ho để lấy lại không khí cần thiết cho cơ thể mình.

Nhưng rồi hoàng đế lại tiếp tục công việc tra hỏi của ngài.

– Tại sao người lại muốn ra khỏi đây?

– Thần.... Vì thần nghe nói trong cung rất đẹp và thần....

– Con nít vẫn mãi là con nít.

Hoàng đế nhẹ lắc đầu cười.

“Ta ghét tên vua này quá.....”

Nhưng thổ ngốc đầu biết rằng ánh mắt của thổ đã hiện hết lên dòng chữ này rồi.

– Người cũng to gan lắm, nhưng chuyện này ta sẽ để lại để xét xử sau. Còn bây giờ thì....

Cậu sợ hãi bước lùi lại khi nghe đến đây.

Nhưng có vẻ như hoàng thượng đã suy nghĩ ra một thứ khác và ngài quyết định sẽ không chọc phá cậu nữa.

– Ta sẽ dẫn người đi dạo một vòng quanh đây.

– Thật hả hoàng thượng?

Minh Ngọc mừng rỡ hỏi, dường như cậu đã quên mất cả sự sợ hãi lẫn tức giận của mình rồi.

– Quân bất hỉ ngôn.

Hoàng đế nhìn cậu mỉm cười.

– Thần đội ơn hoàng thượng.

– Nhưng người phải thay y phục đã.

– Dạ?

Ánh mắt mừng rỡ chợt chững lại vì thoáng nghi ngờ.

– Người tính mặc hoài những chiếc áo vải thô ấy trong cung à? Ta đã cho chuẩn bị cho người vài bộ y phục thay thế.

– Nhưng những bộ này thần mặc quen rồi, những bộ đồ mới đó xin người hãy...

– Người đang là trọng phạm của ta. Người nên biết rõ thân phận của mình và ngoan ngoãn nghe lệnh ta.

Ánh mắt hoàng đế chiếu ra những tia nhìn chết chóc. Dường như ngài đang có ý đe dọa mạng sống của cậu vậy.

– Thần... Tuân chỉ.

Hoàng đế nhẹ gạt đầu hài lòng, rồi ngài cho cung nữ đem vào những bộ trang phục được may bằng thứ vải thượng hạng. Tất cả đều rất đẹp nhưng trong chúng chẳng có cái nào cậu thích bằng cái cậu đang mặc trên người cả.

Ngài ra lệnh cho cậu thay đổi xiêm y ngay khi cung nữ quay ra. Cậu bối rối không biết mình phải thay đổi ở đâu thì ngài bảo cứ thay ngay tại phòng này. Thế nhưng khi cậu vừa định quay mặt vào trong thay đồ thì ngài cũng từ tốn ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

– Ngài.... Không ra ngoài à?

– Cùng là nam nhân thì có gì phải ngại? Người thay mau đi.

– Dạ.

“Cũng phải. Mình và hắn cùng là nam nhân thì có gì đâu mà mình phải ngại chứ?”

Nói rồi cậu cởi bỏ lớp áo khoác bên ngoài ra, chỉ chừa lớp áo trắng bên trong cơ thể. Cậu nhanh chóng cúi người để lấy bộ xiêm y mới. Nhưng cậu đâu biết rằng ở gần đó đang có người thoáng bất động trước thanh thế mãnh mai này.

“Chẳng hiểu sao cùng là nam nhân lại có kẻ có thân thể khiến người khác muốn chạm vào nhiều đến thế?”

Hoàng đế khẽ nuốt nước bọt, rồi ngài trầm nghĩ.

“Nho vẫn còn xanh lắm.”

Có lẽ có chết Minh Ngọc cũng không biết rằng mục đích của việc ngài giữ cậu lại trong cung hay việc ngài cấm không cho ai khác được phép thấy mặt cậu đều là có nguyên do cả. Mà nguyên do ấy ra sao thì sau này cậu sẽ biết.

5. Chương 5

Sẵn đây mới nói, Hạ Trung Ân đại phu đã được hoàng đế ân sủng cho một tòa biệt viện tại kinh thành nhằm giúp ông an hưởng tuổi già. Công việc duy nhất của ông chỉ là biên soạn lại những cuốn y phổ đã bị hư tổn. Tất nhiên Hạ đại phu lúc đầu đã cố sức từ chối lời đề nghị ấy của vua nhưng khi nhà vua nhẹ nhàng hỏi ông về bệnh tình của Hạ Minh Ngọc kèm theo đó là những cây kim châm bằng chứng đã khiến Hạ đại phu phải ngoan ngoãn nhận lời hồng bảo toàn mạng sống cho cả gia đình.

Lúc này mới biết thật sự gần vua như gần cọp, một lời đề nghị tưởng chừng như đơn giản ấy thật chất là một sợi dây xích trói buộc cả gia đình Hạ gia lại. Rõ ràng một câu nói đơn giản của nhà vua cũng đã đủ sức mạnh làm cho cả gia đình phải ly tán.

Vậy mà có người lại không sợ mà vẫn tỏ thái độ bất phục tùng với vua đó chứ.

– Cái gì vậy?

– Rượu sữa dê và thịt dê nướng.

Nhà vua từ tốn giải thích. Ngài nhẹ nhàng đẩy chiếc bình cần ngọc bích về phía cậu.

“Hắn muốn gì nữa đây?”

Có vẻ như cậu đang nghi ngờ lòng tốt của nhà vua dành cho mình.

– Những thứ này người Khiết Đan chúng ta thường hay dùng khi ở ngoài trận mạc. Có lẽ vì chúng ta có thói quen ăn uống như vậy nên người Hán các người thường cho rằng chúng ta là lũ dân man di chẳng biết gì là ẩm thực đúng không?

Ánh mắt sắc bén nhẹ quan sát cậu. Cậu vội lắc đầu.

– Không. Thần chưa từng nghĩ dân tộc Khiết Đan là một bộ tộc man di.

– Vậy à?

Nhà vua quan sát ánh mắt của cậu và ngài mỉm cười, một nụ cười thật đẹp.

– Vậy ngươi hãy ăn thử những món này xem.

– Thần...

Cậu nhăn mặt khi đưa miếng thịt dê lên mũi ngửi. Mùi thịt dê khá gắt nên những ai không quen ăn lần đầu đều ăn không được cả. Đã vậy còn rượu sữa dê nữa chứ... Rõ ràng là có người đang muốn làm khó cậu.

– Thần...

– Không muốn ăn à?

Nhà vua thoáng tỏ vẻ khó chịu.

– Thần không có ý đó.

Vốn dĩ khi vua ngự ban một món đồ dù muốn hay không cũng phải sử dụng nó và tỏ vẻ yêu thích nó. Nhưng còn cậu, cậu không giống như những cung phi hay những vị đại thần bên cạnh đức vua. Cậu không thích thứ gì cậu sẽ tỏ rõ ra cho người khác biết.

Nhà vua thăm nén tiếng cười trong họng và tiếp tục làm khó cậu.

– Ngươi còn không ăn tức là kháng chỉ đấy.

– Thần...

Cậu nhăn mặt đưa miếng thịt lên miệng và cố gắng nhai nó. Nhưng sao càng nhai thì miếng thịt càng tiết ra cái thứ nước cay nồng hơn.

“Rõ ràng là một món thịt khó nuốt mà.”

Cậu nhăn mặt nghĩ thầm. Nhưng cậu đâu biết rằng những thứ cậu nghĩ nó đã hiện đầy đủ lên mặt cậu rồi, cậu cần phải giấu làm gì nữa.

Nhà vua nhìn cậu cười và đưa ly rượu lại gần cậu.

– Có cần uống một chút không?

Cậu vội cầm lấy ly rượu mà không thèm quan sát kỹ bên trong ấy đang chứa thứ nước gì.

Nhưng sau khi cậu uống vào một ngụm thì cậu đã có câu trả lời cho cái thứ nhót nhót cậu đã uống. Cậu vội đưa tay bịt miệng mình lại, cậu cố chạy thật nhanh rời khỏi chiếc bàn ăn chứa toàn những thứ ngự ban ấy.

– Người có sao không?

Nhà vua nhanh chóng bước đến gần Minh Ngọc, ngài lấy tay xoa nhẹ vào lưng của cậu. Cậu nhăn mặt cố nén phải nôn ra những thứ đã lỡ nuốt trước mặt của cái kẻ cậu phải gọi là vua đó.

– Thả lỏng cơ thể ra nào.

“Sao giọng hần nói có vẻ như hần đang quan tâm cho mình vậy? Nhưng mà...”

Ọe

Cậu không nhịn nổi nữa sau cơn khó chịu ấy. Cậu đã nôn ngay trước mặt của nhà vua và làm vấy bẩn một góc của long bào.

– Không sao chứ? Ngự y...

Nhà vua lớn tiếng gọi.

– Thần không sao... Chỉ là... Không hợp với những món ăn này thôi. Xin bệ hạ đừng lo...

Cậu vội xua tay. Lúc này gương mặt nhà vua thoáng dần ra đôi chút, ngài dịu dàng ôm lấy cậu vào lòng.

– Ta thật không biết người không ăn được những thứ này.

Cậu hoàn toàn ngạc nhiên trước cử chỉ này của đức vua, liệu có phải ngài đang đùa giỡn với cậu không? Ngài cảm thấy hối hận trước việc làm của mình thật sao?

– Thần... Thật không sao...

Cậu vô ý thật khi không biết rằng ngài đã quan tâm cho mình. Cậu lại càng không biết rằng ngài đã cố chuẩn bị những món ngon đặc sản của người Khiết Đan cho cậu chỉ mong rằng cậu sẽ quen dần với những thứ ấy. Tuy rằng ngài giam cậu lại trong một căn phòng rộng lớn nhưng thật ra đó chính là để bảo vệ cậu tránh khỏi nanh vuốt của những người đàn bà ham mê quyền lực trong cung. Ngài biết rằng cấm cung nội địa là nơi mà lòng người còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì khác.

Tuy vậy nhưng ngài vẫn thích nhìn ngắm khuôn mặt trong sáng kèm với sự giận dữ đang bùng phát bên trong của cậu. Có vẻ như sở thích của hoàng đế cũng khá kì lạ, nhưng chịu thôi, vì ngài là vua mà.

– Vậy ta sẽ kêu ngự thiện phòng chuẩn bị vài món của người Hán cho người. Đúng là trẻ con, ăn có chút món lạ cũng đã phản ứng rồi.

– Ngài bảo ai là trẻ con???

Cậu lớn tiếng nạt lại. Nhưng rồi cậu chợt nhận ra rằng mình đã lỡ lời, cậu vội quỳ xuống.

– Thần... Thần lỡ lời...

– Vậy à? Nhưng trong cung hoàn toàn không có chuyện lỡ lời.

Đức vua cười một cách gian xảo, còn tay của ngài thì đang dịu dàng nâng cằm cậu lên. Cậu đỏ mặt nói:

– Thần... Vậy ngài muốn phạt như thế nào?

– Vậy hãy ngoan ngoãn ăn hết những thứ sắp tới sẽ mang vào.

Hoàng đế nhìn cậu mỉm cười. Cậu lúng túng quay mặt đi chỗ khác nhưng cánh tay rắn chắc ấy đã nhanh chóng xoay đầu cậu lại.

– Đừng cố nghĩ ra cách nào khác để phân tán sự chú ý của ta. Ta sẽ cho người trông chừng người đẩy tiểu bạch thố.

– Ngài...

Hoàng đế cúi xuống hôn mạnh vào đôi môi hồng đang hé ra ấy. Có vẻ như với ngài đôi môi này như là một sự mời gọi đầy mê hoặc. Cho dù như thế nào đi chăng nữa thì ngài vẫn muốn chiếm hữu tất cả những gì thuộc con người này.

– Ừ...

Cậu cố đẩy đức vua ra trong vô vọng. Đôi tay cậu cố chống đỡ lấy bờ ngực rắn rỏi đang cố ép sát vào cơ thể mình. Đôi chân cậu như mềm nhũn hẳn đi sau từng ấy những cử động của nhà vua.

Và rồi hần buông cậu ra. Tay hần khẽ vuốt dọc sống mũi của cậu, rồi hần quay lưng bỏ đi, để lại một mình cậu trong phòng. Cậu biết chắc rằng lúc này hần đang cười một cách thật ngạo mạn vì đã thu hồi đủ vốn liếng của một ngày khiến cậu đau khổ rồi.

Tất nhiên ngay sau khi hần vừa quay đi thì một toán cung nữ cùng thái giám đã ủa vào để dọn dẹp bãi chiến trường. Có vẻ như họ đã đứng chờ phía bên ngoài từ rất lâu rồi nhưng không dám vào. Chỉ khi thấy đức vua của họ đi ra thì họ mới được phép vào trong làm nhiệm vụ.

Kèm theo sau họ là những mâm thức ăn nghi ngút khói mà ngự thiện phòng đã chuẩn bị riêng theo ý của ai kia đó. Cậu nghi ngờ nhìn vào chiếc đĩa gần nhất.

“Cơm phụng lê???”

Phải, đây là món cơm đặc sản quê nhà của cậu và cũng là món mà cậu thích ăn nhất.

“Có vẻ như hần không hẳn là một vị tên hôn quân...”

Cậu thôi không suy nghĩ đến hần nữa vì có vẻ như những món ăn này đã thu hút sự quan tâm của cậu hơn rồi.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.

– Miễn lễ, Trần khanh gia, khanh lại đây.

– Dạ.

Trần Tam Nguyên là người Hán. Tuy vậy nhưng ông là một kẻ sĩ thức thời, ông nhận rõ thời cuộc của người Hán đã mất, cho dù muốn cướp lại những gì đã mất cũng chưa chắc có thể bình định được cuộc sống của dân chúng được như những gì Nguyên Thành Tông đã làm. Vì thế ông chọn biện pháp tận hiến sức mình cho hoàng triều và cho Nguyên Thành Tông. Ông chỉ mong cho cuộc sống của những người dân nghèo sẽ đỡ cơ cực hơn và tiếng nói của người Hán sẽ có giá trị hơn trong hoàng triều của người Mông.

– Tình báo cho ta biết là tại ba tỉnh thành gần vùng đất Kinh Châu, Đông Châu và Ba Thục đang bị nạn đói hoành hành. Vậy tại sao trong những tờ sớ này tất cả đều ghi là “Nhờ ơn mưa thuận gió hòa nên hoa màu phát triển tốt, người dân sống no đủ.”?

– Dạ bẩm hoàng thượng, thần e rằng các quan lại địa phương đã có gì sơ sót ở đây.

– Sơ sót hay là bao che cho nhau?

– Dạ có vẻ như hoàng thượng đang muốn...

– Phải. Ta cần khanh và Lâm Sĩ Nghị thay ta vi hành xuống tận nơi và thám thính tình hình. Nhưng tất nhiên ta sẽ giao cho khanh chiếu chỉ mật, nếu thấy có quan lại cố ý gây khó dễ hoặc có ý vì mưu cầu lợi ích cá nhân mà trở nên mù, câm, điếc thì cho phép hai khanh chém trước tấu sau.

– Nhưng thưa hoàng thượng, những quan lại thuộc ba tỉnh thành này đều là người Khiết Đan...

– Người sợ à?

– Dạ không... Nhưng theo thần được biết tại những tỉnh thành nơi có người Khiết Đan làm quan sai thì ngay cả tửu lầu cũng chia thành hai giai cấp. Chỉ duy có người Mông được phép ngồi phía trên, còn người Hán phải chịu ngồi bên dưới. Thần e là nhiệm vụ kì này của thần sẽ không dễ thực hiện chút nào cả. Nhất là với Thất Liên Nhĩ Ba, ông ta là người nhà của đương kim hoàng hậu và cũng là vị quan coi sóc chung cả ba tỉnh thành này...

– Trần Tam Nguyên...

Nhà vua cắt ngang lời tâu của vị quan đại thần tâm phúc của mình.

– Dạ?

Hoàng đế nhẹ nhàng mở hai chiếc túi đựng hai loại hạt giống. Ngài đổ chúng ra và cho cả hai thứ nằm kề bên nhau.

– Người nói xem, nắm gạo này là thứ gạo mà người Hán các ngươi hay ăn, còn đây là loại hoa màu mà người Khiết Đan chúng ta hay dùng làm lương thảo. Vậy giữa hai thứ này có gì phân biệt?

– Dạ bẩm, thứ gạo bên tay trái của hoàng thượng có màu trắng trong, hạt to và chắc hơn. Còn thứ bên tay phải ngài có màu trắng hơi đục, hạt tròn và nhỏ hơn.

– Nhưng cả hai thứ đều là của ta, của hoàng triều nhà Nguyên. Ta chỉ phân biệt chúng khi chúng bắt đầu có mọc hoặc là bị hư. Những hạt hư cần phải tiêu hủy đi. Người hiểu ý ta không?

Hoàng đế nhẹ nhàng cầm cả hai thứ hạt lên và trộn lẫn chúng vào nhau.

– Dạ thưa thần đã rõ.

– Bọn chúng hưởng lộc triều đình nhiều quá rồi, đây là lúc chúng minh cho ta thấy bọn chúng còn hữu dụng.

Hoàng đế lạnh lùng phán tiếp.

– Ta sẽ âm thầm cho cận vệ quân đi theo hỗ trợ và đảm bảo an toàn cho hai người. Nhưng lần này ta muốn cả hai cùng hoàn thành tốt sứ mạng được giao của mình mà không được phép có một chút sơ sót nào. Được không?

– Dạ, thần xin cố gắng hết sức.

– Còn nữa, chuyện này ta không muốn đánh động ra ngoài. Tốt hơn hết người nên giữ kín bí mật. Nếu không thì...

Ánh mắt đức vua thoáng long lên như ngụ ý cho chữ: "Tử"

– Thần lãnh ý. Thần sẽ cố gắng hết mình cho nhiệm vụ lần này.

– Tốt lắm. Việc ta giao chỉ có vậy, người có thể lui ra rồi.

– Dạ vâng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Trần đại nhân vừa đi vừa lắc đầu. Rõ ràng hoàng thượng muốn làm khó người khác hay sao mà lại giao một nhiệm vụ khó khăn đến như vậy cho ông? Nếu lỡ chuyện này mà đồn ra ngoài bảo đảm rằng đương kim hoàng hậu không tìm cách thủ tiêu ông mới lạ. Nhưng đã lỡ hưởng lộc của vua thì phải múa hát tối ngày cho vua.

“Dù biết rõ đằng trước là vực thẳm nhưng vẫn phải chui đầu vào.”

Nhưng rồi ông chợt mỉm cười khi nhớ đến cái tên sẽ sát cánh bên mình sắp tới.

“Sĩ Nghị đệ, có vẻ như chúng ta sắp tới sẽ phải cùng sống chết bên nhau rồi. Tam Nguyên ta nếu có phải đi xuống suối vàng chung với đệ thì ta có chết cũng không hối.”

– Ách xì.

“Ai đang nhắc mình vậy? Hy vọng không phải là tên khốn đó.”

Lâm Sĩ Nghị đại nhân là vị quan văn trẻ tuổi nhất thời bấy giờ trong triều đình nhà Nguyên. Năm nay ông chỉ vừa tròn hai mươi sáu niên kỷ. Lúc này ông đang bận soạn thảo những tờ trình án và hoàn toàn không hay biết những gì sắp tới đây sẽ diễn ra. Nhưng nếu ông mà biết thì chắc việc đầu tiên ông làm sẽ là quỳ bên ngoài chánh điện hồng mong minh quân đổi ý cho ông đi cùng với người khác hoặc cho ông được làm nhiệm vụ khác.

Vâng, chuyện là thế này. Số là vào khoảng nửa năm trước ông đã có cơ hội cùng làm việc chung với Trần Tam Nguyên đại nhân. Chuyện vốn dĩ rất bình thường như khi ông cùng làm việc với các đại quan khác.

Nhưng nếu mọi chuyện được bình thường như vậy thì còn gì để nói nữa???? Nhiệm vụ lần trước hoàng đế giao cho là ông và hần phải đi phục xuất tuần thay vua để tìm hiểu xem nguyên nhân tại sao con dê Hoàng Hà lại bị vỡ. Nhưng ngay lần đầu gặp hần thì hần đã có những thái độ không đàng hoàng với ông rồi. Rõ ràng ông cũng là một đại quan như hần, ít nhất ông cũng là quan tứ phẩm, tuy thua hần hai phẩm nhưng điều đó không có nghĩa là hần muốn gì cũng được. Hần ép ông cùng vào lầu xanh để điều tra sự việc. Lúc đầu ông không đồng ý và rồi hần nhìn ông bằng một ánh mắt nghi ngờ. Tất nhiên sau đó để chứng minh cho hần thấy ông cũng là bậc nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất nên ông cũng vào kĩ lầu với hần. Bực hơn nữa là sau đó hần cho các cô gái bên trong ấy chuốc rượu cho ông say và còn sau đó thì.... Ông không nhớ chuyện gì đã xảy ra cả. Ông chỉ biết rằng khi mình thức dậy thì mình đang nằm bên cạnh hần..... Cơ thể thì đau nhức dữ dội..... Nhất là trên người lại không còn một mảnh vải nào cả.

Ông ráng kiên nhẫn và chờ đến khi hần tỉnh dậy mới bắt đầu hỏi chuyện. Hần bảo tại ông nôn ra làm ướt người nên hần phải thay đồ cho ông, còn chuyện sau đó thì hần không biết. Hôm đó ông đã phải rất bình tĩnh để không dùng dao đâm hần một nhát cho chết.

.....

Giờ mới biết làm quan thật không dễ chút nào.

6. Chương 6

Trở lại với hậu cung, lúc này Hạ Minh Châu đang đứng ngồi không yên vì nghe tin hoàng hậu sẽ đến thăm nàng vào buổi tiệc sinh thần tối nay. Hoàng hậu là người Khiết Đan, còn nàng là người Hán nên ngay từ lần đầu nhập cung, nàng đã bị bà để ý đến từng cử chỉ hành động. Ngay chính hoàng hậu đã có sự phân biệt với nàng như thế rồi thì huống hồ gì là các cung phi khác.

“Ai lại đi đặt ra điều luật phân biệt giữa người Mông với người Hán thế không biết?”

Nàng cau mày nghĩ thầm. Lúc này hai cung nữ đang giúp nàng chọn lựa một chiếc khăn phù hợp cho buổi tiệc tối nay. Vốn dĩ nàng chỉ định mời hoàng thượng đến thôi nhưng nay tự dưng đâu lại ra thêm một bà hoàng hậu kèm với năm sáu phi tần khác cũng đến nữa. Rõ thật là làm nàng phiền chết đi được mà.

Nhưng thật tiếc cho bao công sức nàng bỏ ra vì tối hôm đó hoàng đế bận lo chuyện chính sự nên đã không đến...

– Không được.

Hoàng đế lạnh lùng phán.

– Người nên biết rõ thân phận của mình và lý do tại sao người phải vào ở trong cung.

– Thần rõ rồi.

Cậu buồn bã quay đi chỗ khác. Hôm nay là sinh thần của đại tỷ nên cậu rất muốn được đến thăm tỷ của mình.

Cậu nhớ rất rõ vào ngày này hàng năm thì cha cậu hay nấu chè trôi nước cùng với những món bánh rất ngon để mừng sinh thần của đại tỷ. Trước đó thì cả nhà sẽ cùng quay quẩn bên khuôn bếp để chuẩn bị nhồi bột làm bánh.

Cậu và đại tỷ lúc nhỏ cứ hay chạy vòng quanh cha rồi dùng bột ném vào người nhau. Cậu nhớ những lúc như vậy cha đều không la rầy gì hai chị em cả mà chỉ cười thật hiền.

Sau này lớn rồi thì cậu mới biết, thì ra món bánh trôi nước là thứ mà mẹ cậu thích ăn nhất. Mẹ cậu mất ngay vào lúc sinh cậu ra, nên cậu không có nhiều hoài niệm về mẹ. Tuy vậy nhưng cha đã thay mẹ làm những món bánh thật ngon để hai chị em cậu không thiếu đi hơi ấm của tình mẹ hiền.

Lớn lên thêm một chút nữa thì cậu biết thương cha già nhiều hơn, vì năm nào cứ đến sinh thần của hai đứa con, cha cũng phải cặm cụi làm bánh. Và cậu bắt đầu tập làm quen với khói bếp dần dần để có thể đỡ dần hộ cha.

Phần về đại tỷ Minh Châu, vốn dĩ tỷ ấy đã sợ lửa từ nhỏ nên chẳng bao giờ tỷ dám đứng cạnh lò lửa cả. Vì thế nên đại tỷ thường lo về phần nhào bột và nặn hình cho những chiếc bánh.

Những hồi ức lần lượt hiện về trong tâm trí cậu ngày càng rõ nét hơn. Cậu nghe như mình được gặp lại những tiếng cười nói thân quen ấy....

– Ta biết người đang buồn nhưng đây là điều tốt nhất dành cho người.

Giọng nói của hoàng đế dịu dàng vang lên sau lưng cậu. Cậu chẳng buồn quay lại nhìn ngài, cậu tiếp tục thả suy nghĩ của mình về với quá khứ, với những gì có thể giúp cậu cảm thấy khuây khỏa hơn.

Lúc này tại cung của Minh Châu.

“Tại sao hoàng thượng lại không đến? Chẳng phải ngài rất thương mình sao?”

– Xem ra hoàng thượng không đến thật rồi.

Giọng hoàng hậu vang lên một cách mỉa mai. Minh Châu nhẹ mím cười rồi nàng xoay người lại như một vũ công tuyệt thế.

– Thần thiếp đa tạ hoàng hậu đã quan tâm. Xin mời hoàng hậu và các quý phi dùng thử những món bánh nổi tiếng của vùng đất Giang Nam.

Hoàng hậu mím cười nhìn nàng, rồi bà nhẹ tiến đến gần nàng hơn. Bà nhẹ nhàng hỏi thăm:

– Phải chăng hoàng đế đã quên muối muối của ta rồi?

– Hoàng hậu, sao người lại nói như vậy?

– Chẳng phải sao? Ở đây ai mà không như vậy? Hoàng thượng sung hạnh muối bảy ngày liên tiếp cũng đã là một quãng thời gian khá dài so với tất cả chúng ta rồi. Mà dường như ngài còn cho muối gặp cả cha và đệ đệ nữa đúng không?

– Thưa, tháng trước muối đã có dịp gặp lại cha già.

– Sao? Ta nghe nói Minh Ngọc công tử có theo cha vào cung nữa mà?

Hoàng hậu tỏ vẻ ngạc nhiên.

– Vâng, thần thiếp chỉ được gặp cha già thôi. Còn Minh Ngọc đệ... Đệ ấy không may...

Minh Châu khẽ đưa tay thấm những giọt nước mắt đang chực chờ trào hắt ra ngoài. Nàng đang tự hỏi khóc như vậy thật sự đã đẹp chưa hay còn cần phải giống hơn nữa? Nếu giống hẳn e là sẽ xấu lắm.

– Ta thật lấy làm tiếc cho nàng... Nhưng ta cũng nghe nói rằng hoàng thượng đã giữ Minh Ngọc lại bên mình, và hiện giờ đệ đệ của nàng đang ở bên cạnh hoàng thượng...

– Hoàng hậu. Người có biết những chuyện này không thể đùa giỡn được không?

Minh Châu thẳng thốt.

– Ta đùa với nàng há có lợi gì? Vốn dĩ Hán tộc các người cũng có những chuyện như vậy mà. Chẳng phải trong cung của hoàng đế người Hán cũng có rất nhiều những mỹ nam nhân sao?

–

Hoàng hậu mỉm cười rồi bỏ đi chỗ khác, còn Minh Châu thì quay vào bên trong suy tư.

“Ta không tin. Cha đã nói với ta là cha đã cùng Minh Ngọc đóng một màn kịch thật hay trước mặt vua, vậy làm sao lại...”

Lúc này Minh Châu lo lắng thật sự, nếu đúng đệ đệ nàng đang ở trong cung thì thật chí nguy. Vì vốn dĩ tính cách Minh Ngọc rất chân thật nên nó có thể sẽ lỡ lời với hoàng đế. Mà nhờ điều đó mà làm ảnh hưởng đến nàng thì...

Không được. Nàng phải tìm cách giải cứu nó hoặc xin hoàng thượng trả nó về với cha sớm thôi.

“Sáng mai ta sẽ đích thân sang thỉnh an hoàng thượng. Nhất định ta xin ngài thì ngài sẽ đồng ý.”

Nàng mỉm cười và đứng ngắm mình trước gương một lần nữa. Để xem nào, đôi mắt e ấp của một thiếu nữ, đôi môi hồng đào, nụ cười xinh như hoa hàm tiếu... Hối thử xem làm sao mà hoàng đế có thể từ chối nàng được chứ?

Nàng vui vẻ trở lại với bữa tiệc, hôm nay nàng là nhân vật chính nên dù muốn hay không nàng vẫn phải làm tròn trách nhiệm của mình.

“Ta nhất định phải để cho hoàng hậu thấy được rằng những gì bà ta không thể làm thì Hạ Minh Châu này nhất định sẽ làm được.”

Tại phòng của Minh Ngọc.

– Xem nào, còn giận ta à?

Hoàng đế chịu không nổi phải bỏ tấu chương xuống và bước nhanh lại gần cậu hơn. Cậu vẫn im lặng nhìn ra bên ngoài.

– Người thật biết cách làm ta phát điên lên.

Ngài vừa nói dứt câu thì cậu vội vàng quay lại vì cậu sợ rằng ngài sẽ... Ó... Hôn cậu như những lần trước nữa. Cậu đã biết trước cái giá cậu phải trả mỗi khi cậu làm long nhan nổi giận rồi.

Nhưng khi ánh mắt long lanh của cậu bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị pha chút lạnh lùng của hoàng đế thì cậu lại bật cười. Hoàng đế thoáng ngạc nhiên nhưng rồi ngài mỉm cười và nhẹ nhàng cầm cậu lên.

– Sao người lại cười?

– Không có gì...

Cậu tiếp tục cười. Lúc này hoàng thượng nhẹ cúi xuống hôn vào đôi môi hồng đào đáng yêu ấy.

– Ừ...ừ... Ngài làm gì vậy?

– Hôn người, vì người đã không trả lời câu hỏi của ta.

– Nếu trả lời thì ngài sẽ giận cho coi.

– Ta hứa sẽ không giận.

– Không chém đầu?

Ánh mắt tỏ con nhìn nhà vua một cách nghi ngờ. Nhà vua bật cười lớn và nói.

– Không chém đầu.

– Cũng không đem cả nhà thần ra để...

– Không làm gì người cả. Nói ta nghe...

Hai tay hoàng đế vẫn còn để yên vị trên vùng eo của cậu. Lúc này do tâm trí cậu đang còn để mãi nơi đâu nên cậu hoàn toàn không đề phòng chút nào.

– Hồi còn bé, cha thần hay dạy chúng thần họa tranh chân dung. Tất nhiên do lúc còn bé nên thần chẳng biết gì mà lại còn bản tính nghịch ngợm của con nít nên thần đã họa theo trí tưởng tượng của mình.... Về ngài....

– Vậy để ta đoán xem.

Hoàng đế vờ nhăn mặt, để rồi tay ngài siết chặt vùng eo của cậu hơn.

– Có lẽ bức họa đó ta không muốn xem đâu.

– Vâng, chắc chắn ngài sẽ không muốn xem đâu. Điều làm thần buồn cười nhất là vì trong bức họa của thần ngài chỉ có một con mắt nhưng ở ngoài đời thì...

– To gan.

Hoàng đế vờ tức giận. Nhưng tất nhiên tay ngài đâu chịu buông ra để cậu có thể quỳ xuống xin lỗi. Ngài ép sát cậu vào tường và hỏi bằng một chất giọng mạnh mẽ.

– Thế bây giờ gì sao?

– Hoàng thượng đã hứa là sẽ không giận mà...

Cậu bối rối trước những thái độ kì cục này, kèm theo đó là chút sợ hãi khi thấy có vẻ như cậu lại làm cho long nhan nổi giận nữa rồi.

– Ta có nói là ta giận sao?

Hoàng đế phì cười trước hành động sợ sệt đáng yêu ấy của chú thỏ con của mình. Lúc đầu có vẻ như ngài chỉ thích cậu như thích một con thú nuôi xinh đẹp thôi. Nhưng càng về sau ngài càng thích cậu hơn, ngài thích từ cách cậu bĩu môi khi nghe ngài nói cho đến cái tính hờn dỗi con nít ấy nữa.

Và hiển nhiên là ngài không thể nào để mất đi món bảo vật quý giá này của ngài được. Ngài muốn chiếm hữu tất cả những gì thuộc về cậu nhưng ngài cũng sẽ có cách để cậu tự nguyện đến với ngài mà không cần phải ép buộc.

Nghĩ đến lúc thân thể thanh mảnh này chìm đắm trong vòng tay của ngài, đôi môi nhỏ xinh ấy khẽ kêu tên ngài trong tiếng nấc đứt quãng, và rồi đôi tay thanh thoát này sẽ ghì chặt lấy ngài sau những cơn đau đầy thỏa mãn... Ngài đã tự mỉm cười một mình.

– Hoàng thượng?

Đôi mắt cậu mở to nhìn hoàng đế, có vẻ như ngài đang nhìn cậu nhưng tâm trí ngài đang bận đi du ngoạn đến tận nơi nào khác rồi. Nhưng có lẽ cậu không nên kêu ngài tỉnh dậy khỏi cơn mê, bởi lẽ những lúc con người ta tỉnh khỏi giấc mơ người ta thường dễ nổi cáu hơn.

Ngài cúi xuống hôn thật mạnh vào đôi môi xinh đang hé ra ấy. Nhưng lần này không chỉ dừng lại ở đôi môi mà còn lần lượt tiến dần xuống chiếc cổ thon mịn.

– Á.

Hoàng đế cắn nhẹ vào chiếc cổ mịn màng ấy. Lúc này Minh Ngọc dùng hết sức mạnh để đẩy ngài ra.

– Ngài làm gì vậy?

– Không. Chỉ là một hình phạt nhỏ cho tội khi quân thôi.

– Thần khi quân hồi nào?

Cậu đỏ mặt cãi lại.

– Tự ý vẽ vua chúa mà còn vẽ không đúng sự thật như vậy là mang tội khi quân đấy tiểu bạch thỏ.

Cậu khẽ nhăn mặt vì chuyện này cha cậu hoàn toàn không nói cho cậu biết.

– Tại thần không biết...

Cậu nhẹ bẫ môi.

– Ta không trách tội con nít.

– Tạ ơn hoàng thượng.

– Mà ngay đến bây giờ vẫn không thể lớn được.

Cậu vừa định nghĩ tốt về hần nhưng nay hần lại còn nói thêm một câu đằng sau nữa. Hỏi thử làm sao cậu hần là một vị vua tốt được?

– Lúc người giận lên trông người đáng yêu lắm.

– Thần...

– Không cần nói gì cả. Ta biết tối nay người sẽ buồn nên ta có dặn ngự thiện phòng chuẩn bị một món đặc biệt cho người.

Nhà vua mỉm cười rồi buông cậu ra. Ngài vỗ tay ba cái. Lúc này những cô cung nữ bắt đầu bước vào và mang theo một món ăn mà cậu đang nghĩ tới.

– Bánh trôi nước?

– Phải. Người rất thích ăn thứ này đúng không?

– Sao... Ngài biết?

– Ta là vua thì chuyện gì ta lại không biết?

Cậu nhìn nhà vua bằng một ánh mắt hàm chứa sự biết ơn sâu sắc.

– Tạ ơn hoàng thượng.

Lần này cậu quỳ xuống hành lễ vì thật tâm cậu rất muốn cảm ơn con người này. Nhưng cậu xúc động có phải là vì món bánh dân dã này hay là vì những thứ khác?

– Đứng dậy đi.

Hoàng đế dịu dàng đỡ cậu đứng dậy. Ngài nhẹ nhàng hít thở mùi thơm thảo được từ mái tóc màu đen suôn dài của cậu. Lúc này ngài cảm nhận rằng ngài đã phải rất nhẫn nại để không ép cậu lên giường ngay bây giờ.

– Ta không cho phép người được rời khỏi phòng, nhưng ta vẫn có thể đem lại cho người cái cảm giác hạnh phúc khi đang ở trong cung của ta.

Ngài dịu dàng nói.

Cậu im lặng không trả lời nhưng trong lòng cậu đã bắt đầu cảm nhận được một làn hơi ấm nhẹ. Cậu khẽ mỉm cười với chính mình để rồi sau đó cậu nhận ra rằng cái kẻ cậu cho là tốt ấy đang quan sát cậu bằng một ánh mắt khó hiểu.

“Hần lại đang có mưu đồ gì nữa đây? Không lẽ.... Trong thức ăn có độc sao?”

Thật khổ với Minh Ngọc, không lúc nào cậu không đề phòng người ấy cả. Mà đề phòng cũng là điều cần thiết, vì ai vừa nãy đã thừa thời cơ cậu lơ là mà hôn vào chiếc cổ trắng mịn như tuyết của cậu? Ai đã luôn tìm cách hành hạ cậu và khiến cậu đỏ mặt lên như nữ nhi? Thật không còn ra thể thống của một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất nữa mà...

.....

Tuy nói là ghét hần nhưng tối hôm đó cậu đã có một giấc mơ thật đẹp về con người ấy. Nhưng tất nhiên cậu không đại gì kể lại cho hần nghe vì những thứ cậu thấy trong mơ thật rất đáng xấu hổ.

“Nhưng tại sao mình lại nằm mơ về hần? Chẳng lẽ hần ta có thể ám mình ngay cả trong giấc mơ nữa sao?”

Hai má cậu nóng bừng lên khi nhớ lại những thứ đã diễn ra trong giấc mơ ấy.

“Mình điên thật rồi....”

Nhưng cậu đâu biết rằng trong lúc cậu đang mải mê liên tưởng đến những thứ đáng xấu hổ thì có kẻ đã đứng đằng sau lưng cậu này giờ.

– Người sao thế?

– Á á á á.....

Cậu hét ầm lên. Lúc này chính nhà vua mới là người bị cậu hù cho giật mình. Ngài khẽ nhăn mặt hỏi:

– Người đang suy nghĩ chuyện gì mà không hay biết ta tới?

– Hoàng thượng tha tội. Thần xin thỉnh an hoàng thượng.

– Đứng lên đi.

Hắn nhẹ mỉm cười và tiếp tục hỏi lại câu hỏi cũ.

– Người đang suy nghĩ chuyện gì mà mãi mê thế?

– Thần....

Cậu lúng túng đỏ mặt lên. Nhưng tất nhiên hắn đâu dễ gì tha cho cậu đâu. Hắn dồn cậu vào chân tường và bắt đầu ép cung cậu.

.....

Thật chẳng biết mọi chuyện diễn biến ra sao nữa nhưng chỉ biết là có một người sẽ phải khổ sở lắm để có thể đối phó được với đức vua.

7. Chương 7

Nhưng trở lại với thâm cung của Hạ Minh Châu, lúc này nàng đang bận thay xiêm y mới.

– Bẩm nương nương, hôm nay người định cài trâm vàng hay trâm ngọc?

– Em nói xem Như Ý...

– Nô tỳ nghĩ nên dùng trâm ngọc, vì ngọc thể hiện rõ được tình cảm của người mang nó, còn trâm vàng thì có vẻ cao quý hơn nhưng không bày tỏ được tình cảm.

– Ừ. Em nói đúng. Mà này, chẳng phải ta đã dặn em là đừng cứ mãi xưng hô nô tỳ hoài sao?

– Dạ, nô tỳ xin lỗi nương nương, tại nô tỳ quên mất.

– Đó, lại nô tỳ nữa rồi.

Minh Châu làm mặt giận.

– Dạ..... Em.....em xin lỗi nương nương....

Lúc này nàng mới chịu mỉm cười, rồi nàng tiếp tục nhìn ngắm gương mặt mỹ lệ của mình trong gương.

– Trong ngày hôm nay ta cần phải thể hiện rõ tình cảm của ta đối với hoàng thượng.

– Dạ vâng.

Như Ý mỉm cười và nhẹ chải tóc cho nữ chủ nhân.

– Em chải đầu đẹp lắm. Thật không uổng cho em là cung nữ được hoàng hậu yêu mến nhất.

– Dạ thưa nương nương, em may mắn được các nương nương và hoàng hậu đoái thương đến chứ em nào có tài cán gì đâu. Em nào dám sánh bằng tỷ tỷ Ngũ Phúc chuyên hầu hạ bên cạnh nương nương.

– Ngũ Phúc tốt thì có tốt nhưng khờ khạo quá. Còn em, em thông minh hơn nhiều. Nhất là việc em dặn ta hãy thử đi đến hồ Thu Nguyệt vì nếu có cơ may thì sẽ gặp được vua. Và cũng nhờ em mà ta nhanh chóng lấy được lòng của bệ hạ. Ta cảm ơn em nhiều lắm.

– Em nào dám nhận ạ. Đó chỉ là bổn phận của em thôi nương nương à.

– Mà.....một nha đầu tài giỏi như em thì ta tự hỏi tại sao hoàng hậu lại chịu nhường em cho ta???

Minh Châu khẽ nhếch miệng cười, lúc này Như Ý thoáng bối rối nhưng rồi nàng đã khéo léo che lấy gương mặt bằng một nụ cười thật xinh xắn. Nàng thưa rằng:

– Vốn dĩ ba năm một lần trong cung sẽ có sự xáo trộn về thứ tự và chức vụ của các cung nữ. Như em, ba năm trước em hầu hạ cho hoàng hậu, và sau đó em lại may mắn gặp được nương nương.

– Thật là may mắn vậy sao?

Minh Châu mỉm cười nữa nhưng có vẻ như nụ cười của nàng vẫn mang ý nghĩa của sự dè chừng. Lúc này Như Ý vội quỳ xuống mà tâu:

– Em nào dám có ý gì xấu với nương nương, nếu em mà dám cả gan như vậy thật thì xin nương nương cứ tùy ý định đoạt. Ngày xưa em trung thành bên cạnh hoàng hậu thì giờ đây khi đi theo nương nương, em cũng sẽ trung thành với nương nương y như là với hoàng hậu vậy. Xin nương nương đừng nghi oan cho em tội nghiệp.

Hai hàng lệ của Như Ý khẽ trào dâng và như đang chờ cơ hội để được rơi xuống. Minh Châu mỉm cười đỡ người Như Ý dậy.

– Ta tin em mà. Đừng khóc chứ, nhưng bây giờ em nói xem, ta nên làm gì đây?

– Thưa, người đang nói về chuyện của Minh Ngọc công tử em người?

– Ừ. Nếu đúng thật hoàng thượng muốn giữ lại nó bên mình thì ta phải làm sao đây?

– Thưa, ý vua là ý trời, nếu lỡ như vậy thật thì em nghĩ....

– Không. Không thể để nó ở lại trong cung được. Tính khí của nó từ xưa đến nay rất...

Nhưng khi nàng vừa nói đến đây thì nàng đã ngưng lại. Phải, nàng biết tính xấu nào của nó ra để nói bây giờ? Không phải vì Minh Ngọc không có tật xấu, vốn dĩ nhân vô thập toàn nên đệ đệ nàng cũng vậy. Nhưng những tính xấu của nó hoàn toàn chỉ khiến cho người ta thương mến nó nhiều hơn chứ không hề làm cho người ta ghét một chút nào hết.

Tật xấu thứ nhất của nó là khi nó nói một điều gì dối lòng thì tự động nó sẽ bật cười. Còn tật xấu thứ hai là nếu nó đang che giấu tội lỗi mà điều đó khiến lương tâm nó cắn rứt thì tự động trong giấc mơ nó sẽ nói linh tinh ra hết. Nói về chuyện này thì nàng vẫn còn sợ, vì cái hồi mà nàng lỡ tay làm vỡ chiếc bình cổ ngọc ban của cha, nàng đã chối phăng hết mọi trách nhiệm và cố đổ tội cho con mèo ngao nhà hàng xóm. Chuyện cứ ngỡ là ổn thỏa vì cùng lắm là cha nàng sẽ buồn mấy ngày thôi. Nhưng nào ngờ đâu tối hôm đó Minh Ngọc lại bị mộng du và chạy đi kiếm cha để xin cha tha tội cho nàng.

Nhắc đến chuyện đã qua mà giờ đây nàng vẫn còn ảm ức.

“Có lẽ suốt đời này nó cũng chẳng bao làm được chuyện lớn với cái tính khí trẻ con ấy.”

Đó là chưa kể đến những tật xấu khác nữa..... Ừ nhiều lắm nhưng hiện giờ nàng không thể nhớ hết được. Nàng chỉ biết là nếu nó còn ở trong cung ngày nào thì nàng vẫn còn nguy hiểm ngày ấy. Nàng phải sớm tìm cách đưa nó về với cha thôi.

“Mà không biết có khi nào nó cũng đã bắt đầu quen với cuộc sống trong cung mà không chịu về không nữa? Nếu lỡ có chuyện đó thật thì... Ta buộc phải dùng biện pháp mạnh. Ta không thể nào chấp nhận việc nó đứng ra cản trở mưu sự của ta được.”

Như Ý lúc này đang vào trong và chuẩn bị hương liệu cho nàng. Hôm nay nàng phải thơm ngát như một bông hoa vì chỉ có như vậy mới có thể quyến rũ được hoàng thượng.

“Đầu tiên phải đưa nó về với cha, kế đó sẽ là hoàng hậu.... Bà hãy chờ xem nhé.... Bà muốn đối phó với ta sao? Ta sợ bà chưa kịp ra tay thì ta đã ra tay trước rồi. Ta không phải thuộc dạng nữ nhi hiền lành để bà dễ ức hiếp đâu.”

– Thừa nương nương.

Như Ý khẽ lên tiếng gọi.

– Nương nương định sẽ dùng mùi hương gì ạ?

– Em hãy lấy lọ nước màu hồng, ừ, cái lọ do chính hoàng thượng ngự ban vào buổi đầu tiên ta được kết nạp làm tài nhân đó. Em lấy cái đó và đưa đây cho ta.

– Dạ.

Như Ý khẽ cúi người xuống, nàng nhẹ nhàng như một vũ công chuyên nghiệp khi dâng nó cho Hạ phi.

– Em xinh xắn và rất hiểu ý người khác. Phải chi ta có một tiểu muội như em nhỉ?

– Thừa nương nương.... Em không dám trèo cao đâu ạ.

Như Ý vội vàng quỳ xuống.

– Đứng lên nào, ta có nói gì đâu mà em đã quỳ rồi? Ta chỉ ước là nếu ta có một đứa em gái thay vì có một đứa em trai thì tốt biết mấy. Hay em làm em gái ta nhé?

Minh Châu nắm lấy tay Như Ý, nàng vừa nói vừa cười một cách chân thành.

– Em.... Em không dám...

– Cái gì mà không dám chứ? Ta nói được là được. Vậy em thử nghĩ kế giúp ta xem coi cách nào để ta có thể tổng khứ được đứa em trai của mình?

– Dạ..... Em nghĩ đầu tiên ta nên thế này.....

Như Ý thoáng ngập ngừng nhưng rồi nàng bắt đầu thì thảo vào tai chủ nhân. Minh Châu chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng nàng gật nhẹ tỏ ý thông suốt.

Và cuối cùng khi Như Ý kết thúc câu nói của mình thì Minh Châu đã xoay người lại để nhìn thẳng vào Như Ý, nàng tấm tắc ngợi khen.

– Ta thật không nhìn lầm muội. Muội giỏi lắm. Để xem nào, vậy bây giờ ta phải đi thỉnh an hoàng thượng thôi.

– Dạ vâng. Xin mời nương nương.

Như Ý khẽ nhún người hành lễ rồi nàng đưa tay ra để đỡ lấy cánh tay ngọc ngà của Hạ Minh Châu. Rồi nàng nhẹ nhàng dìu chủ nhân đến chánh điện, nơi mà hoàng thượng lúc này đang bận phê duyệt tấu chương..... và kèm theo những thứ khác.

Chánh điện.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Miễn lễ.

– Hoàng thượng, thần từ đó đến giờ chưa một lần thỉnh cầu người điều gì, nay thần chỉ xin người chấp nhận lời thỉnh cầu của thần...

– Ta đã đọc qua tờ sớ khanh trình.

Hoàng đế nhẹ gật đầu, lúc này Sĩ Nghị đại nhân mừng như bắt được vàng.

– Hoàng thượng, vậy xin người hãy cho thần làm nhiệm vụ này một mình, thần tự nghĩ mình sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ hoàng thượng giao.

– Giữa khanh và Trần Tam Nguyên có chuyện gì xảy ra à?

- Không.....Thưa hoàng thượng tuyệt đối không có chuyện gì cả.
- Vậy thì được rồi. Ta cần hai người cùng hợp tác với nhau để hoàn thành công việc này.
- Nhưng Trần Tam Nguyên hẳn ta.....
- Hẳn ta làm sao???

Hoàng đế khẽ nhíu mày hỏi lại. Sĩ Nghị đại nhân vội quỳ xuống tâu.

- Hẳn ta không dâng hoàng, hẳn ta từng rủ thần vào kĩ lâu để điều tra công việc. Thần.... nghĩ.....
- Hahaha chuyện chỉ có vậy thôi sao? Lâm Sĩ Nghị, người đứng là tên mọi sách chính hiệu. Muốn điều tra dân tình thì phải vào tận cùng của những nơi thấp kém nhất, vậy người cho rằng ta lệnh các người đi điều tra là để người vào dinh tri phủ cùng bàn việc với các quan lại địa phương ở đó à?
- Thần..... Thần không có ý đó..... Nhưng mà Khổng viết.....
- Người có phải là bậc tu mi nam tử không thể?

Hoàng đế nhìn Sĩ Nghị đại nhân với ánh mắt chế giễu.

- Thần.....
 - Thôi được rồi. Lo về chuẩn bị hành lý đi.
 - Nhưng thần.....
 - Nếu người còn dây dưa nữa ta sẽ cho rằng người đang muốn kháng chỉ.
- Biết rằng không còn cách nào khác để thuyết phục vua, Sĩ Nghị đại nhân bèn cúi đầu hành lễ.
- Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.
 - Được rồi. Lui ra đi.

Ông bước lùi và rồi ông nhẹ mở cửa bước ra ngoài.

Người ta thường nói “Lùi một bước trời cao biển rộng”, nhưng sao hôm nay dù ông đã lui mười mấy bước rồi mà vẫn thấy trời đất tối đen một màu u ám....

“Á á sao ta lại cảm ghét cái tên Trần Tam Nguyên quá đi mất.....”

Sĩ Nghị đại nhân vừa đi vừa lẩm bầm rửa xả trong đầu cái tên đáng ghét ấy. Nhưng xui cho ông là cái tên đáng ghét ấy đang tiến về phía ông. Và rồi thì....

- Sĩ Nghị đệ, tình cờ vậy?

Sĩ Nghị đại nhân đang mải mê suy nghĩ bỗng đâu cái bóng to lớn ấy đập ngay vào mặt ông. Lúc này ông hốt hoảng la lên.

- Á.....Trần Tam Nguyên.....
- Có chuyện gì vậy Sĩ Nghị đệ?
- Không..... Ồ....Tình cờ vậy.....Đang nghĩ đến huynh lại gặp ngay huynh ở đây.....

“Thật đúng là xui xẻo mà. Ta nên về lấy lá bưởi tắm thôi.”

- Thật à? Vậy hình ảnh của ta đã ăn sâu vào suy nghĩ của đệ đến mức đó sao?

Sĩ Nghị đại nhân khi vừa nghe xong câu này liền bước đi nhanh hơn để tránh tình huống tức giận quá sẽ đâm hẳn một cái và sau đó ông sẽ phải vào ở trong ngục của hình bộ.

“Mà hẳn lại là quan coi sóc hình bộ nữa chứ...”

Sĩ Nghị đại nhân khẽ lắc đầu bước đi mà không thèm ngoái lại nhìn lấy cái tên đáng ghét ấy một lần. Có lẽ vì thế nên ông không thể nào thấy được rằng đằng sau lưng ông đang là một nụ cười đều chưa từng thấy.

“Đáng yêu thật. Lần này đúng là hoàng thượng tạo cơ hội cho ta được ở cạnh đệ...”

Quay trở lại chánh điện, lúc này Minh Châu đã vào đến nơi cần đến và gặp được người cần gặp.

– Hạ phi có việc gì à?

– Hoàng thượng..... Thần thiếp định đến thỉnh an hoàng thượng. Sẵn thần thiếp định hỏi hoàng thượng một điều ạ.

– Nói đi.

Hoàng đế vẫn nhìn vào tờ tấu chương đang cầm trên tay. Dường như ngay với cả sắc đẹp như hoa của mình mà Hạ Minh Châu vẫn không hề làm ngài xao động một chút nào cả.

Tuy vậy nhưng Minh Châu vẫn ngập ngừng nói tiếp.

– Thần chỉ định hỏi về tiểu đệ của thần.... Liệu phải chăng Minh Ngọc đã làm sai chuyện gì ạ?

– Sai à?

Hoàng đế nhẹ buông tờ sớ xuống và mỉm cười.

– Thần thiếp nghe hoàng hậu nói Minh Ngọc vẫn còn ở trong cung. Phải chăng nhị đệ thần đã lỡ phạm vào điều luật gì? Đứa em ngu ngốc này vốn không biết cách xử sự, cúi xin hoàng thượng đừng chấp tội nó.

Hoàng đế nhìn thẳng vào Hạ Minh Châu, điều đó khiến nàng cảm thấy khó chịu.

“Phải chăng chiếc áo này không vừa ý với hoàng đế? Hay do chiếc trâm ngọc này? Đáng ra mình nên mặc như lần đầu mình gặp ngài...”

Minh Châu cứ mãi để suy nghĩ của mình đi đàng nào cho đến khi vị công công báo có Trần đại nhân xin cầu kiến thì nàng mới bừng tỉnh.

– Hạ phi lui ra trước đi.

– Dạ nhưng thưa hoàng thượng....

Minh Châu vội lấy lại vẻ dịu dàng, và nàng bắt đầu nũng nịu không chịu đi.

– Cả người và hoàng hậu đều đã đi quá xa so với chức phận của mình rồi. Tốt nhất là đừng có lần sau nữa nếu như người còn muốn sống.

Minh Châu không phải là người ngốc nên nàng đã nhận ra rằng long nhan đang tức giận. Nàng vội quỳ xuống.

– Tại thần thiếp lỡ lời.... Xin hoàng thượng tha tội.

Hoàng đế không nói gì. Nhưng rồi Minh Châu lên tiếng tiếp.

– Chỉ tại thần thiếp rất yêu đứa em trai này, nên thần thiếp mới....

– Người thật sự yêu thương Minh Ngọc sao?

Hoàng đế nhẹ nhàng hỏi lại nhưng rõ ràng trong lời nói của ngài có ý gì đó như đang chế giễu. Tiếc rằng Minh Châu không nhận ra được điều đó.

– Vâng, thần rất thương Minh Ngọc, nhà thần có hai chị em thôi nên chúng thần rất gắng bó với nhau. Nhớ khi còn nhỏ, vào những lúc cha già phải đi đến những vùng rừng núi xa xôi để tìm thảo dược, lúc đó thần thiếp và Minh Ngọc đều phải chui vào một góc phòng để chờ cha về...

Minh Châu hồi tưởng lại. Lúc này gương mặt nàng thật thanh thản và không hề chứa đựng một sự toan tính nào cả.

– Chỉ tiếc là chuyện không may đã ập vào đầu gia đình thần... Vậy nên... Thần chỉ xin hoàng thượng thương tình cho em trai thần được hồi hương chữa bệnh... Chứ tội nghiệp cho nó...

Minh Châu nhẹ đưa chiếc khăn tay lên thấm nước mắt.

Hoàng đế lẳng lặng quan sát thái độ của Minh Châu này giờ và ngài nhẹ nhếch môi cười. Rồi ngài phán.

– Ta thật chán khi phải xem hàng ngày màn kịch của các người. Thôi lui ra đi.

– Thần.....

– Cho Trần Tam Nguyên vào.

Minh Châu khẽ cắn nhẹ vào môi dưới. Nàng thật không ngờ hoàng đế lại lạnh lùng đến như vậy.

– Người còn chưa lui sao?

– Dạ, vâng, thần thiếp cáo lui. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không có trái tim sao? Ngay lần đầu gặp ngài cũng vậy, ngay những lúc hầu hạ cho ngài cũng vậy. Ngài hoàn toàn không nhìn ta bằng ánh mắt của một lang quân dành cho nương tử của mình. Chẳng lẽ ngài chỉ coi ta như một thứ công cụ giúp ngài giải trí thôi sao?”

Từng giọt lệ như nối tiếp nhau rơi xuống.

“Không. Ta nhất định bằng mọi cách phải chiếm được trái tim của ngài. Ta không thể chịu thua như vậy được... Hạ Minh Châu ta không thể thua được.”

– Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Bình thân. Người đã điều tra mọi chuyện đến đâu rồi? Chuyến công du đã chuẩn bị xong chưa?

– Dạ bẩm, đã sẵn sàng đâu đó cả rồi ạ, chỉ có một vài thứ là chưa chuẩn bị kịp.....

– Nói đi.

– Dạ là.....

Nhà vua gật nhẹ khi nghe ông nói hết những gì ông đã chuẩn bị cho chuyến công du sắp tới.

– Được rồi, nếu người cần ta sẽ cho người hỗ trợ người.

– Dạ, tạ ơn hoàng thượng. Còn việc điều tra thì.... Quả thật đúng như hoàng thượng đã tiên liệu.....

– Làm tốt lắm.

– Dạ, thần chỉ cố gắng hết sức để hoàn thành tốt công việc người giao.

– Ta biết người là người có tài.

Hoàng đế nhẹ gật đầu tán thưởng.

– Mà còn một chuyện nữa.

– Dạ?

– Lần này đừng có vào kĩ lâu để điều tra dân tình nữa đấy.

– Dạ thần biết rồi. Lần này thần sẽ đến nơi khác.

Cả hoàng đế lẫn Tam Nguyên đại nhân cùng cười lớn. Giờ mới biết nam nhân thật chất là như thế nào.

Chỉ những người như Sĩ Nghị và Minh Ngọc mới thật xứng với danh xưng quân tử.

“Thuốc độc đối với tim ta thế đã đủ rồi, ta cần đi tìm thuốc giải thôi.”

Hoàng đế mỉm cười đi đến biệt cung, à không, là nơi ở của Hạ Minh Ngọc.

8. Chương 8

Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Đứng lên đi.

Hoàng đế bước đến đỡ cậu. Cậu bối rối giật tay lại, trên gương mặt xinh xắn vẫn còn lộ vẻ xấu hổ.

Nhà vua mỉm cười ngồi xuống và ra hiệu cho cậu được phép ngồi hầu.

– Ta đang suy nghĩ một chuyện.

Hoàng đế có vẻ đắm chiêu.

– Chuyện gì ạ?

– Người học y thuật từ năm mấy tuổi?

– Từ năm thần tám tuổi thì thần đã theo cha lên núi hái thuốc, đến năm mười tuổi thần đã thuộc nằm lòng những huyệt đạo của con người, năm mười ba tuổi thần đã được cha cho phép bắt mạch chẩn bệnh.

– Vậy à.

Hoàng đế nhếch môi cười một cách gian xảo, để rồi sau đó ngài lại tiếp tục hỏi.

– Vậy người cũng đã rành cơ thể phụ nữ rồi nhỉ?

– Vâng, vì đa phần huyệt đạo của nam và nữ đều có sự chênh lệch nên khi học cha thần đã bắt thần phải họa ra hai bức tranh và ghi chi tiết những huyệt đạo trên đó.

Cậu ngây thơ trả lời. Nhưng hoàng đế khẽ cười và nhấn mạnh ý câu hỏi của mình.

– Không, ý ta là cơ thể phụ nữ. Người đã từng vào kĩ lâu chưa?

Lúc này cậu nghe như máu nóng từ đầu dồn hết lên mặt.

“Nếu hần không phải là vua chắc mình sẽ..... đánh hần một trận.”

Nhưng ngay sau đó thì cậu vội lắc đầu.

“Nhìn hần to con như thế mà..... Đánh nhau.... Chắc chắn mình sẽ thua hần..... Quân tử không thềm chấp kẻ tiểu nhân.”

Hoàng đế bật cười vì những hành động đáng yêu ấy. Nhưng rồi ngài cũng chưa chịu buông tha cho cậu, ngài quyết tâm dồn cậu đến chân tường.

– Thế nào? Người đã từng tìm hiểu về nơi đó chưa?

Hần nhiên ngài đã biết câu trả lời thông qua ánh mắt tức giận cùng những cử chỉ đáng yêu ấy rồi.

– Thần chưa từng đến những nơi đó.

– Ta nghe người Hán có một thứ sách gọi là Tổ nữ kinh, vậy chắc người đã từng đọc qua?

– Thần.....Chưa từng.

– Ta có lời khen ngợi Hạ Trung Ân đúng là có cách giáo dục con cái tốt thật. Nhưng ta đang nghĩ không biết người có đúng là nam nhân không? Chẳng lẽ lại một nam nhân khi đến tuổi trưởng thành mà lại không có những thắc mắc về cơ thể phụ nữ hay có những sở thích thông thường ấy?

Cậu ước gì lúc này mình có thể đâm vào mặt cái tên đang nhìn cậu bằng ánh mắt chế giễu ấy. Nhưng dường như hoàng thượng không hề để tâm đến gương mặt đáng yêu đang tức giận, ngài nhẹ nhàng nói tiếp.

– Với gương mặt xinh như hoa thế này, còn làn da thì trắng mịn như phụ nữ... Ta đang thầm nghĩ liệu người có đúng là nam nhân hay là nữ cải nam trang?

– Ngài..... Thần.....

Cậu tức đến mức không thể nói nên lời. Lúc này hoàng đế mới mở một con đường thoát thân cho cậu. Tất nhiên là lối thoát hay không còn tùy vào suy nghĩ của mỗi người mới được.

– Nếu đúng người là nam nhân thật thì chắc người cũng sẽ có những đặc trưng riêng của nam nhân nhỉ?

– Ngài.... Tất nhiên thần có.

– Vậy người không ngại để ta kiểm tra chứ? Nhưng nếu người sợ thì ta sẽ không chạm vào người, tất nhiên điều đó cũng đồng nghĩa với tội khi quân.

Hoàng đế lạnh lùng phán ra những lời vàng ngọc.

– Ngài.... Tất nhiên nếu vàng thật thì không sợ lửa.

Cậu vừa nói xong câu này thì hoàng đế nhẹ nhàng cầm tay cậu kéo lại gần và tay còn lại ngài đưa vuốt nhẹ vào cần cổ thanh mảnh của cậu.

“Rất xinh đẹp.”

Ngài khẽ siết nhẹ vào cần cổ cậu, lúc này ngài chỉ cần hơi dùng sức một chút có lẽ cậu sẽ chết ngay. Nhưng hẳn nhiên ngài không muốn con thú bé nhỏ này phải chết. Ngài nhẹ nhàng lần tay xuống cổ áo. Ngài kéo vạt áo của cậu qua một bên. Rồi ngài chớp mắt cười khi nhìn thấy những đường nét cơ thể hằn lên bên dưới lớp áo trắng mỏng. Ngài bóc tách từng lớp vải ra và tìm kiếm thứ xinh đẹp đang ẩn sau bên trong.

Hai má cậu nóng bừng lên khi thấy ngài cứ dùng tay chạm vào phần trên cơ thể mình. Tuy gương mặt ngài có vẻ nghiêm túc nhưng đôi tay ngài thì không đứng đắn một chút nào. Nó đang ngao du khắp cơ thể cậu một cách tùy tiện. Cậu cho phép kiểm tra nhưng điều đó không có nghĩa là ngài được phép đụng chạm vào cậu nhiều như vậy.

– Hoàng thượng... Đủ rồi.

Cậu giật mạnh người ra khỏi tay ngài. Hai tay cậu vội chỉnh sửa lại xiêm y cho chỉnh tề. Lúc này hoàng đế mỉm cười rồi ngài dịu dàng nhận xét.

– Theo những gì ta thấy thì người đúng là nam nhân. Tuy nhiên ta vẫn muốn kiểm tra thêm phần hạ thể.

– Ngài.....Đừng hòng.

Cậu đỏ mặt quay đi. Lúc này nhịp tim cậu đập nhanh hơn bình thường rất nhiều. Cả cơ thể cậu như sắp lả đi sau từng ấy những cử chỉ đụng chạm của hoàng đế. Nếu cậu có thể bình tĩnh lại thì cậu sẽ cố lý giải những hiện tượng lạ này là như thế nào, nhưng tiếc là bây giờ cậu vẫn chưa thể bình tĩnh được.

Nhưng đôi tay rắn chắc của một người mà ta đã biết là ai đó đã kéo cậu trở về với thực tại.

– Nè, ngài..... Ừ...ừ.....

Chiếc lưỡi tham lam ấy tiến sâu vào bên trong khoang miệng của cậu. Đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được cái cảm giác đáng sợ khi có thứ gì xâm nhập vào cơ thể mình. Nhưng cậu càng cố đẩy thì chiếc lưỡi ấy càng cuốn lấy lưỡi cậu nhiều hơn nữa.

– Hoàng thượng...

Cuối cùng cậu đã đẩy được cái kẻ ấy ra khỏi mình. Đôi tay cậu run rẩy đặt lên ngực của người đó nhằm giữ một khoảng cách nhất định giữa hai người.

Hoàng đế mỉm cười trước thái độ sợ sệt đó của cậu. Đây không phải là lần đầu tiên ngài cảm nhận được sự thỏa mãn khi chạm vào cơ thể một ai đó, nhưng với cậu thứ cảm giác đó hoàn toàn đặc biệt. Mỗi cậu như có một thứ ma lực khiến ngài không muốn dứt khỏi. Ngài càng thích thú khi ở gần cậu bao nhiêu thì cái cảm giác khi chạm vào cậu càng khiến cho ngài bị lôi cuốn bấy nhiêu.

– Ngài..... Quá đáng lắm.....

Lúc này do cậu quá bức tức vì sự sỉ nhục vừa rồi nên cậu đã nói ra những điều trong đầu cậu đang suy nghĩ.

– Người....

Cậu cảm nhận được tiếng nói lạnh lùng ấy. Cậu chờ đợi được nghe hình phạt mà cậu phải chịu.

– Nam nhân thì không ai khóc cả.

Ngài nhẹ nhàng đưa tay chạm vào gương mặt cậu đang run rẩy của cậu. Lúc này cậu mới nhận ra rằng mình đã khóc. Cậu vội đưa tay quệt ngang giọt nước còn vương nơi mi mắt. Cậu xoay người đi chỗ khác và cố nói cứng.

– Thần không có...

– Không thật sao?

Cậu nghe tiếng ngài cười nhẹ, rồi ngài kéo vai cậu để khuôn mặt đáng yêu ấy quay về phía ngài. Ngài nhẹ nhàng nói.

– Nam nhân cũng không được giận dữ như nữ nhân.

– Thần giận dữ hồi nào?

Cậu phùng má lên. Lúc này ngài cười lớn rồi ngay sau đó ngài ra lệnh cho ngự thiện phòng mang vào cho cậu những thứ bánh mà cậu thích.

“Đừng hòng dùng đồ ăn mà dụ dỗ người ta..... Nhất định ta sẽ không đụng đến nó, vì biết đâu chừng người lại bỏ độc vào ấy??? Hay nhờ người cho.....”

Cậu đỏ mặt suy nghĩ, và rồi thả ta làm bộ không để tâm đến. Nhưng mà....

Tại sao hắn lại có thể ăn một cách ngon lành như thế trước mặt người khác chứ?

Nhưng rồi thì cuối cùng có người vẫn ăn những món ăn bị cho là có thuốc độc ấy.

9. Chương 9

Nhưng liệu khung cảnh bình yên này có ở mãi được không khi những người phụ nữ trong cung bắt đầu xông vào vì một nam nhân đang ở bên cạnh hoàng thượng.

– Đám người Hán đáng chết đó.....

– Nương nương xin người hãy bình tĩnh.....

– Yến phi nương nương, xin người bình tĩnh lại.....

Vị quý phi ấy chẳng thèm quan tâm đến những lời khuyên của hai cung nữ hầu hạ bên cạnh, nàng liên tục dùng kéo cắt thẳng vào tấm áo choàng dành cho hoàng đế mà nàng đã kì công thêu tặng.

– Nương nương, người đã bỏ bao tâm huyết cho chiếc áo choàng này. Nhưng nay lại.....

– Ta mặc kệ..... Hoàng thượng, người đã không còn yêu ta nữa....

Nàng vừa úp mặt xuống gối vừa khóc. Lớp phấn son mới tô điểm cho gương mặt thêm xinh đẹp nay lại khiến cho gương mặt nàng xấu xí hơn bao giờ hết. Trông nàng lúc này thật chẳng khác chi một con bé lọ lem bước ra từ nơi xó bếp.

– Sao mà mới sáng sớm mà tiểu muội của ta đã làm ầm lên thế?

– Hoàng tỷ.

Thất Liên Yến Nhi chạy vội lại bên hoàng hậu mà khóc lóc. Lúc này hoàng hậu khẽ vỗ nhẹ vào đầu tiểu muội của mình, rồi bà từ tốn hỏi:

– Ai ăn hiếp muội muội của ta thế?

– Hoàng tỷ nói xem còn ai khác nữa? Mà hoàng tỷ thì chẳng biết chuyện gì đang xảy ra trong cung hết đó. Muội muội sắp tức chết rồi nè...

Yến quý phi giận dữ đập chân xuống đất. Lúc này hoàng hậu chợt nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Yến Nhi ơi Yến Nhi, thật đáng thương cho người... Vốn dĩ ta là đại tể, ta hiểu biết nhiều hơn người, mà người lại cho là ta quá khờ khạo đến mức không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong cung sao? Ngày xưa khi người cố tình vào cung thường xuyên để thăm ta, ta cũng đã dự biết mục đích chính của mi là gì mà. Ta đã nói với người là kiếp số chung chạ lang quân này mãi mãi sẽ không có được hạnh phúc đâu. Nhưng người nào có nghe ta. Thật đúng như ta đoán, hoàng đế chỉ sủng hạnh người vài ba lần thì ngài chán. Làm sao ngài lại có thể ở bên một con bé ngu ngốc như mi được.”

– Hoàng tể. Tể còn cười được sao? Hoàng thượng cứ suốt ngày ở bên cạnh tên nam nhân ấy. Rõ ràng như vậy là không được mà.

– Sao lại không được chứ?

– Tể nói sao?

– Ta nói việc của hoàng thượng làm thì đã có sao.

Hoàng hậu đứng dừng đáp trả, lúc này Yến phi nương nương chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Nàng cau mày lại và hỏi.

– Tể cho rằng ở cạnh một tên nam nhân là không sao à? Còn việc duy trì giống rồng, còn việc gìn giữ sức khỏe cho hoàng thượng. Chỉ có...

– Hoàng thượng đã có đến nhị thập tam hoàng tử và cửu công chúa rồi. Người còn cho đó là chưa đủ sao?

Hoàng hậu sắc bén hỏi lại.

– Nhưng....

Yến Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ vì chuyện này, vì vốn dĩ nàng biết tể tể nàng ở cạnh vua đã lâu mà không có được ân phúc để có thể sinh được một thái tử. Vậy nên, nàng mới to gan muốn thay thế đại tể làm điều đó.

Vì một khi đã mang giống rồng cũng tức là đã có khả năng danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị thái hậu sau này. Dù cơ hội đó khá là mong manh nhưng ngôi vị cao luôn ẩn chứa một thứ quyền lực đáng sợ khiến cho ai cũng muốn tranh giành.

“Tể tể, muội không ngờ đến giờ mà tể còn nhớ chuyện cũ...”

Yến Nhi làm mặt buồn rầu nói.

– Những ân sủng hoàng thượng ban cho muội trọn đời ghi nhớ. Ngay cả lúc này muội cũng muốn được hầu hạ người để đền đáp ân sủng ấy, nhưng muội nào có được cái hồng phúc được hoàng đế tin yêu như tể.

“Khá khen cho mi đã dùng công tâm kể.”

Hoàng hậu khẽ mỉm cười.

– Ta vốn dĩ cũng như muội thôi, chẳng khác gì cả. Nhưng có vẻ như hoàng đế đã tìm thấy một món đồ chơi mới nữa rồi.

Hoàng hậu dịu dàng tỏ ý muốn dỗ ngọt Yến phi, nhưng nàng nào có nghe.

– Nếu chỉ đơn thuần là đồ chơi thì tại sao lâu thế mà ngài không chán? Muội nhớ cái ngày Minh Châu vào cung thì hoàng đế cũng chỉ ở cạnh nó vài ngày, người lâu nhất thì cũng chỉ được bảy ngày. Sau thời gian ngắn ngủi đó ngài lại để cho thái giám chọn thể để quyết định việc sẽ sủng hạnh ai.

– Người....

Hoàng hậu thoáng tức giận vì những lời mà Yến Nhi vừa nói. Phải, bà là mẫu nghi thiên hạ, là hoàng hậu của một đất nước rộng lớn. Nhưng ngay cả việc gần gũi với lang quân mà cũng phải chờ cho tên thái giám bốc trúng tên mình. Đã bao nhiêu lần bà đã thử mua chuộc tên thái giám chuyên lo công việc ấy nhưng đều thất bại. Không phải hẳn không mê tiền. Hẳn rất tham lam nữa là đằng khác. Nhưng hẳn không dám nhận bất kì những bổng lộc nào của các cung phi cả mà chỉ dám bòn rút của những cô cung nữ yếu đuối trong cung mà thôi. Vì sao ư? Vì đã có một thái giám trước hẳn đã thử giúp các cung phi nào chịu bỏ nhiều của

cải ra cho hắn, nhưng rồi khi hoàng đế phát hiện ra thì hắn cũng đã được thử nghiệm với hình phạt mới của ngài, đó cũng chính là thứ hình phạt kinh khủng nhất của triều đình nhà Nguyên, thập đại hình.

Xét thấy nét mặt tức giận của hoàng hậu, Yến phi nường nường vội nói.

- Hoàng tử, muội xin tử đừng giận muội vì những lời nói vừa rồi. Vì muội quá đau lòng nên mới....
- Ta không trách muội, nhưng mà ta mong muội sẽ làm tốt hơn phận sự của mình trong cung và đừng quan tâm nhiều đến những thứ khác nữa. Nếu như muội còn muốn gương mặt xinh xắn ấy còn có chỗ trong mắt của hoàng đế thì hãy tập biết cách chịu đựng hơn.
- Dạ. Muội xin nghe lời tử.

Yến phi lòng dạ buồn bã vì ngay cả hoàng hậu mà cũng không bênh vực cho nàng nữa. Nhưng cũng vì thế nên nàng quyết tâm sẽ làm cho ra lẽ chuyện này.

“Chắc chắn dạo gần đây Hạ Minh Châu cũng đang ăn không ngon ngủ không yên vì đệ đệ của ả. Được rồi, tử không giúp ta thì ta sẽ mượn tay kẻ khác.”

Yến phi lộ rõ vẻ đắc thắng trên gương mặt. Nàng nhẹ bước tới chiếc gương lớn để chạm lại một ít kim thoa và má hồng. Rồi nàng mỉm cười với hình ảnh của chính mình trong gương và ra lệnh cho tỳ nữ đi cùng nàng đến một nơi mà nàng căm ghét.

– Yến phi.

Minh Châu vội buông chiếc lược ngà xuống và mỉm cười gật đầu.

- Như Ý tham kiến nương nương.
- Miễn. Châu muội sao dạo này xanh xao thế? Muội bệnh à?

Thấy Yến phi tỏ vẻ quan tâm lo lắng, Minh Châu khẽ mỉm cười trả lời.

- Đa tạ nương nương đã quan tâm, muội không sao. Chỉ là dạo này do khí hậu thay đổi nên cơ thể muội bị cảm nhiễm chút phong hàn thôi.
- Vậy à? Vậy chắc là hoàng thượng lo lắng nhỉ?

Do vô tình hay do hữu ý, Yến phi lại nhắc hoàng thượng trước mặt Minh Châu.

“Rõ ràng muội ta tới đây để thị uy với ta.”

- Hoàng đế một ngày bận trăm công nghìn việc thì lấy đâu ra thời gian mà lo cho muội chứ?
- Vậy à? Vậy mà ta nghe nói tiểu đệ Minh Ngọc của muội mỗi ngày đều được hoàng đế lo lắng để tâm đến. Phải chăng đệ ấy có bí quyết gì?

Yến phi nhẹ mỉm cười. Lúc này Minh Châu đã rõ ý định của vị khách không mời này nên nàng cũng không ngại mà nói thẳng.

- Nếu nương nương muốn hỏi thăm về Minh Ngọc thì tại sao không đến thẳng nơi ở của đệ ấy mà hỏi? Tại sao lại phải nhọc công đến đây?

Thấy thái độ của Minh Châu đã thay đổi, Yến phi vội mỉm cười giả lả.

- Không. Xin muội đừng hiểu lầm ý của ta. Đây đây thì ta nói thật lòng với muội, chúng ta đều cùng là thân phận phi tần của vua. Tuy trong thâm tâm ta và muội đôi khi cũng có những ghen tuông tâm thường của đàn bà nhưng chúng ta đều biết rằng hoàng đế chỉ có một, còn tam cung lục viện thì lại quá đông mỹ nhân dành cho ngài... Những đạo lý đó không chỉ ta mà muội cũng biết, nhưng nay ta không phải đến đây vì sự ghen tức mà là vì lo cho muội.
- Lo cho muội?

– Phải, rõ ràng muội không thấy được vị trí của Minh Ngọc trong lòng hoàng đế đang ngày càng lớn dần. Tuy nói rằng chuyện này cũng như việc trong cung nhập thêm tài nhân mới. Nhưng việc cả hai tỷ đệ cùng chung lang quân, đó không phải là một điều hay. Ta và hoàng hậu là một điển hình cho muội thấy.

- Thì ra nương nương và hoàng hậu là hai tỷ muội.
 - Ủ. Ta nghĩ là muội đã biết rồi chứ. Mà thôi, chuyện dài lắm. Nhưng cái cảm giác đó rồi đây muội sẽ hiểu. Tuy nói là tất cả đều vì hoàng thượng, nhưng làm sao chịu được khi thấy người thân ruột thịt của mình lại đi giành mất lang quân của mình?
 - Minh Ngọc không phải là người thích tranh giành với người khác.
 - Ta không có ý nói Ngọc đệ thích tranh giành quyền lực với ai cả. Nhưng muội có biết rằng việc một nam nhân ở cạnh hoàng đế như vậy sẽ gây ra biết bao sóng gió không? Rồi đây tất cả hậu cung sẽ quay sang oán hận muội. Vì chính muội là nguyên nhân khiến cho Minh Ngọc nhập cung mê hoặc hoàng thượng.
- Minh Châu không nói gì cả, vì lúc này trong đầu nàng đang hình dung đến cảnh tượng hoàng đế đang âu yếm Minh Ngọc. Con nóng giận từ đâu đó bỗng bùng lên một cách dữ dội. Nàng tự hỏi liệu có phải đó là bản tính ghen tuông trời phú của nữ nhân hay không? Nhưng nàng biết rằng nếu chuyện đó xảy ra với các tài nhân hoặc quý phi khác thì nàng đã không quan tâm đến....
- Ta không biết muội có dự tính gì cho tương lai của mình không? Nhưng theo những gì ta được biết thì sắp tới này sẽ có một danh sách các tài nhân và quý phi được phép hồi hương. Mà danh sách ấy do chính hoàng đế phê chuẩn.... Còn Minh Ngọc thì đang ở bên cạnh ngài....
- Câu nói của Yến phi mang đầy ẩn ý. Lúc này Minh Châu đổi ngay sắc mặt. Nàng nhanh chóng nắm lấy tay áo của Yến phi nương nương mà hỏi cho cặn kẽ.
- Thật sao nương nương?
 - Ta gạt muội làm gì? Vì vốn dĩ hoàng đế đời trước có cho lập một lãnh cung và đó là nơi ở của những phi tần thất sủng.
- Ngưng trong giây lát rồi Yến phi lại tiếp.
- Nhưng nay hoàng thượng đã cho phá bỏ lãnh cung ấy, vậy nên cứ chừng vài năm thì các thái giám trong cung sẽ lên danh sách những quý phi hoặc tài nhân nào chưa có dịp may diện kiến ngài, hoặc là bị thất sủng...
 -
 - Sau đó ngự y sẽ đến khám kĩ lưỡng cho các nàng ấy, nếu không mang giống rồng trong người thì họ sẽ được quyền hồi hương để tìm hạnh phúc cho riêng mình.
 -
- Minh Châu bàng hoàng khi nghe đến đây. Nàng đã trải qua bao nhiêu gian truân sóng gió để có thể vào đây và leo lên được vị trí này.
- Vốn dĩ nàng đã biết đây là một nơi khắc nghiệt, nhưng ngờ đâu rằng sự khắc nghiệt ấy còn đáng sợ đến mức như vậy.
- “Nếu ta muốn tìm hạnh phúc cá nhân như bao nữ nhân bình thường khác thì ta đã không nhập cung hầu hạ hoàng đế.”
- Nàng chưa chắc nghĩ thâm.
- Lúc này Yến phi mỉm cười và nói.
- Thật lòng thì ta đang ganh tỵ với muội đấy, muội đang có một bảo vật hộ thân mà không biết. Mà ta nghe nói Ngọc đệ cũng rất tốt bụng đúng không?
- Minh Châu không trả lời vì nàng biết rõ đây chính là chiêu kích tướng của Yến Nhi. Nếu nàng tỏ rõ thái độ bức tức thì chính nàng đã trúng kế của ả ta rồi.
- Cảm ơn Yến phi nương nương đã quan tâm cho muội.
 - Cùng là chị em với nhau cả mà. Sau này trong cung có ai ăn hiếp muội thì hãy báo cho ta biết nhé. Cùng là phận nữ nhi nên ta hiểu cảm giác của muội. Thôi ta hồi cung đây, không làm phiền muội nghỉ ngơi nữa.

– Vâng, cung tiến nương nương.

– Minh Châu này.

– Vâng?

– Sau này cứ gọi ta là tỷ tỷ, chứ đừng nương nương này nương nương nọ, ta không câu nệ việc xưng hô như những người khác đâu. Dù ta có vào cung trước muội thì ta cũng chỉ là phi tần như muội thôi.

– Vâng, muội đa tạ sự ưu ái của Yến tỷ.

– Đừng khách khí với ta như vậy.

Yến phi mỉm cười thật đẹp, rồi nàng quay lưng bỏ đi.

Chờ cho nàng ta đi khỏi thì Như Ý mới mạo muội lên tiếng.

– Thưa....

“Rõ là giả mèo khóc chuột. Ta dư biết ả ta tới đây với mục đích gì mà. Hừ, cùng là phận nữ nhi, là phận phi tần của vua... Người nghĩ rằng ta không nhận ra chính người cũng từng là kẻ muốn bài trừ ta ngay ngày đầu tiên ta bước chân vào hậu cung này sao?”

– Tỷ tỷ, tỷ không khỏe à?

Như Ý lo lắng nhìn Minh Châu.

– Ta không sao, em lấy cho ta thau nước lạnh. Tự dừng ta muốn lau mặt cho tỉnh táo.

– Dạ vâng.

Chờ Như Ý đi khỏi thì Minh Châu bắt đầu suy tính tiếp.

“Nhưng những lời ả ta nói không hẳn là chẳng có giá trị. Tài nhân hồi hương à? Hay lắm, ta sẽ tới bàn với Minh Ngọc về chuyện này. Nó là tiểu đệ tốt của ta nên chắc chắn là nó sẽ phải nghe lời ta..... Sẵn tiện, ta sẽ thử khuyên nó trà trộn vào đám tài nhân để xuất cung và khỏi phải ở đây làm phiền đến ta nữa.”

– Thưa, khăn lau đây ạ.

– Ủ, em để đó cho ta.

“Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là kiếm cách nào để tiếp cận nó. Ngay cả chỗ ở của nó ta còn không biết nữa thì làm sao mà đến đó được?”

Nàng khẽ dăm chiêu suy nghĩ, rồi bỗng nàng nhìn sang Như Ý và hỏi.

– Như Ý này, em có biết Minh Ngọc, tiểu đệ của ta đang ở chỗ nào không?

– Dạ thưa, em không biết ạ. Vì nhiệm vụ của em chỉ là ở hậu cung nên em chẳng khi nào có cơ hội bước ra ngoài cả.

– Vậy ra Minh Ngọc không phải ở hậu cung à?

“Hoàng cung rộng lớn thế này muốn tìm một người không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng cái gì Minh Châu này muốn thì chắc chắn sẽ phải thực hiện được.”

Nàng để lộ một nụ cười thật đẹp nhưng cũng thật đáng sợ.

Có lẽ những ngày tháng sau này của Hạ Minh Ngọc sẽ không còn được yên bình như trước nữa.

– Thưa hoàng hậu nương nương, chẳng phải người cũng không ưa gì cái tên Hạ Minh Ngọc sao?

Tiểu tỷ nữ đi chung với hoàng hậu lệ miệng hỏi.

– Con a đầu này, chỉ được cái tò mò chuyện của người khác thôi.

– Xin nương nương tha tội, nô tỳ không có ý đó nhưng mà....

– Sao?

Hoàng hậu mỉm cười khuyến khích Tiểu Lam nói tiếp.

- Nô tỳ thấy thật chướng mắt, hoàng hậu xinh đẹp như hoa thế này mà hoàng thượng lại...
- Cẩn thận lời lẽ của người đó. Nên nhớ hoàng đế trọng dụng ai hay phế truất ai đều không phải việc mà chúng ta có thể can thiệp đến.
- Nhưng dù sao đi nữa thì nô tỳ cũng không ưa gì cái tên Hạ Minh Ngọc ấy. Nô tỳ nghe nói hần ta rất hay ngạo mạn và tỏ vẻ ta đây, hần ta còn không coi ai ra gì nữa...

Tiểu Lam cố tình kể xấu Minh Ngọc thật nhiều để nhằm mua vui cho chủ nhân của mình.

- Có nhiều lúc người không thích nhưng người cũng phải tỏ vẻ là thích. Vì đó là món vật yêu quý của vua nên dù muốn hay không nó cũng vẫn là thứ đẹp nhất.

“Tất nhiên.... Trừ phi là do chính tay ta phá hủy nó...”

Trên gương mặt lạnh lùng ấy bỗng đâu lại nở ra một nụ cười đáng sợ.

- Nô tỳ ước gì nô tỳ có thể đuổi cái tên Minh Ngọc ấy ra khỏi hoàng cung được.
- Con a đầu này đúng là to gan mà...

Tuy miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt hoàng hậu vẫn ra chiều thích thú trước câu nói của Tiểu Lam. Và hiển nhiên Tiểu Lam biết điều ấy nên nàng lại càng ra sức tăng bốc bà nhiều hơn.

.....

- Ta không muốn mất đi một tâm phúc như người chút nào cả, vì người lúc nào cũng hiểu ý ta và cũng rất giỏi làm cho ta vui nữa.
 - Nô tỳ đa tạ hoàng hậu khen ngợi. Thật nô tỳ chẳng xứng chút nào với lời khen của người.
 - Người Khiết Đan luôn chỉ nói đúng sự thật. À, những viên trân châu Tây Hạ hôm qua ta đưa người cất giữ, người có nhớ mang theo nó không?
 - Dạ có đây ạ.
 - Trân châu Tây Hạ vốn nổi danh là thứ ngọc quý nhất trong tất cả những loại ngọc quý. Ta nghe nói mỗi viên ngọc khi kết tinh đều do máu người nuôi dưỡng mà thành, nhờ thế nên nó mới có được một màu hồng quyến rũ người khác như vậy.
 - Dạ vâng, thưa nương nương. Nô tỳ ngày hôm qua đã lau chùi chúng kĩ càng và đặt nó vào chiếc hộp báu mà nương nương dặn.
 - Ừ. Bảo ngọc chỉ có thể được cất trong một chiếc hộp tương xứng với nó. Vì vậy nên ta mới phải đặt người ta làm riêng một chiếc hộp trong suốt nhằm tôn vinh nét cao quý của những viên ngọc.
 - Dạ.
 - Nhưng dù ngọc quý đến đâu đi nữa, một khi ta đã không thích rồi thì số phận của nó cũng chỉ như rơm rác bên đường mà thôi.
 - Dạ thưa nương nương..... Nô tỳ không hiểu ý của người ạ.....
 - Có những thứ tốt nhất là đừng nên biết, cũng đừng nên ra vẻ thông minh quá.
 - Thưa, nô tỳ rõ ạ.
- Hoàng hậu khẽ mỉm cười.
- Đưa nó cho ta.
 - Dạ.

Tiểu Lam nhẹ cúi người xuống đưa nó cho hoàng hậu. Nhưng thay vì đỡ lấy nó, bà đã cho nó rơi thẳng xuống đất. Tiếng vỡ lớn kèm theo đó là những hạt ngọc xinh đẹp đang bị vấy bẩn khiến cho Tiểu Lam hoảng sợ. Nàng vội vàng quỳ xuống tâu.

– Xin hoàng hậu thứ tội, để nô tỳ nhặt lại cho người.

Tiểu Lam vừa xin tội vừa nhanh tay nhặt lấy những hạt trân châu gần đó nhất.

– Không cần đâu. Cứ để đó đi, một chút nữa sẽ có một màn kịch hay cho chúng ta xem.

Hoàng hậu ra dấu cho Tiểu Lam đứng dậy. Rồi cả hai nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

10. Chương 10

Hôm trước ta nhớ khúc gần đây có cây dạ thảo hoa trắng chuyên trị bách độc, còn chỗ này là cây bách huệ tiên, không thể lầm lẫn được.”

Minh Ngọc nhanh chóng bước đến gần hơn để cậu có thể quan sát thật kĩ càng ở phía mép ghềnh đá gồ ghề ấy. Quả nhiên đúng như Minh Ngọc suy đoán, những cánh hoa bé nhỏ dần dần được hé lộ ra sau khi đã được tách hẳn khỏi những tán lá xum xuê. Có vẻ như chúng phải ẩn nấp thật kĩ để tránh mọi sự đe dọa từ bên ngoài.

“Cuối cùng cũng tìm ra người rồi”

Minh Ngọc vui vẻ bứt chiếc lá nhỏ, rồi vò nhẹ, sau đó đưa lên mũi ngửi. Sau khi đã xác định đúng là bách huệ tiên quý hiếm, cậu vui mừng khôn xiết.

Nhưng.... Chẳng phải Minh Ngọc đã bị nhốt riêng ở biệt cung và khi không có lệnh của vua thì cậu không được phép ra ngoài sao?

Trước đó thì đúng như vậy. Nhưng giờ đây, ngoài biệt cung ra thì nơi duy nhất hoàng đế cho phép cậu được tự do đi đến đó chính là ngự hoa viên nhỏ này. Tất nhiên trong hoàng cung thì có rất nhiều những ngự hoa viên lớn nhỏ thuộc các khu vực khác nhau nhưng đây là nơi đặc biệt giáp ranh giữa hậu cung và chính cung.

Không phải tự nhiên mà hoàng đế cho phép cậu được đi lại tự do như vậy.

Quay trở lại chuyện cách đây bảy hôm trước, Minh Ngọc có thưa với vua về việc mình đã từng gặp những loại thảo dược có thể giúp con người ta định thần và an giấc tại ngay chính ngự hoa viên này. Cậu trình bày rõ việc cậu muốn hái chúng đem về nghiên cứu và xem xét về dược tính có được như những thứ thảo dược mọc hoang không.

Và hiển nhiên là nhà vua không đồng ý.

Nhưng rồi khi cậu cố giải thích rõ nơi cậu thấy được những loại thảo dược quý ấy là gần ngự thư phòng, kèm theo đó là sự nắn nỉ nhiệt tình cùng với một chút thủ đoạn nhỏ... Rồi cuối cùng thì.... Cậu cũng giành được thắng lợi, và đó cũng là thắng lợi đầu tiên của cậu đối với cái con người ma giáo này. Tất nhiên đổi lại thì cậu cũng phải chịu thiệt một chút. Đó là việc cậu phải... tình nguyện hôn cái con người thấy ghét ấy, rồi phải ngồi vào lòng hắn để rót rượu mời hắn..... Tất nhiên tất cả đều phải thực hiện bằng miệng.

“Hoàng đế đáng ghét... Lúc đầu chỉ nói là hôn thôi mà dám..... Ta ước gì ta có thể....”

Cậu đỏ mặt lên nhanh hơn cả những gì cậu đang suy nghĩ trong đầu. Chữ “có thể” được bỏ lửng trong suy nghĩ của cậu. Cậu cũng chẳng biết nếu mình có thể thì mình sẽ làm gì hắn nữa. Nhưng thôi, gạt chuyện đó qua một bên.

Đây không phải là lần thứ hai Minh Ngọc đến đây, vì bắt đầu từ những ngày trước đó cậu đã âm thầm lên ra ngự hoa viên để tìm kiếm thảo dược rồi. Nói đúng hơn thì đây là lần thứ hai cậu được phép đi ra đây một cách danh chính ngôn thuận. Tất nhiên lần đầu thì có ai kia dẫn đi, còn lần này thì.... Cái giá để đổi được sự cho phép cũng khá đắt đối với Minh Ngọc. Nhưng có vẻ như chính sự say mê tìm tòi về y dược đã khiến cho cậu quên mất việc mình đã phải bị thiệt thòi cho con người ấy đến thế nào...

Yên tâm đi Minh Ngọc, mọi thứ vẫn còn đang diễn ra phía trước mà.

“Đây rồi dạ thảo trắng.”

Minh Ngọc nhanh chóng bước đến gần khóm hoa mà không cần để ý gì đến mọi thứ xung quanh. Để rồi...

Àch

– Á đau...

Minh Ngọc biết là mình đã bị vấp nhưng cậu không rõ mình đã bị vấp bởi cái gì, cậu cố chống tay ngồi dậy nhưng cơn đau đã ngăn cản cậu, sống lưng của cậu dường như đã bị những vật gì nhọn đâm phải. Cậu càng cố ngồi lên thì vết đâm càng sâu hơn.

Lúc này màu đỏ của máu đang làm vấy bẩn màu áo trắng của cậu, kèm theo đó là lớp bùn đất của những bụi cây càng làm cho người cậu thêm phần nhếch nhác.

Bàn tay cố đẩy người dậy đã bị cào rách. Lúc này Minh Ngọc không biết phải tính làm sao, vì đây là lần đầu tiên cậu được tự do đi lại một mình, nếu như hoàng đế biết chuyện chắc chắn từ đây về sau đường hòng ngài cho cậu bước một bước ra khỏi phòng nữa.

Nhưng cơn đau làm cho cậu mất bình tĩnh, cậu cố gắng gọi ai đó đến giúp nhưng vô ích. Vì nơi đây nằm sâu bên trong ghềnh đá. Mà thường các cung nữ chỉ đi vòng xung quanh đường lớn để đến nơi cần đến chứ chẳng ai mà có tâm tư đi du ngoạn hoặc đi tìm hiểu như cậu cả.

“Hoàng thượng..... ngài đang ở đâu????”

Bỗng trong cơn đau cậu lại nghĩ đến hoàng đế, cậu biết chỉ duy nhất có ngài mới biết nơi cậu đến. Nhưng..... liệu ngài có đến đây để tìm cậu không? Hay ngài sẽ cho là cậu ham chơi, và ngài cứ chờ cho đến khi cậu chịu quay về?

Cậu càng cố vươn người thì những mảnh nhọn càng đâm vào cậu. Lúc này cậu ngã bật ra và buông xuôi tất cả. Mi mắt cậu bắt đầu buông dần xuống.

– MINH NGỌC.

Cậu vừa hốt hoảng vừa mừng rỡ khi có tiếng người gọi tên mình.

– Minh Ngọc, có sao không? Sao lại ra nông nỗi này?

Hoàng đế bế xốc cậu lên, ngài để mặc cho chiếc áo long bào của mình bị vấy bẩn bởi lớp bùn đất và máu của cậu. Ngài lo lắng quan sát cậu và lắng nghe nhịp thở của cậu. Rồi ngài thở phào khi biết rằng hơi thở của cậu vẫn đều đặn. Có lẽ cậu bé chỉ bị hoảng sợ và bị thương ngoài da thôi.

Nhưng trong lòng ngài vẫn cảm thấy đau lắm, đó cứ như chính ngài bị thương vậy. Ngài lớn tiếng cho gọi ngự y Hạ Trung Ân vào cung. Rồi chính ngài chứ không ai khác đích thân làm sạch vết thương và kiểm tra cơ thể của cậu.

“Nhất định ta sẽ tìm ra kẻ nào dám to gan làm chuyện này, ta thề sẽ cho phanh thây hắn ra làm trăm mảnh.”

Lúc này ngài đã liếc nhìn nơi Minh Ngọc ngã xuống và thấy hết những nguyên do đã khiến cho cậu ra nông nỗi này. Chỉ là, việc cần nhất hiện giờ không phải là điều tra xem tên tội đồ nào dám làm chuyện này mà là phải chữa vết thương cho Minh Ngọc.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Đứng dậy. Người mau lại đây xem xét vết thương của Minh Ngọc.

Tuy ngài chỉ nói nhiều đó nhưng lòng ngài vẫn quặn đau khi thấy Minh Ngọc bị thương nặng đến như vậy. Lúc này ngài chỉ muốn ôm chặt lấy cậu bé vào lòng. Ngài tự trách mình vì sao đã quá dễ dãi để cho cậu bé được tự do đi lại trong ngự hoa viên. Rõ ràng điều mà ngài lo sợ đã đến. Nhưng rồi đây chính tay ngài chứ không ai khác sẽ dẹp yên nơi hậu cung này và đảm bảo rằng sẽ không còn tên tội đồ nào dám đụng đến Minh Ngọc của ngài nữa.

“Cho dù có phải lật ngược cả hậu cung hay xây dựng một pháo đài kiên cố để nhốt người vào trong đó, ta cũng sẽ làm.”

Ngài đau đớn nhìn về phía cơ thể đang oằn mình vì những vết cắt ấy.

Ngay chính Hạ Trung Ân đại phu cũng hốt hoảng khi nhìn con mình người ngơng đầy máu. Tuy vết thương không sâu đến nỗi làm tổn thương nội tạng bên trong, nhưng những vết cắt ấy cứ như là bị ai đó dùng vật nhọn đâm nhiều lần vậy.

Rõ ràng khuyến nghị của ông chưa từng gây thù oán với ai, sao lại như vậy?

“Hay chính hần là người đã hành hạ khuyến nghị của ta?”

Ông liếc nhìn hoàng đế, nhưng rồi ông bắt gặp bên trong ánh mắt lạnh lùng ấy chính là sự đau xót. Đường như ông đã bắt gặp ánh mắt này ở đâu đó thì phải...

“Phải rồi, đó chính là ánh mắt của tiên vương đời trước.”

Ông nhớ rất rõ năm ấy là vào tiết xuân phân. Lúc này hoàng hậu lâm trọng bệnh e là khó qua khỏi. Ông được nhà vua cho đòi vào cung gấp để bắt mạch cho hoàng hậu. Nhưng rồi.... Sau khi xem mạch xong, ông khẽ lắc đầu với hoàng thượng vì bệnh tình của hoàng hậu đã không còn cứu vãn được nữa. Lúc này hoàng đế nhìn ông bằng một ánh mắt nửa như căm phẫn, nửa như bất lực. Rồi ngài nhanh chóng tiến đến gần hoàng hậu, ngài nhẹ ôm lấy bà vào lòng....

Ông được lệnh cho lui ra.... Chừng vài canh giờ sau, vị hoàng hậu xinh đẹp ấy qua đời. Hoàng cung phát lệnh cả nước phải để tang ba ngày để tỏ lòng thương tiếc đối với quốc mẫu của mình.

Có lẽ ánh mắt đó chính là thứ mà suốt cuộc đời này Hạ Trung Ân không thể nào quên được.

“Hần nhìn con ta như vậy.... Không lẽ nào....”

Ông rút cây kim châm ra và châm vào bách huyệt của Minh Ngọc, nhằm giúp cho Minh Ngọc bớt đau đớn.

“Vậy hần không phải là người làm con ta bị thương, vậy là ai? Chẳng lẽ là....”

Lúc này ông bắt đầu lo lắng cho số phận của Minh Ngọc. Trong cung cấm, việc các tài nhân, quý phi ghen tuông và hãm hại nhau xưa nay không phải hiếm. Ngay chính ông khi nhìn thấy dung mạo của một tài nhân bị hủy hoại đã phải thốt lên rằng: “Cầu xin trời thương cho con cái của Hạ Trung Ân sau này sẽ không một ai phải gánh chịu cái khổ nạn của sự giàu sang phú quý.”

Thật lòng người đời lúc còn tàn độc hơn cả mãnh xà, nhất là khi họ muốn chiếm đoạt được thứ mình yêu quý mà không được.

Rồi ông lắc đầu thở dài khi nhìn kĩ hơn những vết thương của Minh Ngọc. Rồi ông nhìn ngấm kĩ dung mạo con trai mình. Thật lòng mà nói thì Minh Ngọc còn xinh đẹp hơn Minh Châu gấp bội phần. Nhất là những lúc cậu bé cười, nụ cười của cậu có thể khiến cho tâm hồn của người khác cảm thấy muôn phần dễ chịu. Phải chăng vì vậy mà giờ đây cậu phải chịu đựng những cơn đau đớn hành xác như thế này?

“Có phải kiếp trước ta đã phạm tội gì không mà kiếp này ông trời lại bắt con cái ta phải chịu khổ?”

– Hoàng thượng.....

Minh Ngọc từ từ mở mắt ra. Lúc này mùi thảo dược được đắp lên những vết thương đã khiến cho cậu cảm thấy dễ chịu phần nào. Tuy vậy....

– Đau quá.....

– Con chưa khỏi hẳn đâu. Hãy nằm xuống nghỉ ngơi đi.

– Cha? Sao cha lại ở đây?

– Thế con cho là ta ở đây vì cái gì?

– Ồ.....

Minh Ngọc hết đưa mắt nhìn cha rồi lại nhìn sang kẻ đang đứng gần đó. Nhưng bỗng ngài cúi người xuống, lúc này đôi môi quằn rừ ấy khẽ chạm vào trán cậu.

– Người ngủ quá lâu rồi đấy, thả con. Người đã khiến ta lo lắng đến chừng nào người biết không?

Ngài khẽ nói nhỏ vào tai cậu. Cậu đỏ mặt lên nhưng cậu không ngăn cản hành động của người.

– E hèm.... Thần xin phép cáo lui.

– Cha. Khoan đi đã.... Con còn chưa kịp nói chuyện với cha mà....

Cậu giật nảy người lên.

– Hoàng thượng không cho phép ta đứng đây lâu đâu. Con cứ nằm nghỉ đi, mai ta sẽ ghé thăm con.

Hạ Trung Ân đại phu nhìn cậu mỉm cười hiền lành. Lúc này ánh mắt cậu quay sang nhà vua nài nỉ.

– Không được. Người cần nghỉ ngơi. Ngày mai cha người sẽ vào đây thăm người.

Nhà vua lạnh lùng phán. Hạ ngự y cúi đầu hành lễ và nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Bỏ lại con của ông đang giận dỗi bên trong này.

– Sao thế? Giận ta à?

Cậu chu mỏ ra không thèm nói, rồi cậu quay mặt vào trong như tỏ ý bất hợp tác với nhà vua.

– Ui....

– Từ đây về sau người sẽ không bao giờ được rời khỏi căn phòng này cho đến khi mọi chuyện đã hoàn tất...

Nhà vua nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Biết ngay mà. Huhuhu chỉ giỏi cái ăn hiếp người ta.... Khi cần thì không thấy đâu hết.”

– Nam nhân thì sao lại giận dỗi như nữ nhân thế?

Ngài cố tình dùng chất giọng bốn cột thường ngày của mình. Nhưng trái với suy nghĩ của ngài vì cậu hoàn toàn không thèm quay mặt lại tranh cãi như mọi khi.

– Còn đau lắm à?

Ngài cố xoay mặt cậu lại nhưng cậu vẫn ương bướng quay đi. Lúc này ngài buộc lòng phải cúi xuống thật sát gương mặt đang nhăn nhó ấy và dịu dàng hỏi.

– Còn đau lắm phải không?

– Mặc kệ thần..... Không liên can tới ngài.

Tội nghiệp Minh Ngọc, nếu cậu bé đang bình thường thì chắc cậu bé đã phải lãnh hậu quả từ lời nói của mình rồi.

– Người biết là người đã làm ta lo lắng đến mức nào không?

Lúc này tay hoàng đế dễ dàng xoay chuyển mặt cậu lại đối diện với ngài. Đôi mắt ngọc đang nhìn ngài bỗng chốc hóa thành hai hồ nước đầy. Rồi nước trong hồ như dâng trào và tràn ra ngoài. Tất nhiên nam nhân thì không khóc như nữ nhân. Cậu nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh để rồi ánh mắt cậu như né tránh đôi mắt dò xét ấy.

Hoàng đế dịu dàng dùng tay gạt đi hết những mảnh vụn của những hạt pha lê trong suốt.

– Người giận ta vì ta không cho người ra ngoài nữa hay giận ta vì ta không cho người nói chuyện với cha mình?

–

– Hạ Minh Ngọc. Người có trả lời ta không?

Cậu lắc mạnh đầu. Nhưng cậu không ngờ rằng chính hành động đó đã khiến cho hoàng đế nổi giận, ngài vực mạnh người cậu dậy và ép sát vào lòng mình.

– Buông ra... Đau mà.....

Lúc này thì cậu khóc thật sự. Khóc vì tủi thân mà cũng khóc vì đau đớn nữa.

– Đáng ghét.....Buông ra.....

Cậu cố dùng sức đánh mạnh vào ngực của nhà vua nhưng việc làm đó cũng chẳng làm ảnh hưởng gì đến ngài. Ngài càng siết chặt cậu vào lòng hơn nữa.

– Ta hận ngài suốt đời.....

– Vậy à? Sao lại hận ta?

Hoàng đế mỉm cười nhẹ, nhưng ngài vẫn không chịu buông tay ra. Ngài vẫn ôm lấy cậu và vuốt ve sống lưng của cậu.

– Ngài chỉ giỏi bắt nạt người khác..... Còn khi ta cần thì không thấy ngài đâu.....

– Nếu ta không cứu người kịp thì người đã không còn có thể ở đây mà ăn nói với ta được như vậy rồi.

Lúc này cậu hơi bình tĩnh lại đôi chút và nghĩ lại tất cả mọi việc. Phải rồi, là cậu tự ý đi tìm cây thảo dược, rồi sau đó cậu trượt chân, và rồi thì cậu bị thương, cậu ngất đi..... Mà trong bao lâu nhỉ?

Bỗng cậu nhìn lên gương mặt anh tuấn của bề hạ và cậu thấy được một tia nhìn ấm áp dịu dàng, có lẽ đó là khoảng khắc hiếm hoi nhất ở con người thường niên lúc nào cũng tỏ khí chất cao ngạo lạnh lùng này. Phải chăng là người lo lắng cho cậu? Phải chăng những hành động của cậu vừa rồi đã khiến ngài đau lòng?

– Thần.....Xin hoàng thượng tha tội....

Cậu cúi đầu xuống lí nhí. Lúc này nhà vua bật cười lớn để rồi ngài nhanh chóng giật dây áo của cậu ra. Vì lý do Hạ đại phu chỉ mới thay thuốc cho cậu xong nên trên người cậu hiện nay y phục vẫn còn chưa chỉnh tề.

– Hoàng thượng..... Người làm cái gì vậy?

Cậu hốt hoảng ôm chặt lấy tấm chăn bên dưới mà cố che chắn cơ thể.

– Người không muốn thay đồ à? Sẵn ta xem qua vết thương của người luôn.

– Nhưng mai cha thầy sẽ đến....

– Ta muốn tận mắt xem những vết thương người đã lành chưa, qua đó ta sẽ biết được y thuật của Hạ Trung Ân, xem coi cái mà người ta gọi là Hoa Đà tái thể thật hư như thế nào.

– Như vậy.....

Hoàng đế trầm giọng nói. Rồi ngài đưa tay giật lấy tấm chăn đang trùm lên người cậu ngay khi cậu chưa kịp nói hết lời. Lúc này cậu bé ngoan ngoãn xoay lưng lại và để yên cho người xem xét.

“Làn da mịn màng như vậy..... Xem nào, bề mặt vết thương lành rồi, chỗ này đang kéo da non. Thở ngốc ơ là thở ngốc. Nhìn vào làn da của người lại càng khiến ta thêm khao khát người nhiều hơn....”

Chú ý là nhà vua không chỉ nhìn thôi mà ngài còn dùng tay chạm vào hiện vật nữa. Lúc này cả người Minh Ngọc cảm giác nhột nhột chưa từng thấy. Vì đây cũng là lần đầu tiên có kẻ lạ chạm vào cơ thể cậu nhiều đến vậy.

– Hoàng thượng...

Hoàng đế nhẹ mỉm cười và rồi sau đó ngài đỡ cậu ngồi dậy.

– Vết thương đã lành khá nhiều rồi. Nhưng cha người có nói về việc vết thương sâu nhất lại trúng ngay chỗ huyết đạo chính nên việc đi lại sắp tới này của người sẽ khá khó khăn.

– Thần..... hiểu rồi.....

– Nhưng ta sẽ dành thời gian để ở cạnh người cho đến khi người có thể đi đứng lại bình thường.

Nhà vua nhìn cậu bằng một thứ ánh mắt khiến cậu không hiểu rằng liệu điều đó có nghĩa gì? Tại sao ngài lại tốt với cậu như vậy? Hay phải chăng tất cả điều là sự tưởng tượng của chính cậu?

– Người đang lo là mình sẽ không thể đi lại được nữa à?

– Không ạ.... Thần chỉ cảm thấy mình thật vô dụng vì ngay cả chuyện nhỏ này cũng khiến hoàng thượng bận tâm.

Hoàng đế mỉm cười khi nghe Minh Ngọc nói điều đó. Để rồi tay ngài chạm nhẹ vào gương mặt của mỹ nhân.

– Người đang cố quyến rũ trẫm sao hả bạch mai tinh?

Ngài nhận xét sau khi đã quan sát kĩ từng đường nét trên cơ thể cậu bé. Có vẻ như ngài phát hiện ra rằng làn da ấy chỉ có màu trắng mới làm tôn lên nét đẹp của nó một cách hoàn hảo nhất mà thôi.

– Ý ngài..... Cho rằng thần là yêu tinh à?

Cậu bé quên đi sự buồn bã của mình mà đỏ mặt hỏi lại.

– Ừ. Là loài yêu tinh khiến cho người khác bị mê hoặc. Đó là một truyền thuyết lâu đời của người Khiết Đan.

– Vậy ngài kể đi....

Cậu nhanh chóng buộc thắt lưng lại và quay sang hỏi người.

– Đó chỉ là một cây bạch mai sống lâu năm thành tinh, tất nhiên nó cũng rất đẹp và nó sống nhờ linh khí của trời đất. Nhưng tiếc là...

– Sao?

– Vì nó xinh đẹp nên biết bao đế vương tranh nhau chiếm lấy nó. Để rồi cuối cùng thì nó đã bị một đạo sĩ giết chết.

– Thật tội cho cái cây ấy quá! Nó có làm gì hại đến ai đâu.

Minh Ngọc cảm thán.

– Nhiều lúc đẹp cũng là một cái tội đấy ngốc tử à.

Cậu đỏ mặt cúi đầu xuống. Nhưng rồi nhà vua lại tiếp.

– Nhưng có người còn nói rằng thật chất đạo sĩ ấy không giết bạch mai mà hắn ta chỉ đóng một màn kịch hay để danh chính ngôn thuận đem bạch mai về với mình.

– Có vẻ như yếu tố đó hơi khó xảy ra nhỉ?

– Không, một khi đã yêu quý một vật rồi thì người ta hay tìm cách để chiếm được vật đó.

– Vậy ngài tin vào cái kết thứ hai sao?

– Ta không tin vào truyền thuyết hay huyền thoại. Nhưng ta tin là một khi con người đã yêu quý một thứ gì đó rồi thì họ sẽ dùng mọi thủ đoạn để chiếm lấy nó.

Cậu im lặng suy nghĩ giây lát để rồi cậu lên tiếng.

– Thần nghĩ tại sao không là cái kết cho nó được sống trong rừng một cách hạnh phúc?

– Người nghĩ tất cả mọi người sẽ buông tha cho nó sao?

– Thì nó không phạm đến ai cả, nó có thể mai danh ẩn tích trong rừng mà.

– Hahaha những động vật hiền lành luôn phải làm mồi cho những động vật ăn thịt, kẻ yếu luôn phải bị kẻ mạnh ức hiếp, đó là quy luật sống.

– Nhưng mà...

– Thỏ con đang muốn giảng giải về quy luật hòa bình sao?

Cậu chu mỏ ra như tỏ ý phản đối để rồi sau đó cậu và hoàng đế có một cuộc tranh luận sôi nổi. Và hiển nhiên là nhờ vậy nên cậu không còn cảm giác đau đớn nữa.

11. Chương 11

Nhưng cũng vào thời điểm này tại khách điểm Nhất Lầu thuộc địa phận tỉnh Ba Thục lại đang diễn ra một câu chuyện khác cũng không kém phần thú vị.

- Dạ dạ, chào khách quan. Xin hỏi khách quan cần gì ạ?
- Cho ta một phòng dành cho hai người.
- Dạ thưa khách quan đi chung với phu nhân ạ?
- Từ lúc hành tẩu giang hồ đến nay, điều làm ta ghét nhất không phải là bọn đạo tặc, mà là những chủ quán thích xen vào chuyện của người khác.

Nhìn vào ánh mắt chứa đầy tử khí của vị khách quan ấy, ông chủ quán không dại gì hỏi thêm nữa. Ông vội cười cầu tài, rồi lên dùng tay lau mồ hôi.

- Dạ dạ, có phòng ngay thôi ạ. Tiểu nhị, người còn đứng đó làm gì? Mau lên lầu dọn một căn phòng đẹp nhất và sang trọng nhất cho vị khách quan này. Xin mời quý khách theo hân lên lầu ạ....
- Không cần. Chỉ cần một căn phòng bình thường là được rồi.
- Dạ dạ có ngay ạ. Người nghe thấy chưa? Phòng đôi bình thường. Mau lên.

Ông chủ quán to béo sau khi đã nạt nộ tên người làm thì vội quay sang đơn đả với vị khách của mình.

- Còn nữa, đem cho ta hai bình rượu thượng hạng và một vài thức nhắm.
- Dạ vâng vâng.

“Không hiểu Sĩ Nghị đệ đi đâu mà lâu thế không biết? Mà tên chủ quán này cũng giỏi nhỉ? Phu nhân à?”

Có lẽ Sĩ Nghị không ngờ rằng có một kẻ đang rất vui khi nghĩ về việc sắp tới sẽ diễn ra tại căn phòng đôi này..... Tất nhiên là Sĩ Nghị đại nhân đang còn bận một việc khác quan trọng hơn là phải đề phòng người bạn đồng hành của mình.

- Đệ không nhớ nhà mình ở đâu à?

Sĩ Nghị đại nhân lúng túng hỏi, trong khi đứa bé cứ liên tục khóc mãi không chịu nín.

- Huhuhu đệ không biết nữa. Cha đệ bỏ đệ ở đây và nói là đệ phải tự đi về....
- Thôi ngoan, ta sẽ giúp đệ tìm nhà mình.

“Thật chẳng hiểu tại sao trên đời này lại có một người cha như vậy nữa.”

Đứa bé ngơ ngơ ngoài dầm. Sĩ Nghị nhẹ lấy tay áo mà lau mặt cho nó, xong xuôi, chàng nắm tay cậu nhóc dẫn đi.

- Tiểu đệ này.
- Dạ?
- Thường ngày cha đệ hay dẫn đệ ra đây chơi không?
- Dạ có. Nhưng cha nói, đệ là con nhà võ mà cứ hờ chút là khóc, hờ chút là lạc đường như vậy thì sau này không thể nối nghiệp cha được.
- Thế cha đệ làm gì vậy?
- Cha đệ làm bảo tiêu đó huynh. Cha đệ gan dạ lắm, cha không sợ tối, không sợ cướp, cũng không sợ ma nữa. Cha nói cha phải huấn luyện cho đệ trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất như cha vậy. Cậu nhóc cứ nói huyền thuyên liên hồi suốt đường đi, còn Sĩ Nghị đại nhân thì cứ mãi im lặng để tập trung nhớ xem thị trấn này có tất cả bao nhiêu tiêu cục lớn nhỏ và bao nhiêu quán tiêu.
- Còn mẹ đệ? Mẹ đệ làm gì?

– Mẹ đệ mở tiệm vải Tùng Hoa.

– Vậy à?

Chàng khẽ mỉm cười vì đã tìm ra được đáp án.

– Vậy là đệ cũng nhớ đường chứ đâu đến nỗi nào đâu. Vậy ta sẽ đi đến tiệm vải Tùng Hoa nhé.

– Dạ.... Nhưng đệ chẳng biết tiệm vải đó ở đâu cả....

– Đường đi ngay miệng mình, không biết thì phải hỏi. Khi hỏi khách sẽ có người trả lời đệ thôi. Bí mật nhé, hỏi nhỏ huynh cũng hay bị lạc lắm.

– Vậy chúng ta giống nhau rồi. Chết, đệ quên nói tên của mình, đệ tên Tiểu Siêu.

– Huynh tên Sĩ.... Ô.... Châu.

“Chút nữa là nói ra tên thật của mình rồi, mình thật là.... Quên mất là đang thi hành công vụ.”

– A, tiệm vải của mẹ đệ đây nè.

Từ trong tiệm có một người phụ nữ trẻ hốt hoảng chạy ra.

– Tiểu Siêu. Trời ơi, sao con lại đi chung với người lạ????

– Mẹ à. Chính vị đại huynh này đã đưa con về đây.

– Thế à? Thật thất lễ với công tử. Tại lão gia nhà tôi làm bảo tiêu nên cũng có khá nhiều kẻ thù.... Vậy nên....

– Không sao đâu. Nhưng nhờ tẩu nhấc phu quân là đừng bao giờ để cháu một mình ngoài chợ nữa.

– Ông nhà tôi làm thế thật à? Thật tình.... Xin lỗi công tử.... Chúng tôi đã làm phiền công tử nhiều rồi.

– Không sao đâu. Đừng khách khí như vậy. Thôi tạ hạ xin kiếu từ.

– Công tử bảo trọng.

.....

Lòng chàng tràn ngập niềm vui khi đã làm được một việc tốt, cho đến khi.....

– Người nói cái gì hả?

Sĩ Nghị đại nhân quên mất thân phận của mình mà túm lấy cổ áo của tên tiểu nhị.

– Dạ dạ tiểu nhân có mắt như mù không biết thái sơn trước mắt.... Xin lỗi.... xin lỗi khách quan.

– Kìa phu nhân, sao nàng lại đi nóng giận với người khác một cách vô cớ thế?

– Người.....

Lúc này ta có cảm giác như hai bên tai của Sĩ Nghị đại nhân đang bốc khói ra. Mà kẻ gây nên chuyện này đang đứng tại một vị trí khá cao so với kẻ khác nên tất cả các khách vãng lai trong quán đều đổ dồn mắt về con người anh tuấn ấy..... và cả vị phu nhân đang mặc quần áo nam nhân ngay phía dưới này nữa.

– Quý vị thông cảm, do cha mẹ hai bên không cho phép nên chúng tôi buộc phải bỏ trốn. Xin quý vị biết chuyện đừng khai báo với quan phủ, Tứ Lăng tôi xin trọn đời tạ dạ công ơn này.

– Thì ra đây là đôi tân lang và tân giai nhân.

– Thật tội cho cặp uyên ương phải phiêu bạt giang hồ.

– Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không khai ra chỗ ở của hai người đâu. Cho dù có người đến điều tra thì chúng tôi cũng sẽ nói là không biết và không thấy gì hết.

Đám đông có vẻ hưởng ứng với Tam Nguyên đại nhân. Tất nhiên là hưởng ứng đến mức mà khiến cho kẻ trong cuộc cũng ít nhiều xúc động.

– Đa tạ các vị nhiều.

– Trần.....

Trước khi Sĩ Nghị đại nhân kịp hết hết câu thì Tam Nguyên đại nhân đã phi thân xuống và ẵm nường tử của mình lên lầu. Tất nhiên ngài cũng khéo léo kê miệng thật sát vào tai của Sĩ Nghị đại nhân mà thì thầm:

– Chúng ta đang thi hành công vụ, đừng để lộ thân phận.

Tuy không nghe được lời thì thầm ấy nhưng từng đó hành động cũng đủ sức gây ảnh hưởng đến cả một đám đông rộng lớn, tất cả mọi người vỗ tay ầm ầm khi thấy tân lang bế tân giai nhân trên tay, sau đó chàng đá cửa và bỗng nường vào.

– Ôi đúng là tuổi trẻ.

– Làm ta nhớ đến đêm động phòng lần đầu tiên của ta quá.

– Ê, sao lại là động phòng lần đầu? Bộ ông có hai bà vợ sao?

– Chính xác là ba bà. Thôi đừng nhắc nữa. Giờ này bà cả và bà hai đang cùng với bà ba đi đánh mạt chược. Bỏ lại tôi một mình trong nhà, rõ khổ. Biết vậy lấy thêm một bà về nữa cho đủ bốn tay.

– Hahahaha vậy sao lão gia đây không lấy thêm bà tư về?

– Sức đâu còn nữa đâu mà lấy. Già cả rồi mà.

– Hahahahaha

Cả bàn cùng ngồi cười vui vẻ, đâu biết rằng sóng gió thật sự đang ở tại căn phòng sang trọng phía trên họ.

– Người giải thích xem nào?

Sĩ Nghị đại nhân khẽ sát thanh kiếm vào cổ của Tam Nguyên đại nhân và hỏi bằng một chất giọng chết chóc.

– Đệ bình tĩnh lại nào. À, bỏ vũ khí xuống đã. Thanh kiếm này khá bén nên đệ không thể đùa được đâu.

Tam Nguyên đại nhân lấy tay gạt từ từ thanh bảo kiếm xuống. Chính xác thì đây là thanh kiếm mà ngài luôn đem hộ thân, nhưng lúc này đây nó đang trở thành thứ vũ khí có thể dùng để lấy mạng ngài.

“Gương mặt đỏ hồng này đáng yêu thật đó, ước gì ta có thể chạm vào đệ nhiều hơn nữa. Tiếc là ta phải chờ..... Có lẽ ta phải tập dấn tính kiên nhẫn thôi.”

– Ngoan... Ngoan.... lắm.

– Người nói gì hử?

Gương mặt hồng xinh ấy bỗng đành lại và thanh kiếm lại tiếp tục kề sát cần cổ mạnh mẽ ấy và hăm dọa.

– Người mau giải thích, còn không thì ta sẽ....

– Đệ dám làm gì ta nào?

Ánh mắt ấy ánh lên niềm thích thú. Lúc này Sĩ Nghị đại nhân hơi xù một chút vì cảm thấy sợ cho hậu quả sắp tới này mà mình phải lãnh.

“Chừng sắp tới này về kinh bỗng lộc đâu chưa thấy lại thấy phải giải trình với vua vì việc tại sao mình lại chém tên này vài nhát.... Lúc đó....”

Sĩ Nghị đại nhân vội lắc đầu thật nhanh để xua đi những ý nghĩ xui xẻo ấy. Để rồi cuối cùng chàng buộc lòng phải bỏ thanh gươm ấy xuống.

– Nói mau.

– Vậy đệ muốn ta giải thích chuyện gì?

– Tại sao lại thuê phòng đôi? Tại sao người dám gọi ta là phu nhân? Người có biết ta là nam nhân không?

– Phòng đôi là để tiện cho việc bảo vệ đệ. Nên nhớ rằng chúng ta đang điều tra hoàng tộc, hay nói khác hơn người mà chúng ta đang theo dõi chính là cửu ca của đương kim hoàng hậu. Việc này nguy hiểm đến mức nào chắc đệ cũng đã rõ rồi chứ?

– Vậy còn tại sao lại gọi ta là phu nhân?

– Đây là cách chúng ta dùng để đánh lạc hướng dân chúng.... Nhưng ta thật không ngờ đệ thân đang mang trọng trách của triều đình mà vẫn ngang nhiên đi lại lung tung với một tên nhóc.

– Người theo dõi ta à?

Sĩ Nghị đại nhân khẽ cau mày.

– Thật đúng là làm ơn mắc oán. Vì an toàn của đệ mà ta đã phải hao tổn khí lực để phi thân theo sau bảo vệ hai người. Vậy mà bây giờ đệ lại quay sang trách ta đã theo dõi đệ. Rõ thật là....

–

– Nhưng sao đệ lại đi chung với tên nhóc đó?

– Cậu nhóc ấy bị lạc đường... Mà đúng hơn là do cha y đã bỏ con mình ngoài đầu chợ để y tự tìm đường về. Ta thật chẳng hiểu sao lại có những bậc làm cha làm mẹ như vậy nữa.

– Vậy à?

Tam Nguyên đại nhân cười khẩy, để rồi ngài nhẹ giọng đáp.

– Hồi đó ta còn phải chiến đấu với những thứ đáng sợ hơn thế nhiều.

– Người nói gì?

– Không. Theo ta thì bậc làm cha ấy muốn con mình tương lai sẽ trở thành một trang nam tử đúng nghĩa.

– Ý người là sao?

Tay Sĩ Nghị khẽ nắm chặt lại. Nhưng Tam Nguyên đã nhanh chóng kéo chàng ngồi xuống ghế.

– Trở lại với công việc của mình đi. Việc đệ làm có lẽ đã đánh động tới bọn sai nha rồi.

– Nhưng ta chưa hề gặp bọn chúng ngoài đường.

Tam Nguyên khẽ lắc đầu.

– Vô ích. Ta được tin báo là hoàng hậu đã tung người ra để điều tra xem ai là kẻ thay vua đi thị sát lần này. Có vẻ như bà ta cũng đã đoán được ý định truất ngôi hậu của hoàng thượng, xem chừng đúng là phải đấu một mất một còn với bà ấy rồi.

Thấy Tam Nguyên đại nhân có phần nghiêm túc trong công việc nên cơn giận của Sĩ Nghị đã lặng xuống, đến một lúc thì chàng ngáp ngừng hỏi.

– Vậy việc gì cần phải đánh lạc hướng theo kiểu này? Tại sao huynh không là phu nhân mà lại là ta?

– Hahahah ta làm phu nhân á?

Chàng ngược nhìn đôi mày mạnh mẽ cùng với khuôn ngực vạm vỡ như một võ tướng. Tuy Trần Tam Nguyên là một quan văn nhưng ông lại được trau dồi võ nghệ từ nhỏ nên cả thể trạng ông đều toát lên một nét nam tính rõ rệt.

“Nếu để cho hấn ăn vận y phục của nữ nhi thì....”

Chàng đỏ mặt nghĩ thầm.

– Vậy việc điều tra đến đâu rồi?

Sĩ Nghị đại nhân vội đánh trống lảng và chàng khẽ lắc nhẹ đầu để xua đi ý tưởng đen tối của mình.

– Về phía khâm sứ đã có tình báo rồi.....

.....

Cả hai tiếp tục bàn việc cho đến khi ánh tà dương chìm dần vào rặng núi phía xa.

Cả hai đang bàn luận thì bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ.

– Thưa, tiểu nhân đem những món ngài đã gọi lên ạ.

– Vào đi.

Tam Nguyên đại nhân nói.

– Dạ, đây là hai tỉnh nữ nhi hồng thượng hạng cùng một vài thức nhắm đặc biệt của bồn tiệm ạ.

– Ta biết rồi. Huynh lui ra đi.

– Dạ vâng ạ.

Sĩ Nghị đại nhân nhẹ lấy từ túi vải ra một ít bạc lẻ và đưa nó cho tên tiểu nhị, hẳn ta cảm ơn rồi rút, rồi sau đó hẳn nhanh chóng ra khỏi phòng, nhường lại không gian riêng cho đôi “tân lang và tân giai nhân” này.

Chỉ tiếc là khi hẳn vừa rời khỏi phòng thì “tân nương tử” đã dùng kiếm sắc cổ “tân lang” và hỏi bằng một chất giọng đe dọa.

– Người có ý gì mà lại kêu người đem rượu lên đây?

– Hà hà sao đệ đa nghi thế? Ta chỉ định cùng đệ uống chút rượu nữ nhi hồng để thưởng thức cái hương vị khác lạ của nữ nhi hồng Ba Thục thôi mà.

– Chỉ vậy thôi sao?

– Thế đệ nghĩ còn gì khác nữa à?

Tam Nguyên đại nhân cười một cách mỉa mai. Để rồi sau đó ngài nhẹ nhàng rót rượu ra hai chun rượu và đưa lên mũi ngửi.

– Mùi thơm của nữ nhi hồng Ba Thục khác hoàn toàn với nữ nhi hồng kinh thành. Đệ biết vì sao không?

– Huynh nói đi.

– Vì ở đây người ta dùng thứ gạo tẻ và nước suối Hoàng để ngâm rượu, vì thế nên chất rượu sẽ thanh và mùi sẽ ngọt hơn bất kỳ một nơi nào khác. Đệ thử xem.

Sĩ Nghị không đáp trả, mà tay nhẹ đón lấy chun rượu Tam Nguyên đưa cho, rồi chàng lên mũi ngửi thử hương vị của nó.

“Đúng là mùi vị đặc biệt khác.”

– Cạn.

– Cạn.

Có vẻ như có mùi bầy sập và trong bầy đang có một con mồi béo bở.

“Chuyện này sắp tới sẽ ra sao? Ta không thể cho đệ câu trả lời chính xác được. Nhưng ta biết rằng, ta sẽ bảo vệ đệ dù bằng bất cứ giá nào.”

Tam Nguyên đại nhân mỉm cười và ngài gấp thức ăn cho vào chén của Sĩ Nghị. Chàng nhẹ mỉm cười đáp lễ rồi từ tốn nếm thử những món ăn đặc sản ấy. Và câu chuyện của họ vẫn tiếp diễn cho đến khi mắt chàng cảm nhận thấy mọi thứ xung quanh như đang mờ nhạt dần. Để rồi gương mặt của Trần Tam Nguyên bỗng to dần và chiếm hết tâm trí của chàng.....

Trong cơn mơ đêm ấy chàng thấy rằng chàng đã hôn Trần Tam Nguyên, để rồi chính chàng là người đã cởi bỏ xiêm y chứ không phải là hẳn, để rồi cuối cùng thì cả hai cùng chìm vào một thứ vũ điệu đầy mê hoặc và cảm dỗ.

12. Chương 12

Trở lại biệt cung cùng Hạ Minh Ngọc.

– Á.

– Cần trọng.

Minh Ngọc ngã ngay vào lòng của một kẻ to lớn. Nhưng có vẻ như sức nặng của cậu lại chẳng hề gây ra một ảnh hưởng gì đến thân thể to lớn ấy cả.

– Người có làm sao không?

Gương mặt anh tuần ấy tỏ vẻ lo lắng nhưng thật chất trong lòng thì lại rất phấn khởi vì từ lúc cậu bị thương đến giờ mọi hành động của cậu đều phải thông qua sự giúp đỡ của ngài. Tất nhiên ngoài trừ những việc cá nhân, còn lại thì tất cả mọi thứ ngài đều tự cho mình cái quyền chăm sóc cậu.

– Đau quá....

Mỗi bước đi của cậu đều khiến cho vết thương trên lưng thêm phần đau nhức. Nhưng nhờ có thảo dược quý hiếm kèm theo tài thuật châm cứu của Hạ đại phu nên hiện nay cậu đã có thể đi được vài bước, chỉ khi nào dùng sức quá nhiều thì vết thương mới gây ra đau nhức mà thôi.

– Người ráng tập thêm một chút nữa rồi thì trăm sẽ cho người nghỉ ngơi.

– Nhưng đau quá.

– Hạ Minh Ngọc không sợ trời không sợ đất cũng chẳng sợ cường quyền thế mà lại sợ đau à?

– Ngài.....

Minh Ngọc ngay lập tức đứng dậy và bước đi một cách hùng dũng, nhưng rồi ngay sau đó cậu lại ngã xuống vì cơn đau kéo đến.

– Có vẻ như chẳng bao giờ người chịu nghe lời người lớn cả nhỉ?

Nói rồi hoàng đế nhẹ nhàng ôm ngang eo cậu và dìu cậu đi từng bước một. Có vẻ như ngài không hề cảm thấy buồn chán một chút nào khi suốt ngày cứ phải tập đi cho một bệnh nhân trẻ con như vậy.

– Hoàng thượng....

– Sao?

– Chẳng phải ngài còn bận phê duyệt tấu chương sao?

– Người đang lo cho trăm à?

– Ó.... Thần nghĩ ngài là vua nên bận trăm công nghìn việc, vậy mà còn dành thời gian cho thần.... Thần cảm thấy mình thật không xứng đáng.

– Con bạch thổ ngọc này.

Hoàng đế cười nhẹ. Để rồi ngài tiếp tục vấn cậu.

– Phải chăng người đang lo nghĩ cho ta?

–

Cậu cố trốn tránh ánh mắt dò xét của ngài, để rồi hình phạt mà cậu nhận được là một nụ hôn vào má.

– Đạo này tiểu Ngọc của trăm thay đổi nhiều quá.

Hoàng đế mỉm cười gian xảo khi thấy đạo này cậu bé đã không còn chống đỡ hay ngăn cản những hành động thân mật của ngài nữa. Nhưng tất nhiên nếu hành động ấy vẫn còn nằm trong phạm vi cho phép.

– Vậy là xấu phải không?

Cậu đỏ mặt lí nhí. Ngay chính cậu cũng đã nhận ra là mình đang thay đổi. Cậu không còn ghét hoàng đế nữa, mà trái lại, dường như cậu có phần hơi thích tỷ phu của mình. Liệu có phải đó là một điều sai trái không?

– Không. Nó không xấu, mà trái lại nếu người không đặt tay ở giữa chúng ta như vậy thì sẽ tốt hơn nhiều.

– Ngài....

Cậu bối rối nhìn thấy cánh tay mình đang đặt trên vùng ngực rắn rỏi của ngài như một phản xạ tự nhiên nhằm tránh cho việc ngài tiến xa hơn so với nụ hôn ban đầu.

– Nhưng người đã đi được hơn hai chục bộ, nhiều hơn so với hôm qua. Vậy người muốn ta thưởng cho cái gì?

– Thần.....

Việc tập đi này là việc của cậu. Có đi lại được hay không cũng là do cậu quyết định. Vậy tại sao ngài lại thưởng cho kẻ mong muốn mình có thể đi lại nhanh hơn chứ?

– Ngài đừng quan tâm cho thần nữa...

– Được. Nếu đó là điều người muốn ta ban thưởng.

Hoàng đế nhẹ nhếch môi tạo thành một nụ cười khó hiểu. Rồi ngài đỡ cậu ngồi xuống giường và ngài phẩy tay bỏ đi. Lúc này cậu còn chưa hết bàng hoàng vì lời nói của mình đã được ngài đồng ý nhanh đến như vậy.

“Nhưng mà..... Tại sao ta lại thấy tâm trạng bồn loạn, thần hồn bất ổn? Chẳng phải đó là điều mà ta hằng mong ước sao?”

Minh Ngọc bần thần suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên nhà vua thực hiện đúng điều mà cậu cầu xin, vậy thì tại sao một người đã có được thứ mình muốn lại vẫn không vui? Phải chăng đang có sự lệch lạc gì trong suy nghĩ của chính cậu? Hay chẳng tất cả đều do Minh Ngọc suy nghĩ quá nhiều về một thói quen vốn đã trở nên thân thiết?

Nhưng đó chỉ là một ước mơ mà chính cậu cũng không biết rằng liệu mình thật có muốn nó thành hiện thật hay là không...

“Cho dù ta không muốn nhưng nếu ta cứ mãi chấp thuận sự quan tâm ấy thì đại tỷ của ta sẽ... Và hàng trăm ngàn cung phi khác nữa...”

Nhưng trái với những ưu tư, trăn trở của tiểu bạch thố gốc nghiệt. Lúc này hoàng đế đang rất nhàn hạ thưởng trà một mình tại ngự thư phòng. Gương mặt ngài lộ vẻ thích thú đến lạ kì.

“Cuối cùng thổ trắng cũng bắt đầu không muốn rời xa ta rồi. Nhưng ta buộc phải tàn nhẫn với người một chút, để người nhanh chóng nhận ra được trái tim của người thuộc về ai.”

Vậy là thêm một cái bẫy đã sập, nhưng còn con mồi thì vẫn còn chưa nhận ra rằng mình đã dính bẫy mà còn đi lo lắng cho người thợ săn nó nữa.

Nếu như vậy thì càng về sau thì mọi thứ sẽ càng thú vị hơn.

.....

Rõ đúng thật như đã tiên liệu trước. Đã ba ngày rồi nhưng hoàng đế không bước một bước đến biệt cung của Minh Ngọc. Điều đó càng làm cho Minh Ngọc thêm phần buồn bã. Cậu cũng chẳng còn buồn suy nghĩ đến việc tập đi lại nữa.

Nhưng tất nhiên mỗi ngày ngoài việc Hạ đại phu vào cung chăm sóc vết thương cho Minh Ngọc, thì cũng có những cung nữ đến để hầu hạ và đem thức ăn vào cho cậu. Thường thì sau đó bọn họ sẽ kính cẩn đỡ cậu ngồi dậy dùng bữa, có lẽ nhờ họ nên Minh Ngọc cũng đỡ đi phần nào cảm giác quạnh quẽ.

“Dạo này hẩn ra sao rồi? Tại sao lại không đến thăm ta chứ? Thật sự hẩn có đúng là quan tâm cho ta không vậy?”

Gương mặt giận dữ đáng yêu ấy bỗng chốc hóa đỏ khi nhớ về nụ hôn của những tháng ngày kề cận nhau... Nhưng rồi....

“Ngốc thật. Bây giờ ngài ấy đang làm đúng theo những gì ta yêu cầu. Vậy tại sao ta lại khó chịu? Tất cả đều là chủ đích của ta mà...”

Phải chăng trong tình yêu luôn ẩn chứa sự ích kỷ, phải chăng con người một khi đã biết yêu thì luôn muốn giữ lấy tình cảm ấy cho riêng mình?

Liệu có chăng là một người đang biết yêu và đang dần thấu hiểu những cảm xúc đau khổ do tình yêu mang lại.

.....

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Thừa tướng đứng dậy đi.

– Tạ hoàng thượng. Xin hỏi hoàng thượng triệu thần đến gấp có việc gì ạ?

– Tình hình về các hãn quốc lân bang dạo này thế nào rồi?

– Dạ.....

Lúc này Nguyên Thành Tông bắt đầu hỏi han một số việc trọng. Dù rằng ngài đã đọc hết phần sơ trình của thừa tướng rồi nhưng ngài vẫn còn muốn biết thêm một số thông tin khác nữa.

Chừng vài canh giờ sau.

Thừa tướng dùng tay áo chặm mồ hôi khi hoàng đế cứ hết lời việc này đến lời việc khác ra hạch hỏi. Vốn dĩ ngày thường hoàng đế đã xử lý việc quân sự và triều chính rất cẩn trọng rồi, nhưng nay không hiểu vì lẽ gì mà ngài còn cẩn trọng hơn gấp mấy lần thế nữa.

Nhưng cam chắc thừa tướng không thể ngờ rằng đây chính là cách giết thời gian khá hiệu quả của đức vua.

Sau khi ông được phép lui ra thì lại có người khác đến hầu. Cũng không khả quan hơn bao nhiêu cả, cũng bị hạch hỏi và phải báo cáo lại tất cả những gì mà hoàng đế tỏ ý nghi ngờ.

Có lẽ nhờ cuộc tổng kiểm tra này nên các quan lại lớn nhỏ trong triều mới nháo nhào làm mới lại sổ sách những năm qua, phòng khi hoàng đế hỏi đến số liệu thì có mà trả lời.

Vậy mà cũng có những vị vì một lý do nào đó mà chưa chuẩn bị kịp nên đã bị cắt bổng lộc vài tháng vì tội chậm trễ trong việc thi hành công vụ và không xử lý sổ sách đàng hoàng.

“Không hiểu hoàng thượng đang bị gì nữa? Không lẽ trong cung có một vị sủng phi nào gặp chuyện không may? Hay là do vị sủng phi ấy đã làm gì khiến long nhan nổi nóng, vì thế nên ngài mới trút giận lên đầu chúng nô tài?”

Hàng tá những câu hỏi đại loại như thế cứ diễn ra hàng ngày trong đầu của những vị đại thần. Hiển nhiên các vị ấy không dám nói ra những gì mình đang nghĩ, vì sợ mang tội khi quân và bị xử thập hình.

Đúng là làm quan khổ thật.

.....

Một tuần trăng trôi qua một cách khổ sở với Hạ Minh Ngọc nhưng đối với hoàng đế thì đó là chuỗi ngày lý thú nhất. Vì mỗi sáng ngài đều lệnh cho các cung nữ phải báo cáo lại toàn bộ hành động của Minh Ngọc và nhờ vậy ngài biết rằng thỏ con đang rất nhớ ngài.

“Nhất định không chịu đến tìm ta sao? Xem ra con thỏ ngọc này cũng khá cứng đầu nhỉ?”

Ngài càng thêm phần thích thú khi biết rằng thỏ ta đã không còn thiết đến việc ăn những món bánh ưa thích do ngự thiện phòng chuẩn bị nữa. Mỗi ngày Minh Ngọc chỉ qua loa để sống chứ chẳng buồn dòm ngó đến sắc hương vị của món ăn như khi xưa nữa.

Liệu phải chăng hoàng đế thật tàn nhẫn khi biết người khác đang đau khổ nhưng ngài vẫn đứng đờm mỉm cười? Mà chuyện này đâu phải là mới so với Nguyên Thành Tông, vốn dĩ tính cách của ngài ấy là như vậy mà. Ngài sẵn sàng làm tất cả mọi thứ chỉ để sớm đạt được kết quả mong muốn. Dù rằng hành động đó có tàn nhẫn và cay độc đến dường nào.

– Thưa, xin cho phép nô tỳ vào hầu hạ ngài.

Nàng cung nữ quỳ trước cửa kính cẩn.

– Đa tạ cô nương.

Minh Ngọc uể oải mỉm cười. Đạo này sức khỏe của cậu không được tốt lắm, dù Hạ đại phu đã kê toa bồi bổ nhưng do bệnh xuất phát từ tâm mà ra nên thuốc thang chẳng giúp ích gì cả. Mỗi ngày cậu đều bị dẫn vật bởi thứ cảm giác không thể định nghĩa được và sự buồn bã vì việc không thể gặp mặt ai đó.

“Dù biết rằng việc này là sai trái nhưng tại sao ta vẫn không thể thoát khỏi nó được? Tâm trí ta như bị một sợi xích buộc chặt lại, ta không thể nghĩ đến ai khác ngoại trừ một người. Ta cũng không thể nào mỉm cười được khi không gặp được người ấy. Liệu có phải ta đang mê muội dần thân về phía vực thẳm không? Liệu phải chăng ta đã sai lầm khi cố tồn tại và níu giữ lấy cuộc sống đầy tội lỗi của mình?”

Phải chăng yêu là một cái tội? Nếu thật yêu là tội thì ông trời đã chẳng tạo dựng nên vạn vật làm gì nữa. Nhưng tội lỗi chỉ bắt đầu xuất hiện khi ta biết rằng mình đã yêu một người không nên.

“Có lẽ cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho ta đâu. Mãi mãi không.”

Trong khi thở trắng đang còn buồn bã thì bỗng có tiếng hô.

– Hoàng thượng tới.

Cậu bỗng giật mình nhìn ra cánh cửa như chờ đợi. Rồi một bóng người to lớn lướt qua phía bên ngoài cánh cửa của phòng. Nhưng cái bóng ấy không dừng lại như cậu nghĩ mà lại khuất dần ở phía xa.

Phải chăng hoàng đế đang muốn trêu đùa cậu?

“Hoàng thượng đã quên mất ta thật rồi.”

Minh Ngọc buồn bã đưa mắt nhìn về phía những mâm thức ăn nghi ngút khói. Cậu chẳng còn buồn nghĩ đến việc hôm nay mình sẽ dùng món gì nữa. Cậu chậm chạp lê từng bước đến chiếc bàn rộng.

– Xin hỏi cô nương đây là món gì vậy ạ?

– Dạ là bánh quý phi.

– Sao tên bánh nghe lạ thế nhỉ? Cô nương có thể giải thích cho tại hạ được không?

– Dạ thưa, bánh này là loại cực phẩm trong tất cả những cực phẩm trong cung. Và thường chỉ dành cho những quý phi, hoàng hậu được vua yêu quý mà thôi.

Cậu đưa tay ra cầm lấy chiếc bánh lên mà bắt đầu ngẫm nghĩ. Phía ngoài của vỏ bánh có màu vàng nhạt. Bên mặt trên là lớp trứng gà mịn màng như lụa.

Cậu đưa vào miệng cắn thử, thì vị ngọt thanh kèm theo sự mịn màng của lớp bột nhanh chóng tan ra ngay trên đầu lưỡi. Đây đúng thật là mỹ vị trong tất cả các mỹ vị của hoàng cung.

Nhưng sao cậu chẳng thấy nó ngon một chút nào hết. Cái cảm giác khi ăn nó cũng chẳng khác gì so với những thứ tầm thường khác. Thậm chí còn thấp phần đáng hơn những thứ mà cậu đã từng nếm qua nữa. Phải chăng tất cả những thứ mà cậu cảm nhận được đều là do cậu đang thay đổi dần?

– Cái bánh đó không có lỗi gì với người đâu, đừng cố tình hành hạ nó như vậy.

Hoàng đế nhếch môi cười khi thấy cậu bé cứ dầm mãi chiếc bánh nhỏ xinh trong chiếc đĩa sứ.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Cô cung nữ vội vã quỳ xuống hành lễ. Cậu vội quay lại và không tin vào mắt mình, là người ấy. Đúng là người ấy.

– Hoàng thượng....

– Sao lại buồn bã thế? Không phải món quà người muốn ta đã cho người rồi sao?

Hoàng đế nhìn cậu từ xa bằng một ánh mắt giễu cợt thích thú.

Quay lại chuyện cách đây vài canh giờ.

“Đã lâu rồi ta không được nhìn ngắm gương mặt đáng yêu ấy. Cũng một tuần trăng rồi, có lẽ ta nên đi thăm chiếc bể của mình.”

Vẫn nụ cười ngọt ngào trên môi, hoàng đế bước nhanh đến biệt cung của Minh Ngọc.

“Xanh xao quá. Hạ Trung Ân, người chăm sóc sức khỏe cho Minh Ngọc như thế à? Chẳng lẽ nhà người đang muốn đùa giỡn với ta?”

Thật chẳng hiểu nhà vua có thật là không biết nguyên do tại sao Minh Ngọc lại xanh xao như thế không nữa? Rõ thật là xấu xa mà.

Nhưng rồi cuối cùng thì con người xấu xa kia nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp bỗng chốc tựa như một hồ nước mùa thu lại động lòng và muốn vào trong trêu chọc thử một chút.

Vậy mà....

Khi đôi mắt ấy nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm nghị của ngài thì bỗng ngài lại thoáng thấy đau lòng.

Tại sao lại tự hành hạ mình như vậy? Tại sao lại không chịu nhận ra tình cảm của mình? Phải chăng cậu muốn ngài nổi điên lên thì mới chịu?

– Tại sao khi nhìn thấy ta thì lại khóc?

– Thần.... Không có.

Ngài dịu dàng nâng chiếc cằm nhỏ nhấc lên và nhìn ngắm kỹ càng. Rồi ngài buông ra một lời phán lạnh lùng.

– Người xanh quá. Chẳng lẽ dạo này ngự thiện phòng làm thức ăn không hợp với người nữa? Hay do Hạ Trung Ân không tận tình chữa bệnh cho người?

– Không có ạ....

Cậu xoay người để không phải nhìn thẳng vào ánh mắt ấy và để tránh cho những giọt lệ của mình rơi xuống.

– Vậy là do những cung nữ đến chăm sóc cho người không tận tình. Người đâu....

– Hoàng thượng.... Không phải tại họ....

– Vậy thì tại ai mà người như vậy?

Hoàng đế cố tình trêu cậu lâu hơn một chút. Ngài giả bộ mặt ngây thơ khi hỏi cậu ấy.

– Tại thần hết....

Nhưng tiếc là cậu không nhận ra hình ảnh sói đột lột cừu này của ngài. Cậu chỉ nhẹ nhàng giải thích.

– Thần cảm thấy không khỏe trong người nên không muốn ăn. Xin hoàng thượng đừng trách tội bọn họ.

– Vậy à?

Hoàng đế tiến sát lại gần cậu hơn nữa. Để rồi ngài mỉm cười quay đi và nói vọng lại.

– Nếu người không khỏe thì hãy nghỉ ngơi cho nhiều vào, ta đi đây.

– Hoàng thượng....

Cậu gọi người một cách yếu ớt.

– Người có thể ở lại đây thêm một chút nữa được không ạ?

Dù biết rằng đó là tội lỗi nhưng sao ta vẫn đắm đầu vào?

Dẫu biết rằng thứ tình cảm ấy sẽ khiến ta đau khổ nhưng vì sao ta vẫn muốn được ở cạnh người mình yêu?

– Chẳng phải người không muốn trầm quan tâm cho người nữa sao?

Hoàng đế nhìn cậu cười một cách gian xảo.

– Nếu ngài bận chính sự thì thôi vậy.....

– Các người lui ra đi.

– Dạ.

Cô cung nữ quỳ xuống hành lễ rồi nhẹ lui bước ra ngoài. Lúc này trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người.

Ngài nhẹ nhàng bước đến gần cậu và ngài đỡ cậu đứng dậy.

“Mùi thơm thảo mộc này.... Đã lâu lắm rồi ta mới được chạm đến.”

Hoàng đế mỉm cười vịn qua eo cậu và dẫn cậu đi từng bước một. Cậu để mặc cơ thể mình trong đôi vòng tay rộng lớn ấy và cậu nhắm mắt lại để cảm nhận được làn hơi ấm nơi lồng ngực chắc khỏe của ai kia.

– Cần thận.

Cậu vấp phải vạt áo ngoài của chiếc long bào và ngã vào lòng của hoàng đế. Ngài dịu dàng ôm lấy cậu và hỏi.

– Người nhẹ cân quá, chắc dạo này ăn uống kham khổ lắm à?

Cậu bé không trả lời mà để mặc đôi tay mình vòng qua lưng ngài. Bỗng đâu cậu lại muốn ôm lấy ngài như vậy. Liệu tự ý ôm lấy hoàng đế có phải là tội khi quân không?

– Sao vậy? Nhớ ta lắm phải không?

– Không.....

Cậu vẫn không chịu mở mắt ra, chỉ dúi mặt vào ngực của hoàng đế mà trả lời câu hỏi của ngài.

– Nói dối. Mở mắt ra xem nào.

– Không mở.....

– Hư quá là ta bỏ đi đó.

Hoàng đế lên giọng dọa nạt.

– Không đừng mà.....

Thở con vội nín lấy người như tỏ ý không cho người đi.

– Vậy người có nhớ ta không?

– Có. Đệ nhớ tỷ phu.....

Khi nói ra câu này trong tim cậu như có hàng trăm mũi tên đâm vào. Đau lắm, xót lắm chứ. Nhưng đó lại là sự thật, một sự thật không thể chối cãi được.

– Ta không phải là tỷ phu của người, cũng chẳng phải là bà con họ hàng của người. Nên nhớ thân phận của người là ai, và tại sao người lại vào trong này.

–

Cậu hoảng sợ khi nhìn thấy long nhan nổi giận, để rồi đôi tay mạnh mẽ ấy bỗng chốc trở nên cứng rắn và siết chặt cậu như một gọng kiềm.

– Ta là vua, cũng tức là chủ nhân của người. Còn người, người là vật sở hữu của ta, là người của ta. Có rõ điều này không?

–

– Nói. Rõ không?

Nhà vua nạt lớn khiến cậu hoàn hồn lại. Cậu nhẹ gật đầu.

– Dạ.....

– Nói lại câu đó cho ta nghe.

– Câu gì ạ?

Minh Ngọc thật sự bị dọa đến ngơ ngác.

– Người là người của ta.

– Hoàng thượng..... Chuyện này.....

– Nói. Nếu không....

Ngài chỉ vờ nổi nóng thôi nhưng có vẻ như chỉ có điều này mới hù dọa được con người ngoan cố cứng đầu như cậu đây.

– Thần là người của ngài...

Cậu đỏ mặt lên khi nói ra điều ấy, để rồi hoàng đế nhẹ đặt lên đôi môi đang hé ra như cánh hoa ấy một nụ hôn ngọt ngào nhưng sâu lắng. Có lẽ đã lâu lắm rồi ngài mới được thưởng thức lại thứ mỹ vị hiếm có của trần gian này. Mà có lẽ càng lâu thì món ăn ấy càng hấp dẫn ngài hơn.

“Thật đúng là không phí công chờ đợi.”

– Ừ.....ừ.....

Cậu bé do thiếu không khí nên vội lắc đầu để tìm cách thoát thân. Nhưng rồi đôi tay cậu bị ghì chặt lại đằng sau và đôi môi tiếp tục bị nghiền nát hơn nữa. Có vẻ như nhà vua đang dần đánh mất đi sự kiên nhẫn vốn có của mình rồi.

– Hoàng thượng.....

Nhưng rồi cuối cùng thì thổ con cũng đẩy được đôi môi của hoàng đế rời khỏi mình. Nhưng dư vị của nụ hôn ấy vẫn còn đọng lại khiến cho thần trí cậu ngây ngất, lục phủ ngũ tạng thì như được chấp thêm đôi cánh khiến chúng cứ va vào nhau và làm cho cậu mất đi sự kiểm soát của chính mình.

Hoàng đế nhìn ngắm gương mặt ửng hồng ấy một cách thích thú. Và ngài khẽ hỏi nhỏ vào tai cậu bé.

– Người có muốn biết việc trẫm khao khát nhất khi ở cạnh người là gì không?

– Thần....

Không cần đến câu trả lời, hoàng đế đã nhẹ bế cậu lên và đặt cậu lên chiếc giường to lớn gần đó.

– Hoàng thượng....

– Sao?

– Thần có thể ôm người được không?

Có vẻ như vì Minh Ngọc chưa hiểu được việc phong tình nên hành động của hoàng thượng trong đôi mắt cậu chỉ đơn thuần là ngài muốn đỡ cậu lại giường để cậu được nghỉ ngơi.

– Hahahaha

– Sao vậy ạ?

Hoàng đế không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng bế cậu đặt vào lòng mình. Rồi ngài vòng tay ôm lấy cậu mà hỏi.

– Như vậy được không?

– Thần muốn như vậy hơn.

Cậu xoay người lại để gương mặt chạm vào bờ ngực săn chắc của ngài, rồi cậu im lặng để được lắng nghe nhịp tim thật chậm rãi của kẻ săn mồi đang nằm phía dưới cậu.

“Con người này thật kì lạ.... Ngay cả thâm tâm cũng bình thản hơn người thường. Phải chăng là do tim ấy được bọc bằng gang thép hay do chính tim ta đã quá nhu nhược?”

– Người đáng yêu lắm, biết không?

– Thần đáng bị nguyên rửa thì đúng hơn....

– Ai dám nguyên rửa người ta sẽ tru di cả nhà hần.

– Không cần ai cả, mà chính thần sẽ tự nguyên rửa mình.... Tại sao lại trở nên như vậy chứ? Tại sao thần lại....

Những giọt lệ tinh khiết nhẹ nhàng rơi xuống dọc hai bên gò má càng khiến cho gương mặt ấy thêm phần lôi cuốn. Hoàng đế khẽ nuốt nước bọt. Rồi ngài nhếch miệng cười, vô tình mà cứ như là hữu ý, ngài hỏi.

– Yêu ta phải không?

– Không..... Thần.....

– Người nói dối tệ quá.

Hoàng đế cười khẩy, để rồi ngài đẩy nhẹ vai cậu ra ngoài và dùng tay khác ôm lấy cậu. Còn tay còn lại, người lần mò vào sâu bên trong lớp vải áo của Minh Ngọc mà ve vuốt đôi thù du bên dưới.

– Liệu.... Thử tình cảm đang phát sinh này có phải là một thứ sai quấy không???

Cậu tự hỏi chính mình. Nhưng câu hỏi ấy đã được hoàng đế nghe và ngài trả lời thay cậu.

– Đó là một điều đúng đắn hơn cả những điều đúng đắn khác nữa.

Câu trả lời của hoàng đế kèm theo một hành động khiến cho Minh Ngọc thập phần khó hiểu. Tay ngài cứ thế mà di chuyển dọc xuống phần hạ thể của cậu và bắt đầu ve vuốt phần bên trong của lớp da non nớt ấy.

– Hoàng thượng.....

Cậu đỏ mặt đẩy tay người ra để rồi cậu lại bị nhấn chìm vào một nụ hôn tàn bạo khác. Có vẻ như hôm nay nếu không ăn được toàn vẹn con thỏ này thì hoàng đế nhất định không chịu rời khỏi đầu.

Nhưng thường người tính thì không bằng trời tính.

– Bẩm báo hoàng thượng, có tin quan trọng từ quan ngoại gửi về.

– Có việc gì?

Hoàng đế bực bội hỏi lại.

– Dạ, phía các hãn quốc phía tây và phía đông đang liên kết với các hãn quốc khác nhằm cô lập chúng ta...

– Hay lắm. Đây chính là cơ hội các người dâng cho trẫm để trẫm danh chính ngôn thuận đem quân đi mở mang bờ cõi hahahaha....

Như cung đã được lên sẵn dây chỉ còn chờ khi thời cơ đến là sẽ thâu tóm trọn. Gương mặt hoàng đế ánh lên nét thích thú và đầy cao ngạo như báo hiệu rằng giờ phút quyết định ấy đã đến.

Ngài chống tay đứng dậy và bước nhanh ra ngoài. Nhưng rồi bỗng ngài quay lại nhìn chàng thanh niên đang chỉnh trang y phục mà nói.

– Phải ăn uống cho đàng hoàng, không được để cho cơ thể suy nhược nữa. Khi nào ta xong việc ta sẽ nhanh chóng kiểm người để tiếp tục phần việc mà chúng ta đang làm đang dở lúc này.....

– Thần.....

– Thỏ ngọc.

Nguyên Thành Tông hoàng đế cười lớn rồi bỏ đi, để lại một mình Minh Ngọc trong phòng với biết bao cảm xúc dề nén.

– Đồ thấy ghét.

Tiếng hét của cậu vọng vang trong biệt cung..... Nhưng hiển nhiên ai ai cũng biết đây là đặc quyền riêng của bảo bối yêu của vua mà không ai có thể bắt chước nếu như không muốn bị bay đầu.

13. Chương 13

Vào đúng tiết trung thu năm Nguyên Thành Tông thứ ba, hoàng đế Thiết Mộc Nhĩ phát lệnh chiến tranh. Khắp nơi dân tình xôn xao lo lắng vì vị vua trẻ lên ngôi chưa bao lâu nay lại dồn đất nước vào cảnh binh đao loạn lạc.

Nhưng rồi chỉ trong vòng một thời gian ngắn, hoàng đế đã có thể định an lòng dân và khiến cho con dân từ khắp nơi trên đất nước rộng lớn tự nguyện đổ dồn về những quân trang. Tất cả họ đều không phân biệt đâu là người Hán, đâu là người Mông mà chỉ biết mình là con dân của Đại Nguyên quốc, và giờ đây thế trận đang lâm nguy, chí làm trai phải biết xả thân vì đại nghiệp.

Tuy tin thắng trận cứ liên tiếp báo về nhưng điều này hoàn toàn không làm vơi đi nỗi lo lắng của dân chúng vì chiến sự càng lúc càng căng thẳng khi tất cả các hãn quốc đều tập hợp lại nhằm lập đổ nhà Nguyên. Lúc này để nâng cao sĩ khí ba quân, đích thân đương kim thiên tử đã xuất chinh thống lĩnh tam vạn đại quân san bằng cả những thành trì rộng lớn của Kim Đô, Tây Tạng và những vùng lân cận.

Đây thật đúng là cuộc chiến một mất một còn, nếu thắng, tất cả giang sơn đều thu về một mối. Nhưng nếu thống lĩnh chỉ huy trực tiếp mà gặp chuyện thì e rằng.....

Lúc này, tại hậu cung của Nguyên Thành Tông.

– Thật sao?

– Dạ, là thật. Nơi ngài ấy ở lúc nào cũng có lính gác canh phòng cả. Dường như ngay cả một con muỗi cũng khó lòng mà chui lọt.

– Nhưng..... Chẳng lẽ y chưa từng một lần có hảo ý muốn đến thăm đại tỷ của mình?

Yến phi châu mày suy xét.

– Có lẽ ta phải nhờ sức của Hạ Minh Châu rồi.

Dù nói là mượn sức, nhưng trong ánh mắt nàng đã tỏ ra hết những thái độ khinh ghét đối với cái tên Hạ Minh Châu. Kể cũng phải, vì vốn dĩ ngay từ buổi đầu khi Hạ Minh Châu mới nhập cung làm tài nhân, và cho đến tận cùng của thời điểm này thì nàng và Minh Châu vẫn cứ như nước với lửa. Đã bao lần nàng muốn mượn tay đại tỷ của mình mà đẩy ả vào chỗ chết nhưng vì cái tên Minh Châu ấy quá thông minh nên ả ta chưa từng một lần vướng phải sai phạm.

Giờ đây khi không còn một lựa chọn nào khác thì cái tên Minh Châu bỗng chốc lại dấy lên trong đầu nàng. Dù nàng có căm ghét Minh Châu đến đâu đi nữa thì ả ta cũng chỉ được hoàng thượng ân sủng có vài ngày. Còn Hạ Minh Ngọc em ả thì lại luôn được ở cạnh hoàng thượng và lúc nào cũng được ngài yêu chiều chăm sóc.

“Ta thề lần này ta sẽ làm bằng mọi giá để đánh đổ cái tên Hạ Minh Ngọc trong mắt hoàng thượng.”

.....

– Tham kiến Yến phi nương nương.

– Miễn lễ. Các người lui hết ra ngoài.

– Dạ.

Minh Châu khẽ tròn mắt ngạc nhiên vì thái độ của Yến phi. Nhưng rồi nàng khẽ phẩy tay cho Như Ý lui ra hòng xem coi mục đàn bà này dám làm gì nàng.

- Yến phi hôm nay có nhã hứng...
- Không đâu, vì ta vừa tìm thấy một dị bảo nên muốn đem cho muội xem ấy mà.
- Dị bảo?
- Phải, là một viên ngọc quý giá đã được cất giữ rất lâu trong cung, nay mới có dịp xuất hiện.
- Ý của Yến tỷ là....
- Còn ý gì khác hơn là Hạ Minh Ngọc đệ đệ của muội, viên ngọc bảo quý giá của hoàng thượng.
- Thì ra tỷ tỷ vì Minh Ngọc mà đến đây..... Vậy mà muội cứ tưởng.....

Minh Châu không hề khách khí khi nói ra điều ấy. Có vẻ như chính nàng cũng biết nếu Yến Nhi muốn trách tội nàng vì câu nói ấy là một điều không thể. Vì cái tên Minh Ngọc từ lâu đã là điều cấm kị trong chốn hậu cung nhưng Yến phi vẫn cố tình nhắc đến cái tên ấy thì rõ ràng là Yến phi đang tự chuốc họa vào thân.

- Muội muội lại hiểu sai ý của ta rồi.

Yến phi cười giả lả.

- Ý ta đến đây hôm nay là vì ta đã biết được nơi ở của tiểu đệ của muội. Thật ta chỉ muốn cho muội biết để hai tỷ đệ có thể dễ dàng tâm sự hơn trong những lúc.... Thiếu vắng hoàng thượng.
- “Người.....người, rõ ràng người muốn.....Được lắm. Người đã tỏ thái độ đó ra thì ta cũng chẳng tiếc gì mà không đáp trả lại. Nên nhớ Hạ Minh Châu này không phải là một người hiền lành để người dễ bắt nạt đâu.”
- Vậy ý của Yến phi muốn muội đây phải làm gì?
- Ta.....

Như bị dồn vào thế bí, Yến phi vội lắc đầu nói.

- Ta chỉ muốn báo cho muội biết, còn việc làm gì thì tùy vào muội cả chứ. Chẳng phải hai người là hảo tỷ đệ với nhau sao?
- Vậy theo tỷ..... Liệu muội phải làm sao đây?

Minh Châu vờ như sầu khổ.

- Nó là đệ đệ của muội, lại cũng là kẻ tranh giành phu quân của muội. Vậy theo tỷ, muội phải làm gì với nó đây? Muội không thể nào đến gặp nó, kẻ đã cướp mất trái tim phu quân của mình, lại chẳng thể nào căm ghét nó vì nó là hảo tiểu đệ của muội. Vậy muội biết phải làm sao?

Từng giọt châu rơi tung xuống đất như để chứng minh cho lời nói ấy là thực tâm. Nhưng nào ai biết rằng bên trong những giọt nước mắt ấy có cả những suy tính đáng sợ trái hẳn với vẻ ngoài hiền lành nhu mì của nàng.

- Ta, ta thật không có ý làm muội khó xử. Chỉ là.....

Lúc này Yến Nhi bỗng cảm thấy có chút đồng cảm với Minh Châu, liệu phải chăng đó là thứ tình cảm tỷ muội mà nàng vẫn thường hay nói?

- Ta muốn giúp muội giải tỏa ưu sầu thôi.
- Giải tỏa ưu sầu?
- Phải, chỉ cần là muội thì chắc chắn sẽ thực hiện được....

Yến Nhi gật đầu tỏ ý khích lệ nàng.

- “Rõ ngốc. Ta chỉ đóng kịch có một chút là người đã nói ra hết tâm can của mình rồi. Vậy mà muốn đẩy ta ra khỏi hậu cung sao? Người chưa đủ tư cách để so tài so trí với ta đâu.”
- Vậy ý tỷ kêu muội hãy thử khuyên Minh Ngọc rời cung ư?

– Ủ. Sóng gió trong cung rất nhiều, điều này không cần nói thì cả ta và muội đều hiểu. Vậy nên chính muội nếu muốn bảo vệ Minh Ngọc thì hãy khuyên y rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

– Nhưng hoàng đế đã xuất chinh, việc chuẩn tấu cho những quý phi được phép hồi hương vẫn còn phải gác lại.... Thì làm sao??

– Muội muội ngốc ơi. Việc này đã có hoàng hậu đảm trách rồi. Muội chẳng biết câu:”Ban ngày là vua, ban đêm là hậu” sao?

– Vậy ra.... Khi hoàng đế bận việc thì hoàng hậu sẽ thay người chủ trì hậu cung à?

– Phải, đích là như vậy.

Yến Nhi khẽ mỉm cười tự mãn.

– Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Nhỡ như khi hoàng đế trở về không gặp Minh Ngọc thì chẳng phải là ta gặp rắc rối lớn rồi sao?

– Muội yên tâm đi, đến lúc đó tự khắc hoàng hậu sẽ có cách giải thích. Chỉ cần muội y theo kế hoạch mà hành sự là được rồi.

– Vâng. Muội hiểu rồi.

Cả Minh Châu lẫn Yến Nhi cùng cười thật tươi. Nhưng trong lòng cả hai cùng đang hướng về những sự thể khác nhau. Rõ thật dụng tâm của con người một khi đã muốn làm một chuyện gì thì sẽ cố gắng hết mình để đạt được nó.

Nhưng tạo hóa lại khéo trêu ngươi cho kẻ hiền lành lại đụng phải một bầy lang sói. Liệu rằng ở hiền có gặp lành như câu nói của cổ nhân xưa không? Hãy cùng đến biệt cung của Minh Ngọc sẽ rõ.

– Thưa, xin ngài đừng ngồi lâu quá.

– Không sao đâu. Ta mới đọc sách được chừng vài canh giờ thôi. Ngày xưa khi nghiên cứu y phổ, ta đã phải thức suốt ba ngày ba đêm để đọc cho xong những cuốn sách quý ấy.

– Thảo nào ngài lại nhỏ con đến vậy. Nô tỳ nghe nói người nào đọc sách càng nhiều thì cơ thể càng gầy yếu.

– Hahaha ở đâu ra câu nói ấy vậy?

– Thì nô tỳ nghe tiểu Xuân tử nói vậy mà.

Cô cung nữ đỏ mặt e lệ khi bắt gặp nụ cười xinh như hoa hàm tiếu ấy. Rồi bỗng nàng nghe có tiếng động.

– Nơi đây là cấm địa, xin nương nương quay về.

– Tại sao lại cấm? Rõ ràng đây là một ngự viện xinh đẹp mà.

“Giọng nói này..... không lẽ là đại tỷ?”

– Đại tỷ.

– Nhị đệ.

Hai tỷ đệ chưa kịp tay bắt mặt mừng thì hai tên lính canh đã chặn lại. Một người trong chúng bảo.

– Xin người lui vào trong, không có lệnh của hoàng thượng thì bất cứ ai cũng không được phép đặt chân đến nơi này.

– Nhưng đây là đại tỷ của ta.

– Đó là lệnh của hoàng thượng. Ai cãi lệnh, chém.

– Nhưng.....

– Thôi được rồi, tỷ đệ ta có thể đứng cách nhau một khoảng mà tâm sự cũng được rồi.

– Không được.

– Năn nỉ người mà, Ất Ba tướng quân.

Ất Ba chính là quan thống lĩnh ngự tiền thị vệ trong cung, ông đỗ đầu trong kỳ thi võ trạng nguyên vào năm hai mươi bảy tuổi nhưng thay vì ra làm quan thì ông lại được hoàng thượng ngự dụng và cho phép ở lại trong cung hầu hạ. Hoàng đế rất tinh tường ông, vậy nên ông được giao trọng trách phải bảo đảm an toàn cho bảo bối yêu của vua khi ngài vắng mặt.

Có ai nói là Minh Ngọc rất biết cách lấy lòng người khác chưa? Chắc hẳn là chưa đúng không? Đây gần như không phải là lấy lòng mà là làm nũng thì đúng hơn. Rõ ràng con tiểu ngọc thố này sau những ngày tháng bên cạnh hoàng đế đã biết cách xin xỏ hơn rồi.

– Minh Ngọc.... ơ ngài ngài.....

Minh Ngọc cười thật tươi với Ất Ba đại nhân và thản nhiên bước đến gần bên đại tỳ của mình. Vị thống lĩnh ấy thầm lắc đầu rồi y quay người đi chỗ khác hòng trách việc bị hiểu lầm là nghe lén cuộc nói chuyện giữa hai người.

Nhưng lúc này đây cậu nào biết được rằng đại tỳ của cậu đang thập phần ghen tỵ với những ân huệ mà hoàng thượng đã ban cho cậu.

“Do lâu ngày không gặp hay thật là do nó đã đẹp hơn trước? Tại sao đường đường là thống lĩnh thị vệ cũng phải nghe lời nó? Rõ ràng.... Không thể để nó ở lâu trong cung được nữa.”

– Đại tỳ?

– À, nhị đệ đạo này càng lớn càng xinh đẹp.

– Xin đại tỳ đừng ngạo đệ. Phàm là nam nhân ai lại muốn được khen là xinh đẹp bao giờ?

– Nhưng vì đệ đệ ta ngày càng khuynh quốc khuynh thành nên ta phải khen thế chứ biết nào cách nào khác hơn được?

– Đệ....

Cậu đỏ mặt lên như tỏ ý phản đối, để rồi cậu từ tốn giải thích.

– Đệ được như vậy đều nhờ đệ giống được một phần của đại tỳ. Tỷ tỷ của đệ là một đại mỹ nhân thì hẳn nhiên đệ cũng được hưởng một chút ân phúc trời ban ấy rồi. Chỉ tiếc là nếu đệ được cao lớn một chút thì tốt biết mấy...

Khi nói ra câu này là lúc trong đầu cậu đang thầm tiếc thương cho số phận của mình. Phải chi cậu được nhỉnh thêm vài phân nữa thì tên hoàng đế kia đừng hòng mà bắt nạt cậu như vậy. Lúc nào cũng ý lớn ăn hiếp nhỏ, ý mạnh hiếp yếu. Khi nào hẳn muốn thì hẳn cứ việc ép cậu vào lòng như một con miêu nhỏ để hẳn tha hồ ve vuốt. Cậu cũng là nam nhân vậy.... Ở thì đúng là vậy mà. Cậu cũng có lòng tự trọng của một nam nhân mà.

Nhưng sao.... Khi thiếu vắng hơi ấm của hẳn, cậu như mất đi một nửa thần trí. Dường như việc ngày nhớ đêm mong thôi chưa đủ để hành hạ cậu, lúc nào cậu cũng phải lo lắng sợ sệt vì không biết hẳn có sao không? Sa trường nguy hiểm thế kia mà.

Có ai biết rằng mỗi tối trước khi nghỉ ngơi, cậu đều cầu nguyện cùng các thần linh xin cho hẳn được bình an trở về, cho dù lời cầu nguyện ấy có được đánh đổi bằng dương thọ của mình thì cậu cũng vẫn cam lòng.

Cậu từng có những cơn ác mộng, khi thì thấy người hẳn bê bết máu, khi thì thấy hẳn bị bao vây bởi hàng trăm hàng ngàn quân giặc... Và lúc nào cũng vậy, khi tỉnh khỏi cơn mộng cũng là lúc cậu nhận biết rằng mình đã rơi lệ ngay cả trong giấc mơ...

– Xem ra đệ cũng rất nặng tình với tỷ phu của mình.

– Đệ.....

Bị Minh Châu bắt bớ, Minh Ngọc hoảng hốt quay lại thực tại.

– Không sao, tỷ tỷ hiểu mà. Ai mà lại chẳng có ham muốn giàu sang phú quý. Mà nhất là tỷ ca của đệ lại là vua, người đứng trên thiên hạ nữa...

– Đệ hoàn toàn không có ý muốn có được cuộc sống giàu sang phú quý mà lại bị mất tự do như thế này. Đệ cũng không có ý....

– Tranh giành hoàng đế với tỷ?

Minh Châu khẽ nhún mày lại.

– Dạ.

– Vậy đệ vẫn ở trong cung là ý gì?

– Đệ..... Chỉ là đệ không thể rời khỏi đây.....

Thấy Minh Ngọc tỏ rõ ý không muốn tranh giành với mình, Minh Châu khẽ cười và nàng dịu dàng nói.

– Ta nói thế thôi chứ ta biết là đệ không muốn bị như vậy mà. Hay là hai tỷ đệ ta vừa đi dạo một vòng ngự hoa viên vừa nói chuyện nhé?

– Dạ.

Nhưng khi Minh Ngọc vừa định cất bước đi thì Át Ba đã chặn lại.

– Không được. Hoàng đế có lệnh ngài không được phép rời khỏi nơi này.

– Nhưng mà....

– Đây là lệnh.

– Thôi đệ đừng làm khó ngài thống lĩnh đây nữa. Chúng ta hãy ngồi ở tảng đá đằng trước nói chuyện chắc cũng được mà.

– Vâng.

Minh Ngọc nhẹ gật đầu.

Vốn dĩ Minh Ngọc biết chức trách của Át Ba đại nhân là phải coi sóc và bảo vệ sự an toàn cho cậu. Nhưng mà đây là đại tỷ của cậu, chẳng lẽ tỷ ấy lại đi ám hại cậu sao? Rõ thật là, cả Át Ba lẫn hoàng thượng đều lo lắng thái quá rồi.

– Tỷ nghe nói sắp tới đây sẽ có một cuộc tuyển chọn tài nhân mới.

– Dạ.

– Còn những tài nhân và quý phi không được vua sủng hạnh sẽ được phép rời khỏi hậu cung mà trở về với gia đình.

– Dạ vâng.

Minh Ngọc thoáng buồn trong đáy mắt, và hiển nhiên là điều này không thoát khỏi được đôi mắt tinh tường của Minh Châu. Từ này đến giờ nàng khẽ quan sát tiểu đệ của mình và nàng đã thu được khá nhiều kết quả. Quả đúng với lời đồn đãi, nó thật sự đã yêu quý hoàng thượng mất rồi.

“Ta phải ép nó rời cung càng sớm càng tốt. Chứ e để lâu sẽ sanh ra biến.”

– Đệ có muốn nhân cơ hội này mà rời cung không?

Minh Châu chẳng buồn dùng lời lẽ hoa mỹ nữa mà nàng hướng thẳng vào vấn đề chính. Có vẻ như nàng đã bắt đầu mất hết kiên nhẫn rồi.

– Rời cung ă?

– Đệ không muốn sao?

– Không... Đệ muốn nhưng mà.....

“Nếu ta rời cung thì ta sẽ vĩnh viễn không còn gặp hoàng thượng nữa....”

– Nếu đệ không muốn thì tỷ tỷ đây không ép, đành chịu chia sẻ lang quân với hảo tiểu đệ của mình vậy.

Dù miệng Minh Châu nói vậy nhưng qua ngữ điệu Minh Ngọc dư biết là tỷ tỷ của mình đang rất nóng giận vì việc cãi lời của mình. Vì vốn dĩ từ nhỏ, cái gì của Minh Ngọc cũng đồng nghĩa là của chung, nhưng phạm là đồ của Minh Châu thì bất cứ ai cũng không được phép đụng đến.

– Có thể để đệ suy nghĩ thêm một thời gian được không ạ? Tại thành lĩnh quá.... Mà với lại.... Nếu đệ rời khỏi đây mà không báo lại một tiếng e rằng cha sẽ lo lắng.

– Cha đã đi Vân Nam để tìm kiếm thiên sơn tuyết liên rồi. Đệ không nhớ cứ hằng năm vào dịp này là cha sẽ xuống Vân Nam để canh hái cho bằng được đóa sen trắng ấy sao?

– Vâng. Đệ quên mất mấy hôm trước cha đã bảo rằng mình sẽ đi xuống Vân Nam một chuyến.

Nhìn sâu vào ánh mắt ưu tư của Minh Ngọc, Minh Châu lấy lại ngay được vẻ vui tươi lúc ban đầu. Nàng dịu dàng đóng vai một hiền tỷ mà nói.

– Ngọc đệ cứ suy nghĩ kĩ đi. Tỷ tỷ không hối thúc đâu. Nhưng nhớ là hạn thời gian chỉ có hai ngày thôi đó. Vì sắp tới đây là ngày mở cửa cho các cung phi hồi hương, nếu chậm trễ e sẽ không kịp đâu. Mà chắc cha sẽ vui lắm khi thấy đệ được khôi phục lại sự tự do của mình.

– Vâng.

Minh Ngọc cười buồn.

– Vậy tỷ tỷ không phiền Ngọc đệ nghỉ ngơi nữa. Nhớ là hai ngày sau tỷ tỷ sẽ đến, nếu thật đệ muốn đi thì hãy chuẩn bị sẵn. Còn vấn đề lộ phí để rời khỏi kinh thì ta sẽ chuẩn bị cho đệ.

– Vâng, đệ hiểu rồi ạ.

– Ủ. Đệ đệ ta là người thông minh, vì thế chắc đệ biết rằng, việc nam nhân và nam nhân ở cạnh nhau sẽ chẳng bao giờ có thể nảy sinh được thứ tình cảm cao thượng mà đó chỉ là thứ hỏa dục tầm thường của con người mà thôi. Rồi một thời gian nữa khi hoàng thượng đã chán ngấy khẩu vị cũ rồi, thì người sẽ lại quay về với những cung tần mỹ nữ khác. Trong cung hằng năm là phải tuyển thêm tài nhân, lập thêm quý phi. Liệu rằng đến lúc đó muốn rời bỏ đi nhưng e đã quá muộn.

–

– Lại nữa.... Hạ gia chỉ có một mình đệ là con kế tự.

– Đệ hiểu mà tỷ.

Minh Ngọc u uẩn nói. Để rồi cậu nhắm mắt lại để không cho mình được phép yếu đuối trước mặt đại tỷ.

– Nhưng nếu đệ không muốn thì.....

– Không. Đệ hiểu nỗi lòng của tỷ mà. Đệ sẽ đi. Không cần chờ đến hai hôm nữa. Đệ quyết định sẽ đi.

– Thật vậy à?

Minh Châu vui mừng khôn xiết khi nghe Minh Ngọc nói vậy. Nhưng nàng nhận ra có vẻ như mình đã vui mừng hơi sớm nên nàng vội thu hồi sắc mặt và vẫn lại.

– Thật là đệ sẽ rời bỏ nơi này sao?

– Thật. Nhưng đệ chỉ sợ....

– Chuyện đó có ta lo. Đệ đừng bận tâm. Vậy tối mai đệ sẽ lên đường.

– Tối sao? Không phải là ban ngày à?

– Không. Cung tần mỹ nữ trong cung rất nhiều. Không thể một ngày một buổi mà giải quyết hết được. E là càng trễ thì đệ sẽ càng khó rời khỏi.

– Vâng đệ hiểu rồi. Ban đêm cũng được.

– Vậy đúng canh hai sẽ có người đến đón. À, mà đệ nhớ là phải thay đổi xiêm y lại.... Mà không sao, lúc ấy khắc có người đến nhắc nhở.

– Đệ đã thông suốt, tạ tạ đại tỷ.

Dù Minh Ngọc khoe miệng cổ nở một nụ cười nhưng rõ ràng đó chỉ là một nụ hàm tiếu nở muộn. Minh Châu thấy hết điều ấy, nhưng nàng không quan tâm, cái cần nhất lúc này là phải đến báo tin mừng cho Yến phi được biết và dặn nàng ta phải chuẩn bị cẩn thận. Nhất là về y phục, nhằm trách cho những thị vệ trong cung nhận ra Minh Ngọc.

Có vẻ như dù muốn hay không thì Minh Ngọc cũng phải rời cung để tránh đi những nanh vuốt của loài sư tử cay nghiệt này. Nhưng hẳn nhiên dù rời khỏi đây thì Minh Ngọc vẫn chưa hẳn sẽ bảo toàn được tánh mạng của mình, vì chính đương kim hoàng hậu đã mật lệnh cho tất cả các sát thủ nội ngoại kinh thành phải tìm và giết cho bằng được một thư sinh có tên là Hạ Minh Ngọc.

Chỉ mong lão thiên gia thương xót cho kẻ hiền lành sẽ sớm được tai qua nạn khỏi.

.....

Có vẻ như số phận của Minh Ngọc là phải chịu gian truân nhiều, hay là do thuyết hồng nhan bạc mệnh tiền nhân khi xưa đã nói nay ứng nghiệm? Yến phi đã sai người dùng mê hương để đánh mê cả toán thị vệ canh gác cổng. Ngay sau đó nàng dùng lệnh bài của hoàng hậu và ra lệnh cho tất cả các ngự tiền trong cung không một ai được phép hé răng chuyện xảy ra tối hôm nay. Và hiển nhiên cũng có một cung nữ hầu hạ Minh Ngọc lâu ngày, nay lại thấy trong cung sinh biến bèn đem lòng nghi ngờ xem xét. Để rồi ngay khi biết chủ tử đang gặp nguy hiểm, nàng liền âm thầm viết thỉnh nguyện thư cầu cứu đương kim thánh thượng.

Cuồng phong bắt đầu nổi lên.

Dáng vẻ Minh Ngọc xiêu vẹo đi trên con đường vắng vẻ. Thường ngày Minh Ngọc tự ví mình như một cánh chim tự do tự tại nhưng nay khi bản thân được dịp soãi cánh tung bay thì lại thấy như khao khát muốn quay về chốn lồng son ấy mà ẩn mình.

Hoa đương động khẩu ứng trường tại

Thủy đáo nhân gian định bất hồi

Trù trưởng khê đầu tông thử biệt

Bích sơn minh nguyệt chiếu thương đài

Minh Ngọc lòng dạ buồn bã khê ngâm hai khúc thi cổ. Rồi bóng trắng từ từ chìm dần trong màn đêm u tối, để rồi....

– Vị công tử kia, cho hỏi đang đêm khuya thanh vắng, sao người lại tự ý đi ra ngoài? Phải chăng người đang có gì vội vã?

Hắc y nhân tay cầm thanh đao miệng cười khanh khách. Lúc này Minh Ngọc tuy chưa hiểu chuyện nhưng trong lòng vẫn tràn đầy lo lắng, nên vội lui ra đằng sau. Nhưng kẻ ấy đã nhanh chóng lao nhanh đến, còn thanh đại đao thì thẳng tay giáng xuống ngay thân mình.

Bỗng.....

Keng

Minh Ngọc chưa hết hoảng sợ thì đã nghe tiếng binh khí liên tiếp va vào nhau. Rõ ràng là có kẻ đã đỡ thanh đao ấy cho cậu, vậy là..... Hồn cậu còn chưa lìa khỏi xác.

Vị tráng sĩ ấy rõ ràng xét cả về nội công lẫn ngoại lực đều cao hơn tên hắc y nhân kia một bậc. Đánh nhau chừng vài hiệp thì tên hắc y nhân ấy tìm cách bỏ chạy. Nhưng vị đại hiệp ấy đã cố tình ngăn cản lối thoát hậu. Bị bức đến đường cùng, hắc y nhân đã dùng thanh đao đẩy một đường quanh cổ mà tự sát. Lúc này vị tráng sĩ kia quay sang Minh Ngọc mà vẫn:

– Đang đêm khuya thanh vắng thế này, sao công tử lại tự ý xuất hành?

– Ta.....Vì có việc.....

Minh Ngọc không biết phải trả lời thế nào nên đành âm ừ cho xong. Nhưng rồi bỗng chợt nhớ đến việc phải tạ ơn cứu mạng của vị tráng sĩ ấy, Minh Ngọc vội chấp tay thi lễ.

– Đa tạ tráng sĩ đã cứu mạng, không thì tại hạ có lẽ đã lành ít dữ nhiều rồi.

– Thật chẳng có gì lớn lao cả. Giữa đường gặp chuyện bất bình nên ra tay tương hiệp thôi.

Vị tráng sĩ ấy có vẻ là người trong giang hồ nên sau khi đã quan sát kĩ lưỡng gương mặt của tên hắc y nhân ấy thì hắn đưa ra nhận xét.

– Đây chính là Lãnh Vô Tình. Hắn ta là sát thủ lang bạc, thường được thuê đi giết các quan lại địa phương hoặc các viên ngoại giàu có. Vậy công tử đã làm gì để xúc phạm đến hắn?

– Tại hạ..... Tay trái gà còn không chặt, thì làm sao có thể xúc phạm đến người trong giang hồ?

Minh Ngọc lắc đầu đáp. Tuy miệng vừa nói nhưng tay cậu đã lần xuống vết thương cổ của tên hắc y nhân. Một lúc thì cậu lắc đầu mà rằng.

– Không cứu được.

Vị tráng sĩ nhìn Minh Ngọc với ánh mắt kinh ngạc. Có lẽ dưới ánh đèn lập lòe của chiếc đèn lồng nhỏ không đủ để hắn có thể thấy được hết dung nhan của vị công tử khác người này.

“Rõ ràng vừa rồi tên hắc y nhân vừa mới có ý muốn tổn hại hắn. Xoay người lại hắn lại có ý muốn cứu giúp kẻ đã làm hại mình. Có lẽ tên công tử này không phải là kẻ tầm thường. Nhìn y yếu ớt thế mà sao lại có thể đắc tội với tên Lãnh Vô Tình được? Ấy hắn phải là con của một quan phụ mẫu nào đây..... Có lẽ nên đem hắn về trình với vương gia thôi.”

Minh Ngọc cảm thấy vị tráng sĩ ấy cứ nhìn mình chăm chăm, khiến cho thần trí cảm thấy đôi nét kì lạ. Nhưng rồi đôi mày ngài khẽ dãn ra và giọng nói từ tốn cất lên.

– Một lần nữa vô vàng cảm tạ ơn cứu mạng của tráng sĩ. Xin nhận ở tại hạ đây một bái để tỏ lòng biết ơn.

– Kìa công tử. Xin đừng hành đại lễ như vậy, Hắc tôi không dám nhận đâu. Phận ta cũng chỉ là nô bộc cho phủ vương gia thôi. Mà công tử đã tính sẽ trú lại tại đây chưa?

Tráng sĩ ấy nâng hai tay Minh Ngọc để tỏ ý phản đối, xong hắn ân cần hỏi han.

– Thú thật thì tại hạ cũng chưa biết phải đi đâu cả. Quê nhà thì ở quá xa, trời thì lại tối. Quán trọ thì đã đóng cửa. Thật không biết nơi đâu có thể dung chứa nữa.

Gương mặt giai nhân lộ rõ vẻ âu sầu y như đoá bạch mai đang buông lơi trong cơn gió. Lúc này Hắc Báo đưa hai tay lên dụi dụi mắt mình, rõ ràng đây là một trang nam tử, vậy mà sao lại???

– Công tử có phải là người không?

– Hả? Người nói cái gì?

Minh Ngọc hốt hoảng nghe hắn hỏi điều ấy. Ánh mắt cậu nhìn hắn cứ như kẻ bị thất tam phong, để rồi đôi mắt trong suốt ấy bị đôi mắt gian manh kia nuốt trọn. Hắc Báo khẽ nuốt một khẩu nước bọt, rồi hắn cố lấy giọng bình thản mà nói.

– Công tử có thể theo ta về phủ của Thạc Đức vương gia. Vì vương gia là người có tâm địa bồ tát nên ắc hẳn sẽ cho công tử một chỗ trọ qua đêm.

– Thật..... Thật sao?

– Ta há gạt công tử thì được ích lợi gì? Vậy giờ chúng ta đi thôi.

Hắc đại nhân đưa tay vòng qua người Minh Ngọc, rồi hắn dùng khinh công lướt nhẹ lên bức tường gần đó. Nhìn chân hắn như đang di chuyển trong không khí một cách nhẹ nhàng khiến Minh Ngọc không khỏi thán phục. Tuy rằng lúc đầu chưa hiểu chuyện gì nên Minh Ngọc đã hốt hoảng đẩy vội hắn ra, nhưng khi đã rõ sự tình thì trong lòng lại cảm thấy đôi chút áy náy vì sự hiểu lầm không đáng của mình.

– Còn chưa hỏi quý danh của công tử?

Vị tráng sĩ kia nói như hét trong gió.

– Tại hạ..... Lâm Thiên Nguyệt.

Vốn dĩ Minh Ngọc muốn nói thẳng tên của mình, nhưng rồi cậu lại sợ. Sợ rằng chẳng may cái tên Minh Ngọc được lưu truyền rộng rãi ra ngoài thì chẳng khác nào là.....

Chữ Lâm trong cái họ mà Minh Ngọc chọn bắt nguồn từ chữ Mộc trong tên của hoàng thượng. Còn hai chữ còn lại, Minh đồng nghĩa với Thiên. Còn Ngọc, xưa nay cổ nhân thường ví Nguyệt như một viên ngọc quý mà thiên gia đã ban tặng cho người phàm. Vì vậy nên có cái tên Lâm Thiên Nguyệt.

– Tên.... nghe hay quá.

– Còn tráng sĩ? Xin cho biết quý danh?

– À, ta tên chỉ có hai chữ. Hắc Báo.

– Đúng là cái tên trong giang hồ nào nghe cũng oai dũng nhỉ?

Minh Ngọc thầm khen tặng. Lúc này Hắc đại nhân bật cười ha hả vì lần đầu tiên có người khen tặng cái tên nghe chói tai của hắn. Sẵn đây nói, Hắc Báo chính là quan thị vệ trong phủ của Trát Nhan Thạc Đức. Tuy chỉ là thị vệ nhưng hắn võ nghệ cao cường, kèm theo đó là tính khí cương trực nên đã được phong làm quan thất phẩm. Nhưng suy cho cùng thì thất phẩm bên quan võ cũng vẫn thấp kém hơn thất phẩm bên quan văn rất nhiều. Bởi vậy nên cổ nhân mới có câu, cho dù là nhất phẩm trọng thần thì phàm là võ quan vẫn phải đeo gươm theo hầu.

– Tới nơi rồi.

Hắc đại nhân thả Minh Ngọc xuống đất. Lúc này Minh Ngọc chưa kịp hoàn hồn, tay chân như còn đang lơ lửng trên mây. Cậu cố gắng giữ cho mình đứng vững nhưng đôi tay vẫn phải vịn vào người Hắc Báo. Điều này khiến hắn trong lòng có chút vui vẻ. Lý do vì sao thì ngay chính hắn cũng chẳng rõ ràng.

– Đây là.....

– Phủ vương gia.

– Nhưng nơi đây cách kinh thành bao xa?

Minh Ngọc thoáng đã đứng vững liền hỏi. Vì vốn dĩ Minh Châu đã nói, một khi đã đi rồi thì hãy mai danh ẩn tích luôn chứ đừng thể xuất đầu lộ diện với các tên Hạ Minh Ngọc nữa, nếu như không muốn cả gia đình phải chịu án tru di tam tộc.

– Nơi đây là đất Kinh Lạp.

– Không.....Không thể nào..... Vậy chẳng lẽ là xa hơn quê nhà của ta đến mấy trăm dặm sao? Người..... Người là thần tiên đúng không???

– Hahahaha ta sợ công tử rồi đấy.

Giữa lúc hai người đang đứng trao đổi thì đã nghe tiếng vọng lớn.

– Là ai?

– Hắc thị vệ, Hắc đại nhân đây. Mau mở cửa.

– Dạ.

Tiếng dạ hùng dũng vang lên. Lúc này cánh cổng to lớn bật mở ra, hai toán thị vệ cùng những bó đuốc lớn bước vòng ra ngoài cung kính chào đón vị đại nhân này. Rõ ràng nơi đây không phải là một nơi tầm thường mà.

Minh Ngọc nhờ ánh đuốc sáng mà nhìn lên phía trên tấm biển lớn bằng gỗ liêm quý treo ở ngoài chính đường, trên ấy có ghi những chữ ngoằn ngoèo như thể là chữ Mông Cổ, phía dưới tấm biển có một ấn tích bằng chữ Hán.

Thánh đức Thần công Văn vũ Hoàng đế ngự ban.

“Thánh đức Thần công Văn vũ Hoàng đế là ai vậy?”

Tội nghiệp Minh Ngọc, do cuộc sống không màn đến thể thái nhân tình của Hạ đại phu tác động vào nên ngay cả thụy hiệu của Hốt Tất Liệt hoàng đế mà cậu cũng không biết. Hốt Tất Liệt chính là vị hoàng đế đầu tiên sáng lập ra nhà Nguyên, cũng tức là ông nội của đương kim thiên tử. Nếu nói ra đó chính là có liên quan máu mủ đến người mà cậu đang mong nhớ Thiết Mộc Nhĩ hoàng thượng thì có lẽ cậu sẽ phần nào xấu hổ vì câu hỏi xuẩn ngốc vừa rồi của mình.

– Vương gia tới.

– Bị chức tham kiến vương gia.

Khi Minh Ngọc đang còn ngơ ngẩn nhìn tám phù điêu cổ thì đã nghe tiếng hô lớn. Lúc này một nam nhân trên thân khoác bộ y phục vương giả, để ý kĩ thì thấy bộ y phục của hắn phải được dệt từ loại tơ lụa thượng hạng. Có lẽ nếu đánh giá thông qua bộ y phục thì hắn chỉ còn thua bậc đế vương thiên tử một nhỉnh mà thôi.

– Sao không mau hành lễ?

Hắc Báo trợn mắt nhìn Minh Ngọc. Đến lúc này Minh Ngọc mới nhận ra là mình đã quá sơ xuất. Cậu vội quỳ xuống hành lễ.

– Tham kiến vương gia, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

– Công tử đứng dậy đi. Mà công tử không cần dùng đại lễ với ta như thế đâu. Ta là vương gia chứ không phải hoàng thượng, càng không thể được nhận đại bái một khi chưa thi ân.

– Dạ.

Minh Ngọc hơi chột dạ khi nghe vị vương gia ấy nhắc đến hoàng thượng. Nhưng rồi không để cho Minh Ngọc kịp suy nghĩ lâu, Thạc Đức vương gia đã tiến đến đỡ cậu dậy. Từ cơ thể người này Minh Ngọc ngửi ra được một mùi thơm từ loại hương liệu quý chỉ có ở Tây Tạng. Điều này càng làm cho Minh Ngọc thêm nhớ về một người...

– Người tên là gì?

– Thần..... Ở tại hạ tên Lâm Thiên Nguyệt.

– Thiên Nguyệt, đúng là cái tên cũng đẹp như người sở hữu nó.

Trát Nhan Thạc Đức mỉm cười nói.

– Người có thể ngược mặt lên được không?

– Dạ?

Minh Ngọc ngẩng đầu lên nhìn. Vừa lúc hai ánh mắt chạm nhau thì vị vương gia kia cũng rơi ngay vào trạng thái thất tam phong như Hắc Báo vừa rồi.

“Không thể nào trên đời này lại có một nam nhân diện mạo bất phàm như vậy.... Hay đây chính là nữ cải nam trang?”

Nhưng rồi vương gia để ý kĩ đến cần cổ và phát hiện ra nơi yết hầu của vị công tử ấy vẫn nhô ra một ít. Còn về phần ngực thì hoàn toàn không có những đường nét của nữ nhi.

“Rõ ràng đây là một nam nhân, nhưng lại có vẻ đẹp yêu kiều làm người khác nao lòng...”

Vừa lúc vương gia quan sát Minh Ngọc thì Minh Ngọc cũng đã rút ra một nhận xét.

“Nhìn vị vương này có đôi nét giống hoàng thượng, cũng cao to, cũng gương mặt anh tuấn oai phong của bậc vương giả. Từng cử chỉ ánh lên sự uy nghiêm cao quý..... ”

– Thừa vương gia, bị chức mang Thiên Nguyệt công tử về đây, vì giữa đường công tử đã bị Lãng Vô Tình truy sát, chỉ e sự nguy hiểm cho tính mạng. Đồng thời, Lâm công tử đây hoàn toàn không thể tìm gặp một nơi nghỉ chân an toàn để trọ qua đêm. Vì thế nên bị chức mới mạo muội to gan dẫn hần về....

– Không sao.

Thạc Đức vương gia nở một nụ cười như để cắt ngang lời nói của Hắc đại nhân. Lúc này ngài quay về Minh Ngọc và vấn.

– Người không có chỗ trú thân à?

– Thần..... Dạ vâng, tại hạ lỡ bước, nên không kiếm ra được một chỗ trọ đàng hoàng.

– Vậy thì người cứ ở lại đây, bao lâu cũng được.

Ngay cả Hắc đại nhân cũng khá ngạc nhiên vì sự nhiệt tâm của chủ tử mình. Nhưng hiển nhiên là hần không dám ngắt lời chủ tử mà vấn lung tung vì hần còn muốn giữ lấy chiếc mũ ô sa nhỏ nhắn trên đầu.

– Không được đâu ạ. Tại hạ chỉ xin vương gia một chỗ nghỉ ngơi, để sáng ngày mai tại hạ sẽ lên đường sớm.

– Người tính đi đâu?

– Bốn bề là nhà.

Minh Ngọc thoáng thở dài khi nói ra câu này. Ngay chính cậu cũng chưa rõ rằng mình sẽ phải đi về đâu nữa, nhưng thôi, phận là nam nhi thì trời là màn, đất là chiếu. Há sợ gì đau khổ?

– Đạo này binh đao loạn lạc, dân tình tứ phía đổ xô về đây như để lánh nạn giặc dữ. Còn công tử thì vẫn cứ thản nhiên rời đi sao?

– Xin hỏi, tình hình chiến sự như thế nào rồi?

Có vẻ như vấn đề này có thể thu hút được sự chú ý của Minh Ngọc, vì thế nên vị vương gia vội nói sâu vào.

– Hoàng đế đã dẫn mấy ngàn hùng binh đi dẹp yên bọn phản loạn, chỉ là.... Giặc dữ tuy đang giãy chết nhưng dù chỉ còn một tia hi vọng, chúng vẫn ngoan cường chống trả, vậy nên hoàng thượng buộc phải truy cùng giết tận bọn chúng... Mà đó cũng là một trong những tôn chỉ khi hành quân của người Khiết Đan chúng ta, đã nhỏ cỏ thì phải nhổ cho tận gốc...

Vương gia thoáng nhếch miệng tạo thành một nụ cười đầy hàm ý.

– Vậy, chiến sự vẫn còn sao?

– Còn. Nhưng sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.

Thạc Đức nhìn vẻ mặt thoáng buồn của Minh Ngọc mà cười nhẹ. Rồi ngài bảo.

– Người đừng quá lo lắng, cho dù dân có nổi loạn đi chăng nữa thì dưới chân thiên tử cũng có cách để dẹp yên được mà. Vả lại giang sơn cẩm tú này, những con người hiền lành này, không thể nào trở thành loạn dân mà đi hãm hại người được.

“Hần ta nghĩ đi đâu vậy?”

Minh Ngọc khẽ nhìn vị vương tử ấy, rồi cậu khẽ thở dài. Chỉ e là hần đã đi quá xa so với suy nghĩ của mình rồi. Cậu vốn dĩ chỉ là một thường dân thì há sợ gì bị loạn dân hãm hại? Đó là chưa kể đến, việc sinh tử vốn là ý trời, Minh Ngọc từ lâu đã thấm nhuần đạo lý ấy rồi. Vậy thì hà cớ gì phải lo đến chuyện sống chết của bản thân? Cái mà Minh Ngọc đang lo lắng, đó chính là sự an nguy của một người..... Có lẽ trọn cuộc đời này Minh Ngọc sống cũng chỉ dành hơi thở để lo cho những người thân yêu xung quanh mình mà thôi.

– Người còn đứng đó làm gì? Mau thu xếp phòng cho Lâm công tử đi.

– Dạ.

Kể hạ nhân xoay người bước đi thật nhanh để chuẩn bị chỗ ngủ cho Minh Ngọc. Lúc này từ chối mãi cũng chẳng xong, Minh Ngọc đành để vương gia kia tiếp đãi như một thượng khách. Ngay sau đó là một căn phòng rộng rãi được dành sẵn cho cậu.

Tất nhiên Thạc Đức cũng vào đến tận nơi để đảm bảo rằng Thiên Nguyệt công tử có được một chỗ ở vừa lòng.

– Thưa, nơi này quá sức.....

Minh Ngọc đang suy nghĩ từ để nói, rõ ràng căn phòng này là quá cao trọng đối với một kẻ ngủ nhờ như cậu.

– Công tử xin đừng suy nghĩ nhiều, đây chỉ là một phòng ngủ bình thường trong vương phủ mà thôi. Xin công tử hãy nghỉ ngơi sớm.

– Khoan đã vương gia....

Mặc kệ tiếng gọi của Minh Ngọc, vị vương kia mỉm cười phẩy tay bỏ đi. Lúc này Minh Ngọc lại tiếp tục thở dài vì những hồi ức cũ nay lại trở về.

“Chẳng thà cho ta trú ở chuồng ngựa qua đêm, tại sao lại đưa ta vào một nơi sang trọng, để rồi ta lại phải nhớ về hẳn.”

Nhưng rồi do sự mệt mỏi của cơ thể, kèm với những đau xót cứ ủa đến dồn dập, khiến Minh Ngọc chìm dần vào trong giấc ngủ đầy ma mị.

Sáng hôm sau, tại vương gia phủ.

– Chào Thiên Nguyệt công tử.

– Ó.... Xin chào.

Minh Ngọc khẽ dụi dụi mắt vì sự mở cửa đột ngột khiến cho ánh mặt trời chiếu rọi thẳng vào mắt cậu. Cậu mỉm cười nhìn cô hầu gái bước vào.

– Nô tỳ là người hầu trong phủ, xin công tử hãy thức dậy rửa mặt...

– Nhưng mà ta chỉ là kẻ ở trọ qua đêm.....

– Đã là khách thì đối với ai vương gia cũng tiếp đãi chu đáo hết chứ không riêng gì công tử đâu.

Cô tỳ nữ cười khúc khích khi nhìn gương mặt còn mơ ngủ của Minh Ngọc.

– Vâng, vậy xin đa tạ cô nương.

Minh Ngọc bước đến gần chậu nước và rửa mặt thật sạch. Để rồi sau đó cậu được dẫn đến dục trì.

Minh Ngọc thanh tẩy cơ thể được một lúc thì nghe có tiếng người gọi. Có vẻ như vị vương tử này đang muốn gặp cậu.

– Xin ra ngay.

Minh Ngọc đáp lời. Rồi sau đó cậu nhanh chóng búi gọn lại tóc tai của mình. Nhưng, cậu nhận ra rằng nếu vẫn búi đầu như cũ thì gương mặt mình sẽ chẳng thay đổi là bao. Vậy nên Minh Ngọc liền dùng tay thắt tóc mình thành một bím để dài ra đằng sau. Có lẽ do vội quá nên cậu cũng chẳng buồn soi lại gương để ngắm nhìn gương mặt mới của mình.

– Khả dĩ ta làm vậy là vì.....

Lúc này Minh Ngọc bước đến và cắt ngang cuộc chuyện trò giữa hai chủ tớ.

– Thiên Nguyệt công tử đã dậy rồi à?

Hắc Báo cười chào. Minh Ngọc cũng nhẹ gật đầu đáp lễ. Bím tóc dài làm cho những giọt nước còn chưa lau khô vương ngay chiếc cổ trắng ngần ấy chảy dọc xuống ngực áo, cảnh tượng này chỉ khiến cho người khác như lạc vào chốn thần tiên.

– Thiên Nguyệt công tử, ta cho người gọi công tử sớm thế là vì ta muốn hỏi công tử về vài chuyện.

– Vâng, xin vương gia cứ vấn.

– Quanh đây chừng mấy trăm dặm có một trấn nhỏ đang xảy ra căn bệnh dịch tả. Vốn dĩ ta nghĩ rằng sẽ dán bằng bố cáo để tuyển mộ những danh y tài đức về phụ giúp ta kiểm thuốc để chữa trị cho dân. Nhưng do tối qua do cơ may nói chuyện với công tử đã khiến ta biết rằng công tử đây có kiến thức sâu rộng về mặt y thuật.

– Không.....Không phải.....

– Xin công tử chờ nóng vội. Ta chỉ muốn nhờ công tử giúp sức tìm thuốc chữa trị cho lê dân bá tánh. Ta tuy thân làm vương một cõi nhưng chẳng giúp sức gì cho triều đình được bao nhiêu cả. Nay thấy cảnh nước biển, dân khổ, bậc vương tử lại chẳng thể làm được gì. E là không xứng với ân sủng của hoàng thượng.

–

Minh Ngọc vẫn im lặng không đáp.

– Thưa, vương gia nói vậy thôi chứ ngài ấy chính là đại ân nhân của mấy vạn người dân của nạn đói năm dê Hoàng Hà bị vỡ đày ạ.

– Hắc Báo, ở đây khi nào mới đến phiên người lên tiếng?

– Dạ, bị chức rõ.

Hắc đại nhân khúm núm. Lúc này vương gia quay sang nhìn Minh Ngọc cầu khẩn.

– Vậy công tử có thể nào vì lê dân mà hiến chút sức lực? Ta biết rằng đường đột thỉnh cầu như vậy là bức ép công tử.... Nhưng do tình thế cấp bách, cứu người như cứu hỏa.

– Tại hạ..... chỉ e tài thô học thiển không giúp gì được nhiều. Nhưng nếu vương gia có ý muốn dùng tài hèn, tại hạ cung kính chỉ bằng tuân mệnh.

Minh Ngọc cúi đầu đáp. Lúc này Thạc Đức vương trong lòng hoan hỉ vô cùng, liền nhanh chóng ra lệnh cho kẻ hầu mang tất cả những dược liệu vào để Minh Ngọc có thể bắt đầu ngay công việc.

14. Chương 14

Những ngày sau đó Minh Ngọc không hề có giây phút nào là thanh thoi cả, vì hết công việc này đến công việc khác cứ đổ dồn vào cậu. Có vẻ như vị vương gia này rất coi trọng tài năng của cậu nên ngài cứ hết lần này đến lần khác nhờ cậu bào chế thuốc và khám bệnh cho những người dân trong thành.

Mà vốn dĩ với tính của Minh Ngọc thì khi nào còn công việc cậu vẫn còn làm. Minh Ngọc hằng ngày đều hăng say với lượng công việc mà cậu được giao phó. Có thể nói là hăng say đến mức cậu quên rằng mình đang trú chân tại nhà của một vị vương gia.

– Thiên Nguyệt công tử vất vả nhiều.

– Vương gia khách sáo.

Minh Ngọc đưa tay lau mồ hôi trên trán. Lúc này bím tóc dài của cậu được để dồn về phía trước ngực để giảm bớt cái nóng như thêu đốt từ những lò lửa phía sau lưng.

Nhìn bím tóc dài mượt mà của vị công tử trẻ tuổi, vương gia khẽ mỉm cười mà nói.

– Công tử đang để tóc theo kiểu của một cô nương Khiết Đan đã thành thân rồi.

–

Gương mặt Minh Ngọc thoáng ửng hồng, không hiểu là do khí nóng hay là do câu nói của vị vương gia kia, và cậu ngước nhìn lên.

– Hahahaha phong tục của người Khiết Đan khác với người Hán, nữ nhân khi đã xuất giá đều phải thắt bím. Còn khi còn tân mới có quyền búi đầu lên.

– Nhưng tại hạ thấy vương gia cũng để bím vậy.

– Nam nhân để kiểu khác

–

Minh Ngọc không nói không rằng liền đưa tay tháo sợi dây buộc phía dưới ra. Mái tóc được dịp xổ tung ra ngoài. Cảnh tượng lúc này khiến người khác không khỏi nao lòng.

– Ta..... Xin Lâm công tử đừng trách ta, vì ta thuận miệng nói đùa mà thôi.

Minh Ngọc mỉm cười lắc đầu.

– Tại hạ nào dám. Chỉ là..... Tại hạ từ nhỏ đã bị nhìn lầm là một cô nương, vì thế nên tại hạ không muốn..... để tóc giống phụ nữ.....

Minh Ngọc đỏ mặt đáp lời. Lúc này Thạc Đức vương gia cười lớn mà rằng.

– Không, vì công tử là người Hán thì làm sao mà so với tục lệ của người Khiết Đan được. Mà vả lại..... Để tóc như vậy, khi làm việc có phần bất tiện.

– Vâng. Đúng là nóng thật.

Minh Ngọc miệng tiếp chuyện nhưng tay thì phải nhanh chóng bắt những siêu thuốc xuống, rồi cứ thế tiếp tục bê những siêu thuốc khác đặt lên lò.

– Công tử cho phép ta được giúp công tử một tay chứ?

– Sao?

– Xin mạo muội.....

Thạc Đức vương gia đi vòng ra phía sau Minh Ngọc và nhẹ nhàng cầm mớ tóc dài của cậu lên.

“Mùi thơm của thảo dược, khi chạm vào lại có cảm giác mềm mại như mây. Rõ thật cái cảm giác này khác hoàn toàn so với khi chạm tay vào mái tóc của một nam nhân bình thường. Mà ngay cả tóc của nữ nhân Khiết Đan cũng chưa chắc đẹp như thế nữa.”

Minh Ngọc khi đã hiểu ý nghĩa của hành động ấy và cậu để yên cho vị vương gia kia giúp mình cột gọn lại mớ tóc tai bù xù.

– Thật không biết phải làm gì với mái tóc này nữa.....

– Tha lỗi cho tại hạ không hiểu ý.

– Vì ta sợ nếu lỡ mạnh tay quá sẽ làm đứt những sợi tơ mịn màng này.

– Xin vương gia đừng dùng những lời lẽ dành cho nữ nhân mà nói với kẻ học trò. Tại hạ xin phép.

Nói rồi Minh Ngọc cầm chiếc mâm lớn, trên đó đựng bảy tám chén thuốc đã nấu sẵn ra ngoài để phân phát cho những người dân di tản không may bị nhiễm phong hàn. Mái tóc cứ thế trôi tuột khỏi tay của vị vương gia ấy mà theo chủ nhân của nó rời khỏi căn bếp rộng lớn, bỏ mặc có kẻ đang đứng ngây người bên trong này.

“Bạch mai tinh..... Không lẽ truyền thuyết là có thật sao???”

Ánh mắt si dại nhìn theo bước chân khẳng khái của vị công tử nho nhã ấy. Để rồi vị vương gia quyền quý kia nảy ra một quyết định lớn lao trong đời.

– Xin cẩn thận vì thuốc vẫn còn nóng.

Minh Ngọc mỉm cười hiền từ trao chén thuốc cho một góa phụ. Rồi cậu đỡ lấy chén thuốc đã uống xong của mỗi ông lão già nua. Cậu nhanh chóng đưa chén thuốc ấy cho người hạ nhân đang đứng gần đó, tuy làm việc luôn tay nhưng trên môi Minh Ngọc vẫn không quên nở một nụ cười khiến cho mọi người từ kẻ hầu người hạ trong vương phủ đều cảm thấy thân thiện. Đám hạ nhân cứ phải xoay tua liên tục trong việc mang chén dơ vào, rửa sạch, sau đó đổi chén thuốc và mang ra ngoài.

Nhưng ngay khi cậu vừa định quay lại vào trong thì Thạc Đức vương đã đứng áng lầy cậu. Ánh mắt ngài như van nài một điều gì đó. Ngài dịu dàng nói.

– Thiên Nguyệt công tử, tối nay là tiết nguyên tiêu, công tử có muốn cùng ta đi thưởng đèn và tìm hiểu về tập tục mừng Nguyên Tiêu của người Khiết Đan không?

– Tết nguyên tiêu của người Khiết Đan à?

Minh Ngọc nhún nhẹ đôi mày suy nghĩ. Đúng là từ đó đến giờ cậu chưa từng thấy qua cách tổ chức lễ hội của người Khiết Đan, thật chẳng rõ họ có ăn mừng nguyên tiêu lớn như người Hán hay không nữa?

– Nguyên tiêu của người Khiết Đan có treo nhiều đèn lồng không?

– À, có chứ.

Minh Ngọc hồi tưởng lại năm mười hai tuổi cậu đã từng được cha làm cho chiếc đèn lồng thật to thật đẹp, nhưng rồi do chiếc đèn lồng của tỷ tỷ bị rách, không nỡ nhìn tỷ tỷ khóc nên cậu đã đưa chiếc đèn của mình cho tỷ cầm.....

Từ nhỏ đến lớn hai tỷ đệ cậu thương nhau lắm..... và cho đến tận bây giờ khi Châu tỷ đã nhập cung thì tình cảm tỷ ấy dành cho cậu vẫn vậy.

Cậu khẽ thở dài khi nghĩ đến hoàng thượng. Tuy rằng ngài không phải là một món đồ để cậu có thể nhường lại cho tỷ tỷ. Nhưng cậu biết, tình cảm của ngài dành cho cậu chính đều xuất phát từ tỷ tỷ của mình, vì cậu là em của người mà ngài yêu quý nên có lẽ cậu được hân hạnh thừa hưởng một chút hồng ân của ngài.

Nhưng nếu là đèn lồng thì còn có thể chơi chung, còn tình cảm vợ chồng thì há làm sao có thể chia sẻ được.

Cậu không muốn nhìn thấy tỷ tỷ của mình phải sầu khổ, cậu càng không muốn nhìn thấy những giọt lệ nơi gương mặt xinh đẹp ấy của tỷ. Vậy nên, cậu quyết định sẽ cố dần lòng quên đi thứ tình cảm trái đạo lý này, vì vốn dĩ ngay từ đầu nó đã không thể đi đến kết quả.

– Vâng. Nếu vương gia có nhã ý đó, Thiên Nguyệt cung kính chi bằng phụng mạng.

– Tất nhiên là có, rất mong muốn nữa là đằng khác.

Thạc Đức vương gia tỏ ý vui mừng như bắt được vàng.

– Sao?

Cảm thấy dường như cảm xúc vui mừng của mình đã không kiềm chế được. Thạc Đức vương khẽ tăng hắng, rồi người mỉm cười nói.

– Không có gì cả. Tối nay gặp.

– Vâng. Tối nay gặp.

Nói rồi vương gia bỏ đi. Minh Ngọc lại tiếp tục quay lại với công việc chính của mình.

Tối hôm đó. Thạc Đức vương khoác áo thường dân cùng Minh Ngọc dạo bước. Dường như tất cả những nơi cả hai đến đều bừng sáng bởi ánh đèn hoa thật đẹp. Nhưng người buồn cảnh nào có vui bao giờ, Minh Ngọc khẽ thở dài khi bước cùng với Thạc Đức vương. Đến một lúc lâu, ngài cảm nhận rằng vị công tử ấy hoàn toàn không để tâm đến lời ngài nói, cậu ta dường như đang đắm chìm tư tưởng về một nơi khác.

– Mọi vô mại vô, giải đúng có thưởng đây.

– Khách quan, khách quan giải đồ thử đi, năm hào thôi, nếu trúng thì sẽ được hai chiếc túi thơm này. Đáng giá quá đi chứ. Câu đố này dễ thôi mà.

Gã rao hàng cố gắng mời chào, nhưng mọi người chỉ đi ngang qua rồi bỏ đi. Vì ai cũng biết đây là dạng câu đố điển tích, nếu không am tường sử sách thì chẳng thể nào giải được.

– Câu đố là gì?

Minh Ngọc hỏi nhẹ.

– Dạ. Đây là bài thơ, mời khách quan xem qua.

“Lực bạt sơn hề, khí cái thế,
Thời bất lợi hề, Chuy bất thệ
Truy bất thệ hề khả nại hà,
Ngu hề, Ngu hề nại nhược hà.”

Người chủ quầy lớn tuổi ngồi bên trong khẽ cười thầm vì biết đây có lẽ lại là một vị khách không đủ tinh thông về sử lược nhưng lại muốn khoe tài. Ông ung dung chờ xem Minh Ngọc trả lời.

– “Hán binh dĩ lược địa,

Tứ diện Sở ca thanh.

Trượng phu ý khí tận,

Tiên thiệp hà liên sinh.”

Như không thể tin vào tai mình khi nghe được đáp án từ miệng của vị công tử trẻ tuổi, lão chủ vôi vàng vẫn tiếp.

– Vị công tử này, kiến thức uyên thâm, vậy cho lão phu hỏi, há người có biết về Ngu mỹ nhân thảo?

– Thừa lão tiên bối, đó chính là loại cỏ mọc lên từ nơi mà máu của Ngu Cơ, ái cơ của Hạng Vũ, đổ xuống. Tương truyền rằng loại cỏ này do hương hồn nàng không tan, hóa thành 2 khóm cỏ trên mộ, ngày đêm cứ quấn quít vào nhau. Và điều đặc biệt là khi rót rượu ở gần bên thì tự động cỏ sẽ lả lướt như Ngu Cơ trong bữa tiệc rượu cuối cùng với Hạng Vũ. Về sau khi nhắc đến điển tích này, người ta đặt cho nó cái tên là: “Bá vương biệt cơ.”

– Hiếm có người nào còn nhớ nhiều về điển tích cũ như công tử đây, lão đây thật bá phúc.

– Tại hạ không dám. Chỉ là tài thô học thiển nên không dám khoe tài cùng mọi người.

– Công tử đã khách sáo rồi. Đây, hai chiếc túi hương của công tử. Đây không phải là chiếc túi hương bình thường mà trong này lão đã có để hai lá cỏ Ngu mỹ nhân vào. Lão chúc cho công tử cùng người trong mộng của mình sẽ mãi quấn quít không rời như loài thảo mộc kì lạ này.

– Cám ơn lão. Nhưng mệnh trời đã định, e lòng người khó cãi.

Minh Ngọc đón lấy hai chiếc túi rồi nở một nụ cười nhẹ. Thạc Đức vương nãy giờ lắng nghe câu chuyện của hai người không khỏi thán phục sự uyên bác của Minh Ngọc. Nhưng sao trong mắt vị công tử ấy cứ mãi ánh một làn sương mờ.

“Phải chăng sâu tận trong lòng người đang có một ý trung nhân, nhưng do mệnh trời ngăn cản nên mới không tiến tới được với nhau. Mà nếu đúng là như vậy, thì đây thật là trời ban cho ta một cơ duyên hảo hợp.”

– Vương gia.

– À.

Vương gia giật mình khi Minh Ngọc gọi mình. Nãy giờ tâm trạng của ngài đang đi dạo ở một nơi xa xăm nào khác nên ngài chẳng hay biết rằng Minh Ngọc đã đến gần ngài và nhẹ đưa một chiếc túi hương cho ngài.

– Thiên Nguyệt không có quà gì quý giá để tỏ lòng biết ơn vương gia đã cho một chỗ ở và đã tiếp đãi như thượng khách nên món quà nhỏ này, xin vương gia nhận lấy...

– Ta....

Vương gia không ngờ người được cậu trao một chiếc túi thơm lại là ngài. Ngài cảm động nhận lấy nó mà nào hay biết rằng cậu chẳng màn đến một chút nào chiếc túi thơm này. Nhắc đến điển tích của nó càng làm cậu nhớ về người ấy mà thôi.

Tối đó, tại vương gia phủ.

– Hắc đại nhân.

Hắc Báo đang luyện kiếm bỗng nghe một tiếng gọi nhẹ nhàng từ phía sau lưng nên hắn liền ngừng lại. Khi biết người gọi mình là Minh Ngọc, hắn vui vẻ hỏi han.

– Xin chào Lâm công tử, đã khuya rồi sao công tử còn chưa nghỉ ngơi?

Minh Ngọc mỉm cười đáp lời.

– Tại hạ có cái này, mong Hắc đại nhân không chê.

Minh Ngọc đưa chiếc túi thơm còn lại cho Hắc Báo mà nói.

– Chút quà mọn, xin Hắc đại nhân nhận cho.

– Ta.... cảm ơn công tử nhiều. Từ nhỏ đến giờ, chưa từng có ai tặng quà cho ta cả. Thật sự ta..... cảm động lắm.

– Cái này thật ra là do tại hạ thắng ở một câu đố nhỏ.... Thật không xứng đáng gì....

– Không. Ta sẽ cẩn trọng cất giữ nó. Mà tối nay trăng đẹp quá, Lâm công tử có nhã hứng muốn nghe ta kể về chuyện thời niên thiếu của ta không?

– Nếu ngài không phiền, Thiên Nguyệt cũng đang không ngủ được.

Nói rồi Hắc Báo và Minh Ngọc cùng ngồi xuống chiếc bàn đá đặt nơi ngự hoa viên, cả hai cùng thưởng trà, vọng nguyệt và hồi tưởng lại quá khứ.

.....

– Cuộc đời ta đã trải qua không biết bao nhiêu thăng trầm, lạc cũng có, mà bi sầu cũng không ít, cho đến khi ta được theo hầu Thục Đức vương.... Ấu đó cũng là một cơ may cuối cùng một con người mặc vận như ta.

– Có lẽ mọi thứ trong cuộc đời này đều là một giấc mộng, chúng ta cứ mãi đắm chìm trong mộng tưởng để đến khi nào giật mình tỉnh giấc mới thấy rằng trên bia mộ cỏ đã lên xanh.

– Triết lý này sâu sắc quá. Ta thật không hiểu nổi.

Hắc Báo đại nhân cười trừ khi nghe Minh Ngọc nói. Cậu nhẹ lắc đầu mà đáp rằng.

– Chỉ là tại hạ trong một phút xuất thần nên nói ra những điều xằng bậy, xin Hắc đại nhân đừng bận tâm đến làm gì.

– Ta thấy công tử là một người có học thức thâm sâu, thế mà hà cớ gì không thử đi thi để tìm lấy một công danh cho đời?

– Công danh lợi lộc đối với tại hạ cũng ví tựa bèo trên mặt nước. Có đó rồi lại mất đó, ở đời sống vui vẻ chẳng phải hạnh phúc hơn sao?

– Đúng là những người học thức càng cao nói năng càng khó hiểu.

– Hahaha nào dám nào dám.

Nói rồi Minh Ngọc nhìn sang cây cổ cầm đang để gần ấy. Nhìn ánh mắt Minh Ngọc, Hắc Báo đại nhân tỏ ý hiểu và nói.

– Đây là cây cổ cầm của vương gia. Nhưng đã lâu chẳng ai đụng đến nó, công tử có nhã hứng sao?

– Vì trăng đêm nay đẹp quá nên tại hạ bỗng có ý muốn tấu lên một khúc. Chỉ xin Hắc đại nhân đừng chê trách tài hèn.

– Không không, ta thật hân hạnh được nghe đấy chứ.

Nói rồi Hắc Báo đưa cây cổ cầm đến trước mặt Minh Ngọc. Đây đúng thật là một cây cầm quý, vì dù đã để rất lâu ngoài sương gió nhưng từng phím tơ vẫn mềm mại như thể chúng vừa được thay mới hôm qua.

Minh Ngọc nhẹ lướt tay trên từng phím tơ ấy, để rồi lời ca nào nề bỗng chốc lại trở nên vang vọng trong đêm.

Khói sương giờ đây cũng đã tan,

theo gió mây bay về ngàn

Còn lại ta lang thang với giấc mơ xưa

buồn đau muôn đời mang theo

Còn mơ bướm hoa, còn vương mắt buồn

Thu đã qua đông về buồn hắt hiu

Còn đây những dấu chân dịu dàng,

Ta là ai mà có sao phải vội vàng?

Duyên hồi duyên có là mộng xưa...

Sướng vui cùng ai trong nỗi đau,

Trong giấc mơ riêng ta ngậm ngùi

Hồ điệp uyên ương ơi số kiếp ta

Mang sầu như hoa tàn thu sang

.....

Minh Ngọc nào ngờ rằng lúc này vương gia đang đứng phía sau mình, nhưng ngài ra hiệu cho Hắc Báo dừng làm ồn. Từng tiếng tơ lòng như thốn thức vang lên, để rồi bỗng chốc lại rơi vào khoảng lặng khiến cho cả cung đàn bỗng dưng chùng lại.

– Khúc hát thật hay, thật làm lòng người xao động.

– Vương gia, Thiên Nguyệt tạ lỗi vì đã làm phiền.

Minh Ngọc vội vàng quay lại, dùng tay bái lễ và thỉnh tội cùng vị vương tử kia.

– Không sao. Hôm nay trăng sáng quá, ta cũng không ngủ được nên định ra đây dạo chơi, tình cờ lại nghe được một khúc tiêu dao hay như vậy. Thật không ngờ Lâm công tử ngoại trừ kiến thức y thuật thâm sâu mà cầm kỳ thi họa thứ nào cũng biết.

– Xin vương gia chớ chê cười, tại hạ tài thô học thiếu nào dám sánh với lời khen của ngài. Những thứ này đều là do tại hạ đã học được từ tỷ tỷ của mình, vốn dĩ đó là một người tài sắc vẹn toàn.

– Công tử lại khiêm nhường nữa rồi....

Vương gia nhìn ánh mắt ấy mà thâm đau xót trong lòng.

“Phải chăng đã có một kẻ nào cướp mất đi nét đẹp của đôi mắt trong trẻo ấy, mà nếu thật là như vậy, thì kẻ đó thật không đáng sống.”

– Thôi, đã quá canh ba rồi. Tại hạ xin phép cáo lui để ngày mai còn có thể tiếp tục công việc của mình.

– Công tử tự nhiên.

Chờ cho đến khi Minh Ngọc đi khỏi thì Hắc Báo cũng vội tâu.

– Thưa, bị chức cũng xin được phép cáo lui. Xin vương gia cũng nghỉ ngơi sớm để bảo trọng sức khỏe.

– Ta biết rồi. Người lui đi.

– Dạ.

“Chỉ còn một mình ta ở lại với ngươi, Hằng Nga này, ngươi có biết rằng đường đường là một vương gia của Nguyên triều mà lại đang khao khát lấy một nụ cười của mỹ nhân? Thiên Nguyệt hỡi, đến chừng nào ngươi mới chịu nở một nụ cười từ tận đáy lòng mình với ta?”

Trong đêm cô tịch, ta như nghe có tiếng người khê thở dài ai oán.

“Ta phải làm cách nào để ngươi có thể quên đi kẻ đã từng là tri kỷ của mình? Ta phải làm sao để ngươi ngoài nhìn lại ta dù chỉ một lần?”

Nét buồn đau hiện rõ trong ánh mắt. Lúc này chỉ có trăng mới có thể hiểu rõ được trong tâm tình của những con người nơi đây.

“Bao sầu đau cũng chỉ là mộng. Nếu một mai ta có thể tỉnh được khỏi giấc mộng này thì đó cũng là một sự giải thoát tốt cho ta.”

Minh Ngọc chìm dần trong giấc mơ của riêng mình, để rồi trong mơ, hình bóng người ấy lại hiện về.

Tại đại mạc xa xôi.

– Khốn kiếp.

Hoàng đế đập mạnh tay xuống khiến cho chiếc bàn như muốn gãy ra làm đôi trước cường lực của ngài. Vào lúc này đây Thiết Mộc Nhĩ trên người đang vận bộ chiến y oai mãnh, kèm với áo choàng lông hắc hồ bên ngoài càng làm cho cả người toát lên vẻ phong thần như ngọc, thần thái bất phàm.

– Thái Nhan, cho ta biết nhanh nhất là khoảng bao lâu để có thể dẹp tan bọn phản thần?

– Dạ thưa nếu nhanh nhất là khoảng ba tháng. Còn chậm thì e là mất nửa năm.

– Truyền lệnh của ta hạn định cho tất cả các binh sĩ, nội trong vòng một tháng phải dốc toàn tâm, trí, lực để dẹp tan bọn phản loạn.

– Nhưng thưa bệ hạ.....

– Lui ra ngoài, ta cần suy nghĩ kế sách tiếp theo.

– Nhưng bệ hạ.....

– Trẫm bảo ngươi lui.

Hoàng đế gầm giọng lên khiến cho kẻ bề tôi cảm thấy như cả trời đất đang lung lay trước mắt. Biết là không thể cãi lệnh vua, càng không thể chống lại quân kỷ, Thái Nhan tướng quân vội quỳ xuống vâng lệnh.

– Dạ.

– Còn các ngươi, lui ra hết.

– Dạ.

Những tỷ nữ theo hầu bên cạnh cũng vội vàng vàng vâng lệnh mà lui bước ra ngoài.

Lúc này còn một mình hoàng thượng ở lại trong tòa lều trại rộng lớn. Ánh mắt như ánh lên tia giận dữ nhưng thật nhanh sau đó lại trở lại nét bình thần lạnh lùng như cũ.

“Hạ Minh Ngọc, đừng để trẫm bắt được ngươi, nếu không... Trẫm thề sẽ vùi dập ngươi cho đến chết vì cái tội dám kháng lệnh trẫm mà tự ý bỏ trốn. Giỏi lắm. Đại tỷ và cả phụ thân ngươi đều đang nằm trong tay trẫm, trẫm xem ngươi có mọc cánh cũng chạy không thoát.”

– Thưa hoàng thượng.

Tên lính đưa thư tóc tai rũ rượi vội vàng quỳ xuống hành lễ.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Đứng dậy. Chẳng phải trẫm đã bảo không có chuyện gì thì không được quấy rầy trẫm à? Quân đâu...

Hoàng đế cay nghiệt trong từng câu nói.

– Thưa, có thư hỏa tốc từ kinh thành ạ.

Lúc này tên lính sợ đến sắp té xỉu xuống đất. Nhưng rồi bệ hạ đã ngó ngang một chút đến con dấu trong tay hắn, con dấu của thị nội tổng quản, vậy có nghĩa là bức thư này được truyền đi từ hoàng cung cấm địa.

Hoàng đế giật lấy mẫu giấy và khê cau mày khi đọc những nét chữ ngoằn ngoèo ghi trên đó. Rõ ràng đây là bức thư được viết bởi một kẻ ít được ăn học. Sau một hồi đọc và cố hiểu nghĩa thì khóe miệng của nhà vua khê nhếch lên.

– Người đầu.

– Hoàng thượng, xin người tha tội.

Tên lính quỳ xuống dập đầu liên tục hòng mong minh quân thứ tha lỗi lầm của mình.

– Dạ?

– Ban thưởng cho hắn, cho hắn nghỉ ngơi và cấp cho hắn một tháng quân lương.

– Dạ.

– Tạ ơn hoàng thượng. Tạ ơn hoàng thượng.

Tên lính không ngờ chỉ một tờ giấy cón con thôi mà thái độ của nhà vua lại thay đổi nhanh chóng đến thế. Nhưng hắn không dại gì tìm hiểu nội dung bên trong ấy vì hắn vẫn còn muốn giữ cái mạng hèn của mình. Hắn nhanh chóng lui ra ngoài để chờ được sắp xếp cho chỗ nghỉ ngơi.

“Yến Nhi, và cả người, Thất Liên Đáp Lý, các người đã đi quá xa rồi. Nếu Minh Ngọc mà có mất một sợi tóc thì dòng tộc các người cũng không thể nào yên đâu. Hạ Minh Châu, cái con người nham hiểm đó. Được lắm, chờ ta về tới sẽ đích thân tra rõ mọi chuyện.”

“Nếu thật các người dám làm ra những chuyện tày đình này thì ta bắt các người phải chịu đau khổ gấp ngàn lần những gì mà Minh Ngọc đang phải gánh chịu.”

Từng ánh mắt của người đều ánh lên nét tàn bạo của một vương tử. Rõ ràng ở con người trí dũng song toàn này, bản tính lại không hề nhân ái một chút nào cả. Một điều chắc rằng nếu lỡ vạ ở người này một thì ắt hẳn kẻ vạ ấy phải trả lãi đến mười.

“Còn về người, Hạ Minh Ngọc, ý được ta yêu mến rồi tự cho mình có quyền làm mọi thứ sau lưng ta à? Được rồi thổ con, người hãy ráng tận hưởng cuộc sống tự do không còn bao lâu của người. Lần này thì ta sẽ dành cho người một hình phạt thật nặng để từ đây về sau người không còn dám rời bỏ chủ nhân của mình nữa.”

Nghĩ đến đây hoàng đế khê mỉm cười. Nụ cười này của ngài như làm xua đi cái băng giá khắc nghiệt vừa nãy.

Không hiểu có phải là do quân lệnh ban xuống, hay do sĩ khí chiến đấu của quân Nguyên đang hùng hực tựa lửa thiên trên trời, nên vó ngựa của Thiết Mộc Nhĩ đi đến đâu cỏ cây đều phải ngã rạp người đến đó. Đạo binh của hoàng đế đánh đông, dẹp bắc và tin thắng trận cứ dồn dập báo về.

Đúng một tháng sau tiết nguyên tiêu, cả lực hãn quốc đều quy phục đại Nguyên. Các đại hãn đều phải quỳ lê gối dưới chân ngựa của Thiết Mộc Nhĩ dâng kiếm hồng xin nhà vua khoan hồng.....

Đại Nguyên toàn thắng

15. Chương 15

– Lâm công tử hôm nay có nhã hứng muốn đi dạo không?

Thạc Đức vương bỗng đâu xuất hiện trước mặt Minh Ngọc mà vẫn.

– Tất nhiên là có, nhưng, còn rất nhiều thuốc cần phải nấu, còn rất nhiều bệnh nhân đang chờ đợi. Làm sao mà tại hạ có thể bỏ đi được?

– Không sao, về thuốc thì ta có thể nhờ đám hạ nhân lo liệu, liều lượng thuốc mà công tử hay dùng cho các loại bệnh thông thường đều đã được ghi chép đầy đủ cả. Vậy công tử cũng hãy cho phép mình được thả lỏng một chút.

Minh Ngọc khẽ lắc đầu.

– Người bệnh còn đó nào đâu chỉ có những loại bệnh thông thường. Có những người bệnh nặng đến đây chờ đợi được cứu chữa. Mà bệnh nặng mới cần dùng thuốc ngay, chứ bệnh nhẹ thì dù có chậm trễ đôi chút cũng vẫn không sao. Vậy nên, xin vương gia tha lỗi vì tại hạ không thể theo hầu.

– Không sao, chiều nay vẫn có thể đi được. Ta định rằng sẽ đưa công tử đến ngoạn hồ Thiên Ý.

– Hồ Thiên Ý?

– Phải, tương truyền hồ đó phản ánh ý chỉ của trời. Hễ người nào nghĩ đến ai, việc gì và mong muốn gặp điều gì nhất... Chỉ cần đến đó, soi bóng mình xuống mặt hồ, nếu ý trời muốn cho mình có được thì tự động hình bóng của thứ mình mong muốn sẽ dần hiện ra.

– Có thật thế không?

Minh Ngọc mỉm cười hỏi lại.

– Truyền thuyết nhân gian là vậy, chẳng lẽ công tử không muốn đến đó để tự mình kiểm chứng sao?

– Nếu vương gia đã có nhã ý muốn vậy, Thiên Nguyệt xin theo hầu.

– Tốt lắm. Vậy chiều nay gặp.

– Vâng.

Minh Ngọc lại tiếp tục vui đùa vào công việc.

– Nè bà hay gì chưa? Đại vương của chúng ta thắng trận về vang.... A Mã nó biên thư, nó báo là nó sắp được về với gia đình rồi.

– Mừng quá ông ơi.... Để tôi về cúng trả lễ với tổ tiên, tạ ơn tổ tiên đã cho con mình trở về nhà bình an.

Minh Ngọc đánh rơi chén thuốc khi vừa nghe xong mẩu đối thoại giữa hai vị lão nhân. Cậu mừng đến hai tai như ù hần đi.

“Vậy là hoàng thượng thắng trận rồi, vậy là người đã trở về bình an. Con tạ ơn trời đất đã phù trợ cho người.”

Nhưng rồi trong cái lạc âu cũng là cái sầu. Hoàng đế về thì sao chứ? Cậu và ngài vẫn không thể nào được trùng phùng.... Nhưng Minh Ngọc khẽ lắc đầu xua đi những ý nghĩ ích kỷ đó của mình.

“Chỉ cần là ngài trở về bình an thôi đã đủ lắm rồi.”

Minh Ngọc nở một nụ cười đẹp nhưng ẩn chứa bên trong đó vẫn là sự chua xót. Nào ai biết rằng vào lúc này đây, hoàng đế đang tức tốc phi ngựa thật nhanh để kịp về đến hoàng cung mà luận tội tất cả những kẻ đã gây hại đến ái phi của ngài.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

– Miễn. Mau truyền Thất Liên Đáp Lý, Yến phi và Hạ Minh Châu đến ngay chánh điện gặp trẫm.

– Dạ.

– Tâu hoàng thượng, còn tiệc mừng với các quý phi thì sao?

Tổng quản thái giám vội chạy theo tâu.

– Nói các nàng ấy cứ tùy ý ngoạn nhi, trẫm sẽ ban thưởng cho các nàng sau.

– Dạ, lĩnh chỉ.

Hứa tổng quản vội vàng lui ra sau để chuẩn bị thông báo cho các quý phi được biết. Cùng lúc này hình bộ đại nhân Trần Tam Nguyên vội vàng chạy đến gần ngài và tâu.

– Thần Trần Tam Nguyên, nguyện hoàng thượng thánh an, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

– Miễn lễ.

Hoàng đế lạnh lùng phẩy tay ra hiệu cho hình bộ đại nhân đứng dậy.

– Thần nghe tin báo hoàng thượng thăng trận trở về liền vội vã quay về kinh lập tức.

– Tốt lắm. Những thứ trăm cần người đều đã làm xong hết rồi chứ?

– Dạ vâng, chúng thần đã vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần chỉ để đánh đổi được những thông tin cơ mật này.

– Tốt lắm. Trăm sẽ ban thưởng cho người.

Hoàng đế vừa đi vừa xem tờ trình của Trần đại nhân. Trên khoe môi ngài bỗng chốc lại nở một nụ cười đáng sợ.

– Tư thông phản quốc, tự ý nhiễu loạn dân tình, hà hiếp dân nữ..... Giỏi lắm. Ý là trọng thần tâm phúc thì trăm không dám làm gì người à?

– Tâu hoàng thượng, thế còn hoàng hậu thì sao?

– Ắt còn xứng đáng để làm mẫu nghi thiên hạ sao?

Hoàng đế giật bỏ tấm áo choàng bên ngoài ra. Ngay sau đó tấm hoàng bào nhanh chóng được người khoác lên mình. Ta chỉ có thể diễn tả bằng bốn chữ dưng mãnh oan hùng để nói lên được hình ảnh của người.

– Còn Lâm Sĩ Nghị đâu?

– Dạ bẩm, vì Sĩ Nghị đệ trong người không khỏe nên hôm nay không thể vào tấu trình cùng bệ hạ được.

– Hahahaha hay cho câu trong người không khỏe. Được lắm, có công sẽ được thưởng. Vậy người muốn ta ban cho người cái gì?

– Thần thật chẳng dám xin gì hơn vì phục sự cho hoàng thượng là trách nhiệm của chúng thần.... Nhưng thần chỉ thỉnh nguyện một điều....

– Nói đi.

– Thần xin hoàng thượng tứ hôn.

– Tứ hôn... Hahahahah Trăm hiểu ý người rồi. Tốt. Trăm chấp thuận. Biệt viện phía tây từ nay sẽ được sửa sang lại và được lấy tên là Sĩ Nguyên phủ. Người thấy như vậy có được không?

Tam Nguyên đại nhân vội hành đại lễ quỳ bái tạ ơn.

– Tạ ơn hoàng thượng, nguyện vua tôi vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

– Ta vẫn còn một việc cần đến người.

– Dạ, giải tỏa được phiền não cho bệ hạ là điều mà chúng nô tài phải làm.

– Tốt, mau dùng mọi cách tìm cho bằng được một người có tên là Hạ Minh Ngọc.

– Bẩm, có phải đó là con của Hạ Trung Ân đại phu, nam nhân được hoàng thượng sủng ái không ạ? Nếu vậy ngài ấy phải đang ở trong hậu cung chứ hà cớ gì hoàng thượng lại cần thần giúp tìm kiếm?

– Trần Tam Nguyên...

Long nhan bỗng dưng nổi giận khiến cho kẻ hạ thần cũng chẳng hiểu vì cớ gì.

– Dạ.

– Người chỉ cần biết phải tìm cho bằng được người có tên đó. Còn chuyện còn lại người không cần phải xen vào. Nhớ là chỉ cần báo cho ta biết, Hạ Minh Ngọc hiện đang ẩn thân ở đâu, được ai giúp đỡ, và những kẻ có dính tới y đều phải báo lại hết.

– Dạ rõ.

– Ta hạn trong vòng ba tuần trăng nhất định phải tìm cho bằng được y về. Nếu không hãy coi chừng chiếc mũ ô sa trên đầu người đấy.

– Dạ thần rõ.

“Hạ Minh Ngọc, để xem lần này ta có bắt được người không? Hảo độc ác, người muốn biến trẫm thành kẻ có được thiên hạ nhưng lại mất đi người mà trẫm yêu quý, thì trẫm sẽ khiến người phải trả một cái giá xứng đáng. Tiểu Minh Ngọc của trẫm, trẫm sẽ không cho người yên đâu. Cho đến cùng trời cuối đất, trẫm cũng sẽ lần theo và tìm cho bằng được người về.”

Hoàng đế nhếch mép cười một cách đáng sợ. Nô tài hai bên như hiểu ý chủ nhân liền vội nép sang một bên. Toàn thân thiên tử như toát lên phong thái uy dũng, khiến cho từng bước đi của ngài vào chính điện như đang một con mãnh long đang chuẩn bị giương móng xé nát những kẻ nào dám cản đường của ngài.

Trở về với Hạ Minh Ngọc.

– Nơi đây thật là sơn thủy hữu tình, đúng là tiên cảnh giữa trần gian này.

Minh Ngọc mỉm cười nhìn ngắm bầu trời cao vời vợi.

– Phải, hồi ta còn bé, cứ mỗi khi buồn ta lại tự mình ra đây. Ta hay ngắm nhìn lên bầu trời và tự thấy những buồn phiền lo âu của một đời người thật sự chẳng là gì, hay có chăng chỉ là một hạt cát trôi giữa một đại mạc bao la. Nhưng con người cứ mãi nghĩ về những buồn phiền trong quá khứ nên chẳng bao giờ có thể thấy được hạnh phúc đang tồn tại ngay trước mắt mình.

– Ý nghĩ của vương gia thật thâm sâu. Tại hạ bội phục.

Thạc Đức vương cười nhẹ rồi ngài chỉ về phía đường chân trời.

– Người có biết ở đằng xa kia là gì không?

– Là nơi giáp ranh giữa trời và đất.

– Phải. Tưởng như rất gần đó nhưng lại vẫn rất xa.....Thiên Nguyệt này, người có tự hỏi vì sao một vị vương gia như ta mà lại chỉ quanh quẩn ở nơi xa xôi này mà không có một chút bận tâm về triều chính đại sự không?

– Thưa, Thiên Nguyệt không dám lạm bàn. Nhưng qua những hành động của vương gia cho thấy, ngài không hề vô cảm với việc triều chính đại sự. Nhưng không giống như các đại thần khác trong triều, vì mối lo của ngài không phải ở chính sự mà là ở con dân Đại Nguyên. Ngài đã chọn một con đường khác với tất cả những con đường mà các vương tử đã chọn.

– Quả thật bằng hữu dễ kiếm, tri kỷ khó tìm. Thiên Nguyệt đúng là tri kỷ duy nhất có thể hiểu được tâm tình của ta.

– Tại hạ không dám nhận lời khen tặng ấy, vì chính những hành động nhân hậu của vương gia đã làm cho dân chúng khắp nơi có được một cuộc sống an bình, nên Thiên Nguyệt chỉ thấy sao nói vậy.

– Có lẽ do người quá thông minh nên mới hay bị sát thủ truy giết?

– Hahahahaha

Cả Minh Ngọc lẫn vương gia đều phá lên cười. Đúng là chính Minh Ngọc cũng không thể ngờ rằng từ sau khi rời khỏi hoàng cung, cứ nghĩ là mình sẽ có được một cuộc sống tự do tự tại, nhưng ngờ đâu đám sát thủ ấy cứ liên tục kéo đến khiến cho cuộc sống của cậu như bị đảo lộn hẳn lên. Nhưng may là nhờ có Thạc Đức vương cùng Hắc đại nhân bảo vệ, chứ nếu không e có lẽ thân xác cậu khó mà vẹn toàn.

– Đám cưới kia.

Minh Ngọc chỉ tay về phía chiếc kiệu hoa đơn sơ cùng với một vài người khiêng kiệu. Nhìn vào trang phục của bọn họ, dễ thấy rằng họ chỉ là những người tiểu phu nghèo sống nhờ vào những đồng tiền ít ỏi có được từ dăm ba mớ củi. Nhưng trên gương mặt họ ngày hôm nay ai nấy cũng thật rạng rỡ, dường như những con người ấy đang rất hăng hái đến để giúp đưa tân nương về với tân lang của nàng...

– Ngài từng thấy qua phong tục cử hành hôn lễ của người Hán chưa?

– Chưa.

Minh Ngọc không nói thêm câu nào mà kéo tay vương gia đến gần bên họ. Cả hai cùng hòa vào dòng người đưa dâu, họ cùng vỗ tay chúc mừng cho tân nương tử xinh đẹp nay đã kiếm được một tân lang như ý.

– Lão bá, cho hỏi là nhà ai có hỷ sự vậy?

– À, là nhà lão Trương ở cách đây không xa. Chừng vài dặm nữa là tới rồi đó. Còn vị công tử đây là?

– Chúng cháu là khách vãng lai tình cờ thấy được đám cưới vui như vậy nên định cùng mọi người ghé sang chúc mừng hỷ sự.

– Vậy thì hay quá. Hiếm có dịp nào chúng ta được đón khách từ phương xa đến. Hê mọi người ơi, hai người này là khách vãng lai đến chúc mừng hỷ sự.

– Hoan hô...

– Hoan hô....

– Người Hán thật hiếu khách.

Vương gia nói nhỏ vào tai Minh Ngọc.

– Vâng, vì bọn họ đều là tiểu phu nên tính cách cũng chân thật và cởi mở hơn rất nhiều. Đây là cơ hội tốt để ngài thị sát dân tình đó.

– Hahahah vậy cảm ơn Thiên Nguyệt công tử nhiều lắm.

– Đừng khách sáo mà.

Minh Ngọc cười thật tươi rồi cùng bước về phía trước với hai, ba cô gái đang múa hát trước kiệu. Cậu hoà mình vào điệu múa đơn giản của họ. Dường như trong ánh nắng của núi rừng, gương mặt cậu càng được tôn lên nét thanh cao thuần khiết. Vương gia vừa đi vừa vỗ tay theo nhịp chung với những chàng thanh niên phía sau này. Còn đôi mắt ngài như chìm đắm trước nhan sắc của mỹ nhân.

– Nhất bá thiên địa.

– Nhị bá cao đường.

– Phu thê giao bá.

– Phiền chết đi được. Cứ như người Khiết Đan có phải hay hơn không?

Vương gia tiếp tục nói nhỏ vào tai Minh Ngọc. Mà có vẻ như ngài rất thích cách nói chuyện kiểu này nên từ đầu buổi đến giờ ngài cứ có dịp là ghé sát vào tai Minh Ngọc thì thầm.

Minh Ngọc quay sang nhìn ngài cười và vắn lại.

– Thế người Khiết Đan không hành lễ trước khi thành thân à?

– Không. Người Khiết Đan không lạy ba bốn lạy như thế. Chủ yếu là cử hành cho nhanh để được vào động phòng.

– Thật đúng là.....

Minh Ngọc chưa kịp nói hết câu thì Trương lão đã lên tiếng.

– Hôm nay là ngày vui của con trai và con dâu lão. Nay lão xin kính mọi người một chun. Cạn.

– Cạn.

Tất cả cùng đồng thanh hô lớn. Để rồi chén rượu nồng nhanh chóng vơi đi bớt. Lúc này Trần lão mới lên tiếng.

– Hỷ sự hôm nay thật đông đủ bà con đến dự, ngoài ra còn có hai vị khách vắng lai đến chung vui cùng chúng ta, nào, cùng cạn để mừng hai vị khách lạ này. Cạn.

– Cạn.

Minh Ngọc nâng chén lên cùng mọi người nhưng hiển nhiên là cậu chỉ nhấp môi một chút. Ngay sau đó khi vương gia vừa định đem ngân lượng ra ban tặng cho đôi tân hôn thì Minh Ngọc liền lập tức ra dấu can lại. Cậu khẽ sát tai ngài mà rằng.

– Nếu vương gia ban thưởng lúc này thì chẳng khác nào ngài đang nói với họ về thân phận thật của ngài. Xin hãy để đó cho tại hạ.

Nói rồi Minh Ngọc liền lấy từ thắt lưng ra một miếng ngọc bội, cậu đưa nó cho tân nương tử cùng với lời chúc lành cho hai người.

– Do tình cờ đến nên không kịp chuẩn bị quà mừng, chút ít quà mọn xin tấu tấu nhận cho.

– Công tử thật quá khách sáo. Tiểu Lang, chàng xem, miếng ngọc màu trắng này đẹp quá. Chắc là quý lắm hả công tử?

– Thưa đó chỉ là miếng ngọc mà gia phụ đã để lại cho tại hạ. Nhưng nay tại hạ mượn đây làm quà mừng cho hai vị, chúc hai người vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão.

– Đa tạ công tử.

Cả hai người họ cùng vui mừng cảm ơn Minh Ngọc rồi rút. Hẳn nhiên trong lời cảm ơn ấy cả hai cũng hướng về người đang ngồi gần bên công tử trẻ tuổi.

Tối hôm đó.

– Hôm nay thật vui.

– Phải.

Minh Ngọc cười đáp.

– Người không vui sao?

– Thưa, đâu phải.

– Hay là nhớ miếng ngọc mà phụ thân đã tặng.

– Vật chất chỉ là phù du, còn con người mới thật là hiện hữu.

– Vậy thì người buồn chuyện gì?

Vương gia dịu dàng hỏi.

– Thường khi tận cùng của hoan lạc lại là bi ai. Thiên Nguyệt chỉ trông người mà nghĩ đến bản thân mình.

– Người nhớ về người trong mộng của mình à?

–

– Có lẽ đó là một mối tình sâu đậm đủ để khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

– Nào phải. Chỉ là do Thiên Nguyệt tự ôm giấc mộng vớt trăng đáy nước khiến cho bản thân sa đà lúc nào cũng không biết.

– Nếu đã biết mình say vì sao lại không chịu tỉnh?

Vương gia hỏi bằng một chất giọng bi oán.

– Như người điên sống giữa thế gian, như người say lạc vào chốn tiên bồng. Vậy thì làm cách nào để tỉnh?

– Nếu như người đã say thì ta cũng sẽ say cùng người.

Nói rồi vương gia ôm chầm lấy Minh Ngọc. Lúc này cậu không tránh khỏi sự bàng hoàng sửng sốt. Cậu dùng hết sức mạnh để đẩy vị vương tử ấy rời khỏi người mình.

Có thể là do tác dụng của rượu nên khi bị Minh Ngọc đẩy một cái đã khiến vương gia loạng choạng lùi ra sau. Minh Ngọc tức giận ra mặt, cậu nói.

– Xin vương gia tự trọng. Khuya rồi, tại hạ xin được phép cáo lui.

– Thiên Nguyệt... Ta thương người thật mà.

– Vương gia.....Chuyện này... Xin đừng nhắc đến nữa..... Nếu không, ngày mai tại hạ sẽ dọn đi nơi khác.

Minh Ngọc tức giận bước thật nhanh vào trong phòng. Nhưng Thạc Đức vương cũng đuổi theo kịp. Ngài nắm chặt lấy tay cậu mà ép sát vào lòng mình.

– Người không thích, ta sẽ không nói đến nữa. Chỉ cần người ở lại đây, bên cạnh ta..... Chỉ cần hằng ngày ta được nhìn thấy người cũng đã đủ lắm rồi. Người đừng bỏ đi nữa, hứa với ta, được không?

– Vương gia.....Thiên Nguyệt..... Nào đáng chứ.... Nhất là, tại hạ lại là nam nhân nữa.

– Dù người là ai ta cũng mặc, ta vẫn sẽ yêu thương người như vậy.

– Thiên Nguyệt không xứng đáng để được hưởng sự yêu thương ấy.

– Đáng. Mười năm, hai mươi năm, thậm chí là cả đời, ta cũng sẽ dùng thành ý của mình để khiến người bằng lòng.

– Xin vương gia đừng làm khó kẻ hèn này.... Cầu vương gia hãy hồi tâm lại.....

– Ta bảo là đáng. Nhưng thôi, đã khuya lắm rồi. Người hãy nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy nữa.

–

Nói rồi ngài buông đôi tay đã lạnh run của Minh Ngọc ra và ngài quay bước trở về phòng của mình. Minh Ngọc bần thần sau tất cả những biến động ấy, cậu run rẩy đóng cửa phòng mình lại. Rồi, cậu quỳ xuống đất, hai tay ôm lấy ngực. Đau xót lắm, thương tâm lắm. Nhưng nước mắt đã không thể nào rơi xuống được. Minh Ngọc biết rằng, duy nhất trên đời này chỉ có một người có thể thấy được những giọt nước mắt của cậu. Chỉ khi nào ở bên cạnh người ấy cậu mới có thể cho phép mình được yếu đuối mà ngã vào lòng y...

16. Chương 16

Những ngày sau đó vương gia không hề nhắc nhở gì đến việc xảy ra vào đêm hôm ấy. Và cũng nhờ vậy nên Minh Ngọc cảm thấy dễ chịu hơn phần nào, dù sau lần đó thì thái độ của cậu với Thạc Đức vương vẫn như khi chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng cả hai đều biết rằng chính Minh Ngọc đang cố giữ một khoảng cách nhất định trong mối quan hệ này.

– Vương gia.

Hắc đại nhân gõ nhẹ cửa phòng.

– Vào đi.

Hắc Báo đẩy cửa bước vào, trên tay cầm theo một chén thuốc.

– Đây là thuốc do Thiên Nguyệt công tử chuẩn bị cho ngài. Y có hỏi rằng ngài đã khỏe hơn chưa? Vì y nghe nói ngài vẫn còn bị đau đầu sau cái lần đi tản bộ ấy...

– Người nói với Thiên Nguyệt là ta đã khỏe rồi, bảo y không cần phải lo lắng nữa.

– Dạ.

Vương gia bỏ thư xuống, ngài đưa mắt ra hiệu cho Hắc Báo lui ra ngoài. Nhưng có vẻ như Hắc đại nhân không nhìn thấy được điều đó nên y cứ đứng mãi bên cạnh chủ nhân. Điều này làm cho vương gia có chút không thoải mái.

– Được rồi, để chén thuốc xuống đó chút ta sẽ uống. Người lui ra đi.

Thạc Đức vương đưa tay xoa trán, trên gương mặt anh tuần bỗng chốc thoáng nhăn lại vì cơn đau bất thành linh lại nổi lên.

Hắc đại nhân nhin không được bèn lên tiếng.

– Xin vương gia hãy cho Hắc Báo biết được nỗi u phiền của người để Hắc Báo có thể thay vương gia mà giải tỏa u phiền.

– Người không giúp gì ta được đâu.

– Chẳng lẽ muốn có được một người lại khó đến thế sao?

– Phải, muốn có được thân xác của người ấy thì rất dễ nhưng để khiến cho lòng người ấy hướng về bản vương thì lại khó vô cùng....

Không gian như chợt lắng đọng, để rồi sau tiếng thở dài, giọng nói đầy uy lực ấy một lần nữa vang lên.

– Nhưng ta sẽ không bỏ cuộc, ta sẽ chờ đợi cho đến khi người ấy hồi tâm chuyển ý.

– Nhưng người đó lại chẳng xứng đáng để ngài phải chờ.

Minh Ngọc bước vào phòng. Vì tình cờ cửa phòng không đóng nên cậu đã nghe được câu nói cuối của cuộc đối thoại này.

– Thiên Nguyệt tham kiến vương gia. Xin vương gia tha cho tội vô phép.

– Không sao. Người dừng hành lễ như vậy, ngồi xuống đi.

– Thưa, tại hạ vào đây để xem mạch cho ngài. Xin vương gia đặt tay vào chỗ này.

Thạc Đức vương đưa tay ra để bàn tay nhỏ nhắn của Minh Ngọc chạm vào. Những ngón tay thon dài hơi ấn nhẹ lên vùng da nơi cổ tay. Để rồi sau đó cậu ngồi im như tượng để đếm nhịp và suy xét về bệnh tình của vị vương tử này.

Được một lúc thì Minh Ngọc thở dài và nói.

– Xin vương gia hãy đặt tảng đá đang đè nặng trong lòng mình xuống thì bệnh tình sẽ tự động khỏi mà không cần dùng đến thuốc.

– Tâm bệnh chỉ có thể dùng tâm được để chữa. Người hiểu điều này hơn ta mà.

–

Minh Ngọc lặng yên không trả lời mà chỉ khẽ thở dài lắc đầu. Rồi cậu thu dọn đồ đạc, cúi đầu hành lễ, rồi xin phép cáo lui. Nhưng không chờ vương gia cho phép thì cậu đã bỏ đi ngay.

Nhìn bóng người đi mà trong lòng người ở lại sầu vương không nguôi.

“Đã biết rằng ái tình sẽ đem đến đau khổ nhưng vì sao ta vẫn yêu người?”

.....

– Làm sao mà ái phi của hoàng thượng lại có thể ẩn mình kĩ đến vậy?

Tam Nguyên đại nhân điệu bộ tỏ vẻ đau khổ nhưng thật ra đó chính là khổ nhục kế để lấy sự thương cảm của một người.

– Nè, bỏ ra. Nghiêm túc chút đi.

Sĩ Nghị đại nhân dùng tay đẩy mạnh cánh tay to lớn đang vòng qua eo mình. Trên gương mặt chàng lúc này hiện lên nét bối rối hết sức đáng yêu.

– Trong triều còn chưa đủ nghiêm túc sao? Dù sao đi nữa thì đây cũng là chuyến đi du sơn ngoạn thủy đầu tiên của chúng ta. Sĩ Nghị à, đừng nghiêm khắc với ta như vậy chứ.

– Du sơn ngoạn thủy? Trần Tam Nguyên, người có tin là ta sẽ về bẩm báo với hoàng thượng là người đi công vi tư, để hoàng thượng xử phạt....

Chàng chưa kịp nói hết câu thì đôi môi của chàng đã bị một đôi môi khác cuốn lấy. Để rồi sau khi đã thỏa mãn thì hắn buông chàng ra và cười lớn.

– Hahaha đệ không thể tàn nhẫn với tướng công của mình như vậy được đâu. Ta mà có chuyện gì thì đệ sẽ thành góa bụa đấy.

– Trần Tam Nguyên..... Người.....

Cả khu rừng đang yên tĩnh bỗng chốc lại trở nên ồn ào bởi một vị công tử với dáng người nho nhã thanh cao đang ra sức đuổi theo một kẻ to lớn hơn mình. Tuy rằng tầm vóc của vị cấm y công tử này có phần nhỉnh hơn rất nhiều so với đối phương nhưng y vẫn chỉ cầm đầu chạy mà không hề tỏ chút thái độ phản kháng nào cả.

.....

– Mà chẳng hiểu có khi nào ái phi của hoàng thượng đã gặp chuyện không may không?

– Người ăn nói xui xẻo vừa thôi.....

Sĩ Nghị đại nhân một tay vịn lấy thân cây to, còn tay còn lại vịn lấy bụng của mình. Có vẻ như chàng đã trải qua một trận rượt đuổi kịch liệt. Nhưng xem chừng như kẻ hỗn đản mà chàng vừa đuổi đánh ấy lại chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả.

– Người nên nhớ rằng Hạ phi mà có mệnh hệ gì thì hoàng thượng sẽ không để gì để yên cho chúng ta đâu. Đó là chưa kể việc sóng gió sẽ lại được khơi dậy một lần nữa....

Ngưng một lúc để lấy lại nhịp thở bình thường, Sĩ Nghị đại nhân tiếp.

– Chính tấm gương của đương kim hoàng hậu và dòng tộc Thất Liên cũng để thấy rằng hoàng đế yêu sủng Hạ phi đến mức nào. Từ đó đến nay ta chưa từng thấy việc nội trong hai ngày, số quý phi, cung nữ, thị vệ bị liên lụy đã lên đến hơn năm trăm người. Đó là chưa kể đến việc xử cực hình ba trăm chín mươi lăm người, giam cầm hơn hai trăm người đã từng tiếp tay nhằm hãm hại Hạ phi... Đến ngay chính đại tỷ của Hạ phi cũng bị dính vào vụ án này. Vậy mới rõ là hậu cung tranh sủng tàn độc đến mức nào.

– Độc hay không cũng là do con người quyết định thôi. Nếu không muốn lãnh hậu quả thì ngay từ đầu đừng nên làm.

Tam Nguyên đại nhân khéo mắt lộ rõ vẻ dừng dưng vô cảm.

– Nhưng người không thấy là rõ ràng hoàng thượng đang muốn truy cùng giết tận những kẻ đã cố tình đem Hạ phi Hạ Minh Ngọc rời khỏi ngài sao? Chính vì thế... Ta e là công vụ kì này còn khó khăn hơn cả những công vụ trước đây mà hoàng đế đã từng ủy thác.

– Hahaha cái này gọi là giận cá chém thớt.

– Nói vậy chắc người cũng đủ hiểu tầm quan trọng của việc tìm kiếm tung tích của Hạ phi rồi đúng không?

Tam Nguyên đại nhân làm bộ gật gật đầu như một cún con biết nghe lời chủ.

– Làm ơn buông cái tay của người ra.

– Sĩ Nghị à, ta hiểu công vụ rất quan trọng. Nhưng ta cũng đâu hề lơ là, đệ đừng đối xử lạnh nhạt với ta như vậy được không?

Tam Nguyên đại nhân lại tiếp tục dùng ánh mắt cún con khỏ sở, nhưng có vẻ như từ sau lần trước Sĩ Nghị đại nhân đã không còn bị xiêu lòng bởi cái vẻ bề ngoài vô tội của cái tên sắc lang này nữa.

– Lạnh cái đầu người á..... Tốt nhất là nên đi cho sớm, trời sắp tối rồi mà còn kẹt lại trong rừng là ta sẽ xử lý người đấy.

– Ta đã bảo đệ hãy để cho ta bế rồi phi thân, cùng lắm là mất có nửa canh giờ sẽ rời khỏi đây chứ đâu đến mức đi cả canh giờ rồi còn ở lại một chỗ.

– Người..... Cho người bế để người tận dụng thời cơ sờ mó lung tung giống lần trước á?

Sĩ Nghị đại nhân bực tức nổi xung lên để rồi đôi môi nhỏ nhắn khi vừa đang chuẩn bị chửi rửa cái tên khó ưa trước mắt thì đã bị một đôi môi khác cuốn đi mất. Lúc này dù chàng cố phản kháng nhưng những nỗ lực của chàng đều trở nên vô vọng. Hắn quá mạnh.

Cái tên đáng ghét ấy tiếp tục có những cử chỉ khác dễ khiến chàng xấu hổ hơn. Hắn luồn tay vào sâu bên trong lớp vải áo của chàng, để rồi bàn tay ấy bắt đầu mơn trớn lớp vải lụa của tấm trung y trắng mỏng bên trong. Nụ hôn vừa dứt cũng là lúc hơi thở chàng cạn kiệt. Nhưng có lẽ là do những cử động của tên đi cùng ấy đã khiến cho chàng thần trí bất minh. Chàng khẽ rên lên khi hắn chạm sâu vào bên trong lớp vải và bắt đầu dùng tay chu du thân thể của chàng. Để rồi....

– Tam Nguyên.....Cầu người dừng lại..... Dừng lại đi mà.....

– Thật sao? Nhưng trông thân thể thì bảo ta rằng dừng dừng lại.

Tam Nguyên đại nhân bắt đầu dùng tay mà lần xuống phía dưới phần thắt lưng và có ý muốn tháo rời chúng ra. Lúc này Sĩ Nghị đại nhân càng lên tiếng cầu xin thảm thiết.

– Ta vạ cầu người..... Dừng lại đi..... Ta..... Ta hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời người mà.....

– Vậy à? Vậy là đệ chịu cho ta bế khỏi chỗ này đúng không?

– Phải.....Phải.....

– Nhưng đây không phải là đích ngắm đến của ta. Đệ hiểu ta mà...

Tam Nguyên đại nhân lại dùng chiếc lưỡi của mình mà trêu chọc chàng nhiều hơn. Lúc này ánh mắt ấy bỗng đâu trở thành ánh mắt của một đại lang ma tham lam muốn nhiều hơn những gì hắn đang thấy trước mắt.

– Ta..... Người là đồ tham lam.....

– Phải. Tham lam là một đức tính tốt của ta, nhưng thật tiếc vì đệ phát hiện điều này trễ quá. Điều tra địch nhân sớm vẫn tốt hơn đúng không Sĩ Nghị đại nhân?

Hắn cắn nhẹ vào lớp da non nớt của chàng. Chàng trở nên run rẩy trong đôi tay mạnh mẽ của hắn, để rồi chàng phải buộc lòng nói ra điều mà mình không muốn.

– Ta..... Tối nay ta hứa là sẽ hầu hạ người mà.....

– Hầu hạ? Thật sao?

Tam Nguyên đại nhân tựa tiểu phi tiểu, ôn tồn vấn.

– Phải..... Người tha ta trước..... Ta và người phải tìm cho ra Hạ phi đã rồi hãy.....

– Chờ đến lúc đó thì lâu lắm.

Tay của hắn lại tiếp tục làm việc.

– Được rồi..... Tối nay ta sẽ hầu hạ người..... Ta hứa mà....

Tất nhiên nói ra được điều này thì gương mặt chàng đã đỏ ửng lên rồi. Nhưng có vẻ tên đại ác ma kia chưa chịu buông tha chàng, hắn cười vào mũi chàng và vẫn tiếp.

– Đã là hầu hạ thì phải để ta đến đích chứ không được phép van cầu ta dừng lại như mấy lần trước nữa.

– Người..... Trần Tam Nguyên..... Người đục nước béo cò.....

– Đệ không chịu à? Vậy thì phải tiếp tục cho xong việc đã rồi ta với đệ sẽ tranh cãi tiếp.

– Không.....

Xem chừng như tay hắn đang muốn tiến xa hơn. Chàng hốt hoảng la lên và dùng hết sức đánh vào ngực hắn.

– Ta hứa..... Ta hứa..... Cái gì ta cũng hứa hết.....

– Hứa chuyện gì?

Đôi tay ngọc bị kéo thẳng lên trên. Lúc này chàng hoàn toàn bất lực nhìn hắn.

– Ta hứa..... sẽ để người thỏa mãn.....

– Còn gì nữa?

– Không tự ý van cầu ngừng lại.....

– Và gì nữa?

– Trần Tam Nguyên..... Người muốn gì đây? Nhiều đó chưa đủ với người sao hả?

– Hahahaha ta còn muốn đệ ngoan ngoan cho ta ẵm, như vậy chúng ta có thể mau chóng rời khỏi đây. Trời càng về đêm thì nơi đây càng lạnh. Ta không nhẫn tâm đứng nhìn đệ bị cảm mạo đầu, nưng tử.

– Người..... Được rồi. Ta hứa..... Ta hứa mà.

Nhưng rồi Tam Nguyên đại nhân vẫn còn đề lên người chàng mà chưa chịu rời khỏi. Chàng bực tức hỏi lại.

– Người còn muốn gì nữa đây?

– Ta hứa tha cho đệ rồi thì ta đã tha, chẳng phải sao? Còn nếu muốn đứng dậy được thì gọi ta một tiếng tướng công đi.

– Con khỉ khô..... Người nghĩ sao vậy hả? Chờ kiếp sau đi nhé.

– Vậy à? Ta thì lại ghét phải chờ lâu đến vậy.... Thôi ta đành dùng cách ép buộc, dù gì thì những lúc đệ thần trí phiêu bạt lại là lúc đệ ngoan ngoan nghe lời nhất.

– Người.....

Nhắm tình thế không ổn. Sĩ Nghị đại nhân vội dung kế nghi binh, chẳng thà lùi một bước mà trời cao biển rộng, còn hơn cứ làm cứng với hắn để rồi.... Có lẽ số kiếp chàng đã định rằng chàng phải bị cái tên khó ưa này áp đảo. Chưa kể những lần hắn lợi dụng thời cơ chàng không đề phòng mà.... Nhưng cái tội nặng nhất vẫn là cái tội đã dám dùng thân thể của chàng để thỏa mãn tư dục cho hắn.

“Được lắm Trần Tam Nguyên.... Ta thề rằng tối nay ta sẽ thuốc người chết trước khi người kịp thượng ta. Người chờ đó.”

“Ánh mắt này.... Ai.... Nưng tử lại đang có ý đồ xấu đây. Sao nưng tử của ta lại có thể hiểu động tĩnh quái đến thế chứ? Nhưng người có biết rằng càng làm như vậy lại càng khiến ta thêm hứng thú với người. Để xem nào.... Sắp tới này có lẽ phải dè chừng đồ ăn nữa rồi.”

– Tướng..... Công.....

– Sao? Nhỏ quá ta không nghe.

– Tướng công.....Ta....

– Sao? Nưng tử muốn nói gì?

Ánh mắt gian xảo quan sát từng chút một những cử chỉ đáng yêu của kẻ đang khổ sở nằm bên dưới.

– Tướng công..... Cho ta.....

– Sao?

– Tướng công... cho ta rời khỏi người người.....

– Người à?

“Ta thề tối nay ta sẽ cho người xỏ đến sáng chứ đừng mơ được đụng đến ta.”

“Ai..... Móng vuốt lại giờ lên nữa rồi.”

– Tướng công cho ta rời khỏi người chàng.....

– Được, vậy mới ngoan chứ.

Hắn cúi xuống hôn vào trán Sĩ Nghị đại nhân, để rồi hắn phóng ra khỏi người chàng như một con mèo được nhanh nhẹn. Chàng ráng vuốt bực tức mà nhìn hắn, để rồi khi chàng vừa thắt lại những nút thắt của y phục xong thì chàng đã bị hắn nhấc bổng lên không. Tất nhiên, dù chàng nói cứng đến mức nào đi nữa thì khi đang ở trên không trung chàng cũng trở nên dịu dàng hơn và yếu đuối hơn. Chàng nép sát vào người hắn như tìm kiếm một sự che chở. Tay chàng vòng qua cổ hắn mà khẽ siết chặt lại. Hai mắt chàng không dám nhìn xuống dưới mà chỉ nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn đang mỉm cười tự đắc ấy. Chàng khẽ khóc thầm vì không hiểu lão thiên gia sắp đặt thế nào mà chàng lại rơi vào tay của kẻ đáng ghét này. Nhưng nói là nói thế thôi, chứ chàng cũng chẳng muốn phải đi công vụ với ai khác ngoài hắn cả, vì hắn tài giỏi, thông thạo đủ thứ thủ nghệ của dân bản địa, mà nhất là hắn còn giỏi võ công nữa....

“..... Thì tại hắn giỏi võ nên mình cần hắn đi theo bảo vệ mình.....”

Chỉ vậy thôi sao Sĩ Nghị đại nhân? E rằng chàng đang tự dối lòng mình rồi đấy.

Mà thôi, hãy để cặp đôi này lại ở đây để cùng trở về với Hạ phi, Hạ Minh Ngọc.

– Thiên Nguyệt công tử.

Một cô nương e ấp nhìn Minh Ngọc bằng ánh mắt tràn đầy thiện ý. Để rồi đôi má đào ấy thoáng chốc bỗng ửng hồng khi bắt gặp nụ cười nơi khóe môi của chàng.

– Chào Vân Hạ tiểu thư. Cho hỏi hôm nay tiểu thư lại đến khám bệnh nữa sao?

– Không, ta đã khỏe rồi. Đa tạ chàng đã quan tâm.

– Không có gì đâu. Xin mời người kế tiếp.

Vân Hạ tỏ ý bất bình khi thấy Minh Ngọc đứng dừng gọi người kế tiếp vào khám mà chẳng thèm để ý đến nàng.

Y có biết rằng mấy hôm trước vì y mà nàng đã thức đêm để khâu cho xong hai chiếc túi hương. Nàng đã bỏ biết bao tâm huyết vào hai chiếc túi này. Trên chiếc túi màu trắng chỉ có duy nhất một chữ Nguyệt, còn ở chiếc túi màu hồng của nàng thì lại có thêm chữ Hạ.

“Nguyệt Hạ sở tại dù chỉ như bằng hữu thâm giao.... Nhưng nào ai biết được sau này sẽ thế nào? Chỉ là chẳng hiểu kẻ ngốc ấy có biết được tâm ý của ta không nữa?”

Lý do Vân Hạ không khâu cả hai túi cùng chữ Nguyệt Hạ là vì cô nương ta lo sợ rằng Minh Ngọc sẽ từ chối.

“Mà nếu lỡ chàng có ý muốn từ chối ta thì chỉ duy chữ Nguyệt cũng không đủ lý do để chàng cho rằng ta đang có tình ý với chàng.”

Nếu cho rằng nữ nhi vốn rất thông minh và nhạy cảm về vấn đề này thì có lẽ Vân Hạ sẽ là một ví dụ điển hình nhất. Vân Hạ vốn dĩ là con của một phụ mẫu quan địa phương. Tuy rằng nàng đã bước qua tuổi trăng tròn nhưng nàng vẫn chưa tìm được một mối lương duyên nào cả. Chẳng phải vì nàng thua kém những nữ nhân khác, mà trái lại, dung mạo nàng rất mỹ miều. Vẻ đẹp của nàng tuy không thể nói là chim sa cá lặn nhưng cũng đủ khiến kẻ đối diện phải ngơ ngẩn ngẩn nhìn. Tưởng rằng như thế sẽ dễ dàng kiếm được lang quân, nhưng do mệnh trời ban cho nàng nhan sắc lại còn ban cho nàng một trí thông minh tuyệt đỉnh, mà phàm những kẻ thông minh thường dễ sinh cao ngạo. Vì thế nên... Tất cả những kẻ đến dạm ngõ đều bị nàng từ chối thẳng.

Kể thì bị nàng chê là kém nhân đức, kể thì bị nói là không có chí tiến thủ, còn kể thì lại thua trí so với nàng...

Cho đến khi nàng tình cờ gặp được vị công tử có tên là Lâm Thiên Nguyệt. Dáng hình người này thanh cao nho nhã. Rõ ràng là có khí chất của một bậc quý nhân. Gương mặt lại thuần khiết ưa nhìn. Từng cử chỉ đáng đi đều toát lên nét kiên nghị thẳng thắn.

Nhưng nàng không phải là kẻ trông mặt mà đoán tính người, nàng quyết định sẽ đến tận nơi để điều tra rõ thật hư xem chàng ấy là người như thế nào. Và hiển nhiên kết quả mà nàng nhận được đã khiến nàng hài lòng đến mức muốn gả ngay vào nhà người ấy. Tuy biết rằng chàng không hề tham giàu sang phú quý, việc chàng ở lại trong vương phủ chỉ là tạm thời nhưng điều đó không làm thay đổi quyết định của nàng.

Sống với con người này có thể sẽ không được mặc các loại gấm nhung thượng hạng nhưng đổi lại trọn đời phu phụ sẽ mãi yêu thương quấn quýt lấy nhau không xa rời, mà với nàng thì như vậy cũng đã đủ lắm rồi.

Qua những lần gặp gỡ, chuyện trò một cách tình cờ với chàng thì nàng đã thấu suốt ra được rằng một khi chàng đã yêu ai thì hình bóng của người nữ nhân ấy sẽ ngự mãi trong trái tim chàng, vậy nên, việc lập kế thiệp là điều không thể.

“Đối với nữ nhân, tuy việc tiến thân của tướng công là quan trọng. Nhưng quan trọng hơn hết vẫn là tướng công biết lo lắng, yêu thương và chăm sóc cho mình. Tốt nhất là tình yêu ấy không bị chia sẻ bởi một người phụ nữ khác.”

Nàng mỉm cười nghĩ thầm. Và nàng biết rằng chàng chính là người mà mình có thể trao trọn trái tim, có thể nương tựa suốt đời.

Nhưng mà trước đó, nàng cần biết rằng chàng có chấp nhận mình hay không đã.

17. Chương 17

Thật sự thì trong lòng Minh Ngọc cũng phần nào thấu hiểu được ánh mắt hữu tình của Vân Hạ tiểu thư. Nhưng thấu hiểu được thì nào có ích gì?

Tuy rằng hàng ngày cậu làm việc dưới sự quan sát của trên dưới vương gia phủ nhưng điều đó không gây cho cậu cảm giác ngột ngạt như khi đối diện với vị cô nương này. Không phải vì cậu ghét bỏ gì cô nương ta. Mà bởi cậu nhận thấy rằng ẩn sâu bên trong đôi mắt to tròn đó là một khối tình trong suốt như đang chờ đợi có dịp sẽ bộc bạch nổi lòng.

“Nếu ta chưa quen hẳn.... Nếu ta có thể tẩy xóa đi hình ảnh của hắn trong trái tim mình thì tốt biết mấy.”

Cậu khẽ thở dài để rồi lại tiếp tục quay trở về với công việc chính của mình.

“Thiên thanh, phải chăng người đang muốn trêu đùa ta? Chẳng lẽ bấy nhiêu đây với người vẫn là chưa đủ sao?”

Câu hỏi ấy có lẽ mãi mãi sẽ chỉ là một ẩn số trong cuộc đời của Minh Ngọc. Nhưng cậu biết rằng, một lúc nữa đây cậu sẽ phải đành tâm từ chối tấm chân tình của cô nương ấy. Vì cô nương ta xứng đáng có được hạnh phúc một cách trọn vẹn, Minh Ngọc tự vẫn lương tâm và hiểu rằng người có thể đem lại hạnh phúc cho nàng không thể nào là mình. Vậy, chẳng thà để cô nương ta ghét bỏ còn hơn là để nàng mãi ôm một mối tương tư mộng.

– Thiên Nguyệt công tử cuối cùng cũng khám và phát thuốc xong rồi nhỉ.

– Vâng. Đa tạ tiểu thư đã quan tâm cho tại hạ.

Minh Ngọc khẽ dùng tay lau mồ hôi đang chảy dọc xuống hai bên thái dương.

– Công tử có rảnh không? Chúng ta..... Có thể đi dạo mát một chút được không? Sẵn ta dẫn chàng đến trà lâu mới mở cửa vị đại ca kết nghĩa của ta.... Cũng gần đây lắm.

Vân Hạ đỏ mặt, cố lúng liếng nói cho hết câu.

– Vâng. Vậy xin mời cô nương dẫn đường.

Minh Ngọc từ tốn bước theo vị tiểu thư ấy. Suốt cả chặng đường dài cả hai người họ đều trở thành tâm điểm chú ý của biết bao ánh mắt ngưỡng mộ. Đường như nét đẹp kiều sa của Vân Hạ tiểu thư cùng với nét ung dung tự tại của Minh Ngọc công tử đã tạo nên một bức tranh tuyệt tác về đôi kim đồng ngọc nữ vốn dĩ được trời sinh để dành sẵn cho nhau.

– Đây là trà lâu của vị đại ca kết nghĩa của ta, vốn dĩ là một đầu bếp trong cung vua nhưng sau này huynh ấy được phép hồi hương để vinh quy bái tổ.

– Vậy có lẽ huynh ấy đã lớn tuổi lắm rồi?

Minh Ngọc nghĩ thầm trong đầu, vì vốn dĩ đầu bếp sẽ không giống như các tài nhân hay quý phi khác. Họ sẽ phải tận hiến sức mình cho hoàng cung cho đến khi nào sức họ đã cạn thì họ mới được phép hồi hương để an hưởng tuổi già. Nhưng tất cả điều đó cũng chỉ là vô đoán của riêng cá nhân Minh Ngọc, vì có rất nhiều luật lệ mới được hình thành sau khi thời vận đất nước thay đổi, nên Minh Ngọc cũng không chắc về suy đoán của chính mình.

– Hahaha Thiên Nguyệt công tử không rành về hoàng cung đại nội rồi. Vốn dĩ những nô tài được làm việc ở ngự thiện phòng đều đã được tuyển chọn rất tỉ mỉ, một khi họ đã cống hiến sức mình chừng mười năm hoặc mười lăm năm gì đó thì họ sẽ được phép hồi hương. Hẳn nhiên nếu ai muốn ở cũng được, nhưng nhóm nô tài lớn tuổi còn ở lại trong cung rất ít. Vì công tử nghĩ xem, người càng lớn tuổi thì khẩu vị càng thay đổi dần đi và cách họ nêm thức ăn sẽ không còn được mặn mà như trước nữa. Đó là chưa kể đến áp lực làm việc trong cấm cung đại nội là điều không thể tránh được. Mỗi ngày có hàng trăm hàng ngàn phi tần khác nhau. Mà mỗi người lại là một khẩu vị khác, có người ưa mặn, lại có kẻ hảo ngọt.... Vậy cho nên, vào đúng khoảng năm ngoái, được dịp hồi hương là huynh ta đã nhanh chóng rời khỏi hoàng triều đại nội.

– Vâng, Thiên Nguyệt đã rõ.

– Thôi chúng ta cùng vào quán thưởng trà và dùng vài chiếc bánh nha công tử.

Minh Ngọc mỉm cười gật đầu. Nhưng lúc này ở phía xa kia là một ánh mắt đang chăm chú quan sát cậu. Ánh mắt ấy ánh lên sự ưu tư lo lắng tựa hồ như một vị đại quan đang lo lắng cho con dân của mình.

– Nè, người bị sao vậy?

– Suyt. Hình như chúng ta đã đi đúng hướng rồi.

– Sao?

– Nếu ta không lầm, thì kẻ đang đứng phía trước ấy chính là Hạ Minh Ngọc.

– Hạ phi? Là vị công tử đang mặc bộ y phục màu trắng có thắt lưng màu vàng nhạt đó à?

– Phải. Nhưng chúng ta cần đến gần xem xét kĩ đã. Nếu đúng là Hạ phi.... Thì lần này nguy to rồi.

– Người.... Nói gì ta chẳng hiểu gì cả.

– Đi.

Sĩ Nghị đại nhân bị Tam Nguyên đại nhân lôi ngay vào quán trà. Khi bước chân vào quán, việc đầu tiên Tam Nguyên đại nhân làm là xem xét vị công tử ấy đang ngồi ở chiếc bàn nào, ngay sau đó, ông cố tình nói lớn:

– Minh Ngọc à.

Lúc này Hạ Minh Ngọc hốt hoảng nhìn lên. Cậu nhìn thẳng về phía vị công tử đang gọi tên mình. Nhưng rồi Sĩ Nghị đại nhân như hiểu ý. Ngài liền đáp:

– Huynh gọi đệ có việc gì?

– À không. Ta chỉ định hỏi đệ xem chúng ta có nên lên lầu ngồi hay sẽ ngồi phía dưới này.

– Ngồi bên dưới được rồi. Ta mỏi chân lắm, giờ ta chỉ muốn kiếm chỗ nghỉ mệt thôi.

Nói rồi cả hai nhanh chóng bước về phía chiếc bàn gần chiếc bàn của Minh Ngọc nhất.

– Rõ đúng có tật giật mình, đệ đã thấy rõ ánh mắt mới nãy của vị bạch y công tử rồi chứ? Cộng thêm với gương mặt xinh xắn ưa nhìn, chiếc mũi thẳng, đôi môi hồng khi nói chuyện thoáng hơi mím lại. Mà nhất là phía đuôi chân mày có một nốt ruồi nhỏ nữa. Đây đúng thật là Hạ phi, Hạ Minh Ngọc rồi.

– Người quan sát Hạ phi kĩ lưỡng quá nhỉ?

Sĩ Nghị đại nhân lườm hần một cái.

– Hahahah đệ đừng hiểu lầm mà. Ta chỉ là đang nhận dạng người mà thôi. Đệ biết nếu nhận lầm người thì phiền lắm, nhất là với cái tội làm kinh động thánh giá thì dù ta có bảy cái đầu cũng không đủ cho hoàng thượng chặt nữa.

–

Sĩ Nghị đại nhân không nói gì mà chỉ chăm chú quan sát vị công tử đang ngồi ở chiếc bàn nơi cửa sổ ấy. Thập phần người này đều giống bức tranh mà hoàng thượng đã mô phỏng... Mà ở ngoài đời nhìn Hạ phi còn đẹp hơn trong tranh nữa.

“Hèn chi hoàng thượng yêu sủng Hạ phi đến như vậy. Vốn dĩ từ đó đến giờ ta chưa từng nghe hoàng đế nhắc đến việc tuyển nam tử nhập cung, lại càng không bao giờ lập nam sủng nữa. Vậy mà chỉ có duy nhất một mình Hạ phi đã làm thay đổi tất cả.”

– Đệ ghen sao?

Tam Nguyên đại nhân nhìn chàng mỉm cười gian xảo.

– Ai thèm ghen với nhà ngươi. Hừ...

– Vậy à? Vậy là lỗi do ta đã ôm mộng hái sao trên trời rồi. Đau lòng thật, ta cứ tưởng nương tử phải yêu ta lắm chứ.

– Ngươi.....

Lúc này Tam Nguyên đại nhân khẽ đưa tay ra hiệu cho Sĩ Nghị đại nhân im lặng để ngài lắng nghe việc hai người bàn bên đang nói. Vốn dĩ đây là chuyện riêng của Hạ phi, nhưng nếu chuyện riêng này mà dính đến tiểu cô nương đó thì e là.... Hoàng đế sẽ cho quân xuống tàn sát nơi này chứ chẳng phải chuyện đùa.

– Hạ Minh Ngọc, từ chối đi.....

– Người bị làm sao vậy?

Sĩ Nghị đại nhân thoáng nghiêng đầu nhìn Tam Nguyên đại nhân đang nói lảm nhảm một mình.

Nhưng rồi gương mặt của ngài bỗng thoáng dịu lại. Có vẻ như điều mà ngài mong muốn đã được thực hiện. Ngài thở phào nhẹ nhõm, rồi ngay sau đó ngài quay sang Sĩ Nghị đại nhân và giải thích.

– Cô nương ta đang muốn tỏ bày tình ý với Hạ phi.

– Cái gì? Chuyện này....

– Không sao. Hạ phi đã từ chối rồi.

– Nhưng sao ta không nghe được họ nói cái gì mà huynh lại nghe được?

– Đệ quên ta đã trao dồi võ nghệ từ nhỏ rồi à? Mấy chuyện nghe lén này thì người trong giang hồ không tinh thông thì còn ai có thể tinh thông hơn nữa?

– Tài ghê a.

– Đa tạ nương tử đã có lời khen ta.

– Ngươi...

Sĩ Nghị đại nhân vừa định lườm hần một cái thì đĩa bánh đã được tên tiểu nhị đưa đến trước mặt họ. Cả hai người nhanh chóng lấy lại được sắc thái bình thường của những người khách vắng lai chỉ cố tình đến đây để thưởng trà chứ không hề có chủ đích khác.

– Nhưng hiện giờ thì Hạ phi đang sống ở đâu?

Sĩ Nghị đại nhân tay vừa bẻ nhỏ miếng bánh vừa nói.

– Có lẽ là gần đây. Nhưng việc điều tra nơi ở của Hạ phi thì không thể nào làm khó đệ cả đúng không?

– Huynh nói thế là sao?

Như đoán được ý định của Tam Nguyên đại nhân, chàng vội vàng hỏi lại.

– Ta muốn đệ ở lại đây trông coi Hạ phi và đảm bảo rằng Hạ phi sẽ không di chuyển chỗ ở sang một nơi nào khác. Phần ta sẽ tức tốc trở về báo tin mừng cho hoàng thượng. Đoạn đường cả đi lẫn về có thể sẽ mất khoảng hơn một tuần trăng. Trong thời gian đó thì đệ hãy thử kết thân với Hạ phi và xem xét nguyên do vì sao Hạ phi phải rời cung.

– Nhưng.... Người bỏ ta lại đây một mình sao?

Gương mặt chàng thoáng chốc u uất như một tân nương tử lưu luyến không muốn xa rời tướng công của mình, dù biết rằng tướng công sẽ phải lên đường nhưng cái cảm giác lưu luyến chia tay ấy thì không tài nào tránh khỏi được.

– Thôi nào. Đừng làm nũng như vậy. Ta đi chỉ vốn vẹn có một tuần trăng thì ta lại về đón đệ... Với lại, ta vẫn phải tranh thủ về sớm để thực hiện lời hứa với đệ nữa chứ.

– Lời hứa?....

Gương mặt đang tràn đầy cảm xúc ấy bỗng chốc trở nên đỏ ửng. Để rồi sau đó Tam Nguyên đại nhân bị lãnh ngay một cước vào chân.

– Công nhận.... nương tử của ta mạnh thật....

Trần Tam Nguyên vừa cười vừa xuyết xoa nơi đầu gối mình.

– Nhưng như vậy thì tướng công càng thích cái cảm giác khi được ở phía trên nương tử hơn.

– Người..... Xéo đi cho ta.....

Tất nhiên nếu không phải vì sợ làm kinh động đến Hạ phi thì có lẽ là Sĩ Nghị đại nhân sẽ hét vào tai cái tên đáng ghét ấy rồi. Nhưng vì công vụ.... và vì không muốn chuyện xấu hổ này bị mọi người dòm ngó nên.... Chàng đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Tất nhiên lời nói tuy cố gắng được đè nén nhưng cái cảm xúc tức giận ấy vẫn cứ chực chờ được có cơ hội sẽ trả thù cái tên đáng chết Trần Tam Nguyên ấy.

– Được rồi. Ta đi đây. À, nhớ rằng đây sẽ là chỗ hẹn của chúng ta, rồi ta sẽ sớm dẫn quân đến nơi này đón đệ cùng Hạ phi về kinh gặp thánh thượng.

– Ta biết rồi.

– Nhớ bảo trọng.

– Người cũng vậy.

– Biết rồi nương tử.

– Người....

– Hahahaha

Cuối cùng thì hắn cũng quay người bỏ đi.

Có lẽ đôi mắt là bộ phận yếu đuối nhất trong lục phủ ngũ tạng. Bởi vì nó không thể nào giúp con người che giấu đi những cảm xúc chân thật của mình. Rõ ràng trong đôi mắt ngọc ấy đang ẩn chứa một sự ngóng trông tha thiết. Mà hiển nhiên sự ngóng trông ấy chỉ dành cho những đôi lứa đang yêu nhau mà thôi. Vậy mà chủ nhân của đôi mắt lại vẫn khẳng khái cho rằng mình đang giận một người, giận hắn ăn nói hàm hồ, giận hắn dám gọi chàng là nương tử.... Nhưng sao.... Cái cảm giác giận đó dường như lại chứa đựng một chút tình, một chút vẫn vương....

.....

– Ta..... thật lòng thì ta.....

– Tại hạ có thể hiểu mà. Tại hạ thật lòng rất cảm kích những cảm tình mà tiểu thư đã dành cho tại hạ. Nhưng vì....

– Không. Ta chỉ là..... ta không có ý gì..... nhưng mà.....

– Tại hạ xin tiểu thư thứ lỗi vì thật tâm ta không thể nhận chiếc túi hương này được.

Minh Ngọc như chợt cảm thấy đau thắt lòng khi nhìn thẳng vào đôi mắt sâu lắng đang cố níu kéo một tia hi vọng ấy.

– Ta..... Vậy chúng ta có còn là bằng hữu nữa không?

Vân Hạ tiểu thư khẽ mở miệng và nói bằng một thanh âm thật dịu nhẹ, nó nhẹ đến mức nếu như không để ý kĩ có lẽ đối phương sẽ chẳng nghe được lời nói của nàng.

– Tất nhiên là còn chứ. Nếu tiểu thư không chê bai thân phận tại hạ bất xứng để có thể làm bạn với nàng.

– Tất nhiên là ta không chê trách gì công tử rồi.

Vân Hạ tiểu thư vội vàng ngẩng mặt lên, trong đôi mắt ấy tỏ rõ sự chân thành. Nhưng rồi bỗng dưng nàng lại hỏi.

– Phải chăng trong lòng Thiên Nguyệt công tử đã có ý trung nhân nào khác?

– Phải.

– Công tử chưa từng có ý với ta sao ? Một chút cũng không à ? Vậy tại sao chàng lại quan tâm đến ta ? Tại sao khi nghe ta nói ta là bị cảm mạo là chàng đã vội hốt thuốc cho ta rồi ?

Hạ nhi cảm thấy thật bức bối nên đã hỏi một câu mà lý ra nữ nhân không nên hỏi.

– Ta thật chỉ coi tiểu thư như muối muối. Ta vốn rất quý trọng tiểu thư....

– Nếu công tử đã nói vậy.... Hay là chúng ta kết bái làm huynh muội đi.

– Hả ?

Minh Ngọc không khỏi bất ngờ trước lời đề nghị này.

– Ta nhỏ tuổi hơn công tử, ta sẽ là muội muội, còn công tử sẽ là ca ca của ta. Đây muội xin dùng trà thay rượu để kính huynh một chun.

– Ta.....

Nhưng rồi cậu mỉm cười nhận lấy chén trà từ đôi tay mỹ nhân. Đôi mắt ấy rõ ràng là rất kiên quyết, thật khó lòng mà từ chối được.

Cậu nhả nhận đáp.

– Hảo muội muội. Vậy thì bữa hôm nay phải để huynh mời.

– Không, phải để muội mời chứ.

– Làm ca ca thì ai lại để muội muội mình làm như vậy.

– Vậy cung kính chi bằng tuân mệnh, muội muội không khách sáo đâu. Tiểu nhị.

– Dạ?

Gã tiểu nhị đứng từ đằng xa nghe tiếng gọi liền vội chạy tới.

– Cho hỏi khách quan dùng thêm gì nữa không ạ?

– Đem thêm cho ta một bình trà long tỉnh, một đĩa bánh phi phụng, một đĩa hoàng kim sa sa.... Để xem nào, à thêm một đĩa quý phi nữa nhé.

- Quý phi?
- Vâng, đó là thứ mỹ vị trong tất cả các mỹ vị hoàng cung đấy. Huynh cứ nếm thử một lần thì sẽ rõ.
- Đại ca kết nghĩa của muội biết làm cả bánh quý phi nữa à?
- Huynh ấy là ngự trù lâu năm trong cung mà.

Hạ nhi mỉm cười thật duyên dáng, rồi sau đó nàng từ tốn giải đáp thắc mắc của Minh Ngọc.

- Những món bánh đó rất ngon vậy mà hoàng thượng chỉ dành cho những quý phi hoặc tài nhân được người yêu sủng thôi. Nhưng theo muội nghĩ đáng ra nên để tất cả cung tần mỹ nữ đều được thưởng thức mới phải chứ.

-

Minh Ngọc lặng yên không nói thêm được lời nào.

- Vì nguyên liệu làm món bánh này rất quý và được bảo mật công thức rất kỹ nên chẳng ai có thể làm được ngoại trừ những ngự trù đã được tuyển chọn gắt gao.
- Vậy thì làm sao đại ca của muội lại có được nguyên liệu để làm món bánh này?
- Hahahaha nguyên liệu này là đã thay thế hết rồi huynh ạ. Chỉ là làm theo công thức thôi, với lại, khẩu vị của dân thường chúng ta làm sao giống với khẩu vị của các quý nhân được vua yêu sủng, cứ hờ ra một chút là không nheo đòi này đòi nọ. Nhưng dù có làm bằng thứ bột tằm thường thì chiếc bánh ấy vẫn rất ngon. Huynh ăn thử đi sẽ biết.
- Ta hiểu rồi.

Minh Ngọc nhẹ gật đầu.

- A bánh ra rồi kìa.

Chiếc bánh vàng ươm tuy không được bằng chiếc bánh mà hoàng đế đã dứt cho cậu ăn nhưng nó cũng có được bảy tám phần tương tự. Cậu gượng cười cầm một chiếc đĩa cho Vân Hạ, còn bản thân cũng tự nếm thử.

“Mùi vị tuy có khác nhưng vẫn giữ được phần nào vị ngọt thanh của lớp vỏ, cắn vào là tan ngay trong miệng...”

Trong khóe mắt ấy bỗng dưng như ẩn chứa một oan tình ngang trái.

“Được hoàng thượng yêu mến.... Đó là phúc phần của Minh Ngọc. Nhưng ta thật không có phước để vui hưởng điều đó.”

Khẽ thở dài để rồi Minh Ngọc tiếp tục đắm chìm vào những suy nghĩ đầy đau khổ.

“Ta thật không muốn làm hòn đá vướng chân y.... Ta tự biết rõ dù sao đi nữa thì y vẫn cần có người để nói dối... Còn ta, ta chỉ là một nam nhân bình thường. Ta lại còn khiến cho y xao lãng với cả tam cung lục viện... Nực cười, ta thì lấy quyền gì mà tranh giành hoàng đế với các nàng ấy? Dù rằng y có yêu thích ta đi chăng nữa, nhưng chính bản thân ta lại luôn có thứ cảm giác tội lỗi, bởi chỉ vì ta mà đã có rất nhiều các cung phi bị rơi vào lãnh cung, phải chịu sự ghê lạnh của y...”

Minh Ngọc cố giữ không cho thần trí mình bị bắn loạn, nhưng rồi tâm tư ấy lại tiếp tục bị kéo về một nơi xa xăm mà ở đó có người cậu hằng mong nhớ.

“Mà y có còn nhớ ta là ai không? Hay đã quên mất ta rồi?”

Để rồi ngay sau đó cậu chợt nhận ra rằng mình thật đã quá ích kỷ. Mục đích của cậu khi bỏ đi là muốn hoàng đế có thể quên cái tên Hạ Minh Ngọc đi mà tiếp tục vui vầy với đại tỷ và với hàng trăm ngàn cung phi khác. Vậy mà giờ đây bản chất ích kỷ chìm sâu trong con người cậu bỗng lên tiếng. Nó bảo với cậu rằng cậu rất nhớ người, nó cũng bảo với cậu rằng cậu luôn ao ước được gặp lại người.

“Phải chăng một khi ta cố quên đi một người thì ta lại càng nhớ người đó nhiều hơn?”

– Thiên Nguyệt ca....

Vân Hạ tiểu thư khẽ tăng hắng. Nhờ vậy nên tâm tư cậu nhanh chóng được quay trở về với thực tại.

– Xin lỗi tiểu muội, bỗng dưng ta lại nghĩ về một người bạn...

– À, vâng... Nhưng nếu đã kết nghĩa rồi thì có thể cho muội được phép tò mò đôi chút không?

– Được chứ. Muội cứ vấn đi.

– Người con gái đã khiến huynh thất điên bát đảo như thế, phải chăng là một tuyệt thế giai nhân.

– Chẳng phải.

Minh Ngọc lắc đầu.

– Vậy thì là một tiểu thư thiên kim?

– Cũng chẳng phải.

– Vậy người ấy là người như thế nào mà lại khiến cho huynh yêu đến mê mết thế?

– Ta... yêu mê mết sao?

– Phải, là si tình đến chết. Thật tâm thì muội rất ngưỡng mộ nàng ấy. Dù là.... muội rất đau lòng khi bị huynh khước từ nhưng qua từng lời nói của huynh, muội biết rằng, trái tim huynh thật chẳng có thể nào chứa thêm được hình bóng của một nữ nhân nào khác nữa.

– Ta.....

– Muội hiểu mà. Nếu huynh không muốn nói thì thôi vậy.

– Không.... chỉ là..... ta không ngờ thứ tình cảm ta đang vướng phải lại là thứ tình yêu si mê mà muội đang nói đến.

– Ngay cả tình cảm của mình mà huynh cũng chẳng thể giải thích được sao?

– Phải. Ta không lý giải được nó, mà ta cũng không muốn nghĩ về nó....

– Được, vậy ta sẽ nói qua chuyện khác nhé.

Vân Hạ khẽ thở dài, và nàng bắt đầu tỏ bày.

– Huynh biết huynh là nam nhân đầu tiên mà ta tỏ bày thẳng thắn như vậy. Ta cứ định sẽ che giấu đi, nhưng qua ánh mắt của huynh lại càng khiến tâm tư ta như bị một thứ ánh sáng soi rọi, và cuối cùng thì ta lại đi nói ra điều mà đích ra nữ nhân không thể nào nói trước.

– Không sao mà. Ta thích Vân muội ở cái tính thẳng thắn đó.

– Nhưng huynh lại yêu một người khác chứ chẳng phải ta. Thứ tình cảm ấy liệu có tốt hơn thứ tình cảm của ta dành cho huynh hay nó chỉ mang lại những bi thương, đau khổ?

– Ta..... Chính ta cũng không biết. Nhưng ta biết rằng, có lẽ chỉ có chết ta mới có thể quên được y.

– Ta trách thiên ý vì sao không để ta và huynh gặp nhau sớm hơn.

– Đừng trách thiên mà hãy trách phàm nhân đã không thể tự mình thay đổi được số mạng.

Cả hai cùng đàm đạo một lúc về tình ái thì mặt trời cũng sắp về tây nên Minh Ngọc quyết định sẽ đưa Vân Hạ tiểu thư về.

– Tạm biệt Thiên Nguyệt ca.

– Tạm biệt.

Sau khi mỉm cười chào tạm biệt Thiên Nguyệt ca của mình, Vân Hạ lặng lẽ đi thẳng về phòng. Nàng nhẹ đóng cửa lại, và rồi đôi mắt to tròn ấy bỗng ẩn hiện những hạt nước. Chúng cứ tích tụ lại dần với nhau để

rồi khi sức nặng của chúng đã vượt quá sự chịu đựng của đôi mi cong xinh đẹp thì chúng bắt đầu tràn ra ngoài.

– Tiểu thư.

Đồng Xuân, nô tỳ trong phủ, vội vã lên tiếng gọi khi thấy tiểu thư của mình mới vừa hồi phủ mà đã rơi lệ.

– Xuân nhi.... Ta tủi thân quá Xuân nhi ơi....

Vân Hạ ôm chầm lấy Xuân nhi mà khóc. Xuân nhi vỗ nhẹ vào vai của nàng như để hống cho nàng mau nín, nhưng có vẻ như càng cố gắng thì nàng càng khóc nhiều hơn.

– Tiểu thư..... Ai làm tiểu thư khóc ? Hay để nô tỳ đi méc lão gia, cho lão gia trị tội hần.

– Không. Đừng. Không ai làm ta khóc hết.... Tự ta làm ta khóc....

Vân Hạ vẫn vừa khóc vừa nói. Xuân nhi cố gắng lắm mới lắng nghe được hết lời nói của chủ tử mình.

– Phải chăng là.... Thiên Nguyệt công tử mà tiểu thư hay nói tới ?

– Ừ..... ừ....

Vân Hạ vẫn đang khóc nên tiếng nói cứ như bị ngắt quãng. Tiểu Xuân gắng ủi an chủ tử của mình nhưng có vẻ như phải để nàng khóc cho vơi bớt nỗi buồn thương thì lời an ủi họa chăng mới phát huy được tác dụng.

– Thiên Nguyệt công tử đã làm điều gì bất kính với tiểu thư ạ ?

– Không.... Y thư sinh nho nhã, ăn nói lễ phép thì sao lại làm những chuyện bất kính được....

– Thế tại sao ?

– Vì trong lòng y đã có ý trung nhân rồi.... Ta nhìn vào mắt y.... Quả thật y chỉ nghĩ đến người đó mà thôi.... Ta.... Ta....

– Xuân nhi hiểu rồi, là tiểu thư buồn vì mối tâm tư của mình đã không được chàng đáp trả phải không ?

– Ừ..... ừ..... Vì sao không phải là ta ? Vì sao lại cứ mãi nhìn về phía xa xôi nào đó chứ ?

– Xuân nhi hiểu.....

Vân Hạ cố nén tiếng nức mà nói.

– Ta đã kết bái huynh muội với y rồi.

– Vậy hiện giờ Thiên Nguyệt công tử đã là....

– Là ca ca của ta.... Ta không hiểu tại sao mình lại làm vậy nữa.... Ta không muốn mất y. Ta sợ rằng sau ngày hôm nay y sẽ xa lánh ta... Ta muốn được là một người thân bên cạnh y.... Dù ta biết rằng y sẽ không để ý đến... Nhưng ta vẫn muốn được ở cạnh y.

– Tiểu thư....

– Ta biết em định nói điều gì. Đừng khuyên ta nữa. Ta hiểu chuyện của ta mà.

Vân Hạ đưa tay quệt ngang những dòng lệ đang còn vương vãn nơi má đào. Nàng nhanh chóng lấy lại được thần sắc như hoa như mộng của mình.

– Nhưng nếu tiểu thư cứ canh cánh bên lòng nỗi nhớ về chàng thì e rằng....

– Tiểu Xuân à. Em theo ta từ nhỏ đến giờ, tính cách ta như thế nào em là người hiểu rõ nhất. Em đừng lo, rồi đây ta sẽ sớm hồi phục thôi.

– Dạ.

Ngưng một lúc lâu để có thể bình tĩnh lại, Vân Hạ nói tiếp.

– Ta cũng sẽ để ý xem coi vị công tử nào phù hợp....

- Dạ, được vậy chắc lão gia mừng lắm.
- Nhưng Thiên Nguyệt vẫn mãi là ý trung nhân lý tưởng của ta.
- Tiểu thư....
- Biết rồi, hiện giờ ta sẽ cố gắng điều khiển tình cảm và lý trí của mình. Ta sẽ cố gắng thương y như tiểu muội thương ca ca.
- Dạ. Em thấy Thiên Nguyệt công tử thật có phúc khi quen được một hồng nhan tri kỷ như tiểu thư.
- Hahaha con nha đầu này. Không biết là phúc hay là họa, nhưng, kiếp này được làm thân hữu của y, ta hoàn toàn không hối tiếc.

.....

18. Chương 18

Nhắc đến Minh Ngọc, khi cậu vừa quay người định bỏ đi thì bỗng thấy một công tử với dung mạo cao nhã phi phàm đang tiến về phía mình. Minh Ngọc khẽ nhíu mày ngạc nhiên vì thấy công tử ấy như đang mỉm cười với mình, tựa hồ như đã gặp được một người quen cũ.

- Chào công tử...
 - Các hạ là???
 - Ta họ Lâm, tên Sĩ Nghị, là một khách vãng lai tình cờ ghé qua đây.... Nhưng do cơ may, ta có dịp diện kiến với công tử và cả vị tiểu thư kia. Thứ lỗi cho ta đường đột, công tử quả thật rất giống với một người mà ta đã quen biết.... nên ta mới mạo muội đến để hỏi thăm.
 - “Chết thật, ta bí đề tài rồi. Làm sao để kết thân với Hạ phi đây?”
 - “Không lẽ.... y là bệnh nhân cũ của ta..... Ta phải làm sao đây? Nhớ y mà nhận ra thân phận thật của ta thì biết làm thế nào??”
 - Ta....
 - Ta....
- Cả hai không hẹn mà cùng mở lời trước. Và sau khi nhận ra rằng đối phương cũng đang có ý muốn nói điều gì bèn im lặng tỏ ý nhường.
- Cuối cùng thì Sĩ Nghị đại nhân phải mở lời nói trước.
- Liệu công tử có phải là đã từng chữa bệnh qua cho gia phụ ta, vào mùa xuân năm ngoái?
- Minh Ngọc vội vàng lên tiếng.
- Ta.... Ta chưa từng gặp công tử. Có lẽ công tử đã nhận lầm ai đó rồi chẳng?
- Sĩ Nghị đại nhân như mở cờ trong bụng, tuy vậy y vẫn tỏ ý hơi nhíu mày. Để rồi y nhanh chóng gạt đầu.
- Có lẽ vậy. Dù gì thì ta cũng nghe người khác kể lại rằng vị đại phu trẻ tuổi đó nay đã vào cung làm ngự y rồi, nhưng thú thật là ta không rõ liệu tin đồn ấy có thật hay không ? Mà các hạ đã từng nghe qua cái tên Hạ Minh Ngọc chưa?
 - Thật.... Chưa từng nghe.
 - Đó là một công tử với tài mạo xuất chúng. Là con trai của Hoa Đà tái thế Hạ Trung Ân.
 - Ta.... Không biết.
 - Vì tại hạ đã từng thọ ơn với người này nên khi nhìn thấy công tử cứ ngỡ là đã gặp lại y, trong lòng mừng vui không xiết. Nhưng nay biết là không phải, thật có chút hổ thẹn.
 - Vậy à....

Minh Ngọc khẽ thở phào nhẹ nhõm.

– Không sao cả. Thế gian này người giống người cũng rất nhiều, tránh không được việc nhận lầm.

Minh Ngọc cười nhẹ.

– Phải.

Thế rồi Sĩ Nghị nhanh chóng bắt qua câu chuyện về Vân Hạ tiểu thư, y khen nàng ấy cùng Minh Ngọc thật giống với một đôi uyên ương. Và nhờ đó y biết rằng Minh Ngọc chỉ xem vị tiểu thư ấy như muối muối đơn thuần. Rồi thì câu chuyện của họ kéo dài cho đến khi cả hai thả bộ về đến vương phủ lúc nào mà chẳng biết.

“Con người này tuy tuổi tác còn khá trẻ nhưng đã từng đi qua rất nhiều nơi... Bất luận địa lý hay phong thổ của từng vùng y đều nắm vững như trong lòng bàn tay. Ước gì ta cũng có cơ hội được vân du tứ hải một cách tự do tự tại như y...”

Minh Ngọc trộm nghĩ trong đầu, để rồi khi phát hiện là mình đang đứng trước cổng vương phủ, cậu mỉm cười mà nói.

– Ta đã về đến nơi rồi.

– Công tử là người nhà của Thạc Đức vương gia à?

Sĩ Nghị đại nhân như không tin vào mắt mình, y vội vàng hỏi.

– Không, ta chỉ là vì công việc nên đang phải kí thân ở tạm trong phủ của Thạc Đức vương thôi.

– Thì ra là vậy.

Sĩ Nghị đại nhân như cảm thấy như tảng đá nặng trong lòng được nhắc đi nơi khác.

– Trời cũng sắp tối rồi, công tử xin hãy về quán trọ nghỉ ngơi sớm.

– À, phải, phải.

– Cáo từ.

– Cáo từ.

Vừa lúc Minh Ngọc định quay vào trong thì Sĩ Nghị đại nhân đã vội gọi.

– Còn chưa biết quý danh của công tử?

– À, ta họ Lâm, tên gọi Thiên Nguyệt.

– Vâng, Lâm Thiên Nguyệt, cái tên thật hay. Vậy nếu có thể hẹn ngày mai chúng ta sẽ cùng đàm đạo tiếp.

– Vâng, hẹn mai gặp lại.

Sĩ Nghị đại nhân vừa đi vừa suy nghĩ đến việc không ngờ lại có thể kết thân nhanh với Hạ phi đến như vậy. Mà có lẽ là do xuất thân từ chốn thanh bần nên tính cách của Hạ Minh Ngọc hoàn toàn không giống với các quý phi, tài nhân vốn dĩ chỉ ưa được sung nịnh.

“Rõ ràng đây là một người tâm tính hiền lành, có trí tuệ nhưng cũng rất khiêm nhường. Chỉ với từng ấy tính cách thôi cũng đủ thấy rằng y hơn hẳn các quý nhân khác của vua rồi. Chỉ là.... Đường như trong lòng y đang ẩn chứa một nội tình gì đó... Ta sẽ cố gắng điều tra xem thật ra bên trong hồ lô hiện đang bán loại được gì.”

Nhưng rồi ánh mắt ấy bỗng chốc lại nhìn lên trời và thầm nói một mình.

“Người nhất định phải đi mau về mau đó. Đồ sắc lang chết tiệt.... Nhưng dù gì đi nữa thì.... Người cũng phải tự bảo trọng.....”

.....

Sau buổi hôm ấy thì dường ngày nào Sĩ Nghị công tử đều đến viếng thăm Minh Ngọc một cách đều đặn. Cả hai khá tâm đầu không chỉ trong những cuộc đàm đạo mà còn cả trong tư tưởng. Luận về thời cuộc, luận về văn chương hay luận về cầm thuật thì cả hai đều tìm được điểm tương đồng ở đối phương.

- Không ngờ rằng Thiên Nguyệt hiền đệ còn biết cả “Tiểu khúc ca” đã thất truyền từ lâu nữa.
- Hahaha vì gia phụ là một người rất thích nghiên cứu về cầm phổ nhờ vậy nên ta cũng thọ giáo được một ít kiến thức.
- Có thể tất cả một khúc như vậy thì không thể nào là một chút kiến thức được.
- Huynh đừng quá lời như vậy. Nếu so ra với kiến thức uyên bác của huynh thì ta thật chỉ đáng là kẻ đứng múa rì.

Minh Ngọc cúi đầu nhìn xuống cây cổ cầm mà khẽ mỉm cười.

- Hahahaha thật chịu thua đệ luôn.

“Hèn chi hoàng đế để lại yêu sủng Hạ phi đến vậy. Con người này đúng thật rất dễ khiến người ta động lòng.....”

- Hiền huynh?

Minh Ngọc nhìn vị công tử ấy với một ánh mắt thoáng nghi ngờ. Có lẽ là do đã có kinh nghiệm từ những cuộc tình ái nên Minh Ngọc có nét hơi sợ rằng không biết vị công tử này liệu có giống với Thạc Đức vương, lại tỏ bày tình ý với cậu nữa hay không.

- À, tình cờ ta để lạc thần hồn mình đi nơi nào mất... Xin Nguyệt đệ đừng bận lòng.
- Phải.... À, vâng. Không sao cả.

Minh Ngọc đáp mà chưa kịp suy nghĩ, vậy nên cậu cúi đầu xuống để che đi sự bối rối của mình.

- Công tử, trời đã về chiều, xin công tử hãy sớm về vương phủ. Ta sợ rằng lỡ công tử có quá bước về trễ thì lại khiến vương gia lo lắng.
- Ta biết rồi.
- Minh Ngọc gật đầu với gã tiểu đồng. Sau đó cậu quay lại với Sĩ Nghị mà rằng.
- Hôm nay luận về cầm phổ thật cao hứng đến nỗi quên cả giờ về. Đã làm phí phạm thời gian của huynh, thật đáng xấu hổ.
- Hahaha được tiếp chuyện với đệ là một niềm vinh hạnh lớn cho ta, há sợ gì phí thời gian. Với lại..... ta cũng không còn lưu lại đây lâu nữa.
- Huynh sẽ rời khỏi đây à?
- Phải. Nhưng cần phải hoàn tất một việc trọng đại thì mới có thể rời đi được....

Sĩ Nghị thoáng nhìn Minh Ngọc với ánh mắt ánh lên một chút cảm thông, một chút không nỡ.

“Vốn dĩ tính cách của Hạ Minh Ngọc như vậy thì làm sao có thể đấu đá lại với tam cung lục viện, với mấy trăm ngàn cung tần mỹ nữ? Ta cảm thấy trong dạ không nỡ nhẫn tâm bắt con người hiền lành này phải chết đi. Tuy biết là lệnh vua khó chống nhưng ta thật không muốn Hạ Minh Ngọc thiện lương này bị kẻ ác bức hại, và ta lại càng không muốn vì thời cuộc đẩy đưa mà khiến y trở thành một con người khác.”

- Sĩ Nghị huynh ?

Minh Ngọc thoáng chau mày nhìn vào đôi mắt của vị bằng hữu đối diện, có vẻ như y đang bận suy tư chuyện gì đó khá nghiêm trọng nên y chẳng hề biết rằng cậu đã gọi y đến mười mấy lần.

- A...Sao ?
- Huynh không sao chứ ?
- À, ta không sao. Đa tạ hiền đệ đã quan tâm.

- Không có gì cả. Mặt trời cũng gần khuất bóng rồi, đành hẹn huynh vào dịp khác để cùng luận đàm tiếp.
- Phải. Đành hẹn dịp khác.

Sĩ Nghị đại nhân như người vừa từ trên trời rơi xuống, ngài nhanh chóng gạt đầu mà chưa kịp nghe câu nói của Minh Ngọc. Nhưng chàng biết rằng những gì Minh Ngọc nói ra hoàn toàn không hàm chứa điều gì gây hại cho người khác cả. Vậy nên gạt đầu đáp ứng là điều hiển nhiên.

- Cáo từ.
- Cáo từ.

Minh Ngọc đưa tay gạt những tán lá che dọc hai bên đường. Trời càng về chiều thì đoạn đường núi này càng khó đi. Nhưng cũng may vì nơi Minh Ngọc đến hoàn toàn không phải nằm sâu bên trong cánh rừng mà chỉ là nơi bìa ngoài. Vì cảnh đẹp nơi đây xứng đáng được tôn xưng là tiên cảnh nên Sĩ Nghị đã dẫn Minh Ngọc đến đây để tiện cho việc tọa đàm và luận đàm.

Lúc này Sĩ Nghị đại nhân cũng vừa men theo con đường nhỏ mà đi xuống. Chàng cố tình đi bằng một lối khác nhằm tránh để vương gia nhìn thấy và làm lộ thân phận của chàng. Vốn dĩ vương gia rất lo cho Minh Ngọc, nên thường những khi Minh Ngọc về trễ là vương gia sẽ cho gia nhân tìm kiếm hoặc đích thân ngài sẽ đi cùng thuộc hạ tới đón y về. Mặc dù rằng Minh Ngọc hết sức cố gắng nhằm tránh gây phiền phức cho mọi người nhưng có vẻ như vị vương tử này đã phải lòng Minh Ngọc nên dù muốn hay không thì Minh Ngọc vẫn phải chịu sự quản lý của ngài. Và chàng còn biết rằng vì tính Minh Ngọc thương người nên Thạc Đức vương đã dựa vào điểm yếu đó mà giữ chân y lại.

“Liệu rằng đây sẽ là phúc hay là họa khi hoàng tộc đã bắt đầu tranh nhau để chiếm lấy một người. Hạ Minh Ngọc ơi Hạ Minh Ngọc, ta e rằng sắp tới này hoàng đế sẽ không dễ dàng buông tha việc người đã sống chung với Thạc Đức vương. Vốn dĩ hoàng thượng là một người có tố chất dục cường rất mạnh, y lại càng không dễ dàng gì chấp nhận việc chia sẻ sủng phi với một người khác...”

Sĩ Nghị đại nhân khẽ lắc đầu thở dài.

.....

Nhưng Sĩ Nghị công tử nào có biết rằng mình đang lo gió đông vào mùa hạ rồi. Vốn dĩ Hạ Minh Ngọc từ lúc xuất cung đến hiện tại vẫn vẹn nguyên là một người ôn thuần như nước thì há làm sao mà lại có thể làm chuyện gì có lỗi với hoàng đế được? Dù rằng nội tình bên trong là như vậy nhưng làm sao có thể tỏ bày ra để người khác hiểu.

Chỉ sợ rằng thị phi một khi đã dấy lên trong lòng Sĩ Nghị thì cũng sẽ dấy lên được trong lòng hoàng đế... Nếu thật là vậy thì e rằng đất Kinh Lạp này sẽ sớm trở thành một lò sát sinh, và chính từ cái nơi ngọn lửa hung tàn ấy được khơi mào có thể sẽ dẫn dắt đến tất cả những kinh, châu, huyện khác nữa.

Liệu sắp tới này sẽ ra sao? Có lẽ chỉ có lão thiên gia mới có thể đưa ra lời đáp.

Quay trở về với tiểu ngọc tho.

- Hôm nay có vẻ người vui lắm.
- Thừa phải.

Minh Ngọc nhẹ mỉm cười.

- Tên thư sinh ấy có gì mê lực mà khiến người hào hứng thế?

Tuy lời nói mang âm điệu bình thường nhưng rõ ràng ẩn sâu bên trong ấy là một khối hàn băng đáng sợ.

- Chẳng phải, chỉ là bằng hữu chi giao mà thôi.
- Chỉ đơn giản có vậy thôi à?
- Phải.

Minh Ngọc gạt đầu. Nhưng rồi Minh Ngọc bỗng thông suốt lý do vì sao vương gia lại hỏi thăm nhiều đến vậy.

– Tại hạ cơ thể thấm mệt, xin phép được cáo lui.

Do cảm thấy có chút khó xử nên cậu bèn tìm cách bỏ đi nơi khác cho xong.

– Người đứng lại.

Minh Ngọc vừa quay lưng thì một bàn tay to lớn đã nắm chặt lấy cánh tay của cậu.

– Vương gia, người làm gì vậy?

– Ta.... Không lẽ nói mãi mà người vẫn không hiểu?

– Tha lỗi cho tại hạ ngu muội. Tại hạ không hiểu ý của vương gia.

– Ta trong lòng sinh khí vì người, chẳng lẽ người không hiểu nguyên do à?

– Vương gia... Chuyện này... Tuyệt đối không như người nghĩ. Nhưng còn chuyện tình cảm thì.... Tha lỗi Thiên Nguyệt không thể đáp ứng được.

– Người...

Gương mặt vương gia bỗng chốc tối sầm lại, dường như chiếc mặt nạ lạc phật của ngài đã bị rơi bể, thay vào đó là một gương mặt lạnh lùng vô tình. Ngài mạnh bạo siết chặt thân thể của Minh Ngọc.

– Buông ra.... Ngài làm gì vậy?

– Làm gì à? Biến người thành người của ta. Xem ra người chưa từng nếm trải qua mùi vị của phong tình? Mà làn da mịn màng thế này, thật không biết người có phải là nam nhân không nữa. Hay cấp bốn vương tự mình kiểm tra xem sao.

– Người.... Người không buông ta ra ta sẽ chết trước mặt người.

Minh Ngọc cố làm mặt dữ tợn nhưng chính gương mặt đỏ hồng ấy lại càng khiến vương gia thêm phần hứng thú hơn.

– Người cứ thử thoát khỏi tay ta trước đã hãy hay... Ai da... tiểu Nguyệt Nguyệt của ta càng giận lên càng đáng yêu quá. Hôm nay phải để ta nếm thử mùi vị của người mới được.

– Người.... Biến thái.... Vô sỉ....

– Chửi hay lắm. Chửi tiếp đi, người càng chửi càng làm bốn vương thêm hứng thú.

Lúc này bỗng đôi mắt to tròn dấy lên một làn nước mọng. Ánh mắt ấy không còn trốn tránh nữa mà nhìn thẳng vào mặt kẻ sắp bức hại mình.

– Ta thề sẽ hận người suốt đời.... Thạc Đức vương, người nhớ một điều, cho dù người có được thân xác ta nhưng đừng hòng chiếm được trái tim ta.

– Cái gì ta đã muốn rồi từ từ thì ta cũng sẽ có được.

Vừa nói vương gia thủ vừa lần mò xuống phía dưới thắt lưng của Minh Ngọc. Đôi tay ấy thoăn thoắt cởi bỏ sợi thắt lưng vướng víu và từ từ tách rời lớp vải trắng phía trên ra.

– Người.... Ta thật ngu ngốc khi xem người là bằng hữu.....

Minh Ngọc hơi thở yếu ớt, đang cố chống cự trong tuyệt vọng.

– Hahahaha người Khiết Đan khi đối nhân tốt thì đều là có mục đích cả. Sau này thì tiểu Nguyệt Nguyệt của ta sẽ hiểu thôi.

– Người.....

Giọt nước tình khô rơi khỏi mi mắt xinh đẹp để rồi vỡ tan xuống lớp lông thú trải sàn.

– Đừng khóc tiểu Nguyệt Nguyệt của ta. Ta thật lòng thương người mà.... Nhưng.... Ta đã hết nhẫn nại rồi.... Giao phó cho ta thân thể của người, ta hứa sẽ ôn nhu và không làm người đau đâu.

Vương gia tỏ ý thương hoa tiếc ngọc trong lời nói.

– Người..... Cầm thú.... Súc sinh.... Ừ.....

Đôi môi thuần khiết ấy bị một đôi môi khác ngang ngược chiếm đoạn. Minh Ngọc cắn răng thật chặt để không cho đầu lưỡi của kẻ đó được phép tiến sâu vào bên trong. Mặc cho kẻ ấy ra sức liếm, cắn hay bày ra những trò khêu khích dục vọng trong cậu. Cậu vẫn nhất quyết không cho kẻ ấy tiến vào.

– Người đúng thật là cứng đầu...

Thạc Đức vương tách rời khỏi đôi môi đã muốn sưng lên của Minh Ngọc, để rồi ngài nhìn ngấm ánh mắt bị thương đang cố níu kéo lại những mảnh vải còn sót trên cơ thể mình. Ánh mắt ấy đẹp quá, ngài ước ao đôi mắt đó ngược nhìn ngài dù chỉ một lần thì ngài có chết cũng cam nguyện. Chỉ tiếc là ẩn bên trong đôi mắt đẹp ấy lại chứa đựng những tia thù ghét đối với ngài. Ngài biết rằng hành động này của ngài thật chỉ đáng để so với cầm thú.

Ngài cũng đã biết người như cậu sẽ chẳng bao giờ có thể quên đi được hình bóng cũ, vì vậy nên ngài có thể chờ cho cậu nguôi ngoai bớt để rồi dùng tình cảm chân thành cảm hóa cậu. Nhưng vì sao cậu lại có thể ngang nhiên hẹn hò với một tên thư sinh khác? Cả hai ngày nào cũng gặp nhau đàm đạo. Phải, đó là ngài đang ghen tức với tên thư sinh ấy, vì sao hắn lại được phép thân thiết với cậu, còn ngài thì không? Tại sao cậu cứ một mực từ chối ngài trong khi ngài chỉ đứng sau bậc cửu ngũ chí tôn? Châu báu, vàng bạc, tước vị, chỉ cần cậu muốn ngài có thể đem đến tất cả cho cậu. Vậy tại sao cậu lại chọn hắn chứ không phải là ngài?

Cơn ghen càng làm ngài thêm mất đi sự ôn nhu của mình, ngài trở về với vẻ mặt lãnh đạm lạnh lùng. Ngài thần nhiên nhìn ngấm gương mặt xinh đẹp ấy đang rơi lệ, để rồi ngài cứ tiếp tục dùng thủ lần mò xuống phía dưới của cậu.

Minh Ngọc giật run người khi bàn tay ấy chạm vào phần hạ thể của mình. Đôi tay thư sinh trói gà không chặt ấy cố chống đẩy bàn tay ấy ra nhưng thật vô dụng. Đúng lúc này Minh Ngọc chợt gào lên.

– Hoàng thượng... Cứu....

Vương gia bỗng chốc nghe đến lời nói này của Minh Ngọc bèn dừng lại. Ngài nhíu mày nhìn Minh Ngọc, để rồi một lúc lâu ngài bật cười mà rằng.

– Hoàng đế ở xa lắm không nghe tiếng Nguyệt Nguyệt nói đâu. Ngoan ngoãn nghe lời ta đi. Mau thả lỏng điểm, đừng khó dễ ta như vậy.

–

Cậu lắc mạnh đầu để rồi cậu dùng hết sức cắn thật mạnh vào cánh tay đang ghì chặt cơ thể cậu xuống.

– A...

Do bị đau nên Thạc Đức vương giật tay lại, nhân lúc sơ hở ấy, Minh Ngọc vội bật dậy và hướng cửa chạy ra ngoài.

– Cứu...

Chỉ cố chạy để thoát thân nên Minh Ngọc không để ý đến phần ngạch cửa, cộng thêm phần lo sợ bị bắt lại nên Minh Ngọc đã không biết rằng trang phục trên người mình đang bắt chu bắt chĩnh.

– Á....

Minh Ngọc ngã sòng soài trên mặt đất, đầu thì bị va vào cánh cửa khiến vầng trán xinh đẹp xuất một ít huyết. Vốn dĩ sẽ không sao nhưng...

19. Chương 19

Chap này khúc sau có yaoi nên các bạn trong sáng xin đừng đọc. Vì cũng không ảnh hưởng nhiều đến mạch truyện.

– Hoàng.....

Minh Ngọc như không tin vào mắt mình, hoàng đế thân ngoài khoác áo trắng lông cừu, trong mặc cẩm tú long bào màu vàng, sau lưng người là cả đám quân lính, nhìn không ra được đây là một cuộc viếng thăm bất chợt, mà có vẻ như đây chính hoàng thượng đang cho quân không chế vương phủ này.

– Người.....

– Trát Nhan Thạc Đức tham kiến hoàng thượng, nguyên vua tôi vạn tuế vạn tuế vạn tuế... Hoàng thượng ngự giá quan lâm mà không báo trước để thần kịp nghinh đón, nên có đôi chút vô lễ, xin hoàng thượng miễn xá tội cho.

Thạc Đức vương nhanh chóng hành lễ, y ăn nói lưu loát như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng trong hoàng thất toàn là những kẻ thấy nạn không lo, thấy biến không sợ.

Nhưng ánh mắt hàn băng của hoàng đế lúc này không hề để tâm đến y. Ngài nhanh chóng cởi áo khoác ngoài của mình ra và choàng nó qua người Minh Ngọc, để rồi ánh mắt ấy bỗng dưng nổi lên những tia máu. Ngài lạnh lùng phán lệnh.

– Người đâu, cởi chiếc mao vương tôn của Trát Nhan Thạc Đức ra.

– Hoàng thượng....

Thạc Đức vương vẫn không hiểu vì sao hoàng đế lại có thái độ này đối với hoàng thân của mình.

– Người có biết tội của mình không?

– Dám hỏi hoàng thượng bốn vương đây là có tội gì?

Vừa nói Thạc Đức vương vừa đưa tay chống chọi với những quân lính của vua. Nhưng rõ ràng dù muốn hay không thì những tên lính này đều là những tướng lĩnh có võ nghệ cao cường được hoàng đế tuyển chọn kỹ lưỡng. Vì thế nên việc thoát khỏi là chuyện không thể.

– Tội gì à? Người nói xem kẻ này là ai?

– Là tiện thiếp của bốn vương.

– Tiện thiếp...

Đôi mày ngài khẽ nhướng lên trong chốc lát để rồi gương mặt ấy nhanh chóng lấy lại được vẻ lạnh lùng tàn khốc. Ngài cất vắn.

– Nếu tiện thiếp của người lại là đệ nhất ái phi của trẫm, vậy người nói xem, người có tội hay không ?

– Hoàng thượng.... Không thể có chuyện như vậy được.

– Không à ? Vậy người không nói cho hần biết người là người của trẫm hử ái phi?

Hoàng đế cố tình nhấn mạnh ngữ âm ở chữ cuối cùng. Lúc này toàn thân Minh Ngọc run bắn cộng thêm với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người của hoàng thượng, thật chẳng thể nào nói nên lời.

– Người không nói, vậy tức là người phủ nhận việc có quan hệ với hần, vậy là do hần vũ nhục người. Trẫm nói đúng không?

Minh Ngọc nhắm mắt nhìn hoàng thượng, rõ ràng chỉ cần cậu nói đúng sự thật thôi là được. Nhưng nếu cậu nói vậy thì hần sẽ chết. Mà hần cũng đã từng là người có ơn với cậu, tất nhiên là cho đến ngày hôm nay...

– Được lắm. Bắt trối Trát Nhan Thạc Đức lại, sau đó giải về hình bộ chờ xét xử.

Hoàng đế không đủ kiên nhẫn để chờ đợi câu trả lời của tiểu bạch thố. Nhất là khi nhìn thấy vết thương đang rỉ máu của y, ngài cần giải quyết cho sớm tên nghịch tặc này để rồi ngài còn phải giáo huấn y nữa.

– Hoàng thượng.... Ngài vì một phi tần mà bắt nhốt ta, một vương gia hết lòng vì xã tắc giang sơn... Chỉ e rằng chuyện này mà đồn ra ngoài thì danh tiếng của bộ hạ sẽ chẳng khác gì Kiệt Trụ ngày xưa, hoang dâm vô đạo.

– Hồn láo.

Long nhan đang nổi cơn thịnh nộ. Nhưng rõ ràng nhìn mặt ngài thật khó đoán được rằng ngài đang chứa đựng điều gì trong đầu. Bá khí của ngài như vậy thật khiến cho người đối diện run sợ. Nhưng rõ ràng cơn thịnh nộ của ngài một khi đã phát ra rồi thì e rằng kẻ ấy sẽ khó sống.

– Người mạo nhận ý chỉ của trẫm, nói là để cứu trợ nhưng thật chất là tự ý dùng một nửa số tiền ấy để làm việc riêng, trẫm đã cố tình bỏ qua cho người. Nhưng nay người dám bức ép ái phi của trẫm thì đúng là người đã tự tìm tử lộ cho mình rồi.

– Dám hỏi hoàng thượng làm nam nhân há ai chẳng hứng thú với mỹ sắc? Mà nhất là Thiên Nguyệt lại đáng yêu đến như vậy.... Bẩm vương thật sự rất thương thức y.

Không biết là do cố tình hay vô ý mà Thạc Đức vương lại nói về Minh Ngọc với vẻ mặt đầy say mê. Có lẽ nào y ngại tử không đủ mau?

– Bẩm vương không biết Thiên Nguyệt chính là ái phi của hoàng thượng nên đã có những hành động vô lễ. Nhưng nếu người vịn vào cớ này để giết ta thì ta không phục.

– Người có thể yên tâm, vì nếu chỉ là trêu ghẹo ái phi của trẫm thì trẫm hội không giết người.

– Tạ ơn hoàng thượng.

– Khoan khẩu tạ vội, còn việc vừa nãy người dám khi quân phạm thượng, điều ngôn lộng ngữ trước mặt trẫm...

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu nhưng gương mặt vẫn thật lạnh khốc, tiếp tục nói.

– Điều đó thì tại đây bất kì kẻ nào cũng đã nghe thấy, thể theo nghiêm luật của đại Nguyên là tội chết. Nhưng nghĩ tình người là hoàng thất vương tôn, trẫm hứa sẽ nương tay cho người. Cùng lắm cũng chỉ là đoạn chi hay cung hình....

Hoàng đế khẽ nhếch môi. Lúc này Thạc Đức vương bỗng chốc chấn động, y dù biết rằng hoàng thượng vốn quý kẻ đa đoan nhưng thật chẳng thể ngờ rằng con người trước mắt y lại có thể thâm tàn nham hiểm đến mức đó.

– Hoàng thượng.... Xin khai ân....

Thạc Đức vương vội quỳ xuống xin tội, dù gì hấn cũng là vua, ý chỉ của hấn không ai dám cãi lại. Kiên cường đối chọi với hấn chỉ có thiệt thân mà thôi. Quân tử nên lấy chữ nhẫn làm đầu.

– Hảo. Dù gì trẫm cũng sẽ giữ lại mạng của người. Tội chết trẫm tha, còn tội sống thì chắc chắn phải xét xử. Giải hấn đi.

– Dạ.

Lúc này đám binh lính cùng bước tới giải Thạc Đức vương đi. Còn thị vệ Hắc Báo vì cứu chủ nên đã xông thẳng vào đám lính ấy, nhưng rồi vì lực lượng chênh lệch nên cũng bị bắt và bị giải đi. Lúc này trong lòng Minh Ngọc có chút không đành. Cậu hơi hướng mắt về nhà vua như tỏ ý van xin. Nhưng hoàng đế tuyệt không để tâm đến ánh nhìn đó của cậu.

Dù nguy hiểm đã qua nhưng cơn gió lạnh bỗng đâu lại ủa tới khiến Minh Ngọc run rẩy. Lúc này đôi tay to lớn ấy bỗng chốc quàng qua người cậu, để rồi ngài siết chặt cậu vào lòng. Cả hai cùng im lặng cho đến khi ngài nhắc bổng cậu lên khỏi mặt đất.

– Hoàng thượng..... Xin.....

– Im đi. Tội của người cũng đáng bị xử lăng trì. Ý là ái cơ của trẫm thì muốn làm gì cũng được à ? Giới lắm Hạ Minh Ngọc, người đem thân thể đi hầu hạ cho Trát Nhan Thạc Đức mà không để trẫm chạm vào người người sao?

–

Không chờ Minh Ngọc kịp trả lời thì hoàng đế đã nhẹ giọng nói vào lỗ tai cậu, âm thanh đủ nhỏ để chỉ mình cậu có thể nghe được điều này.

– Trẫm hứa sẽ hành hạ ngươi cho đến khi ngươi không còn lết được ra khỏi cái giường, để ngươi suốt đời phải là vật dục hầu hạ cho trẫm. Có vẻ như vậy mới có thể khóa chân ngươi lại được, đúng không?

Minh Ngọc nghe từng lời nói như từng mũi dao đâm thẳng vào tim. Hoàng đế bạo tàn lãnh khốc này hoàn toàn xa lạ với cậu. Y nói cậu dơ bẩn. Phải, là cậu dơ bẩn, cậu không xứng đáng được nằm trong vòng tay của y. Vậy tại sao y không bỏ mặc cậu? Chẳng phải cứ để mặc cậu chết sống ở nơi này có phải tốt hơn không? Tại sao lại cố tình đến để rồi lại hành hạ cậu thêm lần nữa.

– Khóc à ? Ngươi nghĩ trẫm sẽ mềm lòng vì những giọt nước mắt của ngươi sao ?

Minh Ngọc run rẩy không đáp lời. Đường như Minh Ngọc đã quá chán nản trước cuộc sống này. Phải, chỉ cần hoàng đế buông tay ra thôi thì Minh Ngọc sẽ tìm cách tự sát. Minh Ngọc không muốn mình chết ngay trên tay ngài vì điều đó sẽ càng làm vấy bẩn tay ngài thêm.

Trên đường hồi kinh Minh Ngọc được biết là hoàng đế đã phải ngày đêm vượt hàng trăm dặm đường để tới được nơi này. Suốt chặng đường đi hoàng đế đã không lưu lại nghỉ ngơi ở bất cứ nơi nào cả.

Nhưng có một việc mà Minh Ngọc chẳng thể nào hay được, rằng thay vì đi bằng đường lộ, là thông qua các phủ, châu, huyện để đến được đất Kinh Lạp, hoàng đế đã chọn con đường tắt, tức là phải đi bằng đường núi hiểm trở và phải băng qua nhiều cánh rừng để đến được nơi đây. Suốt chặng đường đi ngoại trừ các châu phủ ít người ra thì chẳng khi nào dân chúng bắt gặp được vị thống soái có tướng mạo anh dũng phi phàm nhưng khắp người lại được bao trùm bởi một luồng sát khí lạnh băng như vậy cả.

Ngài làm tất cả điều đó ngoại trừ lý do ngài muốn nhanh chóng được gặp ái phi của mình, mà còn vì không muốn đánh động đến dân chúng vì việc ngài dẫn binh rời kinh đô quá đột ngột như vậy. Ngài muốn bất ngờ đổ ập đến Kinh Lạp, sẵn để thị sát dân tình và đảm bảo rằng Minh Ngọc chưa nghe được tin tức gì mà kịp lẩn trốn đi nơi khác...

Nhưng khi vừa đến nơi, Lâm Sĩ Nghị lại áp úng như cố che giấu điều gì khi nói về nơi ở của Minh Ngọc, và chính điều đó đã làm thối bùng cơn thịnh nộ của ngài. Vốn dĩ ngài đã định là sẽ cố gắng kiềm chế bản thân đợi cho đến khi bắt được con thỏ ngọc ấy về rồi từ từ xử trí sau.....

“Không ngờ ngươi dám làm chuyện có lỗi ngay sau lưng trẫm. Giỏi lắm Hạ Minh Ngọc...”

Và không cần chờ nghe Lâm Sĩ Nghị giải thích thêm, ngài lên ngựa phi thẳng đến Thạc Đức vương phủ và ra lệnh cho binh lính bao vây nơi này. Ngài còn hạ lệnh, kẻ nào dám chống trả, được quyền hạ sát ngay tại chỗ.

.....

– Á....

Minh Ngọc bật ra tiếng rên rĩ khi bàn tay thô bạo của hoàng thượng dí sát vào vầng trán nơi vết thương đang rỉ máu của cậu. Lúc này ngài đang dùng một loại cao được màu xanh có mùi khá dễ chịu mà xoa nó cho cậu. Rõ ràng là ngài muốn xoa dịu sự thương tổn cho Minh Ngọc nhưng động tác của ngài hoàn toàn không hề mang tính chất ôn nhu mà dường như nó chỉ làm cho vết thương thêm phần đau nhức hơn.

– Đau lắm sao?

Hoàng đế nhếch miệng cười khinh bỉ, lúc này ở y hội đủ sự lạnh lùng vô tình trong từng động tác.

– Vậy khi ở cạnh Trát Nhan Thạc Đức, hẳn ta có đối đãi tốt với ngươi không? Hẳn ta có thường ủng ngươi vào lòng không ?

Hoàng đế tiếp tục gặng hỏi, nhưng trong lời nói của ngài có phần so với vũ nhục còn nặng nề hơn.

Minh Ngọc tự nhận thức được rằng hoàng thượng trong lòng đang thập phần khó chịu vì việc cậu đã ở cạnh Thạc Đức vương bấy lâu.

– Ngươi muốn tự mình trả lời hay phải để trẫm ép?

– Thần..... Thần..... Không dám.....

– Không dám? Không dám hầu hạ hần hay không dám để cho hần thượng người? Tiệp nhân, người còn muốn nói dối trẫm sao?

– Thần..... Thật không có làm những chuyện đó.....

Minh Ngọc dần lòng không được rơi lệ trước đích nam nhân này. Phải, hần là vua, hần có quyền nói cậu dơ bẩn, hần có quyền cho rằng cậu là tiệp nhân. Nhưng cậu vẫn còn có sự tự tôn của một nam nhân, cậu chấp nhận cho hần lăng nhục nhưng không có nghĩa là hần muốn vu oan cho cậu thế nào cũng được.

Hoàng đế im lặng, ngài ngừng việc tra tra cậu. Ngay sau đó ngài cực lực phóng con hắc mã như để làn gió mát có thể làm dịu đi phần nào tâm trạng của mình. Tất nhiên ngay trong lòng ngài lúc này là Minh Ngọc đang run rẩy cố bám lấy chiếc bờm của con ngựa. Cậu không dám ôm ngài cũng không dám chạm vào ngài. Vì cậu sợ thân thể dơ bẩn này sẽ làm ngài sinh khí một lần nữa.

Thiên nổi mưa phùn, lòng người hội tề tái.

.....

– Á....

Hoàng đế bế xốc Minh Ngọc trên vai, thân thủ bước thật nhanh về phía tẩm cung. Rõ ràng là lòng người đang có ý muốn chiêm dụng kẻ tiệp nhân yếu đuối ấy.

– Hoàng thượng.....

Minh Ngọc hốt hoảng vì hoàng đế đã quăng mạnh mình xuống long sán của ngài. Ngay sau đó ngài cởi bỏ long bào đã vương nặng bụi đường. Ngài chẳng buồn tẩy rửa cơ thể. Thứ mà ngài muốn nhất hiện giờ chỉ có một mình Hạ Minh Ngọc.

– Hoàng thượng.... Xin đừng....

– Người nói người không dám làm gì có lỗi với trẫm. Được, trẫm tạm tin người. Nhưng bây giờ trẫm cần phải xác minh xem lời nói của người là thật hay là giả dối.

– Hoàng thượng..... Ngàn vạn lần không được.... Cầu ngài buông tha.....

Chiếc áo trắng được làm bằng thứ vải thông thường ấy bị xé bỏ một cách không thương tiếc. Long bào nhanh chóng dời vị trí xuống phía dưới hạ thân của Minh Ngọc. Càng lúc càng mạnh bạo giật tung khó hạ của kẻ đang nằm dưới mình ra. Để rồi cuối cùng chính mắt ngài được chiêm ngưỡng vẻ đẹp mà ngài đã hằng mong nhớ.

– Tiểu yêu tinh..... Chính người đã dụ dỗ trẫm.....

– A.....Không.....

Minh Ngọc càng chống cự thì đôi tay ấy càng mạnh bạo tách rời hai chân của cậu ra. Để rồi phần thân thể vốn dĩ được che đậy bỗng chốc hiện ra lộ liễu.

– A..... Hoàng thượng..... Dừng lại đi mà..... Ừ.....

Minh Ngọc hoảng hốt van xin nhưng rồi nụ hoa đào ấy đã bị nuốt chửng bởi đôi môi tham lam. Hoàng đế không ngừng sờ soạn và cắn mạnh vào cơ thể cậu. Ngài tạo ra những chấn động mà từ đó đến giờ cậu chưa từng biết đến nó. Ngay cả khi ở với Thục Đức vương, bị hần ủy khuất nhưng cảm giác lúc đó của cậu chỉ là sự ghê tởm, chứ hoàn toàn không có những thứ cảm xúc này.

Cậu càng cố gắng phản đối thì hoàng đế càng kích thích hạ huyết của cậu nhiều hơn. Để rồi khi ngài đã dần mất hết sự kiên nhẫn thì...

– A...a.....a..... đau quá..... Thả ra.....

– Ừ... Đúng là chặt thật. Tiểu yêu tinh.... Mau thả lỏng điểm.... Người càng làm khó trẫm thì người càng bị thương tổn nhiều hơn....

Hoàng đế khẽ nhắm mắt nói.

– Ừ.....

Từng giọt lệ tinh khiết nhẹ chảy dọc xuống hai bên má. Minh Ngọc không ngờ rằng mình đang bị một nam nhân đứng đầu thiên hạ áp dưới thân mình. Cậu vốn cho rằng mình yêu hoàng thượng, mình muốn được ở cạnh người. Nhưng nay cậu đã hiểu chuyện mà hoàng đế thật sự mong muốn khi ở cạnh cậu là gì. Ngài ghen tức không phải vì sợ trong tâm cậu chứa hình bóng của người khác mà là sợ thân thể này bị ô nhục sẽ không còn xứng mà hầu hạ ngài.

Minh Ngọc nghe tiếng hoàng thượng bắt thả lỏng, cậu khẽ nở một nụ cười đau xót.

“Phải, nói cho cùng thì hoàng đế đến với ta cũng chỉ là vì dục vọng mà thôi. Ta thật ngu ngốc khi nghĩ rằng hẳn thật yêu thích ta.”

Thân thể Minh Ngọc dần buông xuôi, cậu để mặc cho hoàng đế tùy tiện chiếm lấy nó.

– A.....a,, ,, ,, ,, ừ.....

Đôi môi xinh liên tục phát ra những tiếng rên rỉ làm mê mỵ người khác.

– Tiểu yêu tinh.... Kêu thật thích... Hôm nay nhất định trẫm phải tái lâm hạnh ngươi nhiều lần.

Hoàng đế vừa ra sức công thành vừa kẻ sát tại Minh Ngọc ôn nhu nói.

Dù thật tâm Minh Ngọc muốn chấm dứt tiếng kêu rên tựa hồ như phụ nữ của mình. Nhưng vì hậu đình cứ truyền đến những cơn đau nhức tựa hồ như cơ thể đang bị tách làm đôi, đồng thời phía trước hạ thân cũng bị hấn làm cho thống khoái.

Phải, cảm giác này rất đáng sợ. Nó làm cho Minh Ngọc cảm thấy rằng chính bản thân mình cũng chỉ là thứ vật dục thấp hèn tùy ý để nam nhân phát tiết.

Cơn đau càng lúc càng lớn cho đến khi hoàng đế bất ngờ tách rời khỏi cơ thể cậu, để rồi ngài thô bạo xâm phạm lấy nó một lần nữa. Huyết hòa với thứ dịch của nam nhân tràn ra ngoài lan dần xuống tấm vải màu vàng bên dưới.

Là xử nữ huyết.

Hoàng đế cảm thấy thật kích thích khi chính mắt mình nhìn thấy những dòng nước ô nhục này.

– Tiểu yêu tinh... Giờ thì ngươi đã là người của trẫm rồi. Trẫm thật cao hứng.... Trẫm sẽ tái lâm với ngươi lần nữa.

–

Minh Ngọc thật lòng muốn khóc nhưng đã không thể khóc được nữa rồi. Thật nhục nhã. Bị nam nhân khác áp đảo trên người, bị hấn lăng nhục, bị hấn làm xuất xử nữ huyết.

Trong lúc cơn đau đang hành hạ, Minh Ngọc nghe bên tai có tiếng nói nhu hòa.

– Ngoan. Đừng khóc nữa. Ngươi thật biết cách làm trẫm đau lòng.... Chịu khó một chút.... Rồi trẫm sẽ hảo tẩy rửa cho ngươi.

–

Minh Ngọc để mặc cho hấn muốn làm gì với thân xác đã hội đủ sự dơ bẩn này thì làm. Cậu chìm sâu vào trong tâm tưởng của mình để rồi chính bản thân cậu đi vào cơn mê lúc nào không biết. Chỉ biết rằng mỗi lúc tỉnh khỏi cơn mê thì cơ thể cậu lại bị trù dập dữ dội. Hấn như không biết mệt mỏi tựa hồ như bão táp cứ quét mạnh vào chiếc thuyền nhỏ bé.

.....

.....

– Hạ phi, người tỉnh rồi ạ?

Minh Ngọc muốn trở mình ngồi dậy nhưng hậu đình truyền đến một cơn đau nhức thật lớn khiến cậu bất lực không thể xoay trở thân thể được. Đôi mắt xinh đẹp tưởng như sau một giấc mơ sẽ trở nên trong sạch

hơn nhưng nay lại chìm vào một màu u ám. Phía dưới cơ thể cậu lưu lại một vết máu khô. Vết máu ấy dính cả trên đùi ngọc như một thứ ô uế, cộng với những dấu vết xanh tím trên cơ thể, vậy cũng đủ biết, đó không phải là ác mộng mà là sự thật.

– Xin để nô tỳ giúp người.

Minh Ngọc không nói gì mà chỉ đơn thuần đón nhận sự giúp đỡ từ phía người cung nữ. Cùng lúc này cậu nghe tiếng vọng lớn.

– Hoàng thượng đến.

– Nô tỳ thỉnh an hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Miễn lễ. Đứng dậy đi.

– Dạ.

– Hạ phi sao rồi?

– Dạ bẩm Hạ phi vừa tỉnh ạ.

Gương mặt anh tuấn thoảng mỉm cười, để rồi ngài phẩy tay ra hiệu cho tất cả cung nữ hầu hạ cậu lui ra ngoài.

– Các người lui ra hết đi.

– Dạ.

Chờ cho những cung nữ đi ra hết thì ngài ôn nhu nhìn về phía Minh Ngọc. Cậu quay mặt đi chỗ khác như để tránh phải nhìn thấy gương mặt anh dũng bất phàm ấy.

– Ngọc Ngọc của trẫm. Người đã ngủ liền hai ngày rồi, người biết không?

Minh Ngọc không thềm để mắt đến lời nói nhu hòa ấy, rõ ràng sau cái đêm thị tẩm lần ấy hoàng đế thật sự cao hứng, vì chính ngài đã xác định được rằng Minh Ngọc của ngài còn trong sạch. Nhưng... Ngài biết rằng, cho dù tiểu Ngọc có bị ai bức ép đi nữa thì ngài cũng có cách biến tiểu Ngọc thành của riêng ngài.

Đối với ngài, dù thân thể tiểu Ngọc có dơ bẩn thì tấm lòng của y vẫn là trong sáng như vậy. Chỉ là.... Lúc ấy khi nhìn vào ánh mắt của tiểu Ngọc, rõ ràng y không muốn ngài xử tội chết cho Trát Nhan Thạc Đức, còn thân thể của y như nửa kính nửa hổ trong bộ trang phục trắng tinh ấy, lại càng làm ngài thêm phần sinh khí.

Chính ngài cũng chẳng hiểu vì sao mình lại dùng miệng lạnh băng tối độc ác trong lời nói mà vũ nhục y.

“Nhìn y trắng bệch mặt, lòng ta cơ hồ chẳng một chút thoả mãn, chỉ có đau.”

Hoàng đế quyết định sau ngày ấy sẽ đối đãi với Minh Ngọc ôn nhu hơn bao giờ hết. Ngài muốn an ủi những vết thương mà tiểu Ngọc đã phải chịu khi xa rời sự bảo bọc của ngài và những vết thương ngay khi bị ngài bắt về.

Ngài tin bằng tấm chân tình của mình, rồi ngài sẽ lại chiếm được nụ cười của tiểu Ngọc, sẽ lại được tiểu Ngọc tự nguyện sà vào lòng....

– Ngọc nhi đói không? Trẫm đã dặn người chuẩn bị tất cả những món mà người thích. Ngoan, há miệng ra nào.

Minh Ngọc nhìn thẳng vào mặt của kẻ đang ủy khuất mình. Ẩn sâu bên trong đôi mắt to tròn ấy là sự sợ hãi, thống hận, đau đớn. Rồi bỗng cậu tụt dần người ra sau để nằm xuống. Cậu nhắm mắt lại như muốn đây chỉ là một cơn ác mộng, và khi mình tỉnh dậy thì hẳn sẽ biến đi hoặc là ngôi mộ mình cỏ đã lên xanh thẫm.

Hoàng đế vẫn dùng gương mặt lạc phật mà dụ dỗ.

– Minh Ngọc ngoan, đừng tức giận nữa, ăn một chút đi rồi trẫm sẽ đưa người đi tẩy rửa.

Minh Ngọc đến liếc mắt cũng không thềm lấy một cái.

– Minh Ngọc, người nghĩ muốn chống đối trẫm à? Chớ có nghĩ rằng được trẫm thị tẩm một hai lần thì trẫm không dám chém đầu người.

Hoàng đế không chịu được trước thái độ này của tiểu Ngọc. Ngài đánh rơi mất vẻ mặt ôn nhu của mình mà trở lại là một vị đế vương mang đầy bá khí.

–

Minh Ngọc không nói gì nhưng mi mắt cậu đã bắt đầu run nhẹ. Không phải do sợ hãi mà rơi lệ nhưng là do uất ức. Ngay lúc này cậu chỉ muốn hấn lập tức nổi nóng và hạ lệnh chém đầu cậu đi.

Nhìn mỹ nhân nhăn mặt đau đớn và hai hàng lệ như chực chờ được tuôn ra khiến hoàng đế không cầm lòng được. Ngài khẽ thở dài và bắt đầu hống con nít.

– Minh Ngọc.

Cậu nhất định không thêm đáp lời.

– Người không mở mắt ra nhìn trẫm là trẫm sẽ hôn người đó.

Hoàng đế xấu xa trong từng lời nói.

Mi mắt Minh Ngọc khẽ chớp vì cảm giác được một làn hơi nóng ấm đang bao phủ gương mặt mình. Hai má của cậu bỗng chốc đỏ lên trước thái độ này của ngài.

Và cậu nghe được tiếng hoàng đế đang cười nhạo mình.

– Đừng khóc... Tiểu Ngọc ngoan. Trẫm biết người đau lắm. Đáng ra trẫm không nên nóng giận mà trút hết lên người như vậy. Là lỗi của trẫm hết, trẫm không tốt. Ngoan, không được khóc nữa.

–

Minh Ngọc bỗng trở nên như một hài tử nhỏ bé. Cậu không kiềm chế những giọt nước từ mắt mình nữa mà để chúng được tự do chảy dọc xuống.

“Không cần người thương hại ta.....”

– Trẫm đã làm cho tiểu Ngọc khóc thì trẫm sẽ tự phạt mình vậy, tiểu Ngọc muốn bắt trẫm làm cái gì trẫm tức thời nghe theo liền.

–

Minh Ngọc nhất nhất không chịu nghe những lời nói ấy.

“Sắc lang, vô si.....”

Tiểu Ngọc trong lúc tức giận đã cố nghĩ ra thật nhiều những lời lẽ cay độc nhưng rồi khi muốn mở miệng nói ra những điều ấy thì dường như tâm của chính cậu lại không cho phép.

“Ta đặt tâm ta làm chỗ.... Cho đến tận bây giờ ta vẫn ngu ngốc mà quyến luyến người. Ta mắng người cũng chẳng khác nào ta tự mắng chính bản thân mình ngu si đần độn vì đã tin người.”

20. Chương 20: Phiên Ngoại

Từ buổi lâm hạnh cho đến nay, mặc cho hoàng thượng dùng mê ngôn yêu ngữ cách nào thì Minh Ngọc cũng chẳng buồn đáp lại. Cậu cũng không đụng đến những thứ mà hoàng đế đã ngự ban. Nhất là đối với những bộ bạch y, Ngọc nhi tuyệt đối không vận.

– Minh Ngọc, người thật muốn làm khó trẫm sao ?

Minh Ngọc quay đi chỗ khác không đáp. Đôi mắt trong veo vô hồn nhìn về phía xa càng khiến cho cảnh vật xung quanh thêm phần buồn bã.

.....

Những ngày Minh Ngọc lạnh nhạt, ảm đạm thập phần khiến cho hoàng đế thật khó chịu. Lúc đầu Minh Ngọc còn ngoan cố chẳng chịu ăn uống gì, đến đến khi ngài dùng tính mạng của những người hầu cận ra đe dọa thì Ngọc nhi mới ngoan ngoãn chịu há miệng ra mỗi khi ngài uy cơ. Nhưng càng về sau thì Minh Ngọc với rồi gổ có nét càng giống hơn.

.....

– Ta thật hết cách rồi.

Hoàng đế thở dài buông tấu chương xuống.

– Hoàng thượng, xin thứ tội cho thần nói thẳng.

Sĩ Nghị đại nhân cúi đầu lên tiếng.

– Nói đi.

– Thần chỉ e rằng hoàng thượng càng dùng vũ lực ép buộc thì Hạ phi càng thêm thương tổn tinh thần. Chỉ sợ để lâu thì khoảng cách giữa Hạ phi và hoàng thượng càng khó có thể hàn gắn được.

–

– Tâm bệnh vốn phải dùng tâm được mới mong chữa khỏi.

– Vậy người nói trầm phải làm sao ? Cho Minh Ngọc hồi hương à ? Chuyện đó miễn bàn đến.

– Thưa, ý thần là chẳng hay hoàng thượng có thể để thần vào cung gặp Hạ phi một chuyến để thuyết khách dùm người.

– Vô ích. Ngay đến cả những cung nữ chuyên lo việc hầu hạ y mà y cũng chẳng buồn đáp lời thì với người làm sao có thể bắt y mở miệng được.

– Khởi bẩm hoàng thượng, chẳng qua là vì khi còn ở đất Kinh Lỵ thần đã có dịp làm quen và hầu chuyện với Hạ phi nên có lẽ thần chỉ mong dùng chút ít tình bằng hữu còn sót lại mà khuyên giải ngài ấy.

– Hảo, vậy hãy thử xem sao. Nếu Minh Ngọc có thể nói chuyện lại với trầm thì trầm sẽ ban thưởng thật hậu cho người, nhưng nếu tâm bệnh của Minh Ngọc không giảm mà còn xấu hơn thì...

– Thưa sẽ không như vậy đâu ạ.

Hoàng đế nhẹ gật đầu để rồi ngài tiếp tục chuyên chú nhìn vào tấu chương, nhưng giữa những hàng chữ lại chỉ thấy có mỗi cái tên Minh Ngọc, Minh Ngọc...

.....

– Thần, Lâm Sĩ Nghị tham kiến Hạ phi.

Minh Ngọc thoáng ngỡ ngàng trong ánh mắt để rồi đôi mắt ấy nhanh chóng trở về với vẻ u ám của mình. Đường như tất cả những điều bất ngờ này đã không còn đủ sức vực cậu dậy được nữa.

Sĩ Nghị đại nhân khẽ lắc đầu khi tận mắt nhìn thấy hình ảnh của Hạ phi lúc này, vì vốn dĩ Hạ Minh Ngọc mà chàng quen biết không phải là một người lạnh lùng vô cảm đến thế.

Chàng không chờ được lệnh đã tự ý đứng lên và tiến lại gần Minh Ngọc, ánh mắt cơ hồ như một vị đại huynh đang lo lắng cho tiểu đệ của mình.

– Minh Ngọc đệ, tội tình gì chứ?

–

– Ta biết rằng ta có lỗi với đệ, ta đã mật báo về nơi ở của đệ cho hoàng thượng. Thật ra công việc quan trọng mà ta phải hoàn tất chính là bằng mọi giá phải tìm cho được đệ và đưa đệ về lại bên cạnh hoàng thượng.... Vậy nên... Giờ đây, xét trên danh nghĩa của một bằng hữu, ta không đủ tư cách để đứng ra khuyên giải đệ.

Sĩ Nghị đại nhân thoáng thở dài. Để rồi chàng nhanh chóng quan sát thần sắc của Minh Ngọc, cậu vẫn vậy, ánh mắt không chút oán ghét hay khinh bỉ. Cậu như một con rối gỗ xinh đẹp được đặt để nơi chiếc long sàng mà nhà vua đã dành sẵn cho.

—

— Ta biết đệ chán ghét ta lắm. Nhưng đệ có biết rằng hoàng đế đã vì đệ mà làm tất cả mọi thứ không? Ngài đòi lại công bằng cho đệ ở chốn hậu cung, ngài lục tung cả lãnh thổ rộng lớn này để tìm cho bằng được một người có cái tên là Hạ Minh Ngọc, ngài đã đau khổ khi thắng trận trở về mà người ngài yêu quý nhất lại bỏ ngài mà đi.

—

Đôi mắt của Minh Ngọc thoáng ẩn chứa một làn nước mỏng.

“Có tác dụng rồi, Minh Ngọc đang nghe ta nói...”

— Ta biết đệ hội đủ đau khổ, uất hận khi bị hoàng đế làm nhục. Nhưng đệ có nghĩ qua rằng biết bao nhiêu phi tần khác mong muốn được ở vị trí của đệ lúc này không? Ta biết rằng đệ không thiết tha gì nó, thậm chí là muốn tự sát... Nhưng... Một cái chết tưởng chừng như đơn giản mà lại có thể sẽ là nguyên nhân khiến cho sinh linh đồ thần.

—

— Hoàng đế sủng ái đệ đến vậy, thử hỏi có việc gì mà ngài không dám làm? Một khi đã mất đi đệ rồi... Ta thật không biết liệu hoàng thượng sẽ làm nên những chuyện gì nữa.

—

— Việc nội trong hai ngày, số quý phi, cung nữ, thị vệ bị liên lụy đã lên đến hơn năm trăm người. Đó là chưa kể đến việc xử cực hình ba trăm chín mươi lăm người, giam cầm hơn hai trăm người đã từng tiếp tay nhằm hãm hại đệ... Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ thấy rằng hoàng thượng yêu thương đệ đến mức nào. Ngài sẵn sàng làm tất cả vì đệ. Minh Ngọc, phải chăng là đệ không hiểu?

—

Hai hàng nước bỗng chốc ập tràn ra khỏi hàng mi xinh đẹp. Đôi mắt mỗi một cố gắng nhắm lại để trốn tránh những lời nói của hiện tại.

— Ta biết đệ hận hoàng đế. Nhưng thâm tâm đệ cũng rất yêu người, ta nói thế có đúng không? Đệ vì nghĩ cho hoàng thượng, cho giống rồng mà đành tâm rời bỏ người. Ta nói có đúng không?

—

Hai tay Minh Ngọc đưa lên bịt chặt tai mình lại. Cậu không muốn nghe những lời này nữa. Nước mắt càng ngày càng hung hãn tuôn tràn ra ngoài.

“Phải, những lời người này nói đều đúng với thực tâm của ta.... Vậy phải chăng ta đã quá ngu ngốc mà yêu thích hắn? Tại sao ta không trốn tránh hắn được? Tại sao hắn lại làm tất cả vì ta? Ta đáng sao? Ta chỉ là một tiện nhân, một kẻ dơ bẩn...”

— Minh Ngọc.... Không được trốn tránh nữa. Đối diện với sự thật đi.

Sĩ Nghị đại nhân dùng tay thư sinh mà cố giành lấy đôi tay đang ngoan cố ấy. Nhưng rồi khi cả hai đang giằng co thì hoàng đế “tình cờ” bước vào.

— To gan... Người dám bắt kính với ái phi của trẫm?

— Tội thần không dám. Xin hoàng thượng minh xét.

Sĩ Nghị vội vàng buông tay Minh Ngọc ra và quỳ xuống.

Hoàng đế chẳng vội tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhìn thấy ái phi của mình đang khóc dữ dội, cùng với thái độ giằng co của hai người. Hoàng đế tối lạnh băng ánh mắt vội vàng bước nhanh đến bên cạnh Minh

Ngọc. Ngài ôn nhu ngồi xuống bên chiếc giường rộng lớn của ái phi. Để rồi đôi vai rắn chắc đã nhanh chóng kéo lấy Minh Ngọc vào lòng. Ngài nhẹ giọng hỏi.

– Hắn đã làm gì ngươi? Tiểu Ngọc ngoan, đừng khóc nữa. Có phải lúc trẫm không có ở đây hắn đã ức hiếp ngươi không?

Minh Ngọc không đáp mà chỉ khẽ dụi mặt vào ngực người, nước mắt tuôn ra khiến cho long bào bị hoe bẩn một ít.

Trong lòng ngài lúc này thật đang không khỏi cao hứng khi thấy ái phi đã có phản ứng trước lời nói của mình.

Ngài thoáng nhếch miệng và bí mật nháy mắt ra hiệu với Sĩ Nghị đại nhân. Rồi ngài tiếp tục làm tới.

– Vậy để trẫm chém đầu hắn. Ai bảo hắn dám làm Minh Ngọc của trẫm hoảng sợ. Người đâu.....

Minh Ngọc vội ngẩng đầu lên để rồi ngay trong giây phút. Cậu khẽ mở miệng ra và nói.

– Đừng.....

Khỏi phải nói lúc này hoàng đế vui sướng đến mức nào rồi.

– Minh Ngọc, ngươi mới nói gì? Nói lại một lần nữa có được không?

Minh Ngọc không đáp mà chỉ khẽ lắc đầu. Để rồi cậu dùng thảo thủ viết vào lòng bàn tay mình: "Đừng chém y."

– Hảo. Minh Ngọc không muốn ngươi chết thì ngươi sẽ không chết. Còn không mau khấu tạ Hạ phi.

– Dạ. Tạ ơn Hạ phi, tạ ơn hoàng thượng.

– Lui ra đi.

– Dạ.

Sĩ Nghị đại nhân bước lui để rồi chàng nhanh chóng xoay người mà rời khỏi hậu cung.

"Vậy là bao nhiêu công trạng hoàng đế một mình lãnh trọn hết. Đã phải đánh cuộc với cái đầu của mình, mà lại còn mang tiếng là kẻ xấu nữa.... Minh Ngọc ơi Minh Ngọc, đệ có hiểu cho ta không, đúng là làm quan khổ thật a...."

Ta thán một hồi thì Sĩ Nghị đại nhân cũng bước đến cổng thành. Quân lính cung kính cúi chào ngài để rồi ngài nhanh chóng bước lên cỗ kiệu mà hồi phủ.

.....

.....

– Minh Ngọc ngoan, có phải hôm nay mệt lắm không?

Cậu không đáp lời mà chỉ lặng lẽ quan sát hoàng đế. Dường như ngài đã gầy hơn trước, hai gò má thoáng nhô cao ra, đôi mắt có vẻ trũng sâu vào, nhìn mặt ngài có vẻ mệt mỏi tựa hồ như ngủ không đủ giấc. Tuy đây đã là xấu nhất bộ dáng rồi nhưng trông ngài vẫn rất tiêu sái anh tuấn, thật khác với bộ dáng của cậu lúc bấy giờ....

Minh Ngọc có chút thẹn khi nghĩ đến điều đó.

– Tiểu Ngọc ở một mình buồn như vậy, có hứng thú muốn nghe kể chuyện không?

Ánh mắt Minh Ngọc thoáng tò mò nhìn những chồng sách mà hoàng đế đã cho người đem vào đây.

Nhưng Minh Ngọc nào đâu biết rằng để có được những cuốn sách này cả ngày hôm nay hết thấy năm mươi thái giám đã phải hao tổn khí lực mà lục tung tầng kinh các để tìm cho ra những quyển sách cổ thật hay mà đưa đến cho vua, hồng giúp vua lấy được lòng mỹ nhân.

Đôi tay cậu bỗng như vô ý muốn cầm một cuốn lên xem thử, nhưng nhà vua nhanh chóng biết được ý định đó. Ngài thu hồi cuốn sách đang để ở gần cậu.

Rồi gương mặt anh tuấn tựa tiểu phi tiểu ấy nhìn thẳng vào đôi mắt của ái phi mà ôn nhu nói.

– Để ta đọc cho người, chẳng phải để người khác đọc sẽ hay hơn là tự đọc một mình sao?

Minh Ngọc không đáp trả, cậu chỉ im lặng chờ đợi câu chuyện của ngài.

“Hôm nay Minh Ngọc phản ứng như vậy cũng đã là quá nhiều rồi. Ta nên thư thái, gấp quá sẽ làm hỏng đại sự...”

.....

.....

Có lẽ Ngọc nhi sẽ chẳng thể nào ngờ rằng trước đó chính Sĩ Nghị đại nhân đã bán đứng cậu mà bật mí cho vua cách lấy lòng mỹ nhân đầy hiệu quả này.

“Ta thật chỉ muốn giúp Minh Ngọc mau chóng hồi phục lại tinh thần như trước kia...”

Sau một hồi suy tư, Sĩ Nghị đại nhân ôn tồn tâm cùng vua.

– Tâu hoàng thượng, thần được biết rằng Hạ phi rất thích đọc sách.

– Phải. Nhưng Minh Ngọc đã không đụng đến bất kì một cuốn sách nào kể từ khi ta bắt y trở về.

Có người khê thở dài.

– Thần biết. Như vậy tại sao hoàng thượng không thử ở bên cạnh đọc sách cho Hạ phi nghe?

– Đọc sách à?

– Tâu vâng, ngài cứ đọc đến đoạn nào hay thì dừng lại. Vì Hạ phi nóng lòng muốn nghe được đoạn kể, từ đó sẽ sinh ra những biểu cảm khác nhau. Mà cũng có thể nhờ đó mà Hạ phi lại mong muốn được gặp hoàng thượng nhiều hơn để nghe tiếp câu chuyện ấy.

– Người nói có lý. Được rồi, người đâu.....

.....

Và thế là mỗi ngày hoàng đế đều đến đọc sách cho Minh Ngọc. Có những hôm ngài đến trễ do bận chính sự thì ngài đều bắt gặp ánh mắt tựa hồ như mong ngóng của cậu. Nhưng tất nhiên những biểu cảm ấy trôi qua rất nhanh, để rồi khi câu chuyện bị cắt ngang ở đoạn hay nhất cũng là lúc gương mặt tiểu ngọc thố lộ rõ ý phản đối. Tuy nhiên quân tử phải lấy chữ nhẫn làm trọng, vì thế nên hoàng thượng lúc nào cũng giữ vững lập trường và bắt buộc tiểu thố phải chờ đến ngày hôm sau mới biết được phần kể.

Có những khi câu chuyện ám áp khô hời hợt khiến cho Minh Ngọc nhin không được phải bật ra tiếng cười. Tuy nhiên khi đó Minh Ngọc đã quay mặt đi nơi khác và biểu cảm cũng nhanh chóng qua đi.

– Người tiếc với trăm dù chỉ một nụ cười sao tiểu Ngọc?

Nhà vua thở dài dùng tay xoa mặt cậu lại đối diện với ngài. Vẫn là ánh mắt đó. Đôi mắt như một kẻ vô hồn chẳng chút lưu tâm đến những lời nói vô vị của kẻ khác. Nhiều lúc nhà vua tức giận chỉ muốn hung hăng tiến vào cơ thể cậu cho thỏa nỗi mong chờ. Nhưng khi bắt gặp những giọt nước mắt ấy lại khiến ngài không đành lòng. Dường như ngài đã bị con tiểu thố này nắm giữ điểm yếu, mà tiếc là chính tiểu thố lại chẳng hiểu được điều đó. Y cứ thản nhiên vô cảm trước ngài, để rồi hội càng làm cho ngài đau lòng hơn...

Thật khó chấp nhận rằng, dù tiểu thố có chọc tức ngài đến mức nào đi nữa thì hoàng đế vẫn không nỡ xuống tay trừng phạt y. Bởi vì càng khiến y đau khổ bao nhiêu thì chính bản thân người phải chịu đau đớn bấy nhiêu.

Tiểu thố thật giống tổ thái độ muốn thi triển tính kiên nhẫn với hoàng thượng, ngài dư biết rằng Ngọc nhi của ngài đang muốn tìm đến cái chết. Nhưng tuyệt nhiên điều đó là không thể.

“Ta nhất định không để cho người được phép rời khỏi ta. Tiểu Ngọc, ta nhất định chiếm tâm người một lần nữa. Người chỉ là của ta, của riêng một mình Thiết Mộc Nhĩ này. Nếu ai đó dám cướp người khỏi tay ta.

Ta thề sẽ lắng trì cả nhà hấn ngay trước mắt ngươi. Ngươi có thể đau khổ, có thể hận ta nhưng nhất định suốt kiếp này ngươi chỉ có thể ở bên cạnh một mình ta mà thôi...”

– Ư.....

Đôi môi hồng khê rên lên khi chiếc lưỡi giao hoạt ấy đang cố lần sâu vào bên trong khoang miệng. Cậu chau mày nhìn hoàng đế. Để rồi khi hai người tách rời nhau ra, ngài bật cười trước cái chau mày của tiểu mỹ nhân, long thủ ngắt nhẹ vào mũi cậu.

– Tiểu Ngọc của trẫm càng giận thì hội càng xinh đẹp.

–

Minh Ngọc chẳng buồn đáp trả, cậu xoay mặt đi nơi khác, hai má đỏ bừng lên.

.....

.....

Gần hai tuần trăng trôi qua, trước thái độ ân cần hối lỗi của hoàng đế, Minh Ngọc đã không còn vô cảm trước những hành động của ngài nữa, cậu đã bắt đầu biết cười nhiều hơn và không còn tiếc rẻ những nụ cười ấy với ngài. Hiển nhiên điều này làm cho ngài vô cùng cao hứng.

Cậu cũng dần dà chấp nhận những cử chỉ thân mật quá trớn giữa hai người...

– Tiểu Ngọc sợ à? Nếu sợ thì ta sẽ không kể nữa.

Tuy Minh Ngọc không trả lời, nhưng ánh mắt cậu lộ rõ vẻ không đành lòng khi chưa biết được kết thúc của câu chuyện. Hôm nay hoàng đế đem chuyện về ma quỷ kể cho cậu nghe nhưng thay vì như bình thường thì ngài lại lựa thời khắc khi trời đã sập tối để bắt đầu câu chuyện ấy.

– Minh Ngọc ngoan, đã khuya lắm rồi, ngủ đi. Mai ta sẽ kể tiếp phần cuối câu chuyện cho ngươi.

–

Cậu không đáp lời mà chỉ lẳng lặng để người dìu nằm xuống chiếc giường rộng lớn. Long thủ đưa lên trán cậu vuốt nhẹ xuống mi mắt, để rồi bàn tay ấy như có ma lực khiến mi mắt cậu khép hẩn lại với nhau.

Nhưng khi ngài dự định quay đi để thổi tắt bớt nến cho cậu dễ ngủ, thì tay cậu đã kịp nắm chặt lấy long bào của ngài. Hoàng đế quay lại nhìn thì Minh Ngọc vờ như ngủ say không hay biết. Lúc này có kẻ đang cười thầm vì tính cách thật giống với đứa trẻ của tiểu thổ tộc. Vì không thể đi được nên hoàng đế đã dùng chướng lực mà thổi tắt hết dãy nến đang cháy sáng nơi góc phòng. Ngài chỉ để một vài ngọn nến nhỏ những nơi không gây ảnh hưởng đến giấc ngủ của thổ con. Xong xuôi tất cả, ngài ôn nhu nằm xuống bên cạnh và kéo tiểu thổ ủng vào trong lòng ngực.

– Ngươi nghĩ sợ sao?

–

Mi mắt Minh Ngọc khê động khi nghe hoàng đế hỏi câu ấy. Nhưng rồi cậu vẫn chẳng hề mở mắt ra nhìn cũng như không buồn đáp lại lời vấn của người. Hoàng đế khê thở dài để rồi ngài dịu giọng nói.

– Có ta ở đây Minh Ngọc không cần sợ gì cả. Ta sẽ bảo vệ ngươi. Dù là ai đi nữa có muốn đến đây bắt ngươi đi cũng không được.

Mi mắt kẻ ấy một lần nữa lại động đậy, cảm giác như rằng Minh Ngọc đang cảm động trước lời nói của mình. Hoàng đế đã tranh thủ thời cơ hôn lên mi mắt của mỹ nhân, để rồi nụ hôn không chịu dừng lại ở một chỗ mà lại tham lam tìm kiếm đích đến mong muốn của nó.

– Ư.....

Thấy Minh Ngọc đã bắt đầu tỏ ý phản đối rồi nên ngài đành dè nén những ham muốn của mình xuống mà trở về lại bộ dáng nhu hòa, đang hoàng ôm ấp mỹ nhân tiến thẳng vào giấc ngủ.

.....

Nhưng hoàng thượng chẳng thể ngờ rằng, đêm đó tiểu thổ đã trần trọc không ngủ được.

“Phải chăng là ta lại một lần nữa sa chân vào địa ngục? Tại sao ta cứ mãi ngu ngốc mà yêu thích người? Tại sao chỉ vì một câu nói của người đã khiến cho ta vui đến vậy? Tại sao ta mãi không thoát khỏi người được?

Tại sao có những lúc ta vô lễ với người, thậm chí không hành lễ trước mặt người nữa, vậy mà người vẫn cười với ta?

Tại sao người không hạ lệnh chém đầu ta mà còn tỏ ra bảo vệ, che chở cho ta?

Dù ta không tán đồng với những hành động tàn ác của người, nhưng sao trong tâm ta lại cảm thấy ấm áp, tựa hồ như đang được kẻ khác bảo vệ?

Tại sao đã nói ta là thứ dơ bẩn mà lại để ta tồn tại trên đời này?

Tại sao?

Tại sao chứ?

.....

Sĩ Nghị huynh nói.... Người yêu ta..... Có đúng là vậy không?

Ta thì có gì tốt để người yêu thích chứ?

Một thư sinh nghèo biết chút y thuật, không có ý muốn tranh đoạt danh vọng, không ham mê tửu sắc, ta chỉ muốn được an an ổn ổn sống trọn cuộc đời ở nơi làng quê. Ngày ba bữa có cơm rau cùng một ít thịt cá. Như vậy với ta đã là quá đủ rồi. Vậy tại sao ông trời lại muốn trêu chọc ta? Ta đã làm gì sai?”

.....

.....

Phiên ngoại Vĩnh yêu thương người

Tiểu Ngọc đâu biết rằng ta yêu thương y đến mức nào... Ngay khi bắt gặp y với trang phục bất chu bất chỉnh trên nền đất, lòng ta đã hội đủ những đau xót. Ta nhìn ánh mắt sợ hãi của y mà tâm ta dấy lên cơn thịnh nộ. Ta nhanh chóng khép tội Trát Nhan Thạc Đức. Vốn dĩ ngày thường ta hội chẳng quan tâm đến những việc hẩn hảm. Bản thân hẩn là một vương gia, tuy rằng có hơi đào hoa bản tính nhưng vẫn là một kẻ biết lo nghĩ cho quốc gia đại sự. Nhưng nay hẩn dám làm tổn thương Minh Ngọc thì tội không thể tha được.

Ta cố kiềm nén cơn giận của mình để hỏi thẳng tiểu Ngọc, vậy mà y lại dùng ánh mắt không đành lòng nhìn Trát Nhan Thạc Đức. Chẳng lẽ y thật có tình ý với hẩn sao? Vậy việc y ở lại vương phủ của hẩn cũng là do y đã cam tâm nguyện ý trở thành tỳ thiếp của hẩn à?

Ta bắt lấy y, dùng lời nói vũ nhục y, ta thấy được ánh mắt y đau đớn, ta trong tâm cũng chẳng hề thỏa mãn.

Vì sao lại chẳng cho ta lấy một lời giải thích? Người chẳng biết rằng nếu là người nói thì ta sẽ tin sao? Phải chăng điều ta nghĩ đến là chính xác, người thật sự đã là người của hẩn?

Ta nhanh chóng phi ngựa về đến hoàng cung. Ta bất chấp sự mọi thứ ta đã kì công xây dựng, ta ngang nhiên chiếm đoạt y. Để rồi khi thấy y xuất ra tử nữ huyết. Cơ thể y kẹp chặt lấy ta như thể ta là kẻ đầu tiên xâm phạm, lúc đó ta biết rằng ta mới chính là kẻ đã phá hủy đi sự trong sạch của người.

Ta phi thường cao hứng mà tái lâm hạnh y nhiều lần.

.....

Nhưng từ lần ta lâm hạnh đến giờ Minh Ngọc chẳng nói thêm một lời nào nữa cả. Nhớ lại lúc ta tẩy rửa cho y, y đã cố vùng vẫy, thủ liên tục đánh vào người ta. Y tay chân thư sinh yếu đuối nên nhanh chóng đã bị ta thu phục. Nhưng đôi mắt y nhìn ta ẩn chứa sự thống hận, đau đớn lẫn bi phẫn... Vừa khi ta định bế y quay trở về tẩm cung thì y đã dùng hết sức mà phóng khỏi người ta. Ta sinh khí nắm thẳng cổ tay y mà

vận ngược lại. Có vẻ như cơ thể y còn đau nên khi vừa chạm đất y đã ngã ngay xuống, nhưng cánh tay của y thì ta vẫn còn đang giữ chặt, vậy nên, ta đã làm bị thương cánh tay của tiểu Ngọc...

Ta đau lòng định vuốt ve y an ủi thì y lại dùng ánh mắt hận thù mà nhìn ta. Thứ ánh mắt này ta đã từng nhìn thấy nơi trận mạc, nhưng là ở cách ta quá vài thước, mà kết thúc của những ánh mắt đó đều chỉ có tử.

Chưa từng có một quý phi nào dám vô lễ với ta đến như thế mà còn sống.

.....

.....

Nhớ lần đầu tiên gặp mặt, ta như bị ánh mắt trong như nước hồ thu của y lôi cuốn. Ta hội không hiểu vì sao nam nhân trên đời này ta đã thấy nhiều, cũng chỉ là dạng thô thủ thô chân. Vậy mà từ sau lần gặp y, ta đã ngày đêm mong nhớ, ta chờ đợi đến cơ hội được tái kiến y.

Ta biết ta làm như vậy có phần là bức ép y, cưỡng đoạt y nhưng biết làm sao khi ta lại mong muốn được ở cạnh y đến vậy. Ta ban ra một đạo thánh chỉ buộc y phải vào cung diện thánh.

Vốn tính cách của y rất thiện lương, lại còn ngây thơ, dễ tin người. Ta đã lợi dụng vào điều đó mà nhanh chóng thu phục được tâm của y.

Lúc đầu ta chỉ nghĩ là vui chơi đơn thuần sau những giây phút căng thẳng triều chính. Nhưng càng lúc ta càng không muốn mất y, ta đã không còn coi y như một con vật cưng nữa mà trở thành là một quý phi, một sủng phi của ta.

Ta muốn y. Phi thường muốn.

Nhưng y quá ngốc để hiểu được ý nghĩa của những cái đụng chạm ấy là gì. Y thuần khiết như nước, điều đó càng làm ta thích thú hơn.

Ngay cái lần y câu dẫn ta để ta cho phép y được tự do vào ngự hoa viên, ta đã cười thầm. Đáng ra ta sẽ còn đòi hỏi nhiều hơn. Nhưng vì thấy ánh mắt ngây thơ đó nên ta có chút không nhẫn tâm mà ăn sạch sẽ trước khi dạy cho y biết tâm y cần đặt ở nơi nào.

Đối với ta thân thể y dù có quan trọng vẫn không thể nào quan trọng bằng tấm lòng của y. Ta muốn y chỉ nghĩ về một mình ta, chỉ biết có ta là quan trọng.

Đề rồi khi ta phát hiện ra thân thể y bê bết máu nằm nơi ngọn giả sơn. Ta đã quên mất mình đang thân cừu ngũ chí tôn. Ta bế xốc lấy y mà tâm tình như sợ hãi rằng ta sẽ mất đi y vĩnh viễn. Chỉ khi Hạ Trung Ân vào khám chữa, ta mới thấy an lòng được đôi chút. Ta có thứ cảm giác đau xót khi nhìn thấy y nhắm mắt vì vết thương. Ta thề rằng sẽ phanh thây những kẻ nào dám làm tổn thương đến Minh Ngọc của ta. Và đến lúc này ta biết rằng ta đã bắt đầu có một nhược điểm.

Ta đánh mất đi bản chất lạnh lùng của mình khi ở cạnh y.

Hồi tưởng lại, từ khi còn là một hoàng tử đến lúc đăng cơ ta cũng chẳng thể nào tin tưởng lấy một phi tần nào cả, vì kẻ thù của ta thì đâu đâu cũng có, đám tặc tử ngoại bang lại càng nhiều không kể xiết. Chúng đã từng phái người đến bên cạnh ta, ngày đêm thổi chằm biên phong để giúp chúng đạt được mục đích. Tất nhiên do ta phát hiện kịp thời nên đã ra tay xử lý bọn chúng trước khi bọn chúng kịp thực hiện âm mưu của mình.

Đó là chưa kể việc đấu đá hàng ngày của những kẻ được mệnh danh là sủng phi của ta. Tuy chẳng phải gây gắt đến mức bị xử phạt nhưng hàng ngày bọn chúng đều mang đến cho ta xem những màn hí kịch với đầy đủ các vai diễn từ bi đến hài. Lòng ta thủy chung vẫn là trào phúng khi đứng nhìn cảnh tượng tranh giành quyền lực một cách vô ích ấy.

.....

Nhưng đối với y, ta lại hoàn toàn tin tưởng. Y ngây thơ, trong sáng cười với ta. Y đỏ mặt lên mỗi khi ta chạm vào cơ thể. Đề rồi ánh mắt ấy bỗng chốc lại nhìn ta u uất. Ta biết rằng y đã biết yêu.

Miếng thịt ngon dâng tới miệng lại nuốt đi mất, dù biết rằng phải giải quyết xong việc quân thì mới có được những phút giây thanh thoi mà tận hưởng bữa tiệc này. Nhưng trong lòng ta vẫn muốn mang y theo bên mình.

Rồi ta tự bảo rằng, như vậy sẽ rất nguy hiểm, đám tặc tử ấy một khi đã biết ta yêu sủng y chẳng phải là sẽ ra tay hãm hại y sao. Vì sự an toàn cho y, ta nhất định phải để dành bàn tiệc chờ ngày ta thắng trận trở về.

.....

.....

Ta vốn nghĩ rằng rồi đây bằng sự ôn nhu dịu dàng của mình, Minh Ngọc sẽ lại thuộc về ta một lần nữa. Nhưng càng ngày tâm tư của y càng trầm lắng, điều đó thật khiến ta vô cùng phiền não. Phải chăng y mong muốn cả đời này sẽ mãi hận ta?

Y vẫn ánh mắt u uất nhìn ra phía cửa sổ.

Ta để y hảo tịnh dưỡng tại một ngự viện yên tĩnh. Ta cố ý cho xây dựng những hòn giả sơn để y có được cảm giác thật giống như đang ở chốn quê nhà. Nhưng hiển nhiên nơi đây chỉ dành riêng cho ta với y, tựa hồ như những đôi phu phụ muốn xa rời chốn phồn hoa đô hội, nên trở về sinh sống nơi làng quê hẻo lánh. Chỉ là.... Y vẫn không đoái hoài đến ta.

Những ngày đầu y quăng trả lại những bạch trường sam, y nhất quyết không chịu động vào các đồ vật có màu trắng. Ý như y đang tỏ ra mình đã bị dơ bẩn thì không còn đáng để mặc thứ màu này nữa.

Ta bực tức giằng thật mạnh y xuống giường để rồi ta nhanh chóng chiếm lấy mọi tiện nghi trên thân thể y. Nhưng y cố gắng không kêu lên một thanh âm nào hết. Y đã cắn vào môi đến chảy cả máu. Dù rằng ta đã thấp giọng ủy khuất y nhưng y hoàn toàn không đáp lại. Y dùng ánh mắt và những giọt lệ của mình để bày tỏ rằng y không còn sợ ta nữa.

Nhưng sao trong nỗi hận thù của y, ta vẫn không thấy một tia ác ý nào với ta cả. Ta biết hiện giờ chỉ cần y muốn, ta sẵn sàng cho y hạ một đao, chỉ cần là y hết hận ta, phải cười lại với ta như lúc đầu. Chỉ là..... Y quá lương thiện.

Ngày ngày ta đau xót nhìn y buồn bã không ăn. Để rồi ta biết được ý định nghĩ muốn tự sát của y. Ta đã nổi cơn thịnh nộ mà phán:

Ngày thứ nhất ngươi không ăn thì tất cả các cung nữ hầu hạ ngươi sẽ không được ăn.

Ngày thứ hai ngươi không ăn thì tất cả kẻ hầu người hạ trong hoàng cung này đều không được ăn.

Ngày thứ ba ngươi không ăn thì từng người một, những kẻ đã từng hầu hạ ngươi sẽ phải chết ngay trước mặt ngươi.

Ngày thứ tư thì từng người thân một của ngươi sẽ phải ra ngọc môn, và ngươi cũng sẽ được ra đó để thưởng thức màn hành hình.

Minh Ngọc không nói nhưng có vẻ như y đang muốn thách thức sự kiên nhẫn của ta. Ngày thứ nhất y chỉ ăn một muỗng cháo cho có lệ, để rồi ta y theo lệnh phán mà bắt các cung nữ hầu hạ y đều phải nhịn đói.

Đến ngày thứ hai thì Minh Ngọc đã thoáng sợ hãi, y nhanh chóng ăn hết những muỗng cháo mà ta đút cho. Ta kiên nhẫn uy từng chút từng chút một. Tuy thấy y ngoan ngoãn vậy nhưng trong lòng ta vẫn có một cổ u ám. Y vì những kẻ xa lạ mà quan tâm đến họ. Còn ta? Chẳng lẽ trong lòng y ta không tồn tại sao? Ta đã làm rất nhiều việc như vậy vì y mà.

Cho đến khi Sĩ Nghị bày ra diệu kế với ta. Hắn tình nguyện đứng ra làm thuyết khách giúp ta thu phục lại tâm của tiểu Ngọc. Hiểu rõ thái độ của Minh Ngọc, ta tuy không hi vọng nhưng cũng không phản đối.

Đến khi ta chờ đợi không thành, nên đã nóng lòng vào xem kết quả. Lúc này ta thấy Minh Ngọc hai mắt đỏ lên tựa như tiểu hổ thật giống nhau, tay thì đang giằng co với Lâm Sĩ Nghị. Ta vội vàng bước đến ủng lấy y vào lòng ngực mà che chở cho y.

Tuy lời ta nói là sẽ chém đầu Lâm Sĩ Nghị nhưng thật ta đã khéo léo ra hiệu cho hắn. Tâm phúc đại thần có công cứu chủ thế thì làm sao ta hội chém đầu được. Nhưng hiển nhiên trước mặt Minh Ngọc ta phải tỏ ra một chút quyền uy, ta phải để y biết rằng ta sẽ bảo vệ lấy y và không để y bị một chút thương tổn dù là nhỏ nhất.

Chờ lúc Sĩ Nghị lui ra ta đã nhanh chóng chuyển sang công tâm kế chương thứ hai, tạo cho Minh Ngọc cảm giác cần có ta bên mình. Ta ngày ngày đến đọc truyện cho y. Và kết quả ta thu được càng ngày càng khả quan hơn. Qua từng ánh mắt của y, ta càng có lòng tin rằng rồi ta sẽ sớm xoa dịu được tiểu thổ, và tiểu thổ sẽ lại cười với ta như trước đây... Nhưng quan trọng nhất ta vẫn muốn có được tâm của y.

Lúc ở cạnh y ta mới phát hiện ra rằng, ở ta không biết từ bao giờ đã hình thành nên sở thích ửng lầy một vật nhỏ để nhập mộng. Nhưng hiển nhiên ta chỉ có thể an lòng nhắm mắt khi thấy tiểu thổ đã an an ổn ổn đi vào giấc mơ. Trong lúc ngủ, gương mặt y trở lại nét ôn nhu dễ chịu. Y không còn gầy gầy nhìn ta, cũng không lạnh lùng, hay vô cảm. Y trở nên yếu đuối hơn để ta có thể ôm ấp và bảo vệ. Có những khi ta si ngốc nhìn y thật lâu đến nỗi ta không nhận ra rằng trời đã sáng, còn ta thì phải vào triều....

Thật lòng ta rất yêu y, ta chấp nhận phứt bỏ cả hậu cung chỉ để được ở cạnh y... Vậy đến chừng nào Minh Ngọc người mới chịu hiểu rằng y tuyệt không cần sợ ta, không cần coi ta như bậc đế vương. Ta chỉ mong y chấp nhận ta thôi đã đủ.

Hết phiên ngoại

21. Chương 21: Phiên Ngoại Huyền Thoại Một Thời

Câu chuyện này xảy ra từ trước khi hoàng đế gặp gỡ Minh Ngọc, đó là vào khoa thi trạng nguyên, năm Nguyên Thành Tông thứ nhất.

– Sĩ Nghị công tử đỗ trạng nguyên rồi.

Gã báo tin vừa chạy đến trà lâu đã reo lên tin mừng, lúc này bu xung quanh gã có mấy chục sĩ tử đang mong ngóng tin tức về kì thi ấy. Họ vội vàng hỏi han:

– Vậy còn ai đậu thám hoa, bảng nhãn?

– Tôn Nhân đậu bảng nhãn, còn Mạc Hải Đường đậu thám hoa.

Lúc này bỗng đâu có tiếng chúc mừng vang lên.

– Chúc mừng Sĩ Nghị huynh, huynh đúng thật là tuổi trẻ tài cao mà.

– Phải nói là song hỉ lâm môn mới đúng chứ, Sĩ Nghị huynh vừa đỗ đầu trong hai kỳ thi trước, trở thành huyền thoại một thời, nay lại đỗ trạng nguyên. Đúng thật khiến người ta ngưỡng mộ.

– Các vị quá khen. Các vị quá khen.

Sĩ Nghị cười thật tươi, ôm quyền cảm tạ hầu hết các vị bằng hữu của mình. Tuy miệng nói chỉ do may mắn nhưng hiển nhiên trong lòng chàng vẫn đang mừng vui khôn xiết vì thánh ân ban xuống.

– Lâm Sĩ Nghị tiếp chỉ.

– Dạ, thần Lâm Sĩ Nghị tiếp chỉ.

.....

– Trẫm nghe Trần Khanh gia hết lời ngợi khen tuyệt tác của Khanh.

Hoàng đế gương mặt anh tuấn ngồi ngay ngắn trên bệ rồng mở miệng tiêu sái phán.

– Nhờ hồng phúc của hoàng thượng sáng soi, môn sinh tài thô học thiển chẳng dám nhận lời ngợi khen ấy.

– Vậy tức là Trần Khanh gia đã chấm oan cho Khanh sao?

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu nhàn Trần hình bộ vấn.

- Dạ bẩm, thần không dám không làm tròn nhiệm vụ. Lâm trạng nguyên thật khiêm nhường khiêm nhường.
- Khách sáo, khách sáo. Trần đại nhân quá lời rồi.

Sĩ Nghị đại nhân tửu lượng không cao, nhưng ngự tủy hoàng thượng ban không uống không được. Càng lúc hai má Sĩ Nghị trạng nguyên đỏ hồng lên như nữ nhi thường tình. Thật khiến người khác dễ mất tới.

.....

- Trần Tam Nguyên, việc Hoàng Hà vỡ đê khanh đã điều tra đến đâu rồi?
- Khởi bẩm hoàng thượng, theo tình báo riêng cho thấy việc này ngoại trừ do lũ lụt gây ra còn có sự tiếp tay của các quan lại địa phương. Hiện thời lê dân tị nạn đang lũ lượt kéo về các châu, huyện gần đó, giá lương thực bị đẩy lên nhanh chóng. Thần không dám mạo muội vô đoán nhưng qua những gì mắt thấy tai nghe thần không thể không tấu trình....

Tam Nguyên đại nhân nhanh chóng tóm tắt lại nội dung của bản tấu trình.

- Hành vi của các quan địa phương đều rất đáng ngờ.
- Ngưng một chút, rồi long khẩu lại mở, lần này chính ra là ban lệnh xuống.
- Ta muốn khanh thay ta giải tỏa ẩn khuất này, ta cần biết được nguyên do vì sao gạo cứu trợ đã đến nơi mà người dân vẫn phải chịu đói.
- Dạ. Thần lãnh chỉ..... Nhưng thần e một mình đi lại khó khăn, cộng thêm việc điều tra nhiều châu phủ như vậy. Thần xin có thêm một người giúp sức...
- Trẫm chuẩn tấu. Nói đi, khanh cần ai giúp sức?
- Bẩm, thần muốn Sĩ Nghị đại nhân sẽ là người cùng hỗ trợ trong nhiệm vụ lần này, vì Sĩ Nghị tuổi trẻ tài cao, từ khi về phụng chức làm quan, y đã không e sợ cường quyền mà hết lòng đứng ra bênh vực lương dân. Dưới chân thiên tử y quả thật là một người thanh liêm chính trực hiếm gặp, hiếm gặp.

Tam Nguyên đại nhân mở lời ngợi khen Sĩ Nghị đại nhân, nhưng ẩn khuất sâu bên trong lời nói ấy là nụ cười của một tên đại ác ma đang mưu toan điều gì đó...

- Được. Trẫm chuẩn ý cho hai khanh cùng đi.
- Đội ơn hoàng thượng.
- Nếu không còn gì nữa thì cho khanh lui.

Tam Nguyên đại nhân ba quỳ chín lạy hành lễ xong liền nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng. Ngài còn phải về để chuẩn bị hành lý cho chuyến công du mới này.

“Hahaha vậy là ta đã có dịp được gần gũi mỹ nhân rồi. Đúng thật là... Mỹ nhân lúc nào cũng lạnh lùng khách khí khi tiếp chuyện với ta. Y xem ta như đại hùng nhân bên cạnh hoàng đế nên trong từng lời ăn tiếng nói y đều dè chừng kĩ lưỡng.... Nhưng lần này ta nhất định phải tìm cách tiếp cận y mới được...”

.....

Quá trình điều tra mọi sự đã gần hoàn tất hết, nhưng kết quả Tam Nguyên đại nhân mong muốn thu về nhất thì chẳng được là bao nhiêu.

- Xin Tam Nguyên huynh tha lỗi, ta từ nhỏ đã không mấy hứng thú với việc trồng hoa.
- Ta biết đệ từ nhỏ xuất thân từ dòng dõi thư hương, thập phần coi trọng lễ giáo. Nhưng đạo làm quan nếu không biết đến những nơi ấy thì tuyệt không thể đạt được mục đích của mình.
- Tha lỗi cho ta không hiểu ý.

Sĩ Nghị khẽ nghiêng mặt nghiêm nghị vấn.

“Đúng thật là băng tâm đích mỹ nhân a.”

Tam Nguyên đại nhân bất chợt mỉm cười sau câu cảm thán của mình. Để rồi ngài từ tốn giải thích.

– Huyện Chương Đồng tất cả từ trên xuống dưới đều sa sút từ sau vụ Hoàng Hà lũ lụt. Vậy tại sao Túy Hoa lâu vẫn hoạt động bình thường mà còn có phần khấm khá hơn xưa?

– Ý huynh là ngoại trừ tên quan huyện bắt tài ăn bớt của dân còn có những kẻ đầu cơ vụ lợi, té nước theo mưa?

– Phải, không thể có chuyện bỗng dưng giá gạo, muối, dầu đồng loạt bị đẩy lên một cách kì lạ thế này, trừ khi có kẻ đứng đằng sau giật dây.

– Nhưng huynh chắc rằng vào trong ấy sẽ tìm kiếm được thông tin à?

Sĩ Nghị thoáng ăm úp hỏi. Hành vi này khiến cho Trần đại nhân không khỏi bật cười. Y nhìn thẳng mặt chàng mà vấn.

– Đệ có phải là nam nhân không thế? Thân là bầy thước nam tử lại sợ vào thanh lâu à? Nhỡ không điều tra được gì thì cứ coi như là đi giải trí.

– Người..... Ta..... Thật.....

Sĩ Nghị ăm úp chẳng thể nói nên lời. Hai tai chàng như muốn xì khói ra khi nhắc đến cái nơi đáng xấu hổ ấy. Vốn dĩ tộc họ của Sĩ Nghị đại nhân từ nhỏ đã tôn thờ lễ luật tu thân, dưỡng tâm, hành thiện. Tất nhiên để lựa chọn giữa việc tuân giữ lễ luật gia tộc và hoàn thành nhiệm vụ thì chắc chắn chàng sẽ chọn việc hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng điều đó đồng nghĩa là phải bước chân vào chốn không mấy thanh sạch này.

“Ta không coi khinh các nàng kĩ nữ vì số phận đẩy đưa mà lưu lạc phong trần. Nhưng ta khinh ghét những kẻ đáng ra được gọi là nam tử mà một khi bước chân vào chốn phù hoa lại chẳng khác nào cầm thú.”

Rồi bỗng ngài quay sang nhìn Trần Tam Nguyên đại nhân.

“Ta còn ghét hơn nữa những tên quan lại ham thích vào hưởng lạc ở những nơi thế này.”

“Mỹ nhân đang liếc ta... Hahaha vậy là mỹ nhân chưa từng một lần đặt chân vào thanh lâu. Quả nhiên y là một tờ giấy trắng.”

Tam Nguyên đại nhân không khỏi phì cười khi nhìn ngắm vẻ mặt thập phần khó chịu của chàng. Để rồi y nhanh chóng nắm tay chàng và lôi vào bên trong.

.....

Quả thật nếu muốn điều tra dân tình thì kiếm nơi này quả thật không sai một chút nào cả.

Các nàng kĩ nữ thấy hai chàng trai, một tiêu sái anh tuấn, một thanh cao nho nhã bước vào đã biết đó chẳng phải là khách tầm thường. Họ vội bu lấy hai chàng. Các chiêu thức dùng để dụ dỗ khách cứ liên tiếp được bày ra. Từ rót rượu đến hầu chuyện, rồi đến đấm bóp vuốt ve. Cái khoản sau này thì chỉ có Tam Nguyên đại nhân là được hưởng dụng, còn chàng thì cứ mãi hỏi chuyện với nàng kĩ nữ nên chẳng màn quan tâm đến việc họ đang cố chiêu dụ chàng. Hiển nhiên mỗi khi có bàn tay ai đó chạm đến vai hoặc cổ là chàng ngay lập tức ngăn lại.

“Quả đúng thật đáng yêu mà.”

Con sâu ngàn năm động dục Trần Tam Nguyên đã bị những cử chỉ lúng túng đáng yêu ấy của chàng làm thức dậy. Y khẽ nuốt nước bọt khi thấy đôi môi hồng ấy cứ liên tục mím lại khi thấy các nàng có hành vi số sàng với y. Hiển nhiên y biết chẳng phải do chàng ghen dẫu, mà là vì chàng không quen mắt khi nhìn những hành vi phóng đảng này.

“Tuy trước đây ta là kẻ đào hoa đa tình nhưng nay ta hứa là chỉ yêu mỗi mình người thôi mỹ nhân à.”

Tay nâng chén rượu được làm bằng loại men bạch ngọc, hiển nhiên tửu lượng của y cũng không tệ nên dư biết rằng thứ rượu này thật sự rất mạnh, vì thế nên các khách quý vào đây đa phần khi bước ra ngoài đều phải hôn xiêu phách lạc.

Qua câu chuyện kể của nàng kĩ nữ, y thoáng đã nhận thấy được toàn diện sự tình. Quả nhiên đây đúng là nơi tiêu tiền của những kẻ đầu cơ, ăn trên xương máu của những lễ dân gặp nạn.

“Lần này đúng là thu được một mẻ cá lớn.”

Y vừa định đứng dậy và kéo chàng rời khỏi chỗ này, vì tất cả thông tin y cần đều đã có đủ. Nhưng khi nhìn sang kẻ đã ngã gục trên bàn, y không khỏi phì cười trước vẻ mặt say rượu ngây ngốc ấy.

– Tỉnh. Đệ đệ, người hội muốn ở lại đây à?

– Công tử, không chịu đâu. Người bảo là sẽ ở đây với Ngân Hoa mà....

Chất giọng nũng nịu của cô kỹ nữ vang lên bên tai. Trần đại nhân mỉm cười với nàng rồi bồng y cúi người xuống bế hẳn Sĩ Nghị đại nhân lên.

“Nhẹ tựa thân thể nữ nhi. Quả thật rất đáng yêu mà.”

– Công tử, chàng cứ để đệ đệ ngài ở đây đi, có tỷ muội chúng ta chăm sóc mà....

– Hảo hảo. Các nàng đều ngoan hết, tất cả đều có thưởng. Đây.

Tam Nguyên phẩy nhẹ cánh tay, lập tức từ tay áo y rơi ra mấy thỏi bạc lớn. Hiển nhiên hành động của y nhanh chóng nhận được sự thán phục của các nàng ấy. Nhưng y nào quan tâm đến tiếng vỗ tay ủng hộ của các nàng, hiện giờ kẻ đang khiến y quan tâm nhất chính là con sâu rượu đang nằm trong vòng tay y.

“Giờ mà quay về khách điểm cũng khá bất tiện. Nhất là sáng mai phải tìm cách giải thích với y vì sao ta và y lại ngủ chung một phòng nữa. Chi bằng mượn cơ say rượu sẵn nghỉ lại đây qua đêm luôn.”

– Ngoan, các nàng ai cũng ngoan hết. Giờ thì phòng nghỉ ở nơi nào?

– Công tử muốn ở lại đây qua đêm?

– Phải.

Cô nương có vẻ lớn tuổi nhất trong đám nhanh chóng vui vẻ nói vọng ra ngoài.

– A Tài, mau dẫn hai công tử đây lên phòng nghỉ ngơi.

Không hiểu từ đâu mà lại có thể xuất hiện một cách nhanh chóng đến thế. Tên người làm nhanh chóng chạy vào phòng, y khúm núm cúi chào hai vị công tử một cách đầy nịnh bợ.

– Dạ, dạ mời công tử.

– Mà khoan đã công tử ơi...

– Sao?

– Công tử muốn tối nay ai sẽ hầu hạ chàng?

– Chọn thiếp đi.

– Không, thiếp nè.

– Hahahaha tối nay không cần các nàng phải hầu hạ. Cứ nghỉ ngơi thoải mái, sáng ra ta sẽ có thưởng. Nhưng nhớ, nếu sáng có ai hỏi gì thì phải trả lời thế này....

Tam Nguyên đại nhân cúi người xuống nói vào tai của bốn cô nương ấy. Để rồi bọn họ cùng phá lên cười lớn.

Sau khi đã dặn dò đầu đó cẩn thận rồi, y ung dung bế người trong mộng vào phòng, tận hưởng lần đầu tiên của băng tâm đích mỹ nhân.

– Ừ.....

– Ngoan. Đã không biết uống lại còn uống nhiều thế, giờ say rồi thấy chưa?

– Ừ..... Nóng.....

– Ừ, ta biết, sẽ nhanh chóng hết nóng thôi.

Y luồn tay vào sâu trong áo của mỹ nhân mà bắt đầu ve vuốt.

– Buông ra.....

Bổng Sĩ Nghị đại nhân choàng tỉnh dậy, điều này khiến y thoáng giật mình. Nhưng y nhanh chóng mỉm cười trấn tĩnh lại, khi thấy đôi mắt đỏ hoe mơ màng ấy như đang nhìn thẳng y. Để rồi....

Sĩ Nghị đại nhân của chúng ta tự động mở rộng thất lưng của mình, rồi chàng cởi bỏ lớp áo bên ngoài.

– Hahaha đệ nóng đến thế rồi cơ à?

– Nóng.....

– Ủ..... Vậy để ta giúp đệ cởi bớt ra cho đỡ nóng nha.

– Ủ.....

Vì vậy nên nói rằng tủy vào thì tâm trí bất minh bất bạch. Sĩ Nghị đại nhân nhanh chóng cho phép kẻ đối diện mình cởi bỏ toàn bộ y phục đang mặc trên người chàng. Để rồi sau đó chàng nhanh chóng bị kẻ ấy tùy tiện sờ soạng.

– Không được..... Ủ.....

– Sao? Không thích à?

– Ủ.....

Chàng nhanh chóng bị hấn ăn mất đôi môi hồng, để rồi phạm vi bị ăn lan dần xuống ngực, rồi xuống eo.....

Và cuối cùng rồi thì tiểu mỹ nhân cũng bị tên đại lang ma làm thịt không chừa lại một miếng.

Tối nay đại sắc lang ngủ rất ngon bởi vì bên y đang được ôm ấp người đẹp trong mộng, chỉ là, sáng mai chẳng biết liệu y có còn sống để mở miệng giải thích với mỹ nhân không nữa.

Hết phiên ngoại

22. Chương 22

Có yaoi, xin các bạn trong sáng đừng nên đọc.

– Minh Ngọc của trẫm, người lại mãi để tâm ý ở đâu rồi. Cố sao lại chau mày như vậy?

Âm vực trong từng câu từng chữ đều tỏ ý quan tâm lo lắng. Một hoàng đế ôn nhu vỗ về quý phi này thật khó gặp ở con người bá khí như Thiết Mộc Nhĩ. Phải chăng là mặt trời đang mọc ở đằng tây. Hay do nhân gian hữu tình, hoàng đế đã tìm được ái nhân như ý?

– Hoàng.....

Đôi môi Minh Ngọc khẽ mấp máy cất lên tiếng nói nhưng rồi lại im lặng trở lại.

Hoàng đế như chưa hết sửng sốt trước điều này. Chỉ ít cũng cả tháng trời nay rồi, vậy mà Minh Ngọc vẫn chẳng buồn nói với ngài một lời nào. Nhưng giờ đây Minh Ngọc của ngài lại chịu tự thân phát ra tiếng gọi mê hồn ấy.

– Minh Ngọc muốn nói gì sao?

–

– Đừng sợ. Ái khanh muốn hỏi điều gì trẫm nhất định trả lời.

Minh Ngọc thoáng do dự trong ánh mắt.

– Nói đi, chỉ cần người nói ra trẫm đều có thể thực hiện cho người được.

– Hoàng.... thượng... Ngài thích ta thật sao?

Từng lời nói như trôi tuột ra một cách khó khăn. Có thể là do Minh Ngọc lâu ngày không mở miệng nên thanh âm có phần khô cứng, giọng nói dường như bị khò đi một ít nhưng vẫn giữ được sự trong sáng qua từng ngữ điệu.

– Không, trẫm không thích người.

Hoàng đế xấu xa tựa tiểu phi tiểu đáp. Lúc này đôi mắt ngọc mở to bỗng chốc tràn ngập nước. Minh Ngọc bực tức quay mặt đi chỗ khác và dường như đây là lần quyết định cuối cùng của cuộc đời này. Từ đây về sau cậu sẽ không bao giờ nhìn đến mặt của tên vua này nữa. Cậu hận hắn, căm thù hắn, căm thù đến tận xương tủy.

– Mới đó mà đã giận rồi, thật đúng là đứa nhỏ ngốc.

Hoàng đế tiếp tục gian manh vòng tay qua ôm lấy tiểu thổ vào lòng, bất chấp sự giãy dụa của tiểu bạch thổ.

– Trẫm không thích người mà là trẫm yêu người.

–

Minh Ngọc không tin vào tai mình nữa. Đôi mắt ngập nước quay lại nhìn hoàng thượng, để rồi ngay sau đó cậu đã sơ sẩy đến mức bị kẻ gian cướp mất đôi môi hồng của mình. Hai tay cậu run rẩy cố giữ lấy khoảng cách mong manh còn sót lại giữa hai cơ thể. Cậu dần từng tiếng nấc mà hỏi tiếp.

– Thật sự yêu ta? Tại sao chứ? Người có bị ngốc không?

– Người....

“Chờ khi người hồi phục hoàn toàn thì trẫm sẽ bắt người trả giá về lời nói của mình đó tiểu ngốc tử...”

– Có phải chỉ vì ta là vật để cho người.....

– Trẫm yêu người không phải vì cơ thể xinh đẹp của người. Dù rằng đúng thật nó rất quyến rũ trẫm. Nhưng không chỉ vì điều đó mà trẫm yêu thích người. Nếu trẫm biết được lý do vì sao trẫm lại đi yêu một kẻ ngốc như vậy thì thật tốt rồi.

– Ta.....

Minh Ngọc nghe như hai má nóng bừng tựa lửa đốt. Từng làn hơi phả vào mặt càng thập phần khiến cho tâm loạn trí mê. Cậu cố gắng hỏi câu cuối cùng:

– Vậy nếu ta thật là kẻ dơ bẩn, ta thật bị người khác lăng nhục qua rồi, người có còn yêu ta nữa không?

– Còn. Nhất định còn. Nhưng trẫm sẽ giết chết cái tên hỗn đản nào dám động vào cơ thể người. Nói đi, ai dám lăng nhục ái phi của trẫm?

Minh Ngọc đỏ hết cả mặt không nói thêm được một lời nào cả. Chỉ để khi lưng cậu được đặt xuống long sần cậu mới cảm nhận được rằng mình đã ra một quyết định hết sức sai lầm, đó chính là nói chuyện lại với vua.

– Để trẫm hảo thanh tẩy giúp Minh Ngọc, để người có thể yên tâm làm người trong sạch bên cạnh trẫm.

– Không mà.

Hai tay Minh Ngọc chặn ngang thất lưng của mình. Cậu dùng ánh mắt kiên quyết để nhìn nhà vua, để rồi cậu ngượng ngừng nói.

– Kẻ đã lăng nhục ta tên Thiết Mộc Nhĩ, vậy người có còn muốn đòi lại công bằng dùm ta không?

Tiểu thổ cả gan gọi thẳng ngay tên vua, đôi mắt to như chờ đợi lời nói từ miệng vua phán ra. Một là tử, còn không thì là...

– Hahahaha vậy để trẫm thay hấn tạ tội cùng tiểu Ngọc vậy.

Hoàng đế cười lớn đáp. Một kết quả không như suy đoán, Minh Ngọc đỏ mặt tỏ ý không cần.

– Hảo, vậy tiểu Ngọc muốn trẫm phải làm sao để người nguôi giận?

– Nếu ta còn giận ngươi thì ta đã chẳng thềm nói chuyện với ngươi rồi.

– Hahaha nương tử ý tứ phu quân đây đã hiểu.

– Xấu xa.....

Vừa nói tay hoàng đế vừa vui vẻ tháo rời hết mọi thứ trên người Minh Ngọc ra. Để rồi khi tiểu thổ sắp bị làm thịt đã kịp chặn lang thủ lại và đỏ mặt nói.

– Dù gì ta cũng là người của ngươi, là con dân của ngươi, ý ngươi muốn ta không thể không tuân. Nhưng ta chỉ xin ngươi hứa với ta ba điều.

– Được. Nói đi.

Hoàng đế đang trong tư thế muốn công thành bồng dưng bị ngăn lại khiến cho ngài hết sức bức bối. Hiện giờ dù tiểu thổ có đòi hỏi cái gì thì ngài cũng cố hứa cho xong để còn nhanh chóng thưởng thức món thịt thỏ hấp dẫn sau bao ngày mòn mỏi đợi chờ này.

– Thứ nhất mỗi năm xuất trong ngân khố ra một vạn lượng, nhằm giúp những lê dân bá tánh không đủ tiền để mua gạo nuôi thân, điều này sẽ khiến dân chúng càng thêm ca ngợi thánh đức nhân hậu của hoàng thượng.

– Hảo, còn điều thứ hai?

– Xin ngài thả những tù binh bị bắt kể từ lúc Minh Ngọc rời cung đến giờ.

– Không được. Bọn chúng đều là những kẻ có dã tâm, thả chúng chẳng khác nào cho chúng thấy lệnh của trẫm không nghiêm, nếu phép nước đã không nghiêm thì đừng mong đến việc an định thiên hạ.

– Nhưng.... Như vậy.... Liệu có thể xem xét để giảm tội không?

– Cái đó... Được rồi, trẫm sẽ hạ lệnh cho các quan xem xét lại tội trạng của bọn chúng, được thì sẽ giảm nhẹ khung hình và mức án.

– Còn điều thứ ba cũng là điều tối quan trọng, nếu sau này Minh Ngọc có sơ sót làm người phật lòng, hay người có ý muốn phế bỏ Minh Ngọc....

– Tuyệt đối không có chuyện đó.

Minh Ngọc vẫn ngoan cố nói tiếp.

– Thì xin người nhớ giữ đúng lời hứa đầu tiên của mình, nhất là... Xin người cho phép Minh Ngọc được hồi hương vui thú ruộng vườn.

– Điều thứ ba, ta không hứa.

– Tại sao?

Ánh mắt Minh Ngọc hiện lên nét bi ai chua xót.

“Ta còn giữ được vị trí trong lòng hần thì hần còn cố làm những điều này cho ta vui, vậy khi ta thất sủng, hần sẵn sàng giơ tay đánh đổ hết tất cả. Hạ Minh Ngọc ta thật ngu ngốc khi cho rằng hần là một minh quân.”

Có lẽ đã đoán được ý nghĩ bi ai của tiểu Ngọc, hoàng đế mỉm cười lạnh lùng phán.

– Trẫm không bao giờ phế truất ngươi, càng không thể nào cho phép ngươi được rời xa trẫm, vậy thì làm sao để trẫm phê duyệt cho ngươi hồi hương? Vốn dĩ trong cung có hàng ngàn phi tần tài nhân tuyệt sắc nhưng tất cả bọn chúng cũng không bằng một cái cau mày của ngươi. Vậy ngươi nói làm sao để trẫm phê bỏ ngươi? Còn nếu ngươi muốn rời trẫm mà đi... Thì đừng oán vì sao trẫm độc ác.

– Hoàng thượng....

Minh Ngọc thật không biết nói làm sao nữa cả. Càng lúc Minh Ngọc càng hiểu tính cách bá đạo lãnh khốc này của ngài. Nhưng vì sao cậu vẫn yêu ngài? Một nam nhân lại đi yêu một nam nhân khác và sẵn sàng

chấp nhận bị áp dưới thân của gã nam nhân bá đạo ấy. Đây chẳng phải là điều làm mất đi chí khí nam tử đó sao?

– Sao rồi? Tiểu Ngọc của trẫm đã không còn gì muốn trẫm hứa nữa à?

– Ta....

– Vậy trẫm bắt đầu thưởng thức tư vị đây.

– A..... Đừng.... Khoan.....

Hai chân bị tách ra thành hình một chiếc gọng kiềm. Lúc này hạ thể được phô bày một cách lộ liễu. Rõ ràng là hoàng đế đang muốn trêu đùa cậu. Ngài không buông rèm che xuống, cũng không thổi tắt nến, ngài muốn hảo hảo thưởng thức toàn vẹn cơ thể của con người xinh đẹp cứ thích làm khó người khác này.

– Ừ.... Không.... Đừng đụng chỗ đó mà....

– Vậy à? Người nhạy cảm nhất ở chỗ này sao? Vậy thì phải hảo tiếp đãi người mới được.

Hoàng đế tiếp tục vui vẻ mà thực hiện những va chạm vào cơ thể của tiểu ngọc thổ. Hai bàn tay hạng kiếm xấu không ngừng ăn đậu hủ khiến cho gương mặt của kẻ đang bị lợi dụng cứ liên tục đỏ lên và hơi thở như gấp rút hơn. Điều đó không thể qua mắt kẻ dày dạn kinh nghiệm, ngài thích thú tiếp tục khám phá nơi sâu nhất trong cơ thể cậu.

Để rồi khi cảm nhận cơ thể cậu đã có sự chuẩn bị tốt rồi. Ngài bắt đầu tiến quân vào.

– A..... Không...Đừng.....Đau mà....

– Ngoan..... Hảo thoải mái.... Minh Ngọc ngoan, đừng làm khó trẫm nữa. Mở rộng phân thân của người ra. Người nhanh chóng chiều ý trẫm thì sẽ nhanh hết đau ngay.

– Ừ.....

Tốc độ của sự va chạm càng ngày càng lớn dần, cảm giác sợ hãi ban đầu chuyển dần sang một thứ hảo cảm khác. Tại sao vậy?

Cơ thể tựa ngọc đang nằm phía dưới cố gắng nương theo sự di chuyển ấy. Và điều đó khiến cậu cảm nhận được một thứ cảm thụ khác hoàn toàn với buổi ban đầu. Cơ hồ như vũ bão cứ tiếp tục đánh vào người cậu, cậu vô lực buông xuôi cơ thể vào đôi tay ấy. Để rồi hai hàng lệ bỗng dưng rơi khỏi đôi mắt ngọc.

– Ngoan. Không được khóc nữa, tiểu Ngọc muốn làm ta đau lòng đến chết sao?

Ngài nhẹ nhàng liếm sạch hai hàng nước ấy, để rồi đáp lại ngài là ánh mắt tha thiết của mỹ nhân. Tuy nhiên phần hạ thân của ngài lại chẳng hề ôn nhu như lời nói, nó cứ liên tục khiến cậu phải phát ra những tiếng rên rỉ tựa mèo kêu.

“Rõ thật mất mặt mà....”

Cậu cố cắn chặt môi để thứ tiếng ấy không thể phát ra nữa. Nhưng rồi đôi môi của cậu bị đôi môi tham lam kia cướp mất. Y nhất nhất không để cậu tự làm mình bị thương cơ thể.

Bỗng y tách rời đôi môi xinh ấy ra, tiếng kêu một lần nữa do không kiềm lại được đã bộc phát ra ngoài.

– Hảo... Kêu đặc hảo... Minh Ngọc.... Tiểu thổ của trẫm... Trẫm yêu người.

– Ừ.....a.....

Minh Ngọc xấu hổ giấu mặt vào đôi tay để rồi đôi tay ấy lại cũng bị kẻ xấu xa kéo vòng ra sau cổ hần. Hần muốn cậu ôm lấy cổ hần như lúc này đây.

– Để ta ngắm kĩ người một chút. Ta thật sự rất nhớ người, nhớ lắm... Minh Ngọc, đừng chống đối trẫm nữa.

Âm thanh ấy hoàn toàn không phải là của một vị vua đầy quyền uy mà là của một đứa trẻ nhỏ đang cầu xin. Trong thoáng chốc Minh Ngọc đã mềm lòng mà siết chặt vòng tay lại. Để rồi....

– A.....a.....a.....

– Ngoan.... Ta tái làm một lần nữa....

– Ừ.....

Chưa được sự đồng ý của Minh Ngọc thì hoàng đế đã bế bổng cậu lên và nhìn ngắm cơ thể tuyệt mỹ ấy. Để rồi ngài bắt đầu một vũ khúc mới với ái phi của mình.

– Giả dối mà.... Ừ.... Đau.... Gạt người.....

– Trẫm gạt người hồi nào hả tiểu Ngọc Ngọc?

Hoàng đế vừa cười vừa hỏi lại, tất nhiên cả phần thân thể to lớn vẫn đang ủng lấy cơ thể nhỏ bé yếu ớt kia mà không ngừng làm việc.

– Người nói người yêu ta.... Vậy mà người lại.....

– Ta yêu tiểu Ngọc thật mà. Chẳng phải ta đang chứng minh điều đó sao?

Hoàng đế tựa như một hài tử cọ cọ vào chiếc mũi nhỏ nhắn của Minh Ngọc.

– Huhuhu người độc ác lắm.... Ừ.... a..... Còn không buông ra nữa ta sẽ hận người.....

Lời chưa kịp nói hết thì cú va chạm mạnh đã làm cậu ngưng bật. Lúc này chỉ nghe được cậu hét lên một thứ âm thanh đầy quyến rũ. Để rồi sau đó cơ thể vô lực ngã nhào xuống cơ thể đang cố xóc ngược cậu ấy.

– Tiểu Ngọc mới đó đã mệt rồi. Cũng phải, dù gì cũng mới chỉ tập làm quen dần. Thôi được, ta sẽ hảo chăm sóc và từ từ dạy dỗ người mọi thứ...

Hoàng đế ôn nhu ôm lấy thân thể tiểu Ngọc vào lòng. Ngài phi thường hạnh phúc trước những điều bất ngờ mà do chính tiểu thổ mang lại.

– Hư... Hư...

Âm thanh đầy ma mị được phát ra từ khe miệng đỏ hồng. Để rồi đôi mắt ấy bỗng chốc ngược lên nhìn hoàng đế, cậu dùng hết sức mình mà nói.

– Ta.... Người..... Tại người tất cả.....

Hoàng đế mỉm cười khi phát hiện thấy cơ thể cậu cũng đang quắn lấy ngài một cách cuồng nhiệt. Dù rằng chủ nhân của nó đã muốn ngưng nhưng có vẻ như thể lý lại không muốn. Nó cứ như muốn ôm lấy cơ thể đã hành hạ nó và bảo cơ thể kia hãy hành hạ nó thêm vài lần nữa.

Điều này thật khiến cho Minh Ngọc không chấp nhận được. Cậu cố cắn rặn chịu đựng để không mở chân ra và kêu cầu hân tiến vào một lần nữa.

Nhưng có vẻ như nhà vua hoàn toàn cảm thông cho cậu. Nhất là khi ánh mắt của thổ ta cứ như là đang muốn khóc thế kia...

– Hahahaha ngoan, trẫm sẽ để người nghỉ ngơi, sẽ không tái làm lần nữa đâu mà sợ...

–

– Ngủ đi tiểu Ngọc. Tỉnh dậy rồi trẫm sẽ giúp người tẩy sạch thân thể.

– Ừ.....

Đôi môi xinh khê rên lên khi xoay chuyển người đột ngột.

– Nhưng trẫm không biết liệu có làm cho người hội càng thêm dơ bẩn không nữa...

Một lời nói ôn hòa tựa như một cơn gió thoảng qua và nhanh chóng biến mất. Minh Ngọc do đã quá mệt mỏi nên cũng chẳng để tâm đến làm gì.

– Ừ.....

Minh Ngọc thói quen dùng chiếc gối lớn che kín mặt mình lại cho dễ ngủ, không cần nói cũng biết chiếc gối ấy nhanh chóng bị kẻ xấu xa cướp mất đi.

Nhưng cậu thật đã quá mệt để có thể tranh giành chiếc gối với người, cậu chìm dần vào trong giấc mộng. Để rồi trong cơn mơ cậu cảm giác mình đang được ấp ủ trong mây, được một làn gió mát bao phủ, ve vuốt.

“Ấm áp quá, thật thoải mái...”

“Thỏ ngọc. Ngủ mà cũng đáng yêu như vậy nữa.... Thật muốn ăn ngươi thêm vài lần mà...”

Nhưng rồi khi long thủ chạm vào phần thân bị sưng tấy của cậu thì người chùn lòng lại. Nhất định khi tiểu thổ thức dậy việc đầu tiên cần thực hiện ngay là bôi được vào nhằm tránh cho vết thương gây đau nhức hơn.

“Ai biểu ta bị tên ngọc tử này mê hoặc....Ai...”

Hoàng đế nhẹ nhàng rút tay về, để rồi ngài hoàn toàn trở thành vị vua có hạng kiểng tốt mà ôm lấy thỏ ngọc ngủ một giấc thật ngon.

.....

Có một điều chắc chắn ta không biết, đó là hoàng đế đã bôi một ít thuốc mỡ vào cơ thể cậu, để khi có sự va chạm vào, cơ thể mới bắt đầu làm quen này sẽ nhanh chóng tiếp thu được bài học mà hảo phản ứng lại với người.

Nhưng liệu có ai khác biết được rằng thứ thuốc mà Trần Tam Nguyên dâng lên cho hoàng thượng còn có pha thêm vào đó một ít thôi tình tán. Chính điều này đã khiến cho cơ thể Minh Ngọc bắt đầu có những phản ứng như vậy.

Có lẽ chúng ta đã quên không nhắc đến việc Trần Tam Nguyên cũng là người rất rành về các loại dược thảo. Vì phụ thân y là người trong giang hồ nên từ nhỏ y đã hấp thụ qua hết các mảnh mung của các gã chủ lâu và những phường đạo tặc.

Vậy mới biết, làm quan ngoại trừ thông tuệ ra còn cần có sự giảo hoặc nữa.

Nhưng hiển nhiên có kẻ chẳng phải vì thăng quan tiến chức mà cố chiều lòng vua, chỉ là.... Không nỡ nhìn thấy hoàng đế đứng ngồi không yên vì sưng phi của ngài. Vậy nên cùng là nam nhân với nhau, giúp nhau một chút, chia sẻ chút kinh nghiệm, cũng là hợp đạo lý.

Lúc này ở hình bộ thượng thư Trần gia phủ, có một kẻ sau khi đã xử xong một lúc năm vụ trọng án, đang đương đương tự đắc mà khâm phục tài trí của mình.

“Trần Tam Nguyên ta quả thật thông minh tài giỏi... Nhưng tiếc sao nương tử lại không bao giờ nhận ra được ưu điểm ấy cả... Hahahaha mới nhắc mà đã nhớ đến y rồi, dạo này y cứ hay né tránh ta. Nhất định hôm nay phải qua phủ “thăm viếng” Lâm đại nhân mới được.”

Đi qua đi lại nhìn vào đồng văn kiện, tội phạm thì ngày nào cũng có, ngày nào cũng phải xét xử. Vậy mới biết làm quan hình bộ cực nhọc đến mức nào.

“Giờ chắc hoàng đế đang vui khúc xuân tiêu... Vậy thì tại sao ta phải ở lại với mớ hỗn đản này...”

Bỗng chốc trong đầu một kẻ lại dấy lên thứ âm mưu bất hảo.

“Nương tử.... Tướng công đến đây...”

– Ách xì...

“Có chuyện gì mà từ sáng đến giờ tai ta cứ như bị ai đó réo gọi???? Không lẽ có người đang mắng ta?”

Suy nghĩ rồi lại lắc đầu.

“Ta từ ngày bắt đầu làm quan cho đến nay chưa từng xét xử oan sai cho ai cả. Vậy hội là người nào đang nhắc đến ta?”

Dường như linh tính mách bảo, Sĩ Nghị đại nhân vội quay sang đám hạ nhân mà bảo.

– Mau chóng đóng tất cả cửa nẻo lại, có ai hỏi thì cứ bảo là ta đi vắng rồi, hôm nay ta không về phủ....

Nói rồi không chờ đáp lại, Sĩ Nghị đại nhân vội nhanh chóng rời khỏi hoa viên mà đi thẳng về phòng ngủ, đóng chặt cửa lại.

Nếu ai mà thấy cảnh vị đại quan của triều đình trấn thượng đồ mồ hôi, hơi thở dồn dập, mặt ửng đỏ như say rượu, dám sẽ nghĩ là đại nhân đó mới bị vợ đuổi từ Nhi Hương viện về đây.

– Sĩ Nghị đệ, định đi đâu mà lại đóng kín cửa nẻo vậy?

Không tin vào tai mình nữa, Sĩ Nghị đại nhân mồm há to từ từ quay lại. Và sau đó là một tiếng thét thất thanh vang lên trong phủ....

– A...a.....a.... Cứu....

– Ngoan ngoan đi mà, bảo bối.

Tên xấu xa đột nhập vào phủ quan tứ phẩm đương triều lúc này không ai khác hơn là hình bộ thượng thư Trần Tam Nguyên.

– Vô sỉ..... Người.....

– Hahaha có kêu cũng vô ích, bọn chúng đều là bị ta thu phục cả rồi. Nương tử ngoan, sao dạo này cứ tránh mặt tướng công hoài vậy? Làm người ta nhớ người gần chết.

– Tránh xa ta ra.....

– Không được, lần này ta phải hảo hảo đòi bồi lại...

Vừa nói thủ tráo vừa nhanh chóng tháo rời quan phục của Sĩ Nghị đại nhân ra. Mồi nhanh chóng lần tìm đến mồi mỹ nhân và bắt đầu thu phục. Lúc này Sĩ Nghị đại nhân hai má nóng bừng, sau khi đã day dưa với hân một hồi thì chàng thoát được. Nhanh chóng lấy lại khẩu khí của một đại quan, ngài bắt đầu chửi mắng cái tên tội phạm đáng chết một vạn lần đó.

– Vô sỉ.... Sắc lang....

– Ủ ta vô sỉ.... Nương tử ngoan, người là bảo bối của ta....

– Biến..... Ta không cần nghe mấy lời lẽ chỉ dành cho nữ nhi đó....

– Tâm can à.... Người vẫn còn giận việc ta bỏ rơi người ở Kinh Lạ sao?

Miệng vừa nói hai tay đã nhanh chóng nắm bắt lấy đôi thù du mà ve vuốt. Sĩ Nghị đại nhân do vô ý không đề phòng nên đã bị hân làm càn. Mà điều đáng xấu hổ hơn chính là tiếng mèo kêu lại được phát ra từ quan khẩu, so với nhi nữ thật giống nhau.

Ngón tay hạng kiếm xấu đã lần mò xuống hạ thể và tìm cách xâm nhập vào. Lúc này Sĩ Nghị do quá xấu hổ nên sinh ra nói bừa.

– Ủ.....a.....ta thề sẽ chém chết người....

– Ủ ừ xong rồi thì ta sẽ nằm yên cho nương tử tùy nghi định đoạt. Bây giờ thì ngoan ngoan hầu hạ ta trước đã, một lúc sau thì ta sẽ hảo hảo hầu hạ lại người mà...

– Hồn đản... A.... Người làm gì vậy???? Buông ra mà.....

Thế rồi tiếng động cứ liên tục phát ra từ căn phòng đó, để rồi một lúc sau tiếng động ngưng hoàn toàn, căn phòng bỗng dừng lại vang ra thứ thanh âm đủ khiến đám hạ nhân đỏ mặt khi lỡ chân bước lại gần.

Quả thật lúc này đây Sĩ Nghị đại nhân cũng thê thảm chẳng kém gì với Hạ phi.

23. Chương 23

Quay trở lại với hoàng cung. Lúc này thổ ngục đã muốn tỉnh dậy sau vài canh giờ chợp mắt.

– Hoàng thượng....

– Tiểu Ngọc của trẫm tỉnh rồi à?

Hoàng đế buông vội thư đang xem dở xuống mà bước đến ngồi cạnh ái phi của ngài. Quả thật lúc này trong bộ dạng ái phi thật phát ra thứ mê lực đủ khiến người khác điên đảo. Hoàng đế khẽ nuốt nước bọt mà cố kiềm nén dục vọng của bản thân xuống. Ngài nhẹ nhàng vuốt ve thân thể hàng những dấu tích sau trận hoan ái ban nãy.

– Có còn đau như ngày đầu nữa không?

Minh Ngọc cúi mặt không đáp. Hai má cậu cảm giác như bị hỏa thiêu cháy. Nói đến hỏa, bỗng dưng lúc này đây phần cơ thể cậu bỗng dưng như đang bốc hỏa trước ánh nhìn của hoàng thượng. Cậu chưa thể lý giải được nguyên do nhưng dường như cơ thể vô lực đó đang muốn quẩn lầy hoàng đế một lần nữa.

Chẳng hiểu là do Minh Ngọc đang để tâm vào một chuyện gì đó, hay là do hoàng thượng quá nhanh tay bế xốc tiểu ngọc thổ thẳng tiến đến dục trì.

.....

– Ngọc nhi ngoan, mở chân ra.

– Người..... Sắc lang..... Làm cái gì vậy?

– Ta giúp người thanh tẩy, chẳng phải sao?

Hoàng đế “ngây thơ” hỏi lại.

– Người.... Người..... Ai cần chứ? Người đi chỗ khác đi. Để ta tự làm.

Tiểu thổ mặt đỏ đến mức chẳng thể nào đỏ hơn được nữa. Hẳn nhiên đôi chân vẫn cứ ghì chặt lại không cho ai chạm vào.

– Ai...Ta và người đã nên nghĩa phu thê rồi, phòng cũng đã động xong từ lâu rồi. Còn việc gì mà ngần ngại nữa?

– Người.... Ai nên nghĩa phu thê gì với người chứ? Ta không phải là nhi nữ. Ta là nam nhân.

– Phải phải.

Hoàng đế vừa gật đầu tỏ ý tán đồng với Minh Ngọc, đồng thời cũng nhân cơ hội Minh Ngọc đang thỏa mãn vì chiến thắng đó mà đẩy nhẹ Minh Ngọc một cái, khiến sống lưng Minh Ngọc dựa hẳn vào thành hồ. Do bị bất ngờ trước hành động này, nên hoàng đế dễ dàng nâng tách hai chân của mỹ nhân ra mà không cần phải tốn chút sức lực nào cả.

– Người..... Người..... Người..... Á.....

Minh Ngọc xấu hổ cố che giấu đi cơ thể lộ liễu của mình trước mặt đại sắc ma. Nhưng tiếc là điều đó chẳng giúp ích gì được cả. Lúc này tiểu thổ nghe một giọng nói trầm ấm kề sát bên tai.

– Thì ra tiểu Ngọc cũng muốn trẫm à? Thế sao không chịu nói? Nếu tiểu Ngọc đã muốn thì trẫm thật không đành lòng từ chối...

– Ừ... Không mà.....

Đôi môi như nụ hoa đào sắp hé ra thì lại bị đôi môi cường bạo lấn áp. Để rồi sau đó tiểu thổ nhanh chóng bị đại sắc lang thuận tiện ăn hết.

.....

– Ghét người..... Ghét người lắm.....

Ngọc Ngọc vừa thở gấp, vừa run rẩy trong vòng tay của hoàng thượng. Có vẻ như đây là triệu chứng tự kỷ của loài bạch thổ khi đang đứng trước mồm của tên đại sắc lang.

– Hahaha ừ Ngọc nhi ghét ta.... Nhưng chỉ cần đừng hận ta là được rồi...

– Xấu xa.... Lợi dụng.... Tham lam.....

– Ủ. Tiểu Ngọc ngoan, tướng công vốn xấu xa như vậy, nhưng ngươi vẫn đồng ý làm thê tử hầu hạ ta mà, phải không?

– Không thêm.... Không cần...

Minh Ngọc bỗng chốc tựa hồ như đứa trẻ, đỏ mặt lên rồi lại còn tỏ thái độ nhõng nhẽo làm nũng nữa. Điều này lại càng làm cho hoàng đế thêm phần vui mừng. Ngài chẳng tiếc dùng danh xưng dân dã tướng công, thê tử mà xưng hô với tiểu Ngọc.

Mà dù gì thì từ bấy lâu nay ngài cũng đã tự coi mình là tướng công của y, giờ chỉ là danh chính ngôn thuận được tiểu thổ chấp nhận mà thôi.

– Giờ thì để tướng công hầu hạ ngươi mặc y phục vào.

– Ta.... Không.... Để thần tự mặc được rồi hoàng thượng.

Khi hoàng đế bước chân vào căn phòng của hai người. Lúc này Minh Ngọc như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

“Dù gì hắn cũng là thân cữu ngũ chí tôn. Ta thật không nên....”

– Sao vậy Minh Ngọc?

Hoàng đế lo lắng nhìn ngắm cậu. Để rồi ngài bắt gặp ánh mắt như chột lẳng xuống của tiểu bạch thổ. Ngài vội vàng hỏi.

– Ngươi sao vậy? Cảm thấy trong người không được khỏe hay là giận ta?

Hoàng đế dùng ánh mắt tựa hồ như đứa nhỏ nài nỉ. Dù Minh Ngọc đã cố tình lẩn tránh ánh nhìn ấy nhưng cuối cùng đôi mắt cậu cũng đã bị đôi mắt ấy giam cầm. Cậu khẽ mím môi hỏi.

– Thật sự ngài yêu ta?

– Minh Ngọc.... Ta thật đau lòng khi biết rằng ngươi không tin tình yêu của ta dành cho ngươi. Phải chăng ta đã làm ngươi đau khổ đến mức ngươi không còn có thể tin tưởng ta lấy một lần nữa?

Hoàng đế cười một cách bi thương. Minh Ngọc nhìn vào ánh mắt ấy mà không khỏi chạnh lòng.

– Xin ngươi đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Ta đau lắm. Đừng nhìn ta nữa.

– Minh Ngọc....

Minh Ngọc đẩy mạnh hoàng đế rời khỏi người mình, để rồi đôi môi hồng khẽ mấp mấp.

– Ta thích ngươi.... Ta thích ngươi lắm..... Ngươi có biết là từ lúc rời khỏi hoàng cung chẳng có lấy một ngày nào là ta không nhớ đến ngươi.... Rồi lúc ngươi bắt ta trở về đây, cưỡng bạo với ta.....

Minh Ngọc chột đưa đôi tay ôm lấy cơ thể mình, lúc này hoàng thượng nhận biết tiểu Ngọc là đang đau đớn, ngài vội vàng ôm lấy Minh Ngọc, dùng thủ xoa nhẹ cơ thể thuần khiết. Chờ Minh Ngọc có chút bình ổn lại, rồi ngài nhẹ giọng an ủi.

– Ta xin lỗi, Minh Ngọc, là lỗi của ta hết, có thể nào tha lỗi cho ta, được không?

– Ta đã cố gắng hận ngươi.... Nhưng ta càng hận ngươi thì ta càng đau khổ. Khi ta muốn giải thoát khỏi nỗi đau này thì ngươi lại ngăn cản ta. Ngươi ép buộc ta phải sống. Ta tự lừa dối mình là ta đã hận ngươi, ngươi là kẻ thù của ta.... Nhưng là ta nói dối. Ta không thể cứ mãi lừa dối mình được. Sĩ Nghị huynh đã nói đúng, là ta nhu nhược lẩn tránh hiện thực.

–

– Ta không muốn đối diện với ngươi. Ta không muốn công nhận là ta thích ngươi....

– Minh Ngọc.

Đôi tay búp măng nhanh chóng lau đi những dòng nước mắt của mình. Để rồi Minh Ngọc hít lấy một hơi đầy và nói tiếp.

– Nếu ngươi yêu ta, thì ngươi có thể toại nguyện cho ta một điều được không?

– Được. Chỉ cần Minh Ngọc muốn, cái gì trăm cũng hứa.

– Nếu sau này.... Người không cần ta nữa.... Thì.... Cho ta đi.... Thả ta đi..... Ta đã hội đủ đau đớn rồi. Coi như ta cầu xin người.

Chợt mỹ nhân quỳ hẳn xuống khiến hoàng đế kinh ngạc. Ngài vội dùng thủ đỡ lấy người cậu, ngài chau mày vẫn lại.

– Đau đớn? Vì sao đau đớn? Vì sợ ta sẽ ở chung với quý phi khác sao?

– Ta không biết. Nhưng ta biết là ta ích kỷ. Ta biết rồi sẽ có ngày người không đến nơi này nữa. Ta không có quyền gì đòi hỏi ở người cả. Ta biết người là vua, có hàng trăm hàng ngàn quý phi khác lúc nào cũng mong người để mắt đến. Còn ta, bất quá ta chỉ là một thư sinh có chút kiến thức Người hứa với ta đi.... Cho ta toại nguyện có được không?

Minh Ngọc dùng đôi thủ nhỏ nhắn của mình mà áp vào gương mặt anh tuấn của hoàng thượng.

– Không.

– Hoàng thượng....

Minh Ngọc đau đớn nhìn hoàng đế. Hai dòng lệ cứ như muốn tuôn trào đến bất tận. Lúc này hoàng đế nghiêm nghị nhìn thẳng vào đôi mắt mỹ nhân, ngài nói.

– Ta tuyệt đối không buông người ra. Suốt kiếp này người là của ta, hiển nhiên cũng chỉ duy nhất một mình người trong lòng ta. Ta yêu người, yêu đến mức ta sẵn sàng làm tất cả để có được người.

–

– Nếu người còn không tin thì ta chỉ còn cách lập lời thề độc ngay tại đây....

Không chờ Minh Ngọc kịp phản ứng, hoàng đế đã tiếp.

– Hoàng thiên chứng giám, ta Thiết Mộc Nhĩ, nguyện trọn đời này chỉ yêu duy nhất một mình Hạ Minh Ngọc, nếu ta phản bội lời thề này...

– Đừng. Ta tin người. Ta tin mà. Đừng thề như vậy.

Minh Ngọc vội dùng thủ chặn miệng hoàng đế lại. Để rồi đôi mắt thành khẩn ấy bỗng chốc lại lóe lên ánh gian tà. Ngài ngậm những ngón tay búp măng thon nhỏ ấy và khẽ mút lấy nó.

– Á.....

Minh Ngọc vội vàng giật thủ lại.

– Dù người có yêu người khác.... Ta vẫn mong cho người được hạnh phúc.

Minh Ngọc nói thật nhỏ chỉ vừa đủ để mình cậu nghe được.

“Đúng là tiểu thỏ ngốc. Người nghĩ tại ta tệ đến mức chẳng nghe được người nói gì sao? Vừa hiền lành, lại vừa thiện lương... Ta thật may mắn khi sẵn được con tiểu bạch thỏ này. Tiếc là tiểu thỏ lại không đặt lòng tin ta... Coi bộ sau này ta vẫn còn phải hảo hảo dạy dỗ y nhiều.”

Hoàng đế nuốt chút chảy cả máu mũi khi nghĩ đến quá trình dạy dỗ tiểu bạch thỏ của ngài.

– Nhất định ta sẽ bắt người ở mãi bên ta, ngay cả khi chết, ta cũng sẽ bắt người theo cùng.

– Thê thảm rồi, vậy mà ta cứ tưởng mình sẽ chết già.....

Minh Ngọc che giấu đi nét bối rối ngượng ngùng trước đích nam nhân này, cậu vờ nhăn mặt đáp.

– Hahaha ta yêu người như vậy, kiếp sau ta vẫn còn muốn tái kiến người.

– Không cần đâu. Một kiếp cũng đã đủ lắm rồi.

Minh Ngọc đỏ hồng hai má càng nhìn càng thấy xinh đẹp. Điều đó khiến cho hoàng đế không khỏi cười lớn tự hào vì thành quả mà mình đạt được, để rồi ngài nhanh chóng đỡ tiểu thỏ đứng dậy. Ngài ôn nhu nói.

– Tiểu thổ ngoan, bây giờ thì phải thay y phục nếu không sẽ cảm lạnh.

– Á..... Từ này đến giờ....

– Hahahaha đã là phu thê thì còn gì mà không biết nữa. Mau cởi bỏ trung y đã ướt này ra rồi mặc vào bộ y phục ta đã chuẩn bị cho người.

– Ta.....

Minh Ngọc nhìn về phía bộ bạch trường sam. Lòng có chút ngẩn ngơ, để rồi cậu bối rối xua tay ra hiệu không cần.

– Không cần người phụ giúp, ta tự mình thay được.

– Vậy sao? Người đã tự mình đứng được rồi à?

Hoàng đế làm bộ buông đôi tay đang giữ lấy eo của mỹ nhân ra. Để rồi mỹ nhân ngay lập tức ngã vào lòng của ngài như ngài đã suy đoán.

– Ta.... Chân ta không một chút lực....

Minh Ngọc xấu hổ nói.

– Hahahaha ta biết ta biết.

– Tại người hết.... Xấu xa.....

– Vậy để ta chuộc lỗi, giúp người thay y phục a!

Ánh mắt sắc lang lộ rõ vẻ ham muốn khiến Minh Ngọc thoáng rợn người. Nhưng thôi, đã là người của hắn rồi thì còn tiếc chi một hai cái nhìn với hắn. Mà dù gì thì cậu cũng đang không tự mặc đồ vào được. Vậy nên... Tiểu Ngọc ngoan ngoãn để cho hoàng đế hầu hạ mình.

.....

“Tiểu Ngọc thật đáng yêu. Chẳng trách làm sao mà ta lại yêu thương y đến vậy. Với cá tính này của tiểu Ngọc này thì đại Nguyên ta chỉ cần có được một quốc mẫu như y đúng thật là hoàn hảo vô cùng.”

.....

– Người sao vậy?

Ánh nhìn si ngốc của hoàng đế khiến Minh Ngọc không khỏi chột dạ.

“Phải chăng hắn có ý muốn.....”

– Minh Ngọc...

– Ta không chịu.... Ta còn đau lắm.... Ta không.....

Sau chừng giây lát để hoàng đế thoát khỏi sự ngỡ ngàng. Để rồi khi ngài bắt gặp ánh mắt của tiểu thổ con, kèm theo đó là đôi tay yếu đuối giờ ra thủ thế ở đằng trước như sẵn sàng chiến đấu với ngài.

– Hahaha hành vi như thế này là đang nghĩ đến cảnh ân ái rồi. Vậy là người đang nghĩ muốn ta phải không?

– Không..... Ta không..... Ta thật sự.....

Thật là đau đớn cho số phận của tiểu thổ. Nhưng biết làm sao được, chiếc bẫy đã được giăng sẵn, chỉ còn chờ con thổ ngọc này sa chân vào.

Hai má đỏ hồng lên, cùng với lời nói ấp úng càng khiến cho tiểu con thổ bị vướng vào cái bẫy. Thật tình, vốn dĩ hoàng đế có biệt tài đổi trắng thay đen, thế mà tiểu thổ lại cứ mãi ngây thơ để người xoay chuyển tình thế thành ra như vậy...

Tiếc là tiểu thổ ngọc này sau khi sa chân vào bẫy lại còn nghĩ tốt cho tên đại ác lang nữa chứ. Quả thật là.... Khó lòng mà toàn mạng a....

24. Chương 24: Phiên Ngoại

Sau buổi tối đầy hoan ái giữa hai người.....

- Tham kiến Hạ phi, xin cho phép nô tỳ vào hầu hạ.
- Xin tự nhiên.

Nghe tiếng Minh Ngọc đáp không khỏi làm cho nàng cung nữ chánh giật mình, vì cả tháng qua Hạ phi vẫn chưa chịu động khẩu mà nói với nàng dù chỉ một lời. Nhưng nay lại chịu xuất khẩu, chẳng phải đó là một điều tốt sao?

Theo nguyên tắc trong cung, cứ một nhóm cung nữ sẽ có một người đứng ra làm chánh, gọi là cô cô. Vốn dĩ cung nữ trong cung khi hầu hạ đều phân ra theo bốn phân, chức danh và cấp bậc. Vậy nên một chủ nhân có thể sau hai, ba ngày mới gặp lại được cung nữ cũ là chuyện bình thường. Nàng cung nữ này gặp Minh Ngọc lần cuối là vào ba ngày trước. Vì vậy nàng không hay biết rằng cậu đã chịu nói lại rồi.

- Thưa, Hạ phi chịu nói chuyện lại thật đáng mừng, xin để nô tỳ đi bẩm báo cho hoàng thượng biết.
- Không cần.

Hoàng đế đưa tay vén tấm rèm che phủ long sần và ung dung rời khỏi. Gương mặt ngài hôm nay rõ ràng là rất cao hứng.

- Trẫm đã biết.
- Chúng nô tỳ tham kiến hoàng thượng.
- Miễn lễ.

Nói rồi hoàng đế xoay người lại đặt lên má Minh Ngọc một nụ hôn, ngài nói nhỏ vào tai cậu điều gì khiến hai má cậu đỏ bừng lên làm cho kẻ khác không khỏi mê mỵ ngắm nhìn. Đến khi Minh Ngọc không chịu nổi sự nhột nhột ấy nữa bèn dùng tay đẩy người ra, người mới chịu rời khỏi phòng.

Lúc này cung nô Lai An lên tiếng.

- Hoàng thượng thật sự rất sủng ái người.

Minh Ngọc thoáng hơi giật mình, nhưng rồi cậu quay về với sắc thái trầm lắng, cậu nhẹ mỉm cười đáp.

- Ta chỉ là một người bình thường may mắn được long nhan để mắt tới... Cũng chẳng đáng gọi là sủng ái gì.

Minh Ngọc tránh không dùng lối xưng hô quá kiêu cách của bậc cung phi, nhưng với thân phận hiện tại khiến cậu không thể đàm đạo với cô cung nữ ấy một cách thân mật được. Chẳng phải vì sợ mất tôn nghiêm cao quý, mà là sợ có kẻ ôm nguyên một bình giám chua để rồi lại giận cá chém thớt...

- Thưa nô tỳ đã từng hầu hạ cho các tài nhân và các quý phi nương nương. Thật nô tỳ chưa từng thấy một nương nương nào lại được hoàng thượng yêu mến như người vậy.

-

Minh Ngọc không đáp mà chỉ lẳng lặng bước đến dục trì. Lúc này Lai An đứng phía ngoài bức màn vừa lo chuẩn bị xiêm y, vừa tiếp tục hầu chuyện.

- Vốn dĩ cung quy lễ luật rất nghiêm ngặt, phàm bất cứ tài nhân nào khi nhập cung đều phải nắm vững các luật lệ ấy. Chúng nô tỳ thường là người đứng ra đôn đốc các chủ nhân trong việc học tập. Có nhiều quy tắc phải học đi học lại để đến khi nắm vững chỉ mong làm hoàng thượng vui lòng. Nhưng theo nô tỳ được biết, hoàng thượng chẳng cần Hạ phi nắm vững những quy tắc ấy mà vẫn vô cùng sủng ái người. Nô tỳ được theo hầu hạ người đứng là phúc phần của nô tỳ.

Lai An tranh thủ sủng nịnh hòng được tân công trước mặt tiểu chủ của mình. Nhưng Minh Ngọc vẫn im lặng, để rồi sau khi đã thanh tẩy cơ thể sạch sẽ, Minh Ngọc khoác xiêm y vào. Tay thắt gút nút thắt trên eo, rồi cậu rời khỏi tấm màn che ấy mà hỏi.

- Những cung quy ấy là gì? Còn quy tắc nữa? Có thể cho ta biết được không?

– Thưa, cung quy thì để nô tỳ kêu tiểu Lộc tử mang lại cho ngài học. Mà chẳng phải cung quy của ngài là do hoàng thượng đích thân dạy cho sao?

Lai An thoáng bối rối trước vẻ đẹp như hoa như ngọc của tiểu bạch thố. Để rồi nàng ta e lệ đáp lời.

– Phải....

Minh Ngọc thoáng đỏ mặt quay đi.

– Còn năm quy tắc khi ở cạnh hoàng đế: Một là khi ngồi phải thẳng người, hai là khi hầu tẩm thì tuyệt không được làm cho hoàng thượng mất hứng...

– Là sao?

Cái này không biết có phải là do chủ nhân của nàng quá ngốc hay không nữa.

– Tức là nằm thẳng, không thể có những hành động phản đối long uy, cũng như khi hoàng đế muốn ngự dụng bất cứ thứ gì cũng phải để yên cho người thưởng thức...

Lai An nói ra điều này với chủ nhân mà chính cô cũng phải đỏ mặt.

– Ba là đi đứng nói cười đều phải nhỏ tiếng, bốn là không được tự ý nói ra điều gì khi chưa được cho phép, năm là năm vững tam cương ngũ thường cùng với ba ngàn sáu trăm luật lệ đại Nguyên.

– Ba ngàn sáu trăm?

Minh Ngọc mở to đôi mắt ra nhìn Lai An, nàng ta thoáng hoảng hốt vì không biết mình đã lỡ lời chỗ nào. Nhưng xét đi xét lại đều không có, nàng ta liền gật đầu.

– Phải, ba ngàn sáu trăm.

– Vậy thì làm sao các quý phi lại có thể học thuộc hết?

– Cũng không dài lắm đâu ạ. Chỉ là càng tiếp xúc nhiều thì càng quen thôi.

Lai An mỉm cười đáp lời. Rồi nàng ta xoay người bê thau đồ dơ đi khỏi. Sau đó, nàng ra hiệu cho các thái giám mang điểm tâm vào.

.....

– Các người có thể lui ra được rồi. Không cần phải đứng hầu ta như vậy.

Minh Ngọc bối rối khi xung quanh mình là mấy chục cung nữ cùng thái giám đứng hầu.

– Thưa, hôm nay hoàng thượng đã dặn dò chúng thần phải đứng chờ Hạ phi dùng bữa xong mới được rời đi.

– Lại là ý chỉ của hoàng thượng....

Minh Ngọc khẽ thở dài, nhưng rồi cậu nhanh chóng dùng xong bữa điểm tâm của mình.

– Thưa, hoàng thượng nói rằng, Hạ phi có thể ở lại trong cung nghỉ ngơi hoặc đi dạo vòng quanh Nghi Xuân cát.

– Còn vườn thượng uyển?

– Thưa, hoàng thượng không nhắc đến.

– Được rồi, vậy thì ta muốn đi dạo một vòng quanh Nghi Xuân cát.

– Thưa chúng nô tài xin theo hầu người.

Vừa khi các cung nữ, thái giám định bước theo Minh Ngọc thì cậu đã lắc đầu.

– Không, ta muốn đi một mình.

– Thưa không được đâu ạ. Một quý phi khi đi lại trong hậu cung ít nhất phải mang theo bên mình một tỳ nữ, đó là quy tắc đã có từ lâu đời. Nếu hoàng thượng mà biết chúng nô tài hầu hạ Hạ phi không chu đáo, thủy chung sẽ trách phạt chúng nô tài. Xin Hạ phi thương tình đối ý.

Cả đám người họ quỳ xuống trước mặt Minh Ngọc đủ khiến cho cậu gặp phải khó xử. Cậu đành gật đầu nói.

– Ta sẽ dẫn theo bên mình một người....

Rồi Minh Ngọc chỉ tay về phía Lai An, lúc này nàng ta mừng rỡ vội quỳ xuống hô tạ ơn, rồi ngênh mặt cùng chủ nhân rời khỏi phòng trước bao ánh mắt ghen tức của kẻ khác.

.....

– À, không biết phải xưng hô?

Vì chẳng thể cứ mãi im lặng bước đi nên Minh Ngọc phải mở lời trước.

– Thưa, chủ nhân cứ gọi nô tỳ là Lai An.

– Lai An, tên nghe rất hay, cô nương vào cung đã lâu chưa?

– Dạ bẩm, nô tỳ vào cung chưa lâu. Nhưng thời gian trong cung không thể nào so được với thời gian khi còn tại ngoại.

– Khác lắm sao?

Minh Ngọc cười buồn hỏi.

– Thưa, đối với chúng nô tài, có những người chỉ mong sớm được hết thời hạn sẽ trở về lại quê nhà. Vậy nên, nhất nhật tựa tam thu là chuyện thường tình.

– Phải. Là mong được về thăm quê nhà....

Minh Ngọc cười một mình, rồi ngược mặt lên Nghi Xuân cát để thỏa thích ngắm nhìn tòa lầu nguy nga tráng lệ.

– Hạ phi đã mệt chưa, xin để nô tỳ quạt hầu.

– Không cần đâu. Cô nương cứ ngồi xuống tự nhiên.

– Thưa, nô tỳ không dám. Nô tỳ không thể ngồi hầu chủ nhân được ạ.

– Ta là chủ nhân vậy lệnh của ta cô nương không để tâm đến sao?

– Thưa không phải, vậy nô tỳ xin mạn phép bắt kính.

Nói rồi Lai An ngồi xuống tại chiếc ghế đối diện với nơi Minh Ngọc đang ngồi. Lúc này Minh Ngọc nhìn nàng với ánh mắt tựa hồ như đang nhìn một tiểu muội chốn quê nhà.

– Cô nương có thể kể cho ta nghe những chuyện khác về hậu cung được không?

– Thưa, hậu cung lắm nỗi thị phi, nô tỳ không dám mở lời.

– Cứ nói, ta chỉ nghe và để trong lòng. Ta biết có lẽ cô nương không tin những lời ta nói, nhưng ta thật không muốn phạm phải những sai lầm để mọi người phải chịu tội thay ta. Vì ngay cả những điều tưởng chừng như đơn giản như việc cung quy ta cũng chưa nắm hết.

Minh Ngọc thoáng nhìn đi chỗ khác để che đi sự xấu hổ của mình. Vốn dĩ thân bầy thước nam tử lại phải đi học tập những quy tắc nhập cung của nữ nhi. Phải chăng đó là điều đáng tủi hổ?

“Nhưng nếu không biết, không quan tâm đến thì có ngày chính ta sẽ phạm vào những điều luật nghiêm khắc ấy.... Và nếu hoàng đế thiên vị cho ta sẽ càng khiến cho hậu cung thêm phần bất mãn.”

Lai An mỉm cười gật nhẹ đầu tán đồng trước ý muốn của chủ nhân. Nàng nhẹ mở lời.

– Thưa, hậu cung nói nhiều không nhiều mà ít cũng không ít quy tắc. Nhưng chung quy lại cũng chỉ để phục vụ cho hoàng thượng. Người chỉ cần nhớ rằng, dù nhớ thương gia đình hay một người nào đó đã khuất nhưng tuyệt không thể làm lễ cúng bái tổ tiên hoặc hóa vàng tại nơi này. Đó là một điều cấm. Có những dĩ vãng thuộc về quá khứ thì nên quên hết đi, trước mắt chỉ còn có hiện tại và tương lai. Nếu để hoàng thượng

biết trong lòng có tư tình với một kẻ nào khác thì dù đã không còn được ân sủng nữa cũng sẽ bị tru di cửu tộc.

–

– Và có những thứ không nên biết thì tuyệt đối đừng tìm hiểu.

Lai An nhẹ mỉm cười khi nói ra điều ấy.

– Ví dụ như?

– Căn phòng cuối cùng ở phía tây hậu cung, đó là căn phòng cấm.

Rồi Lai An chợt thấp giọng lại.

– Nô tỳ nghe nói đó là căn phòng có từ thời hoàng đế Cảnh Hiếu. Nhưng nay nơi đó đã bị niêm phong kĩ lưỡng, còn vì sao mà không đập bỏ đi, hay cho một vị quý phi nào vào ở thì thật nô tỳ không biết.

– Kỳ lạ nhỉ?

Minh Ngọc vốn đang buồn bã bỗng chốc nghe nói đến căn phòng ấy, tự dưng lại thấy khoan khoái muốn đến tận nơi xem thử.

– Nô tỳ còn nghe nói là nơi đó có ma nữa.

– Sao?

Tuy Minh Ngọc nghe đến đây thì có phần hơi sợ hãi nhưng về phần khích thì càng được đẩy lên cao. Cậu hỏi tiếp.

– Tại sao nàng biết nơi ấy có ma?

– Nô tỳ nghe nói, đó là nơi ở lúc trước của vị mỹ nhân.... Tên gì nhỉ? Thật câu chuyện này nô tỳ đã nghe kể từ lâu lắm rồi nên không nhớ lắm.... Hình như là Âu Mẫu Đơn hay Tôn Mẫu Đơn gì đó.

– Là Âu Huệ Mẫu Đơn đúng không?

Minh Ngọc trong đôi mắt có chút hồi thức liên vắn. Vốn dĩ mẫu thân Minh Ngọc tên Mẫu Đơn, Hạ Mẫu Đơn. Nhưng cái tên tộc từ thời còn là tổ nữ của mẹ lại là Âu Huệ Mẫu Đơn. Ngày trước mẫu thân của cậu cũng đã từng là một tài nhân được vua đích thân tuyển chọn.

– Thưa, đúng là như vậy. Đó là vị tài nhân mỹ sắc đầu tiên dù đã được sắc phong ngay từ lần đầu diện kiến hoàng thượng, nhưng rồi do thể trạng yếu ớt, có thể sẽ không sinh được long tử nên hoàng hậu đã gả lại nàng cho một vị quan lớn tuổi. Rồi sau đó câu chuyện này ra sao thì nô tỳ không rõ....

Minh Ngọc không nói gì, vì cậu biết rất rõ, vị mỹ nhân được nói đến đây chính là thân mẫu của mình.

– Thần còn nghe nói, vì vị mỹ nhân ấy uất ức nên đã treo cổ tự vẫn nơi quê nhà, còn hương hồn thì cứ mỗi đêm trăng sáng lại hiện về nơi căn phòng xưa, trông vật mà nhớ đến thân phận cung phi của mình. Vậy nên, cứ mỗi đêm trăng sáng, sẽ chẳng ai dám đến gần căn phòng ấy cả.

– Hahahaha câu chuyện đúng thật khiến ta tò mò.

Minh Ngọc bật cười lớn. Dù rằng mẫu thân đã qua đời từ khi sinh cậu ra, nhưng qua lời kể của phụ thân, cậu cảm nhận được rằng, mẫu thân không hề có một ngày uất ức mà sống. Trái lại, mẫu thân rất vui vẻ trước cuộc sống tự do tự tại không phải chịu đựng sự bó buộc.

“Chẳng thể ngờ rằng người đời miệng lưỡi độc ác lại nói về mẫu thân ta như vậy.”

– Vị mỹ nhân ấy sống từ thời trước mà nay các nàng đều biết đến danh sao?

– Thưa, vì lời đồn về bức chân dung sống động của nàng còn lưu lại đến tận bây giờ. Nô tỳ nhớ có lần tiểu Lộc tử vì đánh bạc thua nên đã vào thử căn phòng ấy của Âu mỹ nhân định mượn tạm chút đồ quý còn lại hòng đem ra cầm cố. Nhưng nào ngờ... Trong phòng hoàn toàn chẳng hề có một chút đồ quý giá nào còn lưu lại cả, khắp nơi chỉ toàn mạng nhện và bụi bẩn.

–

– Nhưng rồi khi tiểu Lộc tử ngược nhìn lên bức tường thì thấy ngay Âu mỹ nhân đang mỉm cười với hắn. Hắn hoảng hốt bỏ chạy thật nhanh nhưng một cơn gió kỳ lạ đã đóng sập cánh cửa lại. Để rồi hắn vội quỳ xuống bái lạy mỹ nhân hồng xin thoát tội. Cuối cùng rồi hắn có thể mở cửa rời khỏi nơi đó một cách an toàn. Chỉ là.... Khi hắn đã an toàn rời khỏi căn phòng u ám ấy thì hắn mới biết được rằng cái mà hắn nhìn thấy không phải là hồn ma của Âu mỹ nhân mà chính là bức họa chân dung của nàng do chính tay hoàng đế ngự bút vẽ nên.

Lai An thoáng sợ hãi trong nét mặt khi thuật lại việc này.

– Căn phòng đó có vẻ được bao trùm bởi những điều bí ẩn, thật khó giải đáp nếu ta không....

– Thưa, ngàn vạn lần không nên đến. Đó là nơi cấm địa từ thời trước đến giờ, vốn dĩ nô tỳ nghe nói Tổng triều hoàng đế vì lưu luyến vị mỹ nhân ấy nên đã dành riêng căn phòng trống ấy mà tưởng niệm nàng. Còn về đại Nguyên triều của chúng ta thì căn phòng ấy chỉ là một nơi thừa thãi. Thật không đáng để quan tâm, xin Hạ phi dừng...

– Ta biết rồi. Ta sẽ không làm bậy để bị phạt đâu.

Minh Ngọc bật cười trước gương mặt thập phần khấn trương của Lai An, để rồi khi tất cả lắng xuống, cậu im lặng ngược nhìn về phía tây. Trong đầu cậu bỗng nảy ra một ý định phạm thượng.

.....

– Ngọc nhi, hôm nay ngươi đã đi những đâu? Có vui không?

Hoàng đế ân cần hỏi thăm. Minh Ngọc nhẹ lắc đầu cười.

– Chẳng phải hoàng thượng đã biết Minh Ngọc dạo chơi những đâu sao? Có gì cần phải hỏi thêm?

– Thật không đáng yêu chút nào.

Hoàng đế tựa một đứa trẻ nhỏ ôm lấy Minh Ngọc vào lòng mà vuốt ve. Rồi ngài hỏi.

– Ta sắp xếp người xung quanh ngươi không vì mục đích giám sát mà là muốn ngươi thật sự thoải mái.

– Thoải mái sao? Chẳng thoải mái chút nào cả. Cứ như bị giam vào chiếc lồng ấy.

Minh Ngọc giận dỗi nói.

– Hahaha vì tiểu khổng tước của trẫm thật rất quý hiếm, không giam hãm lại chẳng phải để hắn bay đi mất sao?

Minh Ngọc đỏ mặt khi nghe hoàng đế so sánh mình với loài khổng tước quý giá.

– Người ta không thích như vậy. Hoàng thượng, ngày mai người đừng cho quá nhiều người bên cạnh Minh Ngọc nữa....

Thấy Minh Ngọc có ý thuận phục hoàn toàn, hiển nhiên hoàng đế vui vẻ gật đầu. Nhưng rồi đằng sau nét mặt nũng nịu ấy lại là một nụ cười khó hiểu. Điều đó khiến hoàng đế có chút nghi ngờ, ngài liền vấn.

– Ngươi đang giấu ta chuyện gì?

– Không..... Sao hoàng thượng hỏi vậy?

Minh Ngọc bối rối quay đi như kẻ cấp bị bắt quả tang tại trận. Điều này đủ khiến hoàng đế hiểu rằng nụ cười vừa rồi của Minh Ngọc là có ẩn tình.

– Nói mau. Ngươi đang che giấu âm mưu gì đó?

Hoàng đế giả giọng nghiêm khắc phán. Tuy lời nói có nét nghiêm trang nhưng cử chỉ lại có phần không giống. Điều đó khiến Minh Ngọc chẳng biết liệu ngài đang cố tình đùa giỡn hay là đang vấn thật.

– Quả thật ở gần vua như ở gần hổ, dễ sợ quá.

Minh Ngọc chau mày tựa hồ như đang làm nũng.

– Đã biết là gần cốp, thì tiểu thổ mau nói cho ta biết, người đang giấu ta chuyện gì?

Hoàng đế đưa môi chạm nhẹ vào vành môi như đang hé ra đầy mời gọi ấy. Rồi ngài dịu giọng hỏi.

– Có phải là muốn tìm hiểu hậu cung phía tây, căn phòng bỏ hoang đó không?

– Thưa, sao hoàng thượng biết?

– Ta là vua thì chuyện gì ta lại không biết.

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu anh tuấn đáp.

– Nhưng vì sao người quan tâm nhiều đến căn phòng đó vậy? Là có nội tình hay chỉ đơn thuần là do hiếu kỳ?

Minh Ngọc khẽ thở dài, để rồi biết rằng trốn tránh không phải là cách nên đành bộc bạch hết nỗi lòng.

– Hoàng thượng đã từng nghe nói đến.... Âu Huệ quý nhân chưa?

– Đã từng nghe qua giai thoại. Nhưng điều đó có ảnh hưởng gì?

– Ân Huệ Mẫu Đơn chính là mẫu thân của ta.

Minh Ngọc quay đi chỗ khác nói.

– Mẫu thân người chẳng phải tên là Hạ Từ Anh sao?

– Đó là cái tên mà người dùng để che tránh đi thân phận thật của mình. Vốn dĩ một quý nhân sau khi rời cung chuyện danh tính là chuyện cơ mật không thể tiết lộ ra ngoài được.

– Vậy lý do vì sao mẫu thân người lại rời cung?

– Năm mười sáu tuổi mẫu thân ta bị ép nhập cung với danh phận là tổ nữ, sau khi được tuyển chọn làm tài nhân thì ngay sau đó đã được thăng lên làm quý phi mặc dù chưa kinh qua một lần hầu tẩm.

–

– Chỉ là do sức khỏe không tốt, kèm theo đó là chứng phong hàn lâu ngày nên ảnh hưởng đến việc duy trì long tộc. Ngay lúc chạy tịnh thanh tẩy xong để chuẩn bị hầu tẩm thì mẫu thân ta phát bệnh nặng, đó là vào tiết đông chí, gần đến mùa xuân. Thế nên hoàng hậu đương thời ban lệnh cho phép mẫu thân ta hồi hương để tránh chết trong hậu cung sẽ sinh chuyện không may....

Hoàng đế im lặng lắng nghe câu chuyện của Minh Ngọc, để rồi ngài nhận xét.

– Ta đoán bệnh tình của mẫu thân người chẳng phải nặng đến mức không chữa trị được. Chỉ là Hạ Trung Ân đã tương kế tựu kế giúp nàng ta thoát khỏi hậu cung.

– Phải.

Minh Ngọc gật đầu mỉm cười. Để rồi Minh Ngọc quay lại nhìn thẳng vào mắt vua mà hỏi.

– Nếu giờ đã biết, thân phận của ta không chỉ là con của quan lại nhà Tống mà còn là con của một quý phi Tống triều. Vậy hoàng thượng có muốn ban rượu độc cho ta không?

– Hahaha ta đang nghĩ nếu mẫu thân người còn ở lại hậu cung thì sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ thay thế đương kim hoàng hậu. Có lẽ lúc đó việc đầu tiên ta làm khi cùng khải hân tấn công vào kinh thành sẽ là bắt sống cho bằng được thái tử đương triều Triệu Minh Ngọc.

– Người.... Cứ thích đùa bỡn ta....

Minh Ngọc đỏ hết cả mặt nói. Để rồi hoàng đế cười lớn và ủng cậu vào lòng một lần nữa.

Ngài thừa dịp cậu không để ý bèn ôn nhu kéo cậu ngã xuống long sán.

– Ta vốn dĩ nghe nói đến Âu Huệ Mẫu Đơn là một kỳ nữ đương thời, luận về tài sắc lẫn trí tuệ đều hiếm ai sánh bằng. Vậy nên nàng ta luôn là tâm điểm của mọi sự ghen ghét. Vốn dĩ Triệu Kỳ là kẻ nhu nhược, nên việc hậu cung tranh sủng và hãm hại lẫn nhau âu cũng thường tình, kẻ thắng chưa hẳn là do tài giỏi mà là

do có biết nhẫn tâm hay không. Mẫu thân của người từ sớm đã rút lui khỏi chiến trường. Vốn dĩ là một kẻ sách khôn ngoan nhất.

– Vậy bây giờ ngài dạy Minh Ngọc phải làm sao? Nên rút lui, hay nên tự sát? Vì việc hại người, với lương tâm của một đại phu, Minh Ngọc không làm được.

Minh Ngọc bị vòng tay to lớn ấy siết chặt khiến nói năng cũng hơi khó khăn. Nhưng rồi hoàng đế đặt Minh Ngọc nằm phía trên mình, để tiểu Ngọc thoải mái dựa vào mình rỗng. Tư thế lúc này giữa hai người thật rất thân mật, việc va chạm dù đã cách ngăn bằng một lớp vải nhưng cũng đủ khiến cơ thể Minh Ngọc dần dần nóng lên.

– Cả hai cách đó đều là hạ sách, thượng sách là Minh Ngọc suốt đời này phải ở cạnh bên ta, không rời ta nửa bước. Chỉ có vậy mới bảo đảm được an toàn tuyệt đối cho người.

Hoàng đế hoan hỉ tuy miệng nói lời nghiêm túc nhưng thủ đã lần mò đến những nơi không được chào mời. Hiển nhiên Minh Ngọc bực tức liền đẩy người ra khi tay người đã chạm vào hạ huyệt.

– Minh Ngọc không sợ. Đời người ai chẳng phải chết một lần chứ?

– Phải, nhưng cầu chết mà chết không thành, sống mà sống không xong, đó mới là cách tàn nhẫn nhất để triệt hạ lẫn nhau. Tiểu Ngọc của trẫm còn quá non nớt không hiểu được hết tâm tư của nhân gian này.

Minh Ngọc không đáp nhưng cũng không quay lại nhìn người.

“Chẳng phải kẻ tàn nhẫn vô tâm nhất đang nằm cạnh ta đây sao?”

– Minh Ngọc đang nghĩ trẫm là kẻ tàn nhẫn vô tâm à?

Hoàng đế ôn nhu trong lời nói nhưng vẫn như đang cố ý hỏi.

– Phải.

– Người không sợ làm trẫm giận lên sẽ chém đầu người sao?

– Ta đương nhiên là sợ chết. Nhưng nếu cái chết của ta mà đổi lại được những thứ khác thì ta chết cũng xứng.

Minh Ngọc miệng cười nhẹ nhưng đôi mắt đã thoảng ửng đỏ. Tuy cố che giấu bằng cách quay mặt vào trong nhưng hiển nhiên cách này thật chẳng mấy hiệu quả gì.

– Minh Ngọc, người muốn đổi lấy cái gì?

Hoàng đế thở dài ưu phiền kéo Minh Ngọc vào lòng. Con người tiểu thổ quả thật rất ngây thơ nhưng có những khi lại suy nghĩ rất sâu sắc. Nhưng những suy nghĩ đó toàn là nghĩ cho kẻ khác. Nhất là trong đôi mắt đó kể từ khi rời bỏ hậu cung đến giờ đã không còn được vui vẻ như xưa nữa.

– Minh Ngọc đổi lấy sự tự do cho hoàng thượng, đổi lại cuộc sống bình an như trước kia cho mọi người trong hậu cung này. Còn nữa... Ta đổi lấy cuộc sống bình an cho cha ta, cho đại tỷ và cho Thạc Đức vương.

– Minh Ngọc.

Long nhan tức giận khiến cho trảo thủ thêm mạnh bạo. Đôi tay ấy nhanh chóng ghì chặt thân thể Minh Ngọc vào lòng.

– Ta phải nói đến bao giờ thì người mới hiểu đây? Ta yêu thương người hơn tất cả mọi thứ có trên đời này.

– Hoàng thượng... Lời nói này, nên dành cho một quý phi khác, là nữ nhân.

Minh Ngọc quay mặt đi, vô tình đánh rơi những giọt nước mắt.

– Minh Ngọc người nghe cho kĩ đây, điều mà trẫm đã nói tức thời trẫm sẽ thực hiện. Trẫm hành xử ra sao chắc người cũng đã rõ, trẫm càng yêu người nhiều bao nhiêu thì hình phạt trẫm ban xuống cho những kẻ được người yêu thương hơn trẫm sẽ càng nhiều bấy nhiêu. Người cứ việc lựa chọn, giữa ngoan ngoãn hầu hạ trẫm hoặc đứng nhìn những kẻ ấy chết dần từng người một. Người thông minh như người ác sẽ có câu trả lời cho mình mà, đúng không?

Hoàng đế thối nhẹ vào tai tiểu ngọc thố. Để rồi tiểu ngọc thố ngược mắt lên nhìn người mà nói.

– Tại sao phải khổ sở vì ta vậy? Ta thật không xứng đáng để người phải đặt nặng tâm tư vào....

–

Hoàng đế không đáp mà chỉ hôn mạnh vào cổ cậu. Ngài lưu lại ấn tích của mình trên ấy, để rồi dấu hôn ấy lan dần xuống phía dưới. Đồng thời xiêm y cũng dần bị tháo rời ra, để lộ vùng da trắng như bạch ngọc.

– Tại sao lúc nào ta cũng yêu người, cũng nghĩ cho người hết mà người lại không hiểu cho ta?

Hoàng đế cười nhẹ để rồi đôi môi ấy chạm vào đôi môi anh đào đang mời gọi. Ngài dịu dàng, nâng niu ve vuốt nó một cách cẩn trọng. Để rồi ngài trả lời cho câu hỏi ấy.

– Tiểu Ngọc chỉ cần biết nếu người muốn tốt cho kẻ khác thì hãy đối đãi tốt với bản thân mình. Đừng để ta đau lòng vì người. Đó cũng là nghĩ cho ta rồi.

– Hoàng thượng.... Ngài độc ác tàn nhẫn.... Ừ.....

– Ừ ta độc ác tàn nhẫn, nhưng để chiếm được tiểu Ngọc ta không tiếc tái đũa giỡn nhiều thủ đoạn hơn nữa.

– A..... Xấu xa.....

Minh Ngọc đỏ mặt cố tránh xa bàn tay ma quỷ của người. Nhưng rồi do người đang nằm phía trên quá mạnh nên Minh Ngọc càng chống cự thì cơ bản hai chân càng bị tách ra.

– Tiểu Ngọc là người đầu tiên và cũng là người duy nhất dám nói với trẫm những lời thế này.

Miệng nói nhưng tay vẫn không ngừng làm việc cá nhân. Minh Ngọc cố vận vẹo thân mình đáp.

– Ta chỉ.... Ta thật không có ý làm người đau lòng.... Ta cũng không muốn nói những lời lẽ bất kính với người.... A.....

Hoàng đế cười nhẹ rồi ngài nâng đôi chân thon ấy lên để chuẩn bị tư thế công thành.

– Khoan đã..... Có thể hứa với ta một chuyện trước được không?

– Nói đi.

– Ta muốn đến hậu cung phía tây.... Ta muốn tìm hiểu lại nơi mà..... Mẫu thân ta đã từng sinh sống.....

– Được. Trẫm đồng ý. Nhưng phải là đi chung với trẫm.

Hoàng đế anh dừng nhìn về phía gương mặt đã đỏ bừng lên vì xấu hổ.

– Như vậy cũng được.... Tạ ơn người, hoàng thượng....

Minh Ngọc xấu hổ nhìn sang chỗ khác. Để rồi hậu đình cậu truyền đến một cơn đau nhức tột cùng. Cậu nhăn mặt và cố dùng tay bám chặt lấy bờ vai khỏe mạnh của kẻ đang gây nên cố sự ấy.

– Ngoan, thả lỏng cơ thể. Đừng cố chống đối ta như vậy nữa.

Lời nói của hoàng thượng thật bao hàm nhiều ý nghĩa. Nhưng hiển nhiên trong lúc này Minh Ngọc chẳng còn tâm trí đâu mà phân tích nó. Cậu chỉ cố bám vào vai người, miệng thì thoát ra những tiếng rên rỉ tựa mèo kêu khiến cho kẻ nghe được càng thêm phần hứng thú.

– Hoàng thượng.... Ta thật sự yêu người....

– Nhưng không thể nhiều bằng trẫm được.

Hoàng đế hôn nhẹ vào lòng bàn tay chứa đầy dấu ấn của rắn hổ. Đó là do Minh Ngọc trong lúc bối rối đã tự làm bị thương mình.

– Trẫm yêu người nhiều lắm, tiểu Ngọc của trẫm.... Hứa là sẽ ở mãi bên cạnh trẫm đi.

Hoàng đế vừa liên tục tấn công vừa dùng lời lẽ dụ dỗ.

– Ừ.....A.....

– Nói đi. Nói là sẽ ở bên trẫm, không rời xa trẫm nữa...

Cơ thể càng ngày càng gia tăng nhịp độ, nhưng miệng thì vẫn dùng yêu ngôn mê ngữ mà hoạt chúng. Minh Ngọc cố giữ lấy nhịp thở chậm lại để nghe lấy lời nói của người.

– Ngay cả khi người..... bỏ rơi Minh Ngọc.... Thì tâm Minh Ngọc cũng vẫn không rời bỏ người..... Chỉ là..... Minh Ngọc tự hỏi không biết có phải mình bị ngốc không mà lại yêu..... A..... yêu một người nhẩn tâm như vậy.....

– Hahahaha Minh Ngọc của trẫm không ngốc chút nào cả. Chỉ là trẫm quá cao tay nên mới bắt được tiểu Ngọc về thôi.

– A.....a.....Ừ.....

– Thoải mái sao? Người vừa nói là “tâm không đổi” thì phải?

– Ừ..... điểm.... nhẹ hơn..... A..... Phải.....

– Nhẹ à? Nhưng cơ thể người thì không bảo với ta như vậy... Vậy là người không thành thật rồi...

Hoàng đế hơi nheo mắt nhưng hạ thể vẫn tiếp tục tấn công Minh Ngọc.

– Ta tuyệt không cho phép tâm tư lẫn thể xác người được rời khỏi ta. Thân thể đáng yêu này chỉ là của riêng ta, một mình Thiết Mộc Nhĩ này được quyền hưởng dụng nó...

– A..... a.....a.....

Nói rồi người dùng hết lực mà chạm vào một cú thật mạnh. Minh Ngọc giật bắn người theo cú va chạm ấy, để rồi phải chờ ít lâu sau cậu mới bình tĩnh lại mà hờn dỗi với người.

– Nhẩn tâm.....

– Phải, nhưng không thể nhẩn tâm với tiểu bảo bối được. Ngoan, trẫm sung hạnh người như vậy có thoải mái không?

– Hừ.....

Minh Ngọc đỏ hồng hai má, úp mặt vào bờ vai vạm vỡ, cố gắng hít lấy hương thơm của loại trầm quý Tây vực trên người kẻ này.

“Mùi hương này thật làm ta lú lẫn cả rồi.”

– Tiểu Ngọc....

– Dạ?

– Chúng ta tái làm lại lần nữa được không?

Hoàng đế tạo biểu cảm tựa như đứa trẻ đang muốn vòi xin quà. Điều đó khiến Minh Ngọc không khỏi buồn cười mà đáp.

– Không.

– Một lần nữa thôi....

– Không chịu, ai biểu có kẻ đã bắt nạt ta....

– Kẻ nào to gan tày trời thế? Dám bắt nạt cả ái phi của trẫm nữa à? Trẫm phải xử phạt hần thật nặng mới được.

Chẳng ai bảo với Minh Ngọc rằng, Thiết Mộc Nhĩ hoàng thượng ngoại trừ biệt tài đổi trắng thay đen còn có cả biệt tài giả nhân giả nghĩa nữa. Nhưng chẳng hiểu sao các quan lại trong triều luôn ngợi khen y là bậc quân chủ anh dũng phi phạm, tài năng xuất chúng.

Tất nhiên nghe những lời nói ngây ngô ấy đủ khiến cho tâm tư của tiểu thổ như được ăn phải kẹo mạch nha rồi. Tiểu thổ bật cười để rồi hoàng đế lại ung dung hưởng lợi.

– Ái khanh chịu cười tức là đã không sao rồi. Vậy trăm sẽ tái hầu hạ người thêm vài lần nữa cho đến khi người nguôi giận hoàn toàn.

Nói rồi thuận tiện tách rời đôi chân ngọc đang khép lại ấy để đôi tay lại thuận lợi công thành.

– A..... Sắc ma..... Đại lang..... Ừ.....

– Hahaha bảo bối, bảo bối.... Đừng nói phu quân của người như vậy. Xem cơ thể người khó chịu thế này, chắc phải để phu quân tiếp tục hầu hạ người mới được.

– Ừ.....

Tiểu Ngọc không cần nói cũng biết đã bị đại sắc lang làm thịt như thế nào. Thật khổ cho tâm tư của tiểu ngọc thổ, đã không được đại lang nha hiểu cho lại còn bị lạm dụng....

Phiên ngoại Chỉ sau một người nhưng trên vạn người

Mùa xuân năm đó, khi Hạ phu nhân vẫn còn sống và gia thế nhà họ Hạ vẫn còn hiển hách. Lúc bấy giờ Hạ Trung Ân đang vào triều xem bệnh cho các cung phi, tổ nữ. Chẳng hiểu sao bọn họ đạo này cùng bị một thứ bệnh ngoài da, cứ hễ ra nắng ngay tức thời gương mặt sẽ nổi lên những vết đỏ.

– Chắc lão gia đi đến chiều tối mới về nhà. Tiểu Xuân, em nhớ chăm sóc Minh Châu hộ ta. Tiểu Đào, em giúp ta chuẩn bị đồ lễ, hôm nay mình sẽ đi chùa cầu phúc.

– Dạ, thưa phu nhân, tiểu Đào đã chuẩn bị xong từ tối qua rồi ạ. Vì biết phu nhân tâm thiện hướng phật, cứ hễ mừng một, ngày rằm là sẽ lên chùa, nên em đã chuẩn bị từ rất sớm rồi.

– Hiểu ý ta chỉ có mình em mà thôi.

Vị phu nhân có gương mặt xinh tựa đóa hoa hàm tiếu ấy khẽ nở một nụ cười tán thưởng. Rồi nàng nhanh chóng đưa tay cầm phụ nàng hầu vài món đồ.

– Thưa, để em xách cho. Phu nhân đang mang trong người cốt nhục của lão gia, mà lại mang xách nặng nề, lão gia mà biết được sẽ rầy chúng em chết.

– Hahaha em khéo lo, chỉ có vài bó hương thì làm sao mà gọi là nặng nề được. Mà nếu lão gia có nói gì thì cứ nói là do ta muốn như vậy.

Lúc này người hầu gái chẳng còn cách nào khác đành để phu nhân mình cầm đồ lễ hộ.

– Dạ, phu nhân thật từ bi, còn lão gia lại rất nhân hậu. Chúng em thật tốt phước khi được vào hầu hạ cho người.

– Con bé này, khéo nịnh quá đi.

Nói rồi hai chủ tớ từ từ rời khỏi Hạ phủ. Suốt dọc đường đi, ai nấy khi gặp Hạ phu nhân đều hỏi thăm một cách đầy thân tình. Vì đối với họ, Hạ lão gia từng có ơn cứu mạng, còn Hạ phu nhân thì hay phát gạo cứu tế cho dân nghèo. Vậy nên hai chữ “Hạ gia” khi nhắc đến đều được dân chúng hết lòng ca ngợi.

.....

– Xem tướng số, coi thời vận....

Tiểu Đào đọc nhắm tẩm biển được căng ra nơi chiếc bàn nhỏ của lão tướng số. Đó là một lão nhân râu tóc đã bạc trắng, ngồi tại cổng chùa, trên tay lão cầm một quyển sách bói, tay còn lại đang nhẹ vuốt lấy chòm râu tựa hồ như đang tâm đắc điều gì đó.

– Lão Thất Tiên, coi dùm tôi coi chồng tôi sao đạo này ổng đối với tôi kì lắm.

Một đại nương thân hình nặng nề ghé lại ngồi vào ghế đối diện với ông lão.

– Đại nương, ta với bà hôm nay không có duyên, ta không thể coi cho bà được.

– Cái lão này... Bộ lão chê tiền sao?

– Làm người không nên tham lam tiền tài phú quý... Tiền bạc vốn là vật phù du, có đó rồi lại mất đó.

Đôi mắt vẫn không rời khỏi quyển bói thư đang xem dở. Đường như lão ta chẳng hề quan tâm đến sắc diện ngày càng trở nên u ám của khách hàng.

Lúc này đại nương tức giận lên tiếng.

– Ta nói cho lão biết, vì thím Trương nói lão coi rất tài tình nên ta mới đến đây. Chứ biết lão làm phách vậy thì đừng hòng. Xí, nghèo còn bày đặt.

Vị đại nương đó sau khi mắng mỏ một hồi bèn đứng dậy phẩy áo bước đi.

– Vị tiên sinh đó thật có khí chất.

Hạ phu nhân nhẹ giọng bảo với tiểu Đào.

– Em thấy lão kì quái thì đúng hơn, làm gì mà có người lại đuổi khách như lão.

Hạ phu nhân như muốn kéo tiểu Đào đi xa khỏi chỗ đó vì ngại giọng tiểu Đào quá lớn sẽ làm phiền lòng đến lão tiên bói ấy.

– Vị phu nhân này.

Bỗng dưng lão tiên bói coi tướng ấy buông thư xuống mà nhìn thẳng vào nàng. Nàng thoáng có chút lo ngại vì không biết liệu lão thầy tướng số ấy muốn gì.

Vốn dĩ nàng hay nghe tướng công bảo rằng đừng nên dính dáng đến những thuật sĩ giang hồ, vì ở họ luôn có thứ mê hương gì đó khiến cho tâm thần khổ chủ điên đảo, để rồi họ thừa cơ cướp sắc cướp tài.

– Lão tiên bói đây là kêu ta?

– Phải, xin phu nhân đừng sợ. Ta không phải là bọn thuật sĩ giang hồ như bà nghĩ đâu.

– Hả?

Hạ phu nhân mở to mắt ngạc nhiên, chẳng lẽ lão nhân này biết được thuật phép nên có thể đoán biết suy nghĩ của người đối diện? Nàng dè chừng hỏi.

– Vậy lão tiên bói có ý muốn gì ở ta?

– Thưa nào phải, đêm qua ta dùng quẻ tiên thiên và đoán được rằng hôm nay ta sẽ có duyên gặp được một vị phu nhân trẻ tuổi đang mang thai.

– Ta.....

– Ta đã chờ bà lâu lắm rồi. Bà mau ngồi xuống đây để ta coi số mạng dùm bà.

– Không.... Tướng công ta không tin vào bói toán nên cũng cấm không cho ta xem tướng số.

Hạ phu nhân cố tìm cách từ chối khéo.

– Phải đó phu nhân, em thấy lão gia lo phải. Em thấy ông thầy tướng này có cái gì đó kì lạ lắm.

Tiểu Đào ở bên cạnh, nép vào cánh tay của chủ nhân mà thối chằm biên phong.

– Hahahahah phải phải. Nhưng ta nói cho phu nhân biết rằng, khí sắc bà rất yếu. Cho hỏi đây đã là đứa con thứ hai của bà?

– Phải, là đứa thứ hai.

– Còn đứa con thứ nhất là nữ?

– Phải, là một tiểu nữ đáng yêu.

Hạ phu nhân nhẹ mỉm cười.

– Phu nhân có thể cho ta xem qua ngày sinh tháng đẻ của đứa con đầu không?

Hạ phu nhân vừa tính cầm viết lên thì tiểu Đào đã ngăn lại.

– Phu nhân, bà quên những gì lão gia nói sao?

– Ta.... Ừ....

– Hahahaha không sao không sao. Bà có thể cho ta biết tên của đứa bé cũng được mà.

– Nó tên Minh Châu.

– Minh Châu, Hạ Minh Châu.

Nói rồi lão thầy tướng liền cầm bút mà viết vào giấy. Ngay sau đó ông ta liền bấm độn nhắm tính.

Hạ phu nhân chưa hết nghi ngờ vì sao lão thầy bói lại biết được họ của tướng công nàng. Nhưng rồi nàng cố kiên nhẫn mà chờ đợi kết quả.

– Thưa..... Chẳng hay là có gì không ạ?

– Đứa con đầu của bà thông minh sắc sảo, tài trí vẹn toàn, đường danh lợi sau này.... Có thể sẽ rất cao.

– Nó mới chừng hai tuổi đầu, chỉ tay còn chưa rõ vân nữa thì làm sao biết được chuyện danh lợi sau này. Còn về phận nữ thì sao lại bàn về danh lợi quyền thế?

Hạ phu nhân cố tình bắt bẻ. Nhưng lão tướng gia không những không khó chịu vì lời chất vấn mà trái lại, lão còn cười lớn.

– Tiểu nữ có danh lợi đều thuộc về chồng con. Con gái bà lớn lên sẽ kết thân cùng người đại phú đại quý. Nhưng có đó rồi lại mất đó, con người sống ở đời vận thế luôn xoay chuyển, chỉ khi nào hành thiện tích đức nhiều mới mong thoát khỏi nghiệt cảnh sau này.

– Đại phú đại quý.... Chẳng lẽ nào là.... Hoàng thượng.

Nói rồi Hạ phu nhân vội dùng thủ che miệng mình lại. Ngày xưa vốn dĩ nàng đã dỗ tổ nữ, có thể vào cung để diện thánh hầu hạ vua. Nhưng nàng đã cố tìm cách khước từ bằng việc giả bệnh hồng mong được thoát thân. Mà ân nhân đã giúp nàng thoát khỏi vận số chính là Hạ Trung Ân, Hạ đại phu. Sau này do cảm mến tài đức của người, nàng đã bằng lòng lấy người. Tuy cả hai tuổi tác chênh lệch nhưng tình cảm rất quấn quít.

Nhờ đã kinh qua những hiểu biết về luật lệ hoàng triều nên nàng biết rằng có những thứ chỉ nên biết chứ không nên nói, có những việc chỉ cần làm chứ đừng nên hỏi... Còn trong lời nói thì tuyệt không thể đụng chạm đến danh tánh của những người thuộc hoàng tộc.

Nàng vội vàng quay đi để tránh lệ phiền hà sau này. Nhưng lão thầy tướng số đã ngăn lại, lão dùng lời lẽ tôn kính nói.

– Phúc trạch phu nhân tạo dựng hoàn toàn đều để lại cho tiểu thiếu gia này, nhờ vào hấn mà đại tỷ của hấn sẽ thoát được tử nạn về sau.

– Hài tử trong bụng ta, là nam sao? Mà lão nói gì? Tại sao con ta phải chết? Đứa con thứ này làm sao?

Hạ phu nhân vội vàng quay người lại. Nàng nắm chặt lấy vai áo của lão thầy tướng, gương mặt nàng lộ rõ vẻ khẩn trương lo lắng.

– Tiểu thiếu gia sẽ không kế tự hương hỏa cho gia đình được. Và còn....

– Nó bị làm sao?

– Nó sẽ đứng trên vạn người mà dưới chân một người, là nam hậu đầu tiên trong lịch sử từ lúc khai quốc đến giờ.

Hạ phu nhân khi nghe đến đây đã muốn té xỉu tại chỗ, kèm theo đó là đứa bé đang ra sức chòi đạp trong lòng nàng. Nàng nhắm mắt cố giữ bình tĩnh mà vẫn lại lão thầy tướng.

– Lão..... Lão có biết tướng công ta là ai không? Y mà nghe lão nói xằng nói bậy như vậy.... Y sẽ.....

– Phu nhân bình tĩnh lại, lão đây chỉ nói ra sự thật. Vốn dĩ lão và phu nhân chẳng quen biết gì, nhưng là lão biết hôm nay cơ duyên sẽ đưa đẩy phu nhân đến đây, lão nhân chỉ nói sự thật. Phu nhân nghe cũng được, không nghe cũng được. Chỉ là...

– Lão lại muốn nói gì nữa? Lão hù phu nhân tôi sợ còn chưa đủ sao?

– Tiểu Đào, không được vô lễ.

– Sắc diện phu nhân thế này.... E là.....

Lão tướng số vừa định mở miệng nhưng khẩu liên ngưng lại. Lão chỉ khẽ thở dài nói với nàng.

– Phu nhân tâm tính hiền lành, sau này con cái sẽ được nhờ phúc phần.

– Có.... Có phải con trai tôi..... Nếu tôi thật có nam hài tử.... Sẽ không thể kế thừa hương hỏa của tướng công?

– Phải.

– Vậy làm cách nào gỡ? Làm cách nào?

– Phu nhân, xin bình tĩnh lại.

– Phải đó phu nhân, em nghĩ không có chuyện đó đâu. Từ đó đến giờ ai mà chẳng biết nam sủng chẳng thể nào được phong lên quý phi thì nói gì đến hoàng hậu chứ.

– Tiểu Đào..... Đừng nói nữa. Ta hội đủ đau đầu lắm rồi.

Hạ phu nhân chau mày ta thán. Dù rằng nàng đang nhăn mặt nhưng sắc hoa vẫn không theo đó mà biến đổi, nàng vẫn đẹp, một nét đẹp thuần khiết đủ khiến kẻ khác phải ngơ ngẩn.

– Chỉ là.... Ta thật không biết. Nếu là mệnh trời.... Ta cũng không thể nào.....

– Vậy đứa con đầu của ta, lão nói xem, lớn lên nó sẽ như thế nào?

– Năm mười tám tuổi tiểu thư sẽ đỗ tài nhân, sau đó chừng nửa năm tiểu thư sẽ ung dung ngồi ở vị trí quý phi. Nhưng sau đó.... Tâm địa không tốt, hãm hại sủng phi của vua nên đã bị án....

– Ta không nghe.

Hạ phu nhân bịt chặt tai lại. Lão tướng số cười khổ mà rằng.

– Vì phu nhân hỏi nên ta chẳng còn cách nào hơn là nói thật cho phu nhân biết. Biết trước số phận cũng là để ta thay đổi nó.

– Thay đổi?

– Phải, bà nên chỉ dạy cho tiểu thư biết yêu thương và quý trọng mọi người xung quanh nhiều hơn nữa. Thường xuyên hành thiện, cũng là chìa khóa để phá giải nạn tai này.

– Còn đứa thứ hai, lão nói đi, phải chăng ta cũng về dạy dỗ nó như vậy?

– Đứa con thứ này của bà vốn sẵn bản tính hiền lành, những việc thiện mà bà làm đã thấm vào máu thịt của nó. Chỉ là, sau này lớn lên, đừng để tiểu thiếu gia tiếp xúc với kẻ lạ mặt nhiều. Nhất là với những người thuộc dòng dõi vương tộc.

– Cả dòng họ Hạ ta từ xưa đến nay điều là thái y trong cung, bảo rằng hần đừng tiếp xúc với hoàng tộc còn khó hơn cả việc lên trời.

– Ta biết, ta biết. Thời cuộc thay đổi rồi, nạn đói, chiến tranh sẽ sớm xảy ra và chìm chết rất nhiều những quan lại tâm phúc của hoàng đế, rồi kẻ giàu bỗng chốc biến thành người nghèo... Nhưng xin phu nhân đừng bần lòng, vì Hạ gia các người đều là người hiền lành nên trời tuyệt sẽ không phụ các người.

– Ta.....

Vừa lúc Hạ phu nhân lên cơn khó thở. Tiểu Đào đã vội đưa nàng đi chỗ khác.

“Thật tiếc phu nhân, bà thiện lương vậy mà lại....”

Lão tướng gia nhẹ bấm độn tính nhằm ngày giờ sinh sắp tới của Hạ phu nhân, rồi ông lắc đầu thở dài.

“Tránh không khỏi.... Số trời đã định.”

.....

- Phu nhân, em đã nói rồi mà, phu nhân đừng nghe mấy lời xằng bậy của lão thầy tướng số đó.
- Rồi rồi ta biết rồi. Em đừng cần nhằn nữa, thật giống lão bà quá đi. À, em hãy mau đi chuẩn bị nước nóng, có lẽ lão gia sắp về rồi đó.
- Dạ em làm ngay.

Chờ Tiểu Đào đi khỏi, Hạ phu nhân nhẹ đưa tay lên sờ bụng mình.

“Tiểu hài tử của ta, sao hồi chiều này con đạp ta dữ quá vậy? Phải chăng con cũng bất bình khi nghe những lời nói đó? Phải, mẫu thân cũng bất bình lắm. Nếu con thật là nam hài tử thì sau này lớn lên con nhất định sẽ kế nghiệp cha con, là một thái y tốt. Rồi con sẽ cưới vợ, sinh con. Ta ước gì có thể sống lâu để nhìn ngắm những đứa cháu của ta. Nhưng cơ thể ta dạo này suy nhược quá. Ta sợ là ta không chờ được đến lúc đó.... A.... Con đừng đạp. Mẫu thân hứa sẽ luôn ở bên con, luôn bảo vệ con mà. Con đừng sợ, mẫu thân sẽ siêng uống thuốc, rồi sẽ mau khỏe lại thôi.”

Hạ phu nhân chợt mỉm cười một mình.

- Phu nhân đang tâm sự với hài tử à?
- Tướng công.... Sao chàng về mà không lên tiếng? Để thiếp kêu tiểu Đào chuẩn bị nước cho chàng.
- Thôi được rồi mà. Nàng đang mang thai, đi lại khó khăn, hãy ngồi xuống đây đi.

Hạ đại nhân nhẹ nhàng dìu phu nhân ngồi xuống trường kỷ. Để rồi ngài ôn nhu bảo với phu nhân.

- Ta nghe tiểu Đào nói lại, hôm nay nàng gặp một thuật sĩ lập dị, đã nói những lời khiến nàng không vui. Phải thế không?
- Tướng công.... Thiếp không cố ý.... Kì thật là....
- Ta hiểu ý tứ của nàng mà phu nhân. Chúng ta đã chung sống với nhau bao lâu nay, chẳng lẽ tính cách nàng ta lại không hiểu sao?

Hạ đại nhân nhìn phu nhân cười thật hiền lành. Để rồi ông ôn tồn nói.

- Phải chăng nàng nghe nói đến hậu cung liền e sợ tựa như chim sợ cành cong? Phu nhân à, Minh Châu hẳn còn nhỏ lắm. Nàng vội lo chi sớm?
- Phải, phải, là thiếp lo oan. Còn đứa con sắp tới này của mình? Nếu lỡ nó mà là con trai? Nếu lỡ đúng như những gì gã thuật sĩ ấy nói.... Thì thiếp.....
- Không có đâu mà. Ta vốn biết tính cách của phu nhân là hay lo nghĩ nhiều nên ta đã dặn nàng đừng nên tìm đến những gã thầy tướng số. Đa phần bọn họ đều chỉ căn cứ vào gương mặt và lời nói của thân chủ để đoán ra được kẻ đang muốn nhờ họ coi vận số là người như thế nào. Còn nếu lỡ như để bọn họ đoán đúng thì đó cũng là do may mắn thôi. Vậy nên, há gì mà nàng phải sợ?
- Thiếp..... Bất hiếu hữu tam, vô hậu chi đại.... Thiếp chỉ sợ nếu đúng như lão thầy bói đó nói, thiếp..... Với lại, lão ấy còn tính toán vận số và ngày sinh của Minh Châu gần đúng với những gì mà Tôn đại nhân đã tính toán dùm chúng ta...
- Nàng đã biết nói là gần đúng tức là sẽ không đúng hoàn toàn. Hôm đó do trà dư tửu hậu khiến ta vô ý để Tôn đại nhân tính toán vận căn cho Minh Châu, chứ thật lòng ta cũng chẳng tin tưởng gì.

- Nhưng thiếp thì tin. Chẳng thà tin là có còn hơn là không. Thật sự thiếp sợ lắm tướng công à...

Nhìn gương mặt phu nhân vốn đã xanh xao nay lại thêm tâm tư lo lắng bất an nữa, lòng Hạ Trung Ân không tránh khỏi cảm giác đau xót.

- Phu nhân à, do ta có lỗi, ta cứ hay bỏ bê nàng không lo khiến cho nàng sinh bệnh. Nay lại còn bị mấy lão thuật sĩ hù đến nỗi này. Ta thật đáng trách...

– Phu quân nói gì kì vậy? Thân thể thiếp từ bé đã yếu đuối, may nhờ có chàng tìm kiếm thảo dược bồi bổ nên mới có thể lớn khôn đến như vậy. Thiếp biết chàng ngày bận trăm công nghìn việc, thiếp tự biết lo lắng cho bản thân mà.... Nhất là, người ta đã lớn như vậy rồi.... Đã có hai đứa con của chàng nữa.... Thì làm sao mà không biết tự chăm sóc bản thân được?

Hạ phu nhân mỉm cười đáp.

– Phu nhân, Hạ Trung Ân ta có được người bạn tri kỷ thấu tình đạt lý như nàng thật không uổng kiếp này.

– Chàng cứ khen ta mãi làm ta tự cao bấy giờ. À, chàng mau đi thay quan phục đi... Để thiếp đi dọn đồ tiểu Mai hâm nóng thức ăn lại.

– Được rồi, được rồi. Phu nhân hãy nghỉ ngơi đi. Để ta tự đi dọn. À, đừng suy nghĩ nhiều nữa, biết không?

Hạ đại nhân vịn chặt vai của nàng mà bảo.

– Đứa con thứ hai này của chúng ta, dù là trai hay gái chúng ta cũng đều yêu thương nó như vậy. Mà nếu là nam nhân, thì sau này nó sẽ kế nghiệp ta, hành y cứu đời. Còn nếu là nữ nhân, thì nó sẽ là nữ ngự y đầu tiên trong lịch sử.

– Phải, phải... Thiếp biết rồi, thiếp không suy nghĩ lung tung nữa đâu.

– Vậy mới ngoan chứ.

Hạ đại nhân dùng thủ nệm nhẹ vào chiếc cằm nhỏ xinh của nàng rồi ông quay người bỏ đi.

.....

– À, phu quân, còn chứng bệnh kỳ lạ của các cung phi thì sao? Chàng đã tìm ra nguyên nhân và cách chữa trị chưa?

Hạ phu nhân nhẹ gắp thức ăn cho tướng công và dịu dàng hỏi.

– Nguyên nhân thì ta rõ rồi, còn phương thuốc... Thì rất đơn giản, cứ y như phu nhân là được.

– Y như thiếp, thiếp làm cái gì?

– Phu nhân xinh đẹp của ta lúc nào cũng bận lo nghĩ đến việc phụ giúp tướng công nên chẳng màn đến kim thoa son phấn, lại chẳng bao giờ dùng phấn châu mà mài thành bột mịn dưỡng da, nhờ vậy da mặt hồng hào tự nhiên, là vẻ đẹp tiên nhân hiếm thấy.

– Chàng lại chê cười thiếp rồi.

Hạ phu nhân dùng thủ che miệng cười. Lúc này hai má nàng ửng hồng tựa hồ như kẻ say rượu, thật khiến cho lòng người ngẩn ngơ.

– Vậy là, các nàng ấy do là bị đánh tráo bột phấn châu?

– Phải, nhưng ta nghi ngờ tất cả chuyện này đều do một người gây ra.... Còn là ai làm.... Tốt nhất là....

– Không nên biết.

Cả hai phu phụ cùng lên tiếng. Rồi cả hai cùng nhìn nhau cười như đôi tri kỷ không nói cũng đã hiểu ý nghĩ của đối phương.

– Vốn dĩ Trương quý phi tặng ta hộp bột phấn châu, bảo ta đem về cho nương tử nhưng ta biết tính nàng chẳng ưa dùng những thứ đó nên ta đã khước từ. Nếu không, e là tiểu Xuân, tiểu Mai và tiểu Đào đều không tránh khỏi kiếp số lần này.

– Nhưng chứng bệnh này chỉ cần ngưng dùng bột phấn châu thoa mặt là tự động khỏi sao?

– Nó không phải là bệnh, mà là một loại phản ứng. Đều là do vạn vật có tương sinh, tương khắc. Thứ bột phấn châu mà các cung phi nương nương đang sử dụng đều có pha chế thêm một loại bột gọi là mộc hoa phấn. Thứ phấn sáp này tuy được tính cũng có phần tương tự phấn châu, dùng để dưỡng da mặt thật rất hiệu quả. Nhưng nếu vô ý để cả hai hòa lẫn vào nhau, sau đó thoa lên mặt... Thì e....

- Thiếp hiểu rồi. Như vậy chỉ cần ngưng sử dụng là được.
 - Ừ. May là phát hiện sớm, vì càng để lâu thì càng khó chữa. Chỉ sợ dung nhan dù chỉ là thương tổn nhẹ thì cũng sẽ khiến các nàng ấy sinh ra tâm bệnh.
 - Hậu cung tranh sủng, nhiều lúc cái chết mới thật sự là lối thoát tốt nhất.
- Hạ phu nhân lặng nhìn trăng một cách ưu tư.
- Phu nhân tâm địa hiền lành nên thường hay lo nghĩ cho người khác. Nhớ lại, lần đầu tiên ta gặp nàng là lúc nàng đang cầu khẩn cho mình đừng trúng tố nữ.
 - Phải. Lần đó thiếp cứ luôn miệng: "Đừng gọi tên ta, đừng bóc trúng ta..."
- Hạ phu nhân thoáng chút bối rối khi tướng công nhắc lại chuyện này, rồi nàng bật cười khúc khích.
- Hahaha ta nhớ lúc đó ta suy nghĩ, phải chăng nàng đang gặp phải nan đề gì khiến nàng không muốn là người được chọn.
 - Phải, thiếp thật chẳng muốn bị nhốt mình vào chiếc lồng son. Để rồi mỗi ngày phải tô son trát phấn lên mặt và chờ đợi. Cứ chờ mãi cho đến khi hoàng đế dòm ngó tới. Thiếp thầm nghĩ chờ đến lúc đó có lẽ thiếp sẽ trở thành lão bà bà mất.
 - Hahahaha với nhan sắc như nàng mà lại sợ thành ra lão bà bà sao? Vậy có cần ta kê mấy thang thuốc dưỡng nhan cho nàng không?
- Hạ đại nhân vòng tay qua người phu nhân, luôn tiện trêu ghẹo nàng.
- Thiếp chỉ thích cuộc sống như bây giờ, có phu quân lo cho thiếp, nếu phu quân bận lo việc của ngự y viện thì có thiếp ở nhà chăm sóc con cái. Còn có Minh Châu, có tiểu Đào, tiểu Xuân, tiểu Mai là những hảo tỷ muội luôn kề cận bên thiếp. Thật lòng chỉ cần vậy là thiếp đã mãn nguyện lắm rồi.
- Hạ phu nhân cười thật đẹp, một nụ cười không hề giả tạo. Đó có thể xem là tiếng cười của hạnh phúc.
- Nàng vừa hiền lành, tâm địa lại tốt. Cái tên Mẫu Đơn thật giống với con người của nàng. Rồi đây chắc chắn rằng hai đứa con của ta sẽ học hỏi được đức tính ấy....
 - Chàng thì lúc nào cũng khen thiếp....
- Hạ phu nhân đỏ mặt quay đi.
- Thôi chết rồi.
- Hạ đại nhân tỏ thái độ giật mình, ông vội la lên.
- Sao vậy tướng công?
- Mẫu Đơn ánh mắt lo lắng nhìn phu quân.
- Lỡ như Minh Châu sau này lớn lên vì khả ái giống nàng nên lại tái đắc cử nhập cung thì sao?
 - Chàng.... Chàng cố tình chọc thiếp đúng không?
- Hạ phu nhân khẽ bĩu môi một cách xinh xắn, để rồi nàng quay đi chỗ khác tựa như đang hờn dỗi.
- Hahaha ta đùa mà. Phu nhân đừng giận. Mà phu nhân đã định đặt tên cho tiểu hài tử thứ hai này chưa?
 - Thiếp nghĩ... Nên để chàng đặt mới đúng.
 - Tên của Minh Châu đã là do ta đặt rồi, còn đứa nhỏ này, nàng sẽ giúp ta đặt tên cho nó, được không? Dù là phụ thân hay mẫu thân đặt thì ta nghĩ nó cũng đều vui vì cái tên mang đầy ý nghĩa của mình... Mà nhất là mẫu thân nó lại là một tài nữ hiếm thấy, cầm kỳ thi họa cái nào cũng tinh tường.
 - Chàng lại định trêu chọc thiếp nữa rồi, thiếp học ít nên chẳng dám lờ trước mặt chàng. Mà chàng đã biết thiếp định sẽ đặt tên con là gì sao?
 - Ta chỉ đoán thôi, có phải là Minh Nguyệt không?

– Làm sao chàng biết..... Là thiếp chỉ vừa mới

Hạ phu nhân bối rối lên tiếng.

– Hahaha ta biết nàng thích trăng, lại phi thường thích những đêm trăng rằm. Cái tên Minh Nguyệt hoàn toàn trùng với ý thích của nàng nên ta đoán bừa là vậy. Còn nếu không sẽ là Nguyệt Dạ. Vì có câu thơ rằng: “Xuân giang triều thủy liên hải bình, hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh, diễm diễm tùy ba thiên vạn lý, hà xứ xuân giang vô nguyệt minh ...”

– Chàng đúng là tướng công của thiếp, sở thích nào của thiếp, chàng cũng đều rõ như lòng bàn tay.

– Không làm vậy thì làm sao xứng đáng làm tướng công của nàng được?

Hạ đại nhân mỉm cười ôn hậu. Rồi ông từ tốn vấn.

– Nhưng nếu nó là nam nhân, chẳng lẽ vẫn mang tên Minh Nguyệt sao?

– Thiếp đã từng nghĩ qua, nếu là nam, ta sẽ đặt tên cho nó là Minh Ngọc. Nguyệt chẳng phải thường được ví như ngọc giữa trời sao?

– Hạ Minh Ngọc, cái tên nghe hay lắm. Minh Ngọc, Minh Ngọc, kêu cũng rất xui tai.

– Phu quân, chàng bảo là chàng không cần thiếp sinh con trai. Vậy mà mới nói đến tiểu thiếu gia tương lai thôi mà chàng đã cao hứng như vậy rồi. Hối thử...

– Phu nhân đừng bận lòng, ta chỉ là cao hứng vì hai cái tên mà nàng đã chuẩn bị sẵn cho hài tử sắp chào đời của chúng ta mà thôi, thật lòng ta chẳng giống như bao kẻ khác cứ mong cho có con trai để nối nghiệp gia tộc. Ta tự nghĩ con cái có đã là quý rồi, dù trai hay gái cũng đều là con của mình cả.

Hạ phu nhân nhìn sâu vào mắt phu quân mà rằng.

– Cảm tạ chàng đã không trách mắng thiếp, vì thiếp đã lỡ sinh con gái đầu lòng mà không phải là một.....

– Có con gái đầu lòng thì tốt chứ sao ta lại đi trách mắng nàng được? Con gái bao giờ cũng hiểu tâm ý cha mẹ nhiều, có con gái còn có thể giống nàng, sau này sẽ là một vị phu nhân tâm địa hiền lành luôn giúp đỡ kẻ khác.

– Chàng đó, chỉ giỏi nịnh người ta. Coi chừng con nó nghe được nó cười cho...

Hạ phu nhân đưa tay sờ nhẹ lên bụng mình, để rồi hai vợ chồng tiếp tục tâm sự cho đến khi Hạ đại nhân cảm thấy đã đến giờ phu nhân cần nghỉ ngơi, ông nhu hòa dìu nàng về phòng ngủ, riêng ông thì thẳng bước đến thư phòng để nghiên cứu tiếp y phổ.

Hết phiên ngoại.

25. Chương 25

Y lời hẹn, hoàng đế sau khi bãi triều xong liền đưa Minh Ngọc đến thăm tây viện, nơi mà khi xưa Âu quý phi đã từng sinh sống.

– Bụi quá.

Minh Ngọc quơ tay qua lại để xua đi hết đám mây bụi trong phòng. Quả nhiên căn phòng này đã bị bỏ hoang từ lâu nên màng nhện đã giăng đầy khắp nơi.

Vốn dĩ căn phòng hướng ánh sáng, nên chỉ cần mở rộng hết tất cả các cửa thì nơi đây sẽ trở nên rất rộng rãi, thoáng mát. Nhưng đó chỉ là chuyện của trước kia, còn giờ đây, dưới lớp bụi của thời gian thật không còn ai có thể nhận ra nét quyền quý, cao trọng nơi căn phòng cũ kĩ này nữa.

Sinh thời Âu quý phi rất thích thưởng ngoạn ngọc khí nên Tống vương đặc biệt cố chiều lòng mỹ nhân bằng cách ban cho nàng thật nhiều những bảo vật bằng ngọc tinh khiết đủ màu sắc sặc sỡ. Nhưng từ sau khi mỹ nhân rời cung thì căn phòng này bị niêm phong lại...

Rồi Tống triều sụp đổ...

Đám thái giám, cung nữ vì sợ bị vạ lây nên tranh thủ vớt những thứ còn sót lại của tiền triều và tranh nhau bỏ trốn....

– Quả thật rất giống.

– Sao?

Minh Ngọc quay sang nhìn nhà vua với ánh mắt khó hiểu. Nhà vua mỉm cười kéo gương mặt đáng yêu ấy quay về phía bức họa đang treo trên tường.

– Mẫu thân....

Mẫu Đơn mỹ nhân tay đang cầm cây quạt e ấp như che đi nụ cười xinh đẹp của mình. Gương mặt nàng thanh thoát tựa hồ như thần tiên thật giống nhau. Nàng khoác trên người bộ y phục giản đơn của tổ nữ nhưng thân thể toát lên nét cao ngạo hiem có của một nữ nhân Hán tộc. Vốn dĩ gia tộc Âu Huệ là một trong những gia tộc được hoàng đế ban cho nhiều ân sủng nhất thời bấy giờ. Tuy gương mặt có nét vui cười nhưng đôi mắt lại như ẩn chứa niềm tâm sự khó bày tỏ. Quả thật bức họa này như lột tả hết thần thái của bà.

Khó trách vì sao tên tiểu thái giám khi bước chân vào đây lại nhầm tưởng bức họa là hồn ma của Mẫu Đơn mà quỳ xuống bái lạy.

Minh Ngọc đưa tay lau vội đám bụi bẩn bám trên bức họa. Lớp bụi càng phai mờ thì màu sắc, đường nét và làn da càng như có thần hơn.

– Mẫu thân ta thật đẹp....

– Phải. Còn người thì lại rất giống nàng.

Minh Ngọc đưa mắt liếc hoàng đế, để rồi cậu từ tốn rướn người lên mà tháo bức họa xuống.

– Họa người có thần như vậy, ắc hẳn phải là một danh họa nổi tiếng.

Minh Ngọc lầm bầm một mình, cậu di chuyển thanh đèn lại gần cuối bức họa. Để rồi khi cậu thấy được ấn tích, cậu mới giật mình ngộ ra rằng, danh họa ấy chẳng ai xa lạ mà chính là Triệu Kỳ hoàng đế.

– Dích thân Triệu Kỳ ngự bút họa nhân, quả thật mẫu thân người không phải kẻ tầm thường. Nhưng nếu thật là Triệu Kỳ yêu mến nàng như vậy thì làm sao phụ thân người có thể nên nghĩa phu thê với nàng được?

– Mẫu thân ta được hoàng hậu cho phép xuất cung, hồi hương chữa bệnh nhưng thật chất là để chờ đợi cái chết.... Hoàng hậu đương thời rất quan tâm đến tình trạng sức khỏe của mẫu thân nên thường xuyên phái ám vệ bí mật đến tận nơi thăm dò. Vì thế ngoại công buộc phải tung tin mẫu thân đã chết vì bạo bệnh, liền sau đó đổi tên người thành Từ Anh và âm thầm giá nghĩa với cha ta. Thời gian sau tin đồn được biến hóa khôn lường, dần dà thành ra mẫu thân ta vì uất ức nên treo cổ tự sát.

– Trách không được...

Hoàng đế nhếch môi tạo thành nụ cười nửa miệng quen thuộc.

– Đại tỷ ta cũng có nét đẹp thanh cao như vậy...

Đôi mắt Minh Ngọc như làm mọi thứ xung quanh trở nên lặng đọng.

– Minh Châu giống người trong hình này được bảy tám phần. Còn người thì lại giống hoàn toàn... Chỉ khác là, người là nam nhân.

Hoàng đế ôn nhu đỡ giúp Minh Ngọc bức họa và dịu dàng vòng tay ôm lấy mỹ nhân vào lòng.

– Hoàng thượng.... Người không còn yêu đại tỷ ta nữa sao?

Minh Ngọc mắt vừa nhìn chăm chăm vào bức họa, đầu hơi dựa vào vai hoàng đế.

– Có những lúc sống chung không phải vì tình yêu mà là vì những nguyên do khác...

– Vậy... Hoàng thượng tha cho đại tỷ đi. Có được không?

– Không lúc nào người không xin tha cho ả...

Hoàng đế thoáng nghiêm nghị xoay mặt cậu lại để ánh mắt cậu hướng thẳng về ngài. Đôi mắt đen tuyền tham lam ấy tựa hồ như xiềng xích dùng để trói buộc kẻ đối diện.

– Tại sao ta phải tha cho kẻ đã nuôi âm mưu ám hại đệ đệ của mình? Trẫm còn chưa giết ả đi là niệm tình ái phi của trẫm nhân hậu không chấp nhất.

–

Nói đến đây hoàng đế chợt ôn nhu nhìn Minh Ngọc, liền ngay sau đó dùng thủ ve vuốt dọc theo sống lưng duyên dáng.

– Tội chết đã miễn nhưng không có nghĩa là tội sống được tha. Ta đang định đày ả ra biên cương làm nô bộc cho tướng quân phủ. Ái khanh thấy sao?

– Không được....

Đôi mắt Minh Ngọc mở to hết cỡ. Cậu buông rơi bức họa xuống mà vịn chặt lấy tay người.

– Hoàng thượng... Biên cương xa xôi, sức khỏe đại tỷ không thể nào chịu đựng được khi phải đi một chặng đường dài đến thế. Xin hoàng thượng niệm tình Minh Ngọc hầu hạ người.... Xin tha cho đại tỷ một con đường sống....

Thấy thổn thức thật sự rất đau khổ khi nghe tin Minh Châu phải bị đày ra biên ải. Hoàng đế khẽ nhếch môi cười để rồi người kéo lấy Minh Ngọc vào lòng và hỏi.

– Nếu ta không tha ả thì người sẽ không ngoan ngoãn hầu hạ ta nữa phải không?

– Không.... Thần không có ý đó. Chỉ là..... Hoàng thượng..... Xin người thương tình.....

– Ngoan, mới đó mà đã muốn khóc rồi à?

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu nãi lấy cằm cậu, để rồi đôi môi tham lam cướp mất đôi môi đang hé mở ấy. Lưỡi ngài tiến sâu vào bên trong như đang cố lấy hết không khí của cậu. Dù rằng đã quen với cả những động tác thân mật hơn nữa nhưng cậu vẫn không tránh khỏi xấu hổ trước uy vũ của ngài.

– Hoàng thượng....

– Trẫm sẽ suy nghĩ lại chuyện này... Nếu như...

– Hoàng thượng.... Thần biết thần cũng tựa như những phi tần khác của người, hậu cung từ đó đến nay không thể can dự vào việc triều chính. Minh Ngọc cũng chẳng dám đi quá bốn phạm của mình. Chỉ xin hoàng thượng bao dung... Giảm nhẹ tội trạng cho đại tỷ. Mà nhất là... Thần đã không sao, đã bình an về lại bên cạnh người.

– ả thông đồng với hoàng hậu và Yến phi hại người mấy lần suýt mất mạng. Vậy còn có thể tha sao?

– Hoàng thượng.... Minh Ngọc nhờ Thạc Đức vương cùng Hắc Báo thị vệ chiếu cố nên mới có thể được bình an. Tuy đại tỷ có lỗi nhưng cũng là vì yêu mến người.... Còn Thạc Đức vương thì...

– Người lại muốn xin tha cho hấn nữa à?

Minh Ngọc cúi đầu không nói, gương mặt ánh lên nét buồn bã khác thường.

“Người quá thiện lương, quá ngốc nghếch... Nhưng sao trẫm lại phi thường yêu thích người đến vậy? Người nói người cũng như các phi tần khác của trẫm.... Nếu đúng như vậy có lẽ trẫm đã dễ xử trí người hơn rồi.”

Hoàng đế lặng nhìn gương mặt u sầu của tiểu Ngọc rồi khẽ thở dài.

– Được rồi. Trẫm hứa sẽ giảm nhẹ tội cho chúng.

– Tạ ơn hoàng thượng.

Minh Ngọc gương mặt hân hoan vội quỳ xuống tạ ơn vua. Nhà vua lúc này tựa như hồn dỗi lên tiếng.

– Người vì người khác mà hờn giận trẫm, Minh Ngọc, liệu người có để trẫm trong tâm không?

– Hoàng.....

Đúng lúc này bỗng có một đám thích khách bất thành linh xông vào.

– Á...

Minh Ngọc bị hoàng đế đẩy sang một bên hòng tránh đi nhát dao chém đến. Hoàng đế khẩu hô “người tới” nhưng thân thủ liên tục tiếp chiêu với đám thích khách. Rõ ràng từng chiêu từng thức của chúng đều nhắm vào Minh Ngọc hòng lấy mạng.

Minh Ngọc lo sợ nhìn ngài giao đấu với chúng. Để rồi khi ánh mắt cậu nhìn sang phía sau thì phát hiện đã có một tên muốn dùng ám khí mà đánh lén.

– Hoàng thượng... Cẩn thận.....

Hoàng đế vừa nghe tiếng Minh Ngọc gọi liền ngay lập tức xoay người lại dùng chưởng lực đánh vào tên thích khách, trong chớp mắt ngài cướp lấy thanh đao của y và phóng thẳng về phía tên tặc tử đang ẩn nấp, vết đao chí mạng ấy mạnh đến mức khiến đầu của tên thích khách như muốn đứt lìa khỏi cổ... Máu bắn ra tung tóe khắp phòng.

Nhưng rồi một tên khác cầm kiếm phi thân đến như muốn đâm vào người Minh Ngọc, hoàng đế vội dùng thủ đỡ lấy và nhanh chóng xoay chuyển tình thế. Ngài tước đi thanh kiếm một cách dễ dàng và dùng nó chém vào người tên thích khách. Nhưng trong lúc giao đấu không cẩn thận đã khiến cho tay ngài bị thương...

Bọn chúng tấn công rất dữ dội nhưng rồi cũng bị ngài thu phục tất cả. Ngài chữa lấy một vài tên sống sót để tiện việc tra khảo đồng bọn.

– Hoàng thượng....

Lúc này đây cấm vệ quân ủa đến bao vây căn phòng.

– Hoàng thượng tha tội, chúng thần cứu giá chậm trễ.

– Miễn. Mau đem những tên tặc khấu này đi. Nhớ “chăm sóc” chúng cẩn thận nhưng tuyệt không được để chúng chết. Trẫm còn muốn biết kẻ đứng đằng sau lưng chỉ đạo đám phản tặc này.

– Tuân lệnh.

Lúc này hoàng đế rảnh tay liền ôm lấy Minh Ngọc vào lòng.

– Ngọc nhi hoảng sợ rồi.

– Hoàng thượng..... Tay người bị thương rồi..... Mau truyền thái y tới.....

Minh Ngọc miệng khó nhọc nói, tay liền xé tấm trường sam ra. Lúc này cậu nâng tay người lên quan sát vết thương. Để rồi thay vì là băng bó, tiểu Ngọc lập tức cúi người xuống hút máu từ miệng vết thương, điều này không khỏi khiến hoàng đế buồn cười.

– Ngọc nhi yên tâm, trẫm chinh chiến sa trường cũng nhiều, chịu không ít thương tích, vết thương này tuyệt không phải là do thanh kiếm có tẩm độc gây nên.

– Có nhiều thứ độc được.....không thể thấy ngay đâu.....

Do tính Minh Ngọc cẩn thận nên lúc nào đi ra ngoài cũng mang theo bộ kim châm bên mình. Lúc này cậu nhanh chóng lấy ra và dùng ngọn lửa nơi tim đèn để khử trùng cho nó. Tuy tay chân có phần run rẩy nhưng Ngọc nhi vẫn xác định rõ phải châm vào những huyệt đạo nào. Để rồi khi kim chạm vào huyệt đạo cuối cùng cũng là lúc khóe miệng Minh Ngọc rỉ máu.

– Minh Ngọc.... Người sao vậy?

Hoàng đế vội dùng tay đỡ lấy thân hình mong manh ấy. Và ngài phát hiện ra rằng cậu đã bị trúng ám khí. Vết máu bắt đầu loang dần ra càng ngày càng nhiều. Khóe miệng cậu cũng bắt đầu rỉ máu. Rõ ràng là vết thương của Minh Ngọc nặng hơn rất nhiều nhưng cậu cũng không hề quan tâm mà chỉ lo chữa thương cho ngài.

– Hoàng thượng..... Không sao đâu.....

– Người đâu... Mau truyền Hạ Trung Ân đến ngay cho trẫm.

Minh Ngọc vịn chặt lấy tay của người. Miệng thoáng mỉm cười mà nói.

– Vừa nãy hoàng.....thượng.....hỏi ta..... thật ta vì người khác mà đau lòng..... Nhưng với người..... ta không tiếc gì mạng sống..... Hoàng thượng..... xin nhớ.....lời hứa.....

Nói rồi Minh Ngọc liền ngất, máu từ miệng bắt đầu chảy tràn xuống làm hoen bẩn long bào của người.

– MINH NGỌC...

Hoàng đế vội ôm lấy thân thể tiểu Ngọc vào lòng, gương mặt anh tuấn toát lên nét đau đớn tựa hồ như kẻ đang bị thương chính là ngài.

– Hoàng thượng vạn tuế.....

Không chờ kẻ ấy hô hết câu ngài đã liền vắn.

– Đứng dậy. Hạ Trung Ân đâu?

Ánh mắt ngài nhanh chóng thu hồi lại thần sắc băng giá của bậc đế vương. Nhưng nét đau đớn lẫn cảm phần vẫn hiện rõ tận sâu thẳm trong đôi mắt ấy.

– Bẩm, Hạ đại phu đã đi kinh lý xuống các vùng bị dịch bệnh hoành hành. Đã đi cả tháng nay rồi ạ.

Vị ngự y vừa nhanh tay đỡ lấy thân thể Minh Ngọc vừa tâu bẩm.

– Minh Ngọc bị thương ở lưng, vết thương gây xuất huyết liên tục.

– Bẩm, ở đây dơ bẩn. Xin ngài cho phép chúng thần mang Hạ phi về cung để tiện việc chữa trị....

Hoàng đế không đáp mà chỉ lặng gật đầu.

Thái y nhanh chóng thông báo với các thị vệ yêu cầu gọi thêm người của thái y viện đến hỗ trợ. Xong ông quay lại định bẩm báo thêm điều gì với hoàng đế nhưng ngài chẳng cần nghe hết lời bẩm báo đó đã vội bế Minh Ngọc, thẳng hướng chính điện mà tiến. Lúc này máu từ thương tích trên người Minh Ngọc vẫn chưa cầm được nên cứ liên tục nhỏ giọt theo từng bước chân của ngài.

Ngài đau xót nhìn ái phi đang thoi thóp thở trong vòng tay mình mà chính ngài lại chẳng thể làm được gì hơn để cứu chữa cho Minh Ngọc. Tựa hồ tim ngài muốn ngừng đập qua từng ngụm máu mà Ngọc nhi ới ra. Để rồi khi cơ thể Minh Ngọc được đặt xuống long sán, các ngự y lúc này đã chờ sẵn, liền nhanh chóng cõng bỏ ngoại y đang mặc trên người Minh Ngọc ra và xem xét vết thương ấy.

– Bẩm, Hạ phi bị thương không nặng, nhưng do ám khí có tẩm độc. Lại là độc kim trà hồng của người Miêu nên không thể cầm máu được, người trúng độc sẽ bị mất máu dần mà chết...

Các vị ngự y sau khi thăm khám xong liền quỳ tâu.

– Vậy mau giải độc cho Hạ phi, các người còn quỳ đó làm gì?

– Bẩm, chất độc này.... Thực lòng chúng thần.....

– Chỉ có thể kéo dài được thời gian.....

– Bẩm hoàng thượng.....Vốn dĩ muốn giải độc phải dùng mai hoa thần châm kèm với linh sơn tuyết liên và nhân sâm mọc trên núi tuyết mới mong giải được.

Một vị đại phu lớn tuổi nhất lên tiếng bẩm tâu.

– Vậy còn không mau...

– Bẩm mai hoa thần châm là tuyệt học của Hạ gia, chúng thần chưa có dịp thỉnh giáo, còn thiên sơn tuyết liên lẫn nhân sâm..... Chúng thần không biết phải phối hợp như thế nào.....

– Khốn kiếp..... Trẫm nuôi các người ngàn ngày chỉ để dùng trong một ngày, vậy mà giờ đây các người lại nói với trẫm cái gì cũng không biết sao?

Long nhan hoàn toàn phẫn nộ. Ngài ném lấy chén trà đang để trên bàn. Tiếng vỡ toang ấy càng khiến cho các vị ngự y không dám hé răng nói thêm một lời nào.

Một không khí lạnh lẽo, u ám đang bao trùm lên tất cả.

– Mau nghĩ cách cầm máu cho Minh Ngọc... Trẫm ra lệnh cho các người càng kéo dài thời gian càng tốt. Người đâu...

– Dạ.

Tên thị vệ hoảng hốt hành lễ trước mặt long nhan.

– Truyền lệnh trẫm, không cần biết phải tốn bao nhiêu công sức nhanh chóng kiểm cho được Hạ Trung Ân và buộc y về đây ngay lập tức.

– Dạ.

Tên thị vệ vừa định hành lễ trước khi thoát lui thì long khẩu đã quát.

– Còn không mau đi?

– Dạ... dạ....

Lần đầu tiên thấy long nhan phẫn nộ đến vậy khiến cho các nô tài đều quýnh quáng cả lên. Bọn họ đi như bay cố để truyền tin này thật mau...

– Còn các người...

– Dạ?

Hoàng đế dùng tay xoa nhẹ thái dương. Lúc này một trong số các ngự y đã để ý thấy vết thương trên tay người.

– Bẩm, hoàng thượng bị thương rồi.

– Không cần lo, Minh Ngọc đã đánh đổi mạng sống của y chỉ vì một vết thương nhỏ này của trẫm.

Long khẩu như chợt hóa ôn nhu trong lời nói, nhưng nghe sao vẫn thấy có sự bi thương đau xót.

– Các người còn không mau cầm máu cho Minh Ngọc? Các người muốn bị trẫm chém hết cả nhà đúng không?

– Bẩm.... Chúng thần sẽ cố gắng hết sức.... E là cách này kéo dài không được bao lâu....

– Được càng lâu càng tốt... Nếu Minh Ngọc mà có chuyện gì không may.....Trẫm sẽ chém đầu hết tất cả các người để lột xác cho Ngọc nhi của trẫm.....

Hoàng đế hai chân tựa hồ như vô lực khi nghĩ đến điều không may sẽ xảy ra với Minh Ngọc. Ngài ngồi xuống cạnh long sàng mà ve vuốt lấy gương mặt trắng bệch của Ngọc nhi.

Tâm trí ngài lúc này đây là hoàn toàn trống rỗng.

– Hoàng thượng....

Hoàng đế quắc mắt nhìn lên.

– Xin cho phép chúng thần cời bỏ hết y phục của Hạ phi để tiện việc châm cứu.

Hoàng đế nhẹ gật đầu rồi buông tay mình ra. Y phục lần lượt được tháo bỏ, để đến khi chỉ thấy cơ thể Minh Ngọc hoàn toàn lộ thỏm giữa chiếc long sàng rộng lớn của ngài.

“Minh Ngọc... Người nhất định sẽ bình an...”

.....

.....

– Hoàng thượng....Đã ba ngày liên tục người không ngủ rồi. Xin hoàng thượng hãy nghỉ ngơi chốc lát để giữ gìn long thể.....

– Đã canh mấy rồi?

– Bẩm, đã canh năm rồi ạ.

– Cũng gần đến lúc phải thiết triều nghị sự.

Hoàng đế bỏ mặc Lai An đứng đó mà bước gần đến giường của Minh Ngọc, tay ngài vén bức rèm che lên và ôn nhu hôn lên trán thượng của Ngọc nhi. Để rồi khi đôi môi ngài chạm vào thân thể lạnh lẽo ấy, mắt ngài như hiện lên nét bi thương không nên có của bậc quân chủ. Ngài từ tốn cởi bỏ áo choàng ngoài của mình ra mà khoác nó lên thân của Minh Ngọc. Xong, ngài thở dài buông rèm che xuống.

– Người hầu hạ chủ nhân cho tốt. Bãi triều xong trăm liễn quay lại.

– Bẩm vâng.

Lai An ngoan ngoãn quỳ xuống đáp lễ.

Để rồi khi hoàng đế đi khuất, gương mặt ủy khuất bỗng chốc được thay bằng bộ mặt đắc ý, nàng tùy tiện ngồi xuống long sàng, tay giật lấy tấm long bào hoàng đế để lại.

– Minh Ngọc ngu ngốc. Người tin người quá rồi, người nghĩ là do ta vô ý kể đại một câu chuyện để lấy lòng người sao? Hahahaha vốn dĩ ta đã biết Âu Huệ Mẫu Đơn chính là mẹ đẻ của người. Ta cũng đã từng đặt chân vào căn phòng hoang phế ấy, để rồi khi ta gặp người, thấy phản ứng của người lẫn gương mặt đáng ghét của người... Rõ ràng là cùng một khuôn đúc ra từ kẻ bị thất sủng ấy.

Lai An dùng trảo thủ vẽ lên mặt Minh Ngọc.

– Ta vốn dĩ là ai, chắc người không biết. Ta chính là con gái của tể tướng đương triều Khất Lang Bát Nhĩ. Ba năm, ta mất đúng ba năm để luyện tập đầy đủ các kỹ nghệ cần có, vốn dĩ chỉ cần chờ đến đợt tuyển tú năm nay sẽ vào cung hầu hạ hoàng thượng. Nhưng toàn bộ hi vọng của ta đều bị người làm hỏng hết. Người là tên yêu tinh mê hoặc hoàng thượng, để rồi cũng vì người mà người hủy bỏ việc tuyển tú vào cung... Người nói xem, chẳng lẽ bao công sức của ta cuối cùng phải đổ sông đổ biển?

Ngưng một lúc nàng mỉm cười nói tiếp.

– Ta và phụ thân đã định là để người vào căn phòng trống ấy một mình, rồi sẽ cho sát thủ nhanh chóng lấy mạng người. Chỉ tiếc là có thêm hoàng thượng.... Đám sát thủ người Miêu ngu ngốc thật không biết phân biệt... Là ai cần giết, ai cần lưu.... Nhưng không sao. Chết ít cũng cho người bị ném mùi đau đớn. Có phải kim trà hồn lợi hại lắm không? Ngay chính ta cũng mới biết qua thứ độc được đó. Quả nhiên nó làm cho người phải đau đớn mà chờ đợi cái chết.

Nàng cười như điên dại, tay liền khoác lên mình long bào của vua. Để rồi nàng cúi xuống nhìn Minh Ngọc tựa hồ như một kẻ chiến thắng.

– Vì người ngu ngốc nên cứ hay làm cho long nhan phát sinh nộ khí, còn ta thì khác... Ta không phiền sẽ chăm sóc hoàng thượng dùm người. Chỉ cần chờ đến khi người chết đi, ta sẽ tạo ra một bộ dạng khóc lóc trước mặt người. Vốn dĩ y cũng là nam nhân, y đang đau buồn, lại có ta kề bên hầu cận, chẳng phải là sẽ xiêu lòng đó sao? Hahahaha Minh Ngọc ơi Minh Ngọc, cái chức quý phi này, ta đành lòng nhận dùm người vậy.

Ả đang đắc thắng thì bỗng tất cả cánh cửa liền bật tung ra. Lúc này hoàng đế thân khoác long bào tiến thẳng về phía ả.

– Hoàng thượng.... Nô tỳ.....

Ả chưa kịp quỳ xuống thì long thủ đã động. Ngài tát mạnh vào mặt ả ta khiến ả ngã ra in đậm trên gương mặt đầy son phấn ấy. Ả ta liền khóc lóc quỳ xuống cầu xin.

– Hoàng thượng tha mạng... Nô tỳ biết lỗi của mình rồi.... Hoàng thượng tha mạng.....

– Các người lòi ngay ả tiện nhân này ra lẳng trì, còn nữa, truyền lệnh ta, tru di cử tộc dòng họ Khắt Lang Bát Nhĩ.

– Dạ.

Hoàng đế lạnh lùng ban tiếp khẩu dụ thứ hai.

– Nhớ là tất cả xác phải treo ngoài ngo môn để đám phản thần biết rằng, muốn mưu sát trẫm hoặc người của trẫm thì kết quả thủy chung đều là vậy.

– Tuân lệnh.

Hoàng đế lạnh lùng ánh mắt tiến sát lại long sàng. Nghĩ cho cùng thật may mắn vì bỗng dưng ngài nhớ đến việc quên không dặn Lai An đốt lò sưởi ấm cho Minh Ngọc, thời tiết giao mùa nên có những lúc trời trở lạnh, mà cơ thể Minh Ngọc lại quá yếu để có thể chống chọi trước cái lạnh này.

– Ngọc nhi ngoan, đừng sợ. Trẫm đã xử lý ả tiện nhân đó... Sẽ không còn ai dám làm hại người nữa đâu, vì đã có trẫm cạnh bên bảo vệ cho người rồi.

Lúc này không biết liệu Minh Ngọc có nghe được lời nói ấy không, nhưng từ khóe mắt bỗng trào ra hai dòng lệ. Để rồi máu từ chiếc miệng nhỏ lại một lần nữa đổ ra.

– Mau truyền ngự y đến.

– Dạ.

Đầu Minh Ngọc bỗng đổ nghiêng khỏi chiếc gối.

– Ngọc nhi...

Hoàng đế vừa dùng tay đỡ lấy đầu Minh Ngọc và định sẽ chỉnh sửa lại gối nằm cho cậu. Nhưng ngài phát hiện ra rằng, Ngọc nhi của ngài đã tắt thở

26. Chương 26

NGỌC NHI...

Tiếng gào thét thanh như phá tung mọi thứ. Hoàng đế đau đớn ôm lấy thân thể Minh Ngọc vào lòng. Nhân quan lay động, tuy gương mặt ngài vẫn giữ lấy nét nhu hòa như khi đang dỗ dành ái phi...

– Người không chết đâu.... Không thể..... Có phải Ngọc nhi giận trẫm, cố ý dọa cho trẫm sợ đúng không? Ngoan, đừng dọa trẫm nữa, trẫm biết Ngọc nhi sẽ không nhẫn tâm bỏ trẫm lại một mình...

Đám cung nữ thái giám nghe tiếng kinh hô của chủ nhân tuy chẳng phải gọi mình nhưng cũng nhanh chóng chạy đến. Để rồi tất cả bọn họ đều quỳ trước cửa phòng như đang chờ đợi vị chủ nhân khả ái gọi vào trong.

Lúc này vạn vật xung quanh như lắng đọng... Tất cả đều đau xót trước cái chết của vị chủ nhân đáng mến. Có kẻ đã không cầm được nước mắt khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp đang tựa vào vai vua như khi người còn sống.

Để rồi không gian lặng yên đến mức tất cả bọn họ đều nghe thấy được tiếng hoàng đế thủ thi bên tai ái nhân.

– Ngoan, là Ngọc nhi sợ bị người khác quấy rầy phải không? Để trẫm đuổi hết bọn chúng ra....

Ánh mắt lạnh băng quay về phía đám nô tài đang quỳ gối mà phán.

– Các người mau lui cho Hạ phi nghỉ ngơi.....

– Hoàng thượng..... Nhưng Hạ phi.....

– Lui ra hết cho trẫm.

Hoàng đế cảm phần trong lời nói khiến không một ai dám kháng lệnh. Cả đám nô tài lũ lượt kéo nhau rời khỏi... Để đến khi mọi thứ trở lại với cái vẻ tĩnh lặng ban đầu, lúc này chỉ có duy nhất một mình ngài kề cận bên Minh Ngọc.

– Bọn chúng đi cả rồi, Ngọc nhi hết giận chưa?

Đôi mắt ngây dại nhìn vào gương mặt xinh đẹp hệt như một bức tượng ấy.

– Đừng giận trăm nữa.... Mau tỉnh lại đi.... Rồi Ngọc nhi muốn trăm hứa cái gì trăm cũng hứa với người hết.....

Ngài tự động đổi lấy thế ngồi của mình liền sau đó vòng tay ôm lấy thân thể nay đã không còn cử động được nữa...

– Ngọc nhi nghe đây, trăm ra lệnh cho người phải mở mắt ra nhìn trăm... Nếu không... Trăm thề sẽ đem quân tiêu diệt hết tất cả vùng đất nào có đám người Miêu sinh sống. Tất cả bọn phản tặc ấy, bất kể là ai, trăm đều giết sạch không tha...

Nhưng đôi mắt của ái phi vẫn nhắm chặt, đôi môi hồng đáng yêu khi xưa nay đã trở nên thâm tím. Hoàng đế bắt lực âu yếm thân xác lạnh băng ấy, để rồi ngài cảm nhận rằng tâm can ngài thật sự đã tắt đi cùng với hơi thở của tiểu Ngọc.

Một giọt nước từ đâu vô tình rơi xuống gương mặt khả ái, để rồi đôi tay mạnh mẽ nhanh chóng lau khô đi như sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của mỹ nhân. Vốn dĩ ngày xưa ngay chính khi khả hân băng hà ngài cũng vẫn đứng đờ như không, nay lại vì một phi tử mà rơi lệ.

Quả đúng như câu nhân gian rộng lớn chẳng mấy ai thoát ly khỏi chữ tình. Hoàng đế thật lòng đã yêu vị phi tử này đến mức điên đảo tâm hồn rồi.

– Minh Ngọc.... Trăm cầu người tỉnh lại đi mà....

– Hoàng thượng....

Cánh cửa một lần nữa chợt mở tung ra, vị ngự y lớn tuổi vội chạy nhanh vào.

– Trăm đã bảo các người không được quấy rầy trăm với ái phi, người dám cãi lệnh trăm sao?

– Bẩm. Nếu hoàng thượng nghĩ rằng ôm lấy thân thể Minh Ngọc mà có thể làm khuyến nhi sống lại thì ngài cứ việc, thần không dám phiền.

– Hạ Trung Ân.

Ánh mắt hoàng đế bỗng trở nên tinh anh trở lại. Thủ ngài liền bắt lấy cổ áo vị đại phu đang quỳ phía dưới mà kéo đứng dậy...

– Người mau xem xét Minh Ngọc cho trăm, phải cứu cho bằng được y sống lại.

Qua ánh nhìn đầy bi thương mà ông vô tình bắt gặp ấy, ông biết được tình cảm mà người dành cho tiểu hài tử của mình thật sâu đậm đến mức người sẵn sàng làm tất cả vì y. Ngay cả việc chôn vùi tất cả con dân của người xuống cùng với tiểu Ngọc....

Hạ đại nhân lặng nhìn đôi mắt tựa như hai đóa hỏa liên của địa ngục mà không nói thêm một lời nào khác, ông nhanh chóng vận nội lực truyền vào người tiểu Ngọc...

– Hoàng thượng....

– Sao rồi?

– Thần thỉnh xin người lấy báu vật nhân sâm tuyệt ngàn năm mà Tây Hạ triều cống để làm được dẫn.

– Được. Trăm sẽ kêu người đi lấy. Nhưng Minh Ngọc....

– Chỉ là tắt thở tạm thời... May được hoàng thượng giữ ấm.

Trong lúc hoàng thượng hô người tới, Hạ đại nhân đã tháo rời túi kim châm và châm liên tiếp vào các huyệt đạo trên thân thể tiểu Ngọc.

– Mau sai người chuẩn bị một thùng nước nóng ngâm mình. Thần đây cần gấp.

– Người còn không mau.

Tên tiểu thái giám mới bước vào đã bị nghe một lúc hai mệnh lệnh, nhưng hắn biết kẻ đang có quyền sai bảo hắn lúc này chính là Hạ đại nhân.

– Dạ.

– Nhớ đem thêm nhiều chăn dày, gọi người đến phòng ngự được đem ngay đóa thiên sơn tuyết liên đến cho ta.

– Dạ dạ.

Hoàng đế để mặc cho Hạ đại nhân tùy ý ra lệnh cho các cung nữ thái giám, riêng ngài chỉ đứng lặng mà chờ đợi kết quả. Nhưng rồi sắc diện của ngài như tươi tỉnh hẳn lên khi thấy bờ ngực của Minh Ngọc đã bắt đầu có dấu hiệu của sự sống.

.....

.....

.....

“Sao cơ thể ta đau quá vậy? A.....”

– Minh Ngọc, con tỉnh rồi à?

Hạ đại phu không mấy ngạc nhiên khi thấy Minh Ngọc khẽ chớp mắt nhìn mình. Ông chỉ đơn giản là nở một nụ cười hiền hậu tựa như tiên nhân ngắm nhìn thành quả mà mình đã đạt được.

– Cha.... Đau quá.....

– Con biết đau tức là con đã gần khỏe lại rồi.

– Mà.... Con đã ngủ mất bao lâu rồi cha?

Gương mặt Minh Ngọc ngơ ngác nhìn xung quanh như cố nhớ lại những sự việc đã xảy ra trước khi cậu trúng độc.

– Bây giờ con uống hết chén thuốc này trước, rồi ta sẽ từ từ giáo huấn con.

Hạ đại phu nghiêm mặt nhìn Minh Ngọc khiến cậu chẳng dám mở miệng hỏi thêm một lời nào nữa.

– Minh Ngọc....

Cánh cửa mở tung và gió lạnh ùa vào. Một con người anh tuấn phi phàm nhanh chóng tiến lại gần Minh Ngọc, trên gương mặt người ấy hiện lên nét cao hứng phi thường... Không, chính xác phải là hạnh phúc phi thường mới đúng.

– Hoàng.... Á.....

Minh Ngọc bị hoàng đế ôm chặt lấy. Lúc này Ngọc nhi lơ mơ nhận ra rằng có lẽ mình đã ngủ lâu lắm rồi nên khiến hoàng thượng lo lắng như vậy.

– E... hèm....

– Cha....

Minh Ngọc đổ mắt nhìn về phía cha già, lúc này Hạ đại nhân bắt đầu khó chịu lên tiếng.

– Lúc con vừa trúng ám khí, con đã làm gì?

– Dạ.... Con....

– Con phân tâm hay là do con không nhớ bài học? Một khi trúng độc điều tiên quyết nhất là phải tự bẻ kinh mạch của mình lại hòng tránh cho chất độc lan truyền. Còn con? Con để cho chất độc lây lan đến khắp lục phủ ngũ tạng... Để rồi ta buộc phải dùng nhân sâm tuyết ngàn năm làm được dẫn mới mong hút

hết chất độc ra ngoài. Con có biết là... Cây nhân sâm ấy quý đến mức nào không? Cả đời ta chỉ mới gặp nó lần đầu tiên... Vậy mà chính tay ta đã phải tiêu hủy nó để pha vào nước ngâm mình của con.... Con..... Ta thật tức chết mà.....

Hoàng đế lắng nghe Hạ đại phu trách mắng Minh Ngọc mà trong lòng không khỏi bất bình. Chẳng lẽ nào mạng sống của Ngọc nhi lại không quan trọng bằng cái cây nhân sâm vô tri vô giác ấy sao?

– Hạ Trung Ân, người đã trách xong chưa? Minh Ngọc vì cứu trăm nên y mới bị thương như vậy.

– Thần đã nghe qua việc này. Nhưng xin hoàng thượng thứ tội, với những vết châm đơn giản ấy thì khuyến nhi dư sức thực hiện một cách nhanh chóng, để sau đó có thể tự châm bế huyết đạo cho mình. Có là do khuyến nhi bất tài, học hành không đến nơi, thấy biến tâm sinh loạn nên không làm chủ được tình hình.

– Dạ.....

Minh Ngọc cúi đầu tỏ rõ sự hối lỗi vì sai sót không đáng có của mình. Là lúc ấy cậu quá lo lắng cho an nguy của hoàng thượng nên có ý khinh suất vết thương của mình. Không ngờ cuối cùng lại gây nên tình cảnh này...

– Minh Ngọc có công hộ giá nên xét cho cùng thì cây nhân sâm ấy cũng chẳng đáng là bao so với mạng sống của y. Chẳng lẽ Hạ Trung Ân người không xót con sao?

Hoàng đế nghiêm nghị vấn.

– Ta xót con nhưng không có nghĩa là ta dung túng cho nó. Có lỗi phải phạt. Minh Ngọc nghe đây, ta muốn con ngày mai phải viết cho ta hai trăm lần câu: "Tâm tịnh, trí vững mới có thể hành y cứu người." Sau đó chép lại cho ta mười lần cuốn y phổ về kì kinh bát mạch.

– Dạ con biết rồi....

– Không được. Minh Ngọc bị thương mới vừa lành, người làm vậy là bức ép y.

Hoàng đế vội lên tiếng bênh vực tiểu Ngọc nhi của ngài.

– Hoàng thượng thương xót ái phi nhưng ta cũng biết thương xót đứa con của mình. Nếu hoàng thượng muốn để y an ổn hầu hạ bên cạnh thì chỉ ít những kiến thức ngày xưa y đã học phải có thể ứng dụng được. Những tác phong của một đại phu mà Hạ Trung Ân ta dạy dỗ cho y chỉ qua một hành động cho thấy rằng y đã đổ sông đổ biển cả...

Minh Ngọc nghe cha nói về ái phi liền xấu hổ đỏ mặt.

– Ta thật tức chết vì con.... Mai ta sẽ vào đây bắt mạch tiếp và bắt đầu đem giấy mực vào cho con chép phạt.

– Dạ.

Nếu không phải vì Hạ đại nhân là cha của tiểu Ngọc thì hoàng đế đã khép ông vào tội bất kính với ái phi của ngài rồi....

Nhưng xét cho cùng thì Minh Ngọc cũng là hiếu tử.... Nên ngài đành gắng sức nuốt giận mà khoan nhượng cho kẻ đang cố ý lấn quyền chèn ép thỏ con của ngài.

– Giờ thì người cũng đã trách mắng xong. Lui ra đi.

Hạ đại phu quỳ xuống hành lễ rồi ôn tồn lui ra sau khi cơn nóng giận đã được trút sạch.

– Hắn có phải là cha ruột của người không?

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Minh Ngọc vấn.

– Hoàng thượng.... Ngài nói gì kì vậy?

– Vì sao kẻ làm phụ thân lại đi so sánh mạng sống của con cái với đồ vật vô tri?

– Tại vì.... Thật lòng thì ta cũng rất tiếc.... Vì ta chưa từng thấy qua nhân sâm ngàn năm.... Mà lại còn là nhân sâm tuyệt quý hiếm nữa..... Ta cũng thấy xót.....

– Họ Hạ các người..... Đúng là.....

Hoàng đế không biết nên tức giận hay nên cười với ái phi của mình nữa. Nhìn gương mặt ái phi vừa khỏe lại đã chứa đựng biểu cảm xót xa khiến cho ngài không khỏi sinh khí.

– Người đáng bị phạt lắm.

Nói rồi hoàng đế hôn vào đôi môi khô nứt của tiểu Ngọc. Do mới vừa bình phục nên tiểu Ngọc tránh không khỏi khó chịu trước sức mạnh này của ngài. Đôi tay thanh mảnh giữ lấy bờ ngực vững chãi của ngài mà cố đẩy ra.

– Ta..... Bị..... Phạt gì chứ?

Do sức khỏe còn kém, lại còn bị cướp mất không khí, nên Minh Ngọc phải vừa thở dốc vừa tiếp chuyện người.

– Người hù dọa trẫm, người làm trẫm đau xót, để rồi cuối cùng người lại đi so sánh mình với một thứ vô giá trị.

Hoàng đế tranh thủ lúc tiểu Ngọc lơ đãng liền dùng lưỡi mình giúp làm ẩm đôi môi khô nứt của y.

– Ai bảo ngài cây nhân sâm ấy vô giá trị? Nó quý giá đến mức chỉ cần một miếng nhỏ thôi cũng đã đủ làm cải tử hoàn sinh một nhân mạng..

– Trẫm không cần biết nó quý giá đến cỡ nào, chỉ cần biết nó có thể cứu được người, đáng giá bao nhiêu trẫm cũng không tiếc.

– Hoàng thượng.....

Minh Ngọc xúc động ôm lấy người.

– Trẫm nhớ người nhiều lắm. Hứa với trẫm, sau này đừng rời xa trẫm nữa, đừng tự ý hù dọa trẫm thêm lần nào nữa.

– Hoàng thượng.....

– Trái tim trẫm muốn bị người đem đi mất rồi. Người còn hù dọa trẫm thêm nữa trẫm sợ rằng trẫm sẽ sớm băng hà mất.

Hoàng đế tựa đứa nhỏ làm nũng với Minh Ngọc.

– Thần không dám hù dọa người đâu. Với lại.... Hoàng thượng kim thân long thể, ai dám đem trái tim người đi nơi khác?

Minh Ngọc tựa như phi tử đang làm nũng, vừa như cố ý trêu đùa người.

– Hahaha nhưng Hạ Minh Ngọc người lại dám làm điều đó.

– Vậy bây giờ người muốn xử lý kẻ trộm này như thế nào?

– Bắt nhốt vào cung, suốt đời hầu hạ trẫm để trả món nợ này.

– Vậy nếu kẻ trộm đó ngoan ngoãn trả lại tâm cho hoàng thượng?

– Tâm đã lấy đi thì làm sao bồi lại được? Nếu người muốn bồi lại, chỉ còn cách, trao tâm của người cho ta. Nhưng suốt đời này vẫn phải ở cạnh ta để gán nợ.

– Làm sao thì người cũng được lợi hết.

Minh Ngọc vờ dối nói. Nhưng rồi khi thấy hoàng đế cười lớn, Minh Ngọc nhẹ nhàng dựa vào vai người mà rằng.

– Trái tim ta cũng bị người lấy mất, thế mà ta có đòi lại đâu. Nay sao người lại đòi bồi thường nữa?

– Hahahaha Minh Ngọc thật biết cách làm trẫm cao hứng.

Nói rồi nhà vua cúi xuống định hôn vào đôi môi đang hé mở tựa nụ hoa ấy. Nhưng mỹ nhân đã nhanh chóng đưa thủ lên chặn lại. Hoàng đế nhú mày không hiểu thì mỹ nhân bật cười nói.

– Ta đói rồi.

– Hahaha trẫm thật sợ ý quá. Được rồi, để trẫm sai người mang ngự thiện vào cho người.

– Tạ ơn hoàng thượng.

Minh Ngọc cúi đầu mỉm cười, quả thật so với tiên nhân tựa hồ y như nhau.

“Ta thật cao hứng khi giờ đây ta đã có được nụ cười từ tận đáy lòng của Ngọc nhi.... Quả nhiên ông trời không bạc đãi Thiết Mộc Nhĩ ta, lại để ta có được một hoàng hậu khả ái như vậy. Nhất định ta phải đưa người lên ngôi hoàng hậu, rồi đây người sẽ phải ở bên trẫm cả những lúc lâm triều lẫn những lúc ngơi nghỉ. Tiểu Ngọc đáng yêu à, sắp tới này người thật phải bận rộn rồi.”

.....

27. Chương 27

.....

– Người mau ngừng tay lại đừng viết nữa. Người chỉ mới vừa khỏe lại thôi...

Hoàng đế xót xa khi thấy ái phi tuy khí lực vẫn còn yếu nhưng đã tự cầm bút mà chép lại những gì Hạ đại nhân căn dặn. Dù ngài đã nói hãy để đám thái giám cung nữ chép hộ nhưng Minh Ngọc nhất định không chịu...

– Bởi nét chữ khác nhau, chắc chắn nhìn vào sẽ biết.

Cậu nhẹ lắc đầu từ chối lời đề nghị của ngài. Để rồi khi chính ngài đề nghị được giúp cậu nhưng ngài vẫn chỉ nhận được cái lắc đầu từ chối.

– Ngọc nhi, người đừng gắng sức nữa...

– Còn chỉ một ít thôi mà... Ta không sao đâu.

Minh Ngọc tỏ ra khá ngoan cố, tuy trán thượng đã lấm tấm mồ hôi nhưng cánh tay vẫn cứ tiếp tục ghi chép.

Hoàng đế khẽ nhếch miệng cười để rồi ngài vòng tay bế thẳng Minh Ngọc vào lòng.

– Hoàng thượng....

– Có phải những dòng chữ ấy khiến người yêu thích hơn ta không?

Hoàng đế giọng tựa như đang hờn giận thủ liên tục ve vuốt lấy thân thể bệnh nhân mà vẫn.

– Nào phải.... Sao người lại đi ghen tức với những dòng chữ vô tri?

Minh Ngọc bối rối lên tiếng, nhưng gương mặt vẫn hiện lên nét phi thường hạnh phúc. Quả thật giây phút này đây cậu mong nó được tồn tại mãi mãi, cậu không muốn có bất cứ trở ngại gì ngăn cản hai người nữa. Phải chăng là vì cậu đã quá yêu ngài?

– Nếu hoàng thượng không vui... Hay để Minh Ngọc hòa tấu một khúc nhạc cho ngài thưởng thức?

– Hảo. Từ trước đến giờ trẫm cũng chưa từng được thưởng thức qua cảm nghệ của tiểu Ngọc.

Minh Ngọc mỉm cười thật đẹp để rồi cậu thả tay vào tai người.

– Nếu có không hay cũng không được chê ta đó.

– Chắc chắn là Ngọc nhi đàn bất kỳ tấu khúc nào cũng đều tuyệt tác cả.

Hoàng đế ôn hòa ôm lấy mỹ nhân mà vuốt ve mái tóc dài. Để rồi Minh Ngọc bắt đầu hòa tấu khúc nhạc.

“Ngàn dặm, vạn nơi che phủ bởi hoa rơi
Như trăm cánh hoa, biết ơn người mà rơi lệ
Dòng máu đỏ của quê hương vẫn chưa hẳn đã cạn khô
Nhưng bữa tiệc lớn kia, một đám tang cho đất nước
Con tim rỏ máu xuống ngàn vạn thẳm sâu
Gợi nhớ giấc mộng hải hùng của người hoàng đế cuối
Tổ quốc sa cơ, gia đình ly tán
Chỉ còn biết dõi nhìn dòng nước trôi xa
Sống lạc lõng làm chi giữa dòng đời chật hẹp
Để thả hồn theo làn gió ngoài kia
Qua những dòng sông, mang theo bao tình yêu và gặp gỡ
Một nửa của đời người mãi luôn là bi kịch
Đôi chim yêu cùng chung một màu lông
Và ngọn nến mãi lập loè như tình yêu kia vĩnh cửu...”

Từng lời từng khúc như da diết, như quện chặt hồn người. Tiếng đàn như rót thật khê vào tận sâu trong tâm hồn bằng những thanh âm trong trẻo nhất, dù ẩn chứa tận sâu bên trong ấy là những lời lẽ đầy bi thương khiến lòng người rơi lệ.

– Bài nhạc này...

– Là của mẫu thân ta viết nên, thơ cũng do chính người đề, Minh Ngọc chỉ thêm thắt vào đó vài tiểu tiết thôi.

Minh Ngọc thoáng nét u uất sau khi đã tấu xong nhạc khúc này.

– Phải chăng người còn giữ trong lòng chuyện gì? Mau nói cho trẫm nghe, phải chăng người đang giận trẫm?

– Không đâu, người lo lắng cho ta nhiều vậy, ta thụ ân còn chưa báo thì làm sao còn tâm trí mà trách giận.... Chỉ là ta lo sợ...

Tiểu Ngọc im lặng sau lời nói đó, để rồi hoàng đế lại thúc giục.

– Người sợ điều gì?

– Sợ phải đối mặt với người... Thâm tâm ta biết rằng, dù người có là hoàng đế Khiết Đan hay là một thường dân đi nữa thì ta vẫn yêu thích người, không chỉ vậy... ta đã không mản đến lời huân ngôn của tổ phụ rằng Hán Mông không thể chung chí hướng mà tự ý xem người như tri kỷ...

– Ngọc nhi...

Minh Ngọc dùng thủ chặn lên đôi môi đầy mê lực ấy như ngăn không cho lời rỗng được thốt ra.

– Nhưng ta biết rằng sẽ có một ngày người phải rời đi.... Vì chuyện tình cảm này thật khó để người khác chấp nhận.... Ta rất sợ nếu ngày đó xảy đến.... Nói ra điều này, có phải người thấy là Minh Ngọc ích kỷ lắm không?

– Không. Không hề ích kỷ chút nào hết. Người biết không tiểu Ngọc, chỉ vì một câu nói của người đã khiến trẫm vui sướng đến mức nào.

Hoàng đế ôm lấy thân thể tiểu thố vào lòng. Cái ôm như chứa đựng tất cả tình cảm mà người dành cho cậu. Và hiển nhiên tiểu thố cũng cảm nhận rõ ràng điều ấy.

– Người có biết là.... Người yêu ta... Hi sinh vì ta như vậy là không đáng không?

– Người nói xem, vì sao không đáng ?

– Bởi vì tất cả... Tất cả đều không đáng...

– Ta bắt chấp tất cả những thứ mà người cho là không đáng ấy. Ta chỉ biết một điều là, ta phi thường yêu người. Người có biết một điều là ngay khi hơi thở người lịm hẳn trong tay ta... Lúc đó trái tim ta cũng như đóng băng theo hơi thở của người. Ta thật không dám tin, mà cũng không muốn tin rằng người đã chết. Ta ngậy ngốc ôm lấy thân thể người vào lòng. Thời khắc đó ta đã quên mất chính mình là bậc đế vương quân chủ, ta chỉ biết rằng ta cần phải giữ lấy người ở bên cạnh dù bất cứ giá nào. Dù cho người đã trở thành một cái xác....

– Hoàng thượng....

Đôi mắt trong sáng bỗng chốc tràn ngập nước. Vốn dĩ nam nhân có thể đổ máu chứ không rơi lệ nhưng chỉ với nam nhân này, Minh Ngọc mới để lộ nỗi lòng yếu đuối của chính bản thân mình.

– Người đừng tái diễn giỡn với trẫm như vậy nữa, được không? Đừng đem tâm trẫm đi mất lần nữa. Hứa với trẫm đi tiểu Ngọc.

– Hoàng thượng.... Thần hứa....

Minh Ngọc đánh rơi giọt nước mắt tựa pha lê của mình vào tay người, hay chính người đã đỡ lấy hạt pha lê ấy nhằm tránh cho nó vỡ tan xuống nền đất lạnh lẽo.

– Đừng dùng thân phận thần tử khi hầu chuyện cùng ta. Ta chỉ muốn Minh Ngọc của ta là một đứa nhỏ như trước, tuy hay giận dỗi nhưng cũng rất đáng yêu.

Minh Ngọc không đáp lời mà chỉ lặng lẽ khóc. Từng giọt nước mắt lăn dài xuống để rồi vỡ tan trong tay ngài. Ngài trân trọng đỡ lấy gương mặt mỹ nhân mà hôn vào khóe môi yếu ớt cần được che chở ấy.

– Cảm tạ thần linh vì đã để người lại bên cạnh ta.

Hoàng đế nói thật nhỏ như chỉ để riêng Minh Ngọc nghe được.

– Chẳng phải... Người chẳng bao giờ tin rằng có thần linh sao ?

Minh Ngọc khẽ cười, giọng tựa mèo con ranh ma hỏi.

– Hahaha tất cả cũng tại người thôi. Chẳng lẽ những lời trẫm vừa nói lại chẳng động lại chút gì trong tâm người sao?

– Không biết nữa....

Minh Ngọc làm bộ đa nghi nhưng thật chất tâm trạng đang cực kỳ cao hứng. Cậu dùng tay lau nước mắt để rồi chính mình lại nở một nụ cười thật đẹp với người.

– Người đáng bị phạt lắm. Nhưng trẫm sẽ chờ cho đến khi người khỏe hẳn sẽ tính cả vốn lẫn lãi.

– Nè, chẳng phải người nói người còn yêu ta hơn cả phụ thân ta nữa sao? Vậy giờ lại đòi ta phải trả nợ...

Minh Ngọc ma lanh nói. Hiển nhiên tỏ dù ngốc nhưng cũng biết tranh thủ một chút sơ sẩy của chủ nhân mà làm càn. Chỉ là... Chẳng biết số kiếp của tỏ ngốc sẽ như thế nào thôi...

– Hahaha vậy là người cũng nhớ rất kỹ những lời mà ta đã nói. Đáng được thưởng.

Đôi môi xinh một lần nữa bị cướp mất. Để rồi khi tỏ ta nhận ra được sự sai lầm của mình thì cũng đã muộn. Tỏ cũng đã bị ăn gần hết cơ thể.

.....

– Đáng ghét... Vậy mà dám nói là yêu ta....

Tiểu thổ kéo vôi thất lưng lại, tranh thủ chỉnh trang y phục trong lúc đại sắc lang vẫn đang vờn trên người y.

– Đó thủy chung chẳng phải là yêu sao? Vậy Minh Ngọc còn muốn trẫm thân mật hơn với người hơn à?

– Người.....

Minh Ngọc biết do mình lỡ lời nên đã để lọt vào bẫy, vậy nên cậu liên tục lắc đầu mà đáp.

– Không cần.... không cần.

– Nói không cần nhưng mặt lại ửng hồng thế này. Ấc hẳn là đang nói dối.

– Không có mà....

Minh Ngọc xấu hổ giấu mặt đi nơi khác. Phải chăng là do những kẻ có tật thì thường hay giật mình? Hay là do cậu quá tệ trong việc che giấu đi những cảm xúc chân thật?

– Không được lẩn trốn. Nói ta nghe xem nào.

Hoàng đế tiếp tục xấu xa lên tiếng.

– Không cần.... Không tốt....

– Hahahaha vậy trăm phải dùng hình phạt mới mong người khai ra hết tâm tư của mình.

– Á.....

Tiếng cười, tiếng âu yếm nhau liên tục phát ra từ chính cung điện.

Đêm xuống. Tiểu ngọc thố vì thân thể còn yếu khiến việc đi lại cũng gây không ít khó khăn.

– Người ngủ đi, trăm chỉ ôm thôi, sẽ không làm gì người đâu.

Sau khi hoàng thượng đặt tiểu Ngọc xuống giường liền mỉm cười nói.

–

Đôi mắt tiểu thố ngược nhìn lên hoàng thượng thật khó hiểu. Tựa hồ như là đang chờ mong một điều gì ở ngài....

– Người nhìn như vậy... Chẳng lẽ là người muốn?

Hoàng đế dí sát mặt vào tiểu ngọc thố mà cười gian xảo.

– Không... Không.... Không có....

– Vậy à? Vậy thì sao lại đỏ mặt?

– Ừ.... Người hiệp đáp ta....

Hoàng đế bật cười trước thái độ đáng yêu ấy của tiểu Ngọc, để rồi sau khi thoả tất hết nể. Ngài liền an phận ôm lấy tiểu Ngọc vào lòng.

– Hoàng thượng....

– Hả?

– Cảm tạ người.

Minh Ngọc thân ngã vào lòng người, đầu tựa vào vai người hoàn toàn tin tưởng.

– Ngốc tử.

– Ừ, là ta ngốc....

Minh Ngọc giọng tựa hồ như đang buồn ngủ đáp.

“Ai.... Con tiểu thố ngốc này....”

Hoàng đế mỉm cười cay đắng khi đôi chân thon của thê tử đang ép sát về phía mình. Ai biểu cứ thích ôm người ta, để rồi bây giờ tạo thành thói quen khiến tiểu thố cứ muốn kiếm chỗ nào êm ái mà nằm.

“Ái phi thân thể thật khiến cho ta...”

Nhưng Minh Ngọc nào biết được nỗi khổ tâm của hoàng đế, vì ngài sợ khi vận động mạnh sẽ làm đau cậu, kèm theo đó là do tiểu Ngọc của ngài chỉ mới vừa khỏe lại thôi, nên ngài không nỡ ép buộc... Hiện giờ đức vua tinh lực tràn trề đang phải tụng câu: “Sắc tức thị không, không tức thị sắc...” để mong mau qua khỏi đêm nay.

“Ngọc nhi ngoan.... Sau khi người khỏe lại ta cần phải được bồi thường a....”

Để rồi đúng hai tuần trăng sau đó, thánh lệnh ban xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, kinh qua nhiều phiên khảo sát trầm phát hiện Hạ Minh Ngọc tài đức vẹn toàn, thực có quốc mẫu chi phong, nay sắc phong vi hoàng hậu, khâm tứ!”

Vốn dĩ các lão đại thần trong triều không dễ dàng gì chấp nhận việc này. Nhưng vì bọn họ phần lớn đều sợ hãi trước gương mặt lãnh khốc tựa hồ như muốn ban tử lệnh của thánh thượng nên chẳng kẻ nào dám to gan mà lên tiếng phản đối. Vậy mới thấy, làm quan ngoại trừ việc tận tụy hết lòng còn phải biết xem sắc mặt của vua nữa. Vua nói yêu ai, không thể nào không yêu người đó. Mà nhất là Hạ Minh Ngọc vốn dĩ đã có công cứu giá, lại càng được hoàng đế yêu mến hơn. Chống lại ý chẳng khác nào chống lại thánh thượng. Mà chống lại hoàng thượng thì chỉ có con đường chết.

—

Minh Ngọc không khỏi bàng hoàng khi nghe đến tên mình được sắc phong hoàng hậu. Vốn dĩ hoàng đế chỉ nói rằng hôm nay ngài cần đến sự hiện diện của tiểu Ngọc tại chính điện hoàng triều chứ chẳng hề báo trước sự việc này.

Dường như trong giây lát Minh Ngọc đã ngất tại chỗ.

— Ngọc nhi, sao không mau quỳ tạ lễ ?

Hoàng đế nhẹ giọng nhắc nhở. Lúc này tiểu Ngọc của ngài mới tạm rời xa cõi mộng mà quay về với thực tại. Cậu quỳ như cái máy và nói lời tạ ơn tựa như được mớm lời sẵn. Để rồi khi phụng ấn giao về tay cậu, các đại thần liền quỳ xuống và hô to :

— Chúng thần tham kiến hoàng hậu, nguyện hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Lúc này đây thì Minh Ngọc hoa hoa lệ lệ ngã xuống vòng tay của hoàng đế mà bất tỉnh nhân sự. Hoàng đế gương mặt tựa tiểu phi tiểu ôn tồn phán.

— Hoàng hậu phụng thể còn chưa khỏe hẳn, phần do quá kinh hỉ nên đã ngất đi. Các khanh gia có tấu chương gì thì cứ dâng lên cho Trần công công. Trẫm sẽ xem xét sau. Bãi triều.

— Hoàng thượng thánh an, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Không chờ bá quan văn võ hành đại lễ, Thiết Mộc Nhĩ hoàng đế cao hứng bế hoàng hậu của mình vào chính cung mà từ từ “chữa trị”.

.....

Hết chính truyện

Cám ơn các bạn đã luôn yêu mến Hoàng cung. Hiển nhiên vẫn còn những phiên ngoại đăng sau nên Hoàng cung vẫn chưa chính thức kết thúc. Chúc mọi người một ngày cuối tuần vui vẻ nhé. Cám ơn các bạn đã vào com cho Choco tại nhà riêng. Iu mọi người nhiều.

28. Chương 28: Phiên Ngoại Chính Triều Đại Sự

Đại Nguyên quốc triều có bốn rường cột chính.

Cột trụ đầu tiên không cần nói cũng đoán được đó chính là thừa tướng Bá Nhan, kẻ hết lòng phò tá hoàng thượng ngay từ buổi đầu đăng cơ.

Cột trụ thứ hai là thống lĩnh tam quân đại tướng Bốc Lỗ Nhạc, là kẻ nắm trong tay binh quyền được hoàng thượng tin tưởng nhất.

Cột trụ thứ ba là hình bộ thượng thư Trần Tam Nguyên, cũng tức là đại hùng nhân bên cạnh hoàng thượng. Xét về công trạng y tuyệt đối không thua kém Bá Nhan thừa tướng là bao, vốn dĩ y đã giúp vua giải tỏa không ít chuyện phiền não.

Cột trụ còn lại... Cũng là cột trụ khiến nhiều người cảm phần nhất, không ai khác hơn là hộ bộ thượng thư đương triều, chủ quản mệnh mạch kinh tế quốc gia, Nhi Vân Ý.

.....

Nhưng Nhi Vân Ý thủy chung là người như thế nào mà lại khiến cho đồng liêu chốn quan trường cảm phần như vậy?

Nhi Vân Ý vốn là kẻ mang trong mình hai dòng máu, nửa thuộc về người Hán, nửa còn lại là của người Khiết Đan. Có lẽ vì thế nên từ nhỏ Vân Ý đã chịu sự giáo dục nghiêm khắc hơn tất cả các môn sinh khác.

Vân Ý là con của một vị quan tri phủ nên ông đã sớm lĩnh ngộ được đạo lý làm quan ngay từ khi còn là một môn sinh nhỏ bé. Thêm nữa là đầu óc Vân Ý khá nhạy bén với những con số, vì vậy mỗi khi phải thu thuế để nộp lại cho triều đình thì phụ thân y liền nhờ đến y tính toán sổ sách hộ, mặc dù năm đó Vân Ý chỉ mới có mười bốn tuổi.

Nhưng điều đó cũng không làm ảnh hưởng đến việc Nhi đại nhân bị các triều thần cảm phần.....

Hẳn nhiên giữ chức hộ bộ thì tiền muôn bạc lượng đếm hoài không hết. Thêm nữa là việc ngày nào cũng phải tiếp xúc với kim ngân châu báu và cả những thứ thuế của từng vùng, từng địa phương... Vậy nên ta thường nghĩ rằng kẻ chấp chủ quản mệnh mạch kinh tế quốc gia phải là người cao cao tại thượng, xem tiền như cỏ rác....

Nhưng ta đã phạm phải một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng a.

Nhi Vân Ý đại nhân của chúng ta vốn dĩ bản tính keo kiệt chết người.

Buổi đầu làm quan do thấy rằng y không tham của công nên hoàng thượng đã có ý trọng dụng. Về sau ngài lại phát hiện ra thế mạnh này của y nữa liền giao luôn cho việc đảm nhiệm chức hộ bộ thượng thư quản lý mệnh mạch kinh tế quốc gia.

Nhớ lại vào năm Hoàng Hà vỡ đê, dù rằng ngân khố đã xuất ra để kịp thời cứu tế cho dân chúng, nhưng hộ bộ thượng thư của chúng ta vẫn cố gắng tính toán lại một lần nữa số ngân lượng ấy xem coi có xuất hiện chênh lệch nào không. Không chỉ có vậy, y còn tự thân đến từng địa phương một để xem xét tình hình cứu trợ. Để rồi sau khi đã nắm đủ những bằng chứng cần thiết, Nhi đại nhân nhanh chóng hồi kinh diện thánh hòng bẩm báo lên vua những khoảng chi thu bất hợp lý của bọn quan lại địa phương cùng với những trò lố lăng khiến cho dân tình cảm phần...

Điều làm cho y cảm phần nhất đó chính là việc quan tri phủ địa phương dám mời y uống thứ rượu hoa điều quý giá trong khi dân tình trong vùng đang kêu than đói khổ đến tận trời xanh...

– Hồi bẩm hoàng thượng, theo thần được biết rượu hoa điều là đến sáu, bảy lượng bạc một chun, trong khi với số tiền đó bọn họ có thể đem đi cứu tế dân chúng thì tốt biết bao..... Còn nữa.....

Hộ bộ đại nhân đôi mắt rưng rưng kể lể toàn bộ sự tình. Kỳ thật thâm tâm y cũng rất lo cho dân chúng nhưng ẩn ý sâu tận bên trong lời nói của y là...”Tại sao mấy cái tên hỗn đản đó không đổi rượu thành bạc rồi đem cho ta có phải tốt hơn không? Thật là bậy bạ quá mà....”

Hoàng đế cao cao tại thượng nhìn y ngữ khí nóng giận huơ tay múa chân cũng đủ đoán được phần nào nguyên do khiến y sinh khí đến vậy. Vốn dĩ trong lòng ngài đã nghi ngờ, định là sẽ cử mật thám xuống tận nơi điều tra. Nhưng nay lại được hộ bộ đại nhân rảnh rỗi đi điều tra giúp thật khiến cho ngài cao hứng. Ngài nhìn Nhi đại nhân bằng đôi mắt mang đầy tiểu ý... Để rồi ngài hài lòng gật đầu và cho phép y lui. Ngay sau đó ngài cho truyền hình bộ thượng thư Trần Tam Nguyên vào hầu.....

.....

Ngoại trừ việc chi tiêu khổng lồ ra thì việc lấy tiền từ tay Nhi thượng thư quả thật là khó còn hơn lên trời.

Thường các quan hộ bộ từ đó đến nay hay thích làm tròn số bồng lộc các quan nhận được để tiện cho việc tính toán sổ sách... Và hiển nhiên Nhi đại nhân cũng vậy, nhưng cách làm tròn của y là làm tròn xuống.

Thói thường vốn cùng là quan lại với nhau nên phải làm tròn lên chứ ít kẻ nào tự ý gây xích mích với các bằng hữu chốn quan trường của mình bằng cách làm tròn xuống khiến số bồng lộc của các đại quan tự dưng lại giảm đi một ít... Tuy chỉ là một ít nhưng cũng đủ khiến cho có kẻ thù ghét vị hộ thượng thư trẻ tuổi này. Nhưng cảm phần là một chuyện, chẳng lẽ lại vì mấy đồng bạc lẻ mà đánh mất đi thân phận sao? Với lại Vân Ý đại nhân đã đưa ra những biện minh chính đáng cho việc làm này nên hầu hết tất cả đều phải cảm nín mà nhẫn nhịn y trước mặt hoàng thượng.

Xét cho cùng thì chẳng phải nào là hộ bộ đại nhân nông nổi. Y đã suy xét rất kĩ rồi, mỗi người giảm bớt vài đồng lẻ gom lại cũng đủ tiền để mua gạo cứu tế cho dân tỵ nạn. Vài đồng bạc lẻ đối với các đại quan chỉ đáng để vứt cho ăn mày, nhưng với dân chúng đã là có thể mua gạo nuôi sống cả nhà. Vậy nên, vừa giúp dễ kết toán sổ sách, vừa có thể dự trữ sẵn một khoản lớn ngân lượng để mua gạo cứu giúp dân bị nạn. Nhất tiền hạ song điều.

Nhi đại nhân không chỉ dòm ngó đến bồng lộc của các đại quan, mà ngay cả đến hậu cung y cũng đã từng có không ít suy nghĩ... Vì phàm là người được vua sủng ái thì ngoại trừ bồng lộc vua ban còn được ân điển các loại kỳ trân được quý để dưỡng nhan bổ sắc. Tuy thâm tâm rất muốn cắt giảm bớt khoản này nhưng vì lực bất tòng tâm nên y chưa thể làm gì được...

Có lẽ nhờ tính cách keo kiệt chết người như vậy đã khiến cho quốc khố của đại Nguyên triều trở nên sung túc nhất trong tất cả các tiền triều hoàng đế từ trước đến giờ.

.....

Nhưng phàm là vô quýt dày ắc sẽ có móng tay nhọn. Làn tai họa đó có lẽ cả đời này hộ bộ thượng thư cũng không cách nào quên được.

Đó là lần mà hộ bộ thượng thư bắt đầu chú ý đến bồng lộc của hoàng thân quốc thích. Thế là từng vị vương tử một lần bị y âm thầm tính toán bồng lộc so với từng khu vực chấp chưởng. Tất cả đều ổn, chỉ riêng có vị vương gia Thái An Cấp Long là kẻ khiến cho y sinh khí nhất.

“Quái, quái, quái... tại sao đã nhăm giữ một vùng rộng lớn thế mà còn phải chi ra nhiều bồng lộc cho hắn vậy?”

Ai... Vốn dĩ hoàng thượng làm cái gì cũng đã có liệu trù trước cả rồi, Thái An vương gia chính là kẻ hiền thân luôn âm thầm đứng phía sau hỗ trợ hoàng thượng. Vị vương tử này đồng thời cũng là thống lĩnh ám vệ quân chịu trách nhiệm đào tạo ám vệ ngày đêm bảo đảm sự an nguy của hoàng thất.

Từ lúc Thiết Mộc Nhĩ hoàng đế lên ngôi cho đến nay Thái An vương là kẻ luôn nhất mực trung thành, hàng năm số tiền vàng hắn đóng góp vào quốc khố ắc hẳn phải nhiều hơn những kẻ khác.

Nhưng tiếc là chi tiết này lại bị hộ bộ thượng thư bỏ quên đâu đó. Nhìn chung y đã quyết tâm đi đến tận Thái An phủ để xem thực hư cuộc sống của vị vương tử này là như thế nào để khiến cho vua ban cho hắn nhiều bồng lộc đến vậy...

.....

Thái An vương đón tiếp Vân Ý rất nồng hậu, còn đối đãi tốt hơn cả những quan lại khác nữa. Rượu thịt mang ra nhiều không kể xiết, ca kĩ, tài nữ được kéo đến để hầu hạ vị đại nhân mới đến này... Nhưng tất cả những điều đó cũng không thể khiến cho Nhi đại nhân giảm bớt những ác cảm về vị vương gia này.

Và hiển nhiên Nhi đại nhân chẳng thể nào ngờ đến ánh mắt kẻ ấy nhìn mình thủy chung là có ý gì...

Nhưng sau hôm đó thì có lẽ y đã được biết.

Vào sáng hôm sau ta nghe được từ phòng của Thái An vương...

– Hồn đản, khôn kiếp.....

– Hahaha.... Bình tĩnh nào Ý Ý. Do tối qua cả hai ta đều uống quá say khiến cho bốn vương và người đều không giữ được bình tĩnh a...

– Bình hoa bằng ngọc quý... không được, kỳ lân huyền thạch... không được.... Ách... Tà quên đây là đồ của người....

Tội nghiệp Vân Ý đại nhân, đã muốn dùng đồ vật ném vào vị vương gia kia nhưng còn suy nghĩ đến giá trị của chúng.

Hiển nhiên sau một hồi hô phong hoán vũ, Vân Ý đại nhân mới gục xuống giường để rồi khóc lóc thảm thiết.

– Ý Ý ngoan... Bỏn vương đâu có nói là không chịu trách nhiệm đâu a....

Bốp

Một cái gối lao thẳng vào mặt Thái An vương, để rồi lúc này vương gia chuyển từ đáng vẻ ôn hòa nhã nhặn sang tức giận.

– Hảo, là người tự ý gây sự trước...

– Á.....

Rồi sau đó chẳng biết sự việc ra sao nữa, chỉ biết là Thái An vương gia bỗng đứng lại là kẻ có uy nhất đối với Vân Ý đại nhân, hiển nhiên là chỉ đứng sau hoàng đế bệ hạ.

Còn việc bỗng lộc của hoàng thất có nên giảm đi hay không đều không nghe Vân Ý đại nhân nhắc đến nữa. Có lẽ y đã quên, hoặc không muốn quên cũng không được.

.....

Nếu đã nói đến Nhi đại nhân nhiều như vậy chắc hẳn sẽ không thể không nhắc đến Trần đại nhân. Vì giữa hai người này ngoại trừ tình bằng hữu chỉ giao chốn quan trường còn có cả một mối ân oán khó bày tỏ... Thủy chung cũng chỉ vì Tam Nguyên đại nhân là huynh đệ kết nghĩa cùng Thái An vương và y cũng chính là kẻ đã đẩy Vân Ý đại nhân rơi vào tình cảnh bi đát như hiện nay....

Quả thật Trần đại nhân cư nhiên gieo thù chuốc oán khá nhiều a...

Vậy Trần thượng thư này thủy chung là người như thế nào?

Ngoại trừ đáng vẻ ngọc thụ lâm phong anh tuấn phi phàm, Trần Tam Nguyên còn là kẻ có tài năng và cơ trí hơn người, cùng với cá tính quật cường và cách đối nhân xử thế khéo léo... Trần đại nhân đã khiến cho không ít các tiểu thư con nhà quyền quý ngày đêm ôm mộng tương tư, mong muốn được trở thành thê tử đầu ấp tay gối cùng y...

Nhưng có lẽ các vị tiểu thư ấy đã không thể ngờ rằng Trần thượng thư còn có không ít những “ưu điểm” khác nữa, ví như giảo hoặc, quỷ kế đa đoan, mượn gió bẻ măng, tham lam, dĩ công vi tư, ý mạnh hiếp yếu.....

Còn nhiều nữa nhưng đây chỉ là một trong số những điều mà Lâm Sĩ Nghị đại nhân đã đúc kết ra được qua những lần đi kinh lý cùng y. Vậy nên kẻ có thể hiểu được Tam Nguyên đại nhân nhất chỉ có mình Sĩ Nghị đại nhân...

Có lẽ vì mối thâm tình ấy mà Lâm Sĩ Nghị rất thường được Trần đại nhân chiếu cố tề xá...

Nhưng thủy chung nếu không có tài đức gì thì Trần thượng thư đã không được vua tin tưởng giao cho nhiều trọng trách đến vậy. Từ việc thay vua vi hành đến việc thu thập tội chứng của những kẻ phản nghịch đều do một tay y đảm nhiệm...

Riêng Bá Nhan thừa tướng và Bốc Lỗ Nhạc từ xưa đến nay đều là những lão thần tận tụy với vua, trung hiếu với nước nên không cần nói thêm nhiều về họ.

.....

Tảo triều chính sự buổi hôm đó khi long khẩu vừa phán lệnh sẽ lập Hạ Minh Ngọc làm mẫu nghi thiên hạ đã khiến cho không ít triều thần chấn động tâm tưởng.

Trước nhất là Nhi Vân Ý...

“Ta ủng hộ quyết định lập Hạ Minh Ngọc làm hoàng hậu.... Vì thật lòng mà nói thì ta đã bị hành động của y thuyết phục... Qua lời kể của đám công công ta được biết rằng y vốn dĩ chỉ là một quý phi đang lúc được vua ân sủng, thế mà lại đi xin cùng vua cho những người nghèo đói được hưởng nhờ ân phúc hằng năm thay vì phải xin ban thêm bổng lộc cho dòng họ mình... Nhưng âu đó cũng là cách hay, vì làm như thế bá tánh lẽ dân sẽ gia tăng thêm lòng tin vào sự nhân từ độ lượng của bệ hạ...”

Nhi đại nhân lại tiếp tục đắm chìm trong suy nghĩ.

“Hoàng thượng vì nhất mực yêu sủng người này nên đã bãi bỏ việc tuyển tú nữ nhập cung, như thế sẽ đỡ ra một khoảng ngân sách cho việc chu toàn phần son, xiêm y cùng các loại kỳ trân dị thảo.... Tóm lại Hạ Minh Ngọc nhất định chỉ đem lại lợi chứ tuyệt không có hại....”

Nhìn về phía Trần Tam Nguyên đại nhân xem liệu ngài ấy đang suy nghĩ những gì?

“Hahahaha chỉ chờ khi đại lễ sắc phong hoàn tất cũng là lúc thánh chỉ tứ hôn ban xuống... Xem ra sắp tới này ta phải bận rộn chuyện hôn sự rồi.”

Ánh mắt của vị đại quan này bỗng chốc ánh lên nét giảo hoặc khó lường, hiển nhiên kẻ đọc được ánh mắt ấy hiện thời chỉ duy có một người, đó chính là đương kim hoàng đế Thiết Mộc Nhĩ.

Thừa tướng Bá Nhan vốn dĩ là trọng thần trong triều, ý kiến của ông cũng được cho là có giá trị nhất. Riêng ông thì không phản đối gì về việc hoàng đế chọn Hạ Minh Ngọc, vì ông biết tính cách của Thiết Mộc Nhĩ, vốn dĩ ngài không phải là kẻ dễ bỏ cuộc, phàm là cái ngài đã muốn tức sẽ đoạt lấy nó cho bằng được. Cá tính bá đạo quật cường ấy đã giúp ngài bình định cả đế quốc rộng lớn và giờ đây chỉ một việc còn con này chắc chắn Thiết Mộc Nhĩ sẽ tự có hướng giải quyết.

Hạ Minh Ngọc tuy là nam nhân nhưng lại được vua yêu thương sủng ái hơn tất cả các cung tần mỹ nữ khác. Ông đã từng nghe nói khá nhiều về Hạ gia, vốn dĩ nam nhân họ Hạ gồm toàn những kẻ có tài, trên thông thiên văn dưới thạo địa lý, nhưng từ khi thế cuộc đổi dời họ chuyển sang sống ẩn dật nơi sơn cùng thủy tận. Khả hãn đời trước đã từng ban chiếu triệu hồi họ Hạ về kinh giúp vua tạo dựng cơ đồ nhưng vẫn không nhận được hồi báo. Kẻ có tài không được trọng dụng tức lãng phí, nhưng nay Hạ Minh Ngọc lại chịu đứng ra đảm đương việc triều chính họ vua âu cũng là một điều tốt.

Hiển nhiên ngoại trừ điều đó ra cũng sẽ có một vài thứ không được thuận tiện, đó là lễ giáo phép tắc từ xưa đến nay chưa từng có việc tương tự thế này xảy ra. Nhưng điều đó không phải là lý do hợp lý, vì người Khiết Đan vốn chẳng hề coi trọng lễ giáo phép tắc như người Hán, mà chỉ cần thấy đúng thì cứ làm.

“Thiết nghĩ đứng đầu ngọn cuồng phong để cản gió thật chẳng khác nào đi làm một việc ngu ngốc. Vậy nên ta quyết không đi tìm việc ngu ngốc mà làm.”

Sau cùng là thống lĩnh tam quân đại tướng Bốc Lỗ Nhạc.

“Ta vốn chẳng quan tâm nhiều đến việc hoàng thượng muốn lập ai làm hậu. Các lão già cổ hủ chỉ giỏi đưa ra những lý lẽ biện minh cho cái gọi là phép tắc lễ giáo gì đó.... Với ta chỉ cần biết kẻ được vua tín nhiệm có phải là người hiền tài phù hợp không là đủ. Ta nhận thấy Hạ Minh Ngọc vốn có khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ. Có y cạnh bên thường xuyên dùng lời lẽ khuyên giải hoàng thượng giảm bớt tội án cho các tội nhân, tù binh cùng một số kẻ phản nghịch... âu cũng là điều tốt. Như thế người Hán sẽ thấy rằng người Khiết Đan ta có lòng nhân hậu, thưởng phạt phân minh. Chỉ cần thu phục được nhân tâm tức thời xã tắc sẽ vững như bàn thạch....”

Cả bốn đều có chung suy nghĩ tán đồng với việc lập Hạ Minh Ngọc làm hậu. Chỉ là... Nếu tiểu Ngọc mà biết việc cá nhân mình đã làm lại gây nên một lần sóng không nhỏ trong lòng các vị đại thần chắc hẳn nhất thời sẽ chịu đựng không nổi mà ngắt đi.

Hiển nhiên quỳ phía dưới vẫn còn các vị đại thần khác có con cái làm quý phi trong cung lại đang rất muốn liều chết phản đối việc lập hậu này. Nhưng kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, thấy rõ hoàng đế yêu thương Minh Ngọc đến vậy, cản lại ý vua chỉ có con đường chết. Vậy nên cần phải nhẫn nhịn chờ đợi đến thời cơ thích hợp để triệt hạ tên Hán tộc tiểu hồ ly này.

“Chỉ cần Nhi Vân Ý lên tiếng phản đối là ta sẽ mượn danh Thái An vương ra hù cho hắn sợ...”

Trần đại nhân mỉm cười nhìn về phía gương mặt đang cau có tựa hồ như thiếu ngủ ấy.

Đề rồi Vân Ý đại nhân trừng mắt nhìn lại và không ngại ngần đáp trả bằng suy nghĩ.

“Nhìn cái gì? Tin là ta sẽ đem chuyện tốt lành ngày xưa của ngươi đi nói cho Sĩ Nghị để biết không?”

“Hai vị thượng thư đại nhân ấy sao lại nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương thế không biết?”

Bá Nhạc thừa tướng khẽ lắc đầu trước những con người trẻ tuổi này.

“Trần Tam Nguyên, ngươi có ta chưa đủ nay lại muốn thêm Vân Ý huynh nữa hả? Đồ vô lương tâm. Có phải ngươi muốn chết rồi không????”

Sĩ Nghị đại nhân ánh mắt như giết người nhìn về phía Trần thượng thư.

“Mệnh ta thật khổ a... Nương tử lại hiểu lầm ta nữa rồi...”

Nhìn vẻ mặt Trần thượng thư đau khổ đáng thương tựa hồ như một hài tử nhỏ làm lỗi đang muốn giải thích rõ ngọn ngành... Vậy mà Sĩ Nghị đại nhân lại chẳng thèm để tâm đến, còn kẻ đứng ngoài cuộc như Vân Ý đại nhân thì đang phì cười trong bụng.

.....

Đến khi hoàng thượng hạ lệnh sắc phong cùng với nghi lễ được diễn ra một cách long trọng, cả thầy bá quan văn võ liền cùng với bốn vị trọng thần quỳ xuống tung hô thiên tuế ba lần để tỏ ý thuần phục ngôi vị mẫu nghi thiên hạ.....

Hết phiên ngoại

Cám ơn mọi người đã ủng hộ, các bạn yên tâm vì phiên ngoại còn khá dài nên Hoàng cung thật sự vẫn chưa kết thúc đâu. Sắp tới này còn có con của bạn hoàng và bạn Ngọc xuất hiện nữa ^ _ ^

Iu mọi người nhiều *hun*

29. Chương 29: Phiên Ngoại Nhận Hài Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây chính là mẫu thân con.... Đích thị là nàng rồi...

Hạ đại nhân kinh hỉ vô cùng khi đón nhận bức họa từ tay Minh Ngọc.

– Con biết cha sẽ ngạc nhiên khi thấy nó... Ngay chính hài nhi cũng vậy, con không ngờ rằng đến thời điểm này mà bức họa vẫn còn tồn tại... Quả thật họa rất có thần, khả dĩ đó chính là do hoàng đế...

– Phải, ngày xưa chính đương kim thiên tử đã nhân cơ hội các quý phi thưởng nguyệt tại Thanh Tâm đình mà vẽ ra chân dung bức họa của nàng. Vốn dĩ hoàng đế rất yêu quý nàng, nhưng mẫu thân con lại chẳng hề động tâm với ngài...

–

– Nếu nàng còn tiếp tục ở lại trong hậu cung thì đúng thật là một bi kịch...

– Dạ phải, hậu cung tranh sủng lại thêm những thị phi... Quả thật còn khó sống hơn cả những nơi sơn cùng thủy tận.

– Cái bi thương giữa chốn phù hoa thật khiến cho chỉ người trong cuộc mới có thể nhìn thấu...

Minh Ngọc nhẹ gật đầu tán đồng.

Đề rồi đôi mắt người cha già ánh lên nét nhìn u uất, ông khẽ thở dài như đang xót thương cho số phận nghiệt ngã của hài tử nhỏ.

– Giờ đây ta phải gọi con một tiếng hoàng hậu....

– Thưa, xin cha đừng dùng từ ngữ ấy. Hai nhi nghe không quen.

Minh Ngọc đỏ mặt lắc đầu.

– Con có yêu hấn không?

–

Minh Ngọc bị phụ thân hỏi bất thành lời làm cho cứng họng nên không biết phải trả lời thế nào. Chẳng lẽ lại bảo rằng cậu yêu thích một nam nhân? Nhưng nếu nói dối thì.... Cậu càng không muốn. Cậu chỉ đành im lặng.

– Vốn dĩ thế không bằng thiệp, thiệp không bằng thân, thân không bằng thân không được. Hoàng đế đưa con lên ngôi vị hoàng hậu cũng tức là hấn ta sẽ chán ghét con trong nay mai. Vậy nên ta đã suy tính kĩ lưỡng và tìm ra một cách để giúp con có thể rời khỏi đây...

– Con....

– Thông thường một khi đã thất sủng thì sự sống cái chết của kẻ đó hoàng đế sẽ tuyệt không quan tâm đến, lúc ấy chính là thời điểm thích hợp nhất để rời khỏi. Tất nhiên... Phải do con cam tâm tình nguyện.....

–

– Nếu con thật sự không lưu luyến hấn mà chỉ vì lo sợ hấn sẽ giết cả nhà ta.....

Hạ đại nhân chợt ngừng câu nói lại nhưng ánh mắt sắc bén vẫn tiếp tục quan sát Minh Ngọc.

– Thì con không nên làm như vậy.... Ta dù gì cũng đã lớn tuổi rồi, có lẽ chỉ vài năm nữa đây thôi là ta sẽ tái ngộ lại với mẫu thân con. Nếu phải đánh đổi lấy tương lai của con để bù cho mạng sống của ta và Minh Châu thì thật không xứng đáng. Nhất là Minh Châu... Tên nghịch tử ấy....

– Cha.... Xin cha đừng giận đại tỷ nữa. Tỷ ấy cũng không muốn thế đâu... Con biết, tỷ tỷ cũng rất yêu thương con. Chỉ là.... Đại tỷ vì nghe lời xúi giục không tốt nên hội sinh làm vậy.

– Con.... Quá nhân từ, thật rất giống với Mẫu Đơn. Liệu phải chăng đây là ý trời?

Hạ đại phu lắc đầu tỏ ý chán nản. Sau bao năm cố gắng cũng như kiên trì dạy dỗ, vậy mà vẫn không thu lại được kết quả như mong muốn. Vốn dĩ con trai nên giống phụ thân, nhưng nay Minh Ngọc từ dung mạo đến tính cách đều rất giống với mẫu thân. Hỏi thử sao ông không thờ dài?

– Con thật sự.... yêu hoàng thượng.... Nên con muốn được ở lại bên cạnh người mà không bỏ đi đâu nữa...

Minh Ngọc hiểu lầm ý nghĩ của Hạ đại phu nên cậu liền giải thích. Để rồi khi thấy Hạ đại phu chợt cau mày lại thì cậu vội vã cúi mặt xuống không dám ngược lên nhìn, cũng không dám hé ra thêm một lời nào khác.

– Con đường đường là bẫy thức nam tử... Nay lại..... Dám tự bảo rằng mình yêu thích một nam nhân khác? Còn việc kế tự của gia tộc? Còn việc nối dõi tông đường? Con nói xem Hạ Trung Ân ta phải làm sao đây?

– Cha tha tội cho hai nhi bất hiếu... Hai nhi có lỗi với cha, với liệt tổ liệt tông nhà họ Hạ....

Minh Ngọc vội quỳ xuống xin tội cùng cha.

– Bỏ đi. Đáng ra ta nên tin vào lá số ấy.... Hahaha Hạ Trung Ân ta thật ngu ngốc khi nghĩ rằng nhân định thắng thiên. Cuối cùng tất cả những gì thiên thanh bày ra đủ thấy rằng là ta đã thua rồi....

– Cha....

– Ta không trách người.... Lá số của ta vốn dĩ đã định sẵn là dòng họ Hạ đến đời con ta sẽ tuyệt tự..... Thủy chung ta làm nhiều việc thiện như thế để làm gì chứ...

Hạ đại phu mắt rần rần nước nói. Có vẻ như nước mắt đối với vị đại phu lớn tuổi này là một thứ khó lòng có thể chấp nhận được. Nhưng ông đã quá đau lòng với hiện tại, với đứa con trai được tôn xưng là mẫu nghi thiên hạ này.

– Cha....

– Đủ rồi. Ta không muốn gặp mặt người nữa... Ta những tưởng người bị ép buộc phải hầu hạ hân, phải tươi cười để làm vui lòng hân hồng giữ mạng cho cả gia đình. Nhưng nào ngờ đâu... Người lại đặt đúng tâm tư của mình vào hân.... Điều làm ta đau lòng nhất chẳng phải vì người phải đi hầu hạ nam nhân khác... Mà là khi người nói rằng người yêu hân ta.....

Hạ đại phu đau đớn quay bước. Hạ thiếu gia, à không, là Hạ hậu đau buồn định đứng lên đỡ lấy ông và tiễn ông rời khỏi. Nhưng ông đã khoát tay ra hiệu rằng không cần...

Biết tính phụ thân rất cố chấp nên cậu chỉ đành lắc đầu nhìn theo hướng cha già bỏ đi mà tâm tư tựa hồ như bị giăng xé thành nhiều mảnh.

.....

– Ngọc nhi, người sao thế?

–

Minh Ngọc không đáp lời mà chỉ ngồi im như tượng, đôi mắt cứ mãi mê nhìn ra phía cửa sổ tựa hồ như người lạc thần.

– Minh Ngọc....

– Hoàng thượng... À, hoàng thượng vạn tuế....

– Khỏi. Người bị sao mà trầm vào đây đã lâu vẫn không để tâm đến?

Hoàng đế nhìn Minh Ngọc âu yếm vấn, nhưng tiểu Ngọc chỉ mỉm cười lắc đầu không đáp.

– Chắc hẳn phải có chuyện gì.

Hoàng đế ánh mắt đa nghi nhìn sâu vào đôi mắt to tròn của mỹ nhân.

– Không có mà. Chỉ là người ta đang nghĩ...

– Nghĩ việc gì?

– Nghĩ đến người.

Minh Ngọc đỏ mặt vội xoay người đi nơi khác. Để rồi ngay lập tức tỏ con bị tóm lại và tiếp tục chịu sự tra vấn.

– Người nói nghĩ tới trầm, vậy sao khi trầm vào người lại không nhận biết?

– Ó.....

Minh Ngọc bị bắt bí nên chẳng thể giải thích gì cả, đành lòng nói ra sự thật với người.

– Cha ta.... Đau lòng vì ta....

– Đau lòng? Đau lòng vì người làm hoàng hậu của trầm hay đau lòng vì trầm đã nương tay trong việc xử lý Minh Châu?

– Là đau lòng vì ta yêu người, vì họ Hạ chúng ta phải tuyệt tự.

Minh Ngọc lắc đầu nói.

– Chuyện đó dễ giải quyết mà. Vốn dĩ hoàng tử, công chúa của ta cũng là của người. Bọn họ tất cả đều là con của người. Ta chỉ cần ban ra đạo thánh chỉ, ban cho bọn họ tộc ngoại chuyển thành Hạ, vậy được rồi.

Thật chẳng hiểu là hoàng đế ngây thơ hay ngài đang muốn trêu ghẹo tiểu Ngọc nữa. Cái gì mà tộc ngoại? Đó chẳng phải là dành cho nữ nhân sao? Đó là chưa kể đến, làm sao các vị tiểu hoàng tử, tiểu công chúa ấy lại chấp nhận một nam nhân ngang nhiên làm mẫu hậu của họ?

Minh Ngọc nhìn hoàng đế bằng ánh mắt u uất, để rồi cậu thở dài mà nói khẽ.

– Có lẽ chỉ có ta mới tự mình giải quyết được khuất tất này...

.....

– Tên tiểu tử kia... Đứng lại...

Viên quan thái giám đuổi theo một đứa nhỏ chừng chín mười tuổi. Y phục của cậu bé tựa hồ như một tân tiểu thái giám. Cậu bé sợ hãi núp người xuống phía sau ngọn giả sơn mà thút thít khóc.

– Tiểu huynh đệ, vì sao lại khóc?

Một nam tử đẹp tựa tiên nhân nhẹ cúi xuống hỏi cậu.

– Hu...hu.....hu.....

– Ngoan. Nói ta nghe xem ai làm ngươi sợ? Mà tại sao ngươi vào đây được?

– Huhu.... Đệ bị bán vào cung.... Làm thái giám.... Ngoài kia có những ông mặt mày dữ tợn đang muốn tình thân cho đệ... Ồ.... Oa....

Đứa trẻ vừa nói xong liền khóc òa lên.

– Sao lại có chuyện bất nhân đó? Ai đã bán đệ?

– Oa...oa cha đệ.... Cha đệ thua cờ bạc nhiều quá mà không có tiền trả nên bị người ta đòi nợ.... Túng quần nên đem đệ ra cầm cố.... Họ thấy đệ còn quá nhỏ không thể làm được gì.... Bèn bán lại đệ cho nơi này.... Hư...hư.....

Tiểu nhóc tử khóc đến muốn đứt nghẹn cả hơi thở. Nam tử ấy khẽ thở dài cho tấm bi kịch nhân gian, để rồi y vẫn tiếp.

– Đệ tên họ là gì?

– Đệ họ Dương, tên thì cha đệ hay gọi là Tiểu Hắc Ám. Vì từ khi sinh đệ ra đến nay cha đệ đã thua đến mất cả sản nghiệp, rồi mẹ đệ cũng bỏ đi theo người khác, hai cha con chỉ biết sống tạm ở căn nhà tổ cũ kĩ. Cứ hễ có chút ít tiền bố thí từ họ hàng thì cha liền lao vào canh bạc mà mong có cơ hội đổi đời. Đệ sống nhờ vào.... Thức ăn người ta dùng để nuôi heo....

– Ngoan. Đừng khóc nữa. Mà Tiểu Hắc Ám cũng đâu phải là một cái tên...

Vị nam tử ấy dùng tay áo chặm nước mắt cho Tiểu Hắc Ám, để rồi khi y vừa định mở miệng ra nói thì đám thái giám kia đã kéo đến.

– Tên tiểu tử thối này thì ra trốn ở đây, thật là to gan mà. Nhất định hôm nay phải phạt cho hăn nhớ mới được.

– Huhuhu đừng mà.... Xin mấy thúc thúc tha cho con.....

Lúc này vị nam nhân ấy liền quay người lại. Cả bọn thái giám liền kinh hãi mà quỳ mọp xuống hô.

– Hoàng hậu tha tội.... Chúng nô tài không biết người có mặt ở đây.... Hoàng hậu xin đừng để mắt đến tên tiểu thối tử này.... Chúng thần sẽ mang ngay hăn đi để không làm bẩn phụng nhân của người....

– Các người để hăn lại đây cho ta.... Có được không?

– Hoàng hậu....

– Các ngươi có thể lui xuống trước, còn việc còn lại, ta sẽ tự xử trí.

Đáng ra là phải ra lệnh. Nhưng Minh Ngọc vẫn chưa quen với việc ấy nên từ việc ra lệnh cậu chuyển thành hỏi ý kiến. Hiển nhiên có kẻ nào lại dám từ chối lời đề nghị của hoàng hậu? Thế nên đám thái giám không nói gì thêm chỉ vội hành lễ rồi lui dần đi. Lúc này cậu quay lại tiểu nhóc tử mà hỏi.

– Tiểu đệ đệ đã biết ta là ai rồi, có sợ ta không?

– Hoàng hậu.... Hoàng hậu tha tội..... Đệ.....

– Không sao.

Minh Ngọc bật cười rồi nói.

- Ta không muốn tiểu đệ đệ sợ ta chút nào hết. Ta đâu có mọc nanh hay có sừng trên đầu đâu phải không? Minh Ngọc vỗ làm động tác giả khiến tiểu nhóc tử cười lớn. Để rồi y liền tâu cùng hoàng hậu.
- Hoàng hậu xinh đẹp tựa tiên nhân... Thật làm đệ cứ ngỡ đã gặp tiên....
- Tiểu nhóc tử này.... Thật khéo nịnh bợ.
- Minh Ngọc mỉm cười nhẹ lắc đầu. Để rồi tiểu nhóc tử không những không sợ làm người giận mà còn nhào tới ôm lấy chân người tựa hồ như một đứa nhỏ bên cạnh người thân của mình.
- Đệ mà biết hoàng hậu xinh đẹp lại hiền lành vậy thì đệ đã sớm đến gặp người rồi. Không cần phải bị bọn họ trách phạt.... Bị đánh đau lắm a..... Hu... Hu...
- Dù đã qua cơn nguy hiểm rồi nhưng y vẫn mãi chưa chịu nín khóc.
- Ủ ừ. Ngoan, ta biết rồi... Nín đi...
- Minh Ngọc nhẹ nhàng vỗ lên lưng đứa trẻ nhỏ.
- Hoàng thượng giá lâm.
- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.
- Minh Ngọc vội vàng quỳ xuống hành lễ quân thần.
- Miễn lễ. Hoàng hậu lại tự ý bỏ đi một mình rồi.
- Trong lời nói tựa hồ như có ý trách móc nhưng ánh mắt hoàng thượng vẫn ôn nhu nhìn tiểu thố tựa hồ như đang trách yêu vậy.
- Thần sơ sót nên làm hoàng thượng lo lắng. Thật có lỗi...
- Trẫm nghĩ rằng ngươi sẽ còn đau lòng chuyện hôm trước nên đã có ý giải quyết công văn sớm hơn để đến gặp ngươi. Vậy mà ngươi lại ra đây với...
- Hoàng thượng nhìn đứa trẻ đang núp mình sau lưng tiểu Ngọc mà khẽ cau mày tỏ ý khó hiểu.
- Xin hoàng thượng thứ lỗi. Đây là tiểu thái giám. À, mà cũng không phải, y vẫn còn chưa tịnh thân.
- Minh Ngọc đỏ mặt nói. Hoàng đế tuy mỉm cười lắng nghe nhưng tâm thật vẫn là đang nhìn ngấm mỵ mạo của giai nhân.
-
- Hoàng thượng....
- Há?
- Ngài cho phép ta chứ?
- Tất nhiên rồi. Mà là....
- Vậy từ nay con sẽ là nghĩa tử của ta, ta đổi họ con lại thành Hạ, tên gọi Du Phong.
- Tạ ơn hoàng hậu.
- Con phải gọi ta là nghĩa phụ mới đúng.
- Minh Ngọc mỉm cười nhìn đứa trẻ nói.
- Dạ. Con tạ ơn nghĩa phụ.
- Ngoan. Để ta sai người đưa con đi thay đổi y phục. Con cứ hảo hảo nghỉ ngơi. Sáng sớm mai ta sẽ phái người đón con để con còn gặp nội công.
- Dạ. Tạ ơn nghĩa phụ. Tạ ơn nghĩa phụ..... Tạ ơn nghĩa mẫu....

Tiểu ngọc tử liên tục dập đầu tạ ơn. Nhưng có lẽ do quá vui sướng, y chẳng thể nào ngờ rằng do một chút lạnh lợi không đáng có của mình nên đã gọi nhầm hoàng thượng là nghĩa mẫu. Mà theo nhận xét của trẻ con thì danh xưng ấy là không sai. Nếu hoàng hậu là nghĩa phụ, thì chắc chắn hoàng đế phải là nghĩa mẫu. Chẳng phải hai người đã là phụ phụ sao?

Thật chẳng biết nói sao với suy nghĩ trẻ thơ nữa, nhưng chắc chắn rằng có kẻ đang chết cứng tại chỗ. Kèm theo đó là tiếng cười khúc khích của đám nô tài xung quanh. Nhưng do ánh mắt mang đầy sát khí của hoàng thượng nên tiếng cười bị nén vào trong bụng. Chỉ là càng cố nén thì gương mặt bọn họ càng trở nên quái dị. Tựa hồ như đang muốn trêu tức long nhan...

.....

Nhìn ánh mắt khó hiểu pha lẫn bức tức của hoàng thượng. Minh Ngọc không khỏi cười lớn để rồi giải thích.

– Ta nhận y làm con nuôi ngoại trừ vì số phận của y quá bi đát, mà còn là vì cha ta. Người muốn ta có một đứa nhỏ nối dõi. Nhưng ta biết.... Ta không thể phản bội người.... Với lại ta không nghĩ là sẽ ích kỷ đến nỗi kiếm đại một nữ nhân sinh con hộ để rồi cuối cùng chắc chắn rằng nàng sẽ bị người giết...

– Minh Ngọc của ta quả nhiên thông minh. Nhưng ta thấy người nghĩ cho người khác hơi nhiều hơn ta rồi đó. Tuy ta cao cao tại thượng nhưng thật chất là ta cũng biết ghen mà.

Hoàng đế ôm lấy tiểu ngọc thối uy vào lòng tựa như làm nũng. Tiểu Ngọc hôn nhẹ lên trán người mà rằng.

– Đó chẳng phải là ta nghĩ đến người sao? Ta không muốn làm ô uế đi thân thể chỉ để dành hầu hạ cho người. Ta cãi lời cha ta để rồi người đau lòng vì ta... Chẳng phải là vì ta yêu người sao? Ngốc quá. Ghen vợ vẩn.

– Dám bảo ta ngốc. Tiểu Ngọc đáng bị phạt.

– Á.....

Tiểu Ngọc bị đại sắc lang cù đến mức ngã bật ra long sàn.

– Nghĩa mẫu.... Hahahahahah..... Nương tử của ta....

– Tiểu Ngọc hôm nay gan to bằng trời nên dám chọc giận trẫm. Được lắm, để trẫm phải hảo hảo dạy dỗ thế tử lại mới được.

– Á..... Ta tạ lỗi cùng người.... Hoàng thượng tướng công, người đại nhân đại lượng tha ta đi mà.....

Minh Ngọc bị xé bỏ gần hết xiêm y bèn ngay tức khắc chuyển từ nét vui tươi sang ủy khuất năn nỉ.

Nhưng hiển nhiên hoàng đế không vì thế mà mềm lòng. Nghe Minh Ngọc hô tướng công thật chẳng khác nào châm ngòi lửa vào dục vọng của ngài. Ngài ôn nhu nói.

– Chẳng phải Minh Ngọc muốn làm công sao? Vậy thì hôm nay ta sẽ cho người ở trên. Và nhất là... Công thì không được tự ý van cầu ngừng lại khi ta chưa tận hức a....

– Không.... Ta từ bỏ.... Ta từ bỏ mà.....

Nói thì dễ nhưng hiển nhiên hoàng thượng đâu dễ gì tha cho tiểu ngọc thối như vậy. Điều khiến cho hoàng thượng sinh khí nhất chính là tiểu thối dám gọi ngài là nương tử.

“Hôm nay nhất định phải hảo hảo dạy dỗ người mới được.”

.....

– Hoàng thượng..... Người tha ta đi....

Minh Ngọc hoàn cảnh hiện tại thật rất đáng thương, tuy được thượng trên mình rông nhưng vẫn là phải dang đôi chân ngọc ra để kẻ phía dưới hưởng lợi.

– Không. Minh Ngọc đáng yêu vậy. Trẫm thật chưa tận hức.

Nói rồi hoàng đế tựa tiểu phi tiểu mà tiếp tục hành sự....

– Đừng... Ta không được nữa?

– Chỗ này nhạy cảm nhất phải không?

– Ừ.....A..... Hoàng thượng.... Dừng....

– Thật sự muốn ta dừng sao?

Có kẻ xấu xa chợt ngưng toàn bộ hoạt động lại một cách thành công khiến cho tiểu Ngọc ở phía trên phải khổ sở nhăn mặt... Vừa mắc cỡ vừa khó chịu, thật chẳng biết làm sao để diễn tả thành lời.

– Ta....

– Muốn ta động sao không?

Long thủ di chuyển từ eo sang vùng hạ thể mà bắt đầu ve vuốt.

– Không... Ừ....

Minh Ngọc đôi mắt như mờ dần, nhịp tim trở nên cuồng nhiệt hơn do phải chịu đựng sự kích thích quá lớn.

– Tiểu Ngọc nói không thì ta sẽ không động nữa.

– Người....

Tiểu Ngọc ầm ứ nhìn hoàng đế, để rồi cậu cúi người xuống hôn nhẹ vào môi người mà thì thào.

– Ta muốn....

Biết rõ là tiểu Ngọc đang rất xấu hổ, thế nhưng hoàng đế vẫn tiếp tục truy vấn.

– Vậy tiểu Ngọc nói trăm biết, người là gì của trăm?

– Hừ.... Người làm khó người khác.....

Minh Ngọc khé mắt như muốn nhòa lệ nhìn kẻ đang hiếp đáp mình. Thấy cảnh tượng ấy hoàng đế tránh không khỏi có chút mềm lòng, nhưng vì nghĩ đến đại sự còn chưa thành nên ngài đã gạt bỏ tình riêng để tiếp tục bày trò kích thích tiểu thổ ngọc ngé.

– Người....

Tiểu thổ dùng thủ chằng lại đôi tay tham lam, đôi môi khê mím lại tựa như đang cố gắng đè nén cơn phần nộ mà nói.

– Ta là người của người, là thê tử...

– Ngoan lắm. Đáng được thưởng.

Sau lời nói đó là những cú va chạm thật mạnh bên trong vùng da thịt nhạy cảm... Tiểu Ngọc sau mỗi cú va chạm ấy lại trở nên kiều mỹ hơn. Tóc xỏa tung ra khiến kẻ bên dưới không khỏi say mê tựa hồ như được nhìn ngắm tiên tử. Hai má ửng hồng như nhũ nữ đang độ xuân thì.

– Ngọc nhi.... Người càng lúc càng xinh đẹp hơn người biết không?

– Ừ.....a.....

Minh Ngọc hét lên khi hoàng đế ép sát thân hình mảnh mai lại. Lúc này Minh Ngọc hoàn toàn mê mỵ ngã xuống kẻ đang nằm phía dưới.

.....

– Người..... Đã gần sáng rồi. Chân ta lúc này chẳng còn cảm giác nữa..... Tất cả cũng là do người..... Là người cố ý.....

– Hahahaha phải, là tướng công xấu xa, hại tiểu Ngọc không đi lại được. Vậy để ta đền bù lại cho người. Sáng mai ta sẽ đích thân bế người đến điện Thừa Càn, sau đó....

– Ta không thêm.... Để bá quan văn võ của người gặp ta như vậy.... Liệu họ sẽ nghĩ gì chứ?

Minh Ngọc xấu hổ trong lời nói, để rồi cậu được vua ôn nhu ôm vào lòng vỗ về. Cảm giác tựa hồ như đang được chở che khiến cậu không khỏi cảm thấy thích thú. Đáng ra nam nhi không nên thế. Chỉ là... Với nam nhân này, cậu cảm thấy đó không chỉ là một vị vua cao quý, mà còn là một người tri kỷ hiểu cậu, một người yêu thương cậu và sẵn sàng làm tất cả vì cậu.

“Phải chăng chính ta đã quá si mê hần? Cũng phải. Dù gì thì.... Ta cũng không có ý định muốn thoát khỏi hần. Ta chấp nhận để mình mãi bị hần khống chế.... Ta sẽ không vùng vẫy để thoát khỏi chiếc lồng mà hần dành cho ta nữa. Ta cam tâm, tình nguyện ở cạnh hần. Phải chăng là ta quá ngốc? Nhưng ta không quan tâm đến nữa. Ta biết rằng, chỉ cần ta còn được ở cạnh hần, trái tim ta vẫn còn đập.”

Để rồi Minh Ngọc thả lỏng cơ thể mà chìm dần vào giấc mộng trong lành của mình. Tiểu Ngọc thật chẳng để tâm đến việc có kẻ sắp phải thiết triều rồi nên chẳng thể nào chớp mắt được. Vậy nên kẻ ấy quyết định sẽ dành thời gian còn lại mà nhìn ngắm cậu.

“Tiểu thổ ngục nghếch... Người nghĩ việc người gặp tên tiểu nhóc tử ấy là do hữu duyên thật à? Mà Từ Hải Đường làm việc cũng khá, y đã cố tình sắp xếp cho tên tiểu nhóc tử ấy có cơ hội bỏ trốn. Người nghĩ mọi thứ trong cung đơn giản đến mức nói trốn khỏi nơi tịnh thân là trốn được sao? Chẳng qua là các tên tiểu thái giám đã cố tình nương tay cho hần, để hần có cơ hội chạy trốn vào nơi ngự hoa viên này.

Cuối cùng rồi thì người cũng nói ra người là người của trẫm. Thật trẫm rất cao hứng người biết không? Thật không uổng công trẫm yêu thương người như vậy đến bây giờ trẫm có thể an an nhàn nhàn ngồi hưởng thành quả do mình tạo nên rồi.

Hahahaha ta cố tình làm người như vậy, ép người dùng hết sức mà hầu hạ ta. Ta cố tình lưu lại thật nhiều dấu tích trên cơ thể người để Hạ Trung Ân biết rằng, người là người của trẫm, làm người đau lòng tức là làm trẫm đau lòng, làm người khóc cũng tức là khiến trẫm sinh khí. Hiển nhiên không một ai có thể động đến hoàng hậu của trẫm, ngoại trừ trẫm ra.

.....

Người ngủ mà cũng đáng yêu vậy sao? Xem kìa, tại sao lại mím môi lại? Đang nằm mơ thấy gì à? Hay là thấy trẫm trong giấc mơ của người?

.....

Đúng là nhện không nổi chỉ muốn hôn người cho đến khi nào người giật mình tỉnh giấc để rồi lại dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn ta....

Con tiểu thổ ngục.”

.....

– Dám hỏi hoàng hậu triệu vi thần đến sớm vậy là có việc gì?

Hạ đại nhân cúi đầu hành lễ trước mặt Minh Ngọc theo phép tắc quân thần...

– Thưa cha, hôm nay hài nhi dẫn đến đây một đứa trẻ, là nghĩa tử mới nhận của hài nhi.

– Điều này thủy chung hoàng hậu nói ta biết là có ý nghĩa gì?

Cách nói chuyện lạnh lùng ấy tránh không khỏi khiến Minh Ngọc thêm đau lòng.

– Thưa cha, đứa nhỏ này họ Dương, vốn dĩ sinh ra trong gia đình....

Minh Ngọc giải thích cặn kẽ nguồn gốc của Du Phong cho phụ thân, để rồi cậu ôn tồn nói tiếp.

– Phàm quân xử thần tử, thần bắt tử bất trung, phụ xử tử vong, tử bắt vong bất hiếu. Giữa trung và hiếu thật khó lòng mà vẹn toàn... Nghịch tử biết cha hội rất đau lòng vì nghịch tử. Chỉ mong cha nhận lấy đứa trẻ này và xem y như một đệ tử cũng được, là tử tôn trong nhà cũng được. Chỉ là... Mong cho y có được sự dạy dỗ tử tế, mai này lớn lên sẽ thành người hữu dụng.

– Đứa trẻ này....

Hạ đại nhân ánh mắt hồ nghi nhìn đứa trẻ nhỏ đang núp phía sau lưng Minh Ngọc. Minh Ngọc như hiểu ý liền đưa hấn ra phía trước cho cha xem mặt mũi.

– Con đặt tên cho hấn là gì?

Nghe lời nói của cha đã bình thường trở lại khiến cho tâm tư tiểu Ngọc như khởi sắc phần nào...

– Thưa, là Hạ Du Phong.

– Hạ Du Phong, cái tên nghe hay lắm. Nhưng ta sẽ nhận nuôi hấn sao? Hấn không ở lại trong cung bên cạnh con à?

– Con thiết nghĩ vì cha sống cô đơn quanh quẽ một mình nên có Du Phong hầu hạ bên cạnh sẽ vui hơn. Nhưng khi nào cha bận công vụ phải đi xa thì hãy đưa Du Phong vào đây với hài nhi, con sẽ cố chăm sóc hấn chu đáo.

– Du Phong, lại đây con....

– Nội công.....

Hạ đại nhân vui mừng quỳ xuống đón lấy tay đứa trẻ mà hỏi.

– Ai dạy con tiếng nội công đó?

– Là nghĩa phụ bảo con gọi.....

Đứa trẻ nhỏ dù muốn hay không khi mới làm quen với người lạ cũng đều có thái độ e dè sợ hãi. Nhưng rồi khi thấy lão gia gia này gương mặt hiền lành phúc hậu, Du Phong liền mỉm cười mà ôm lấy ông nội.

– Nội công.... Nội công....

– Ngoan lắm.... Ngoan....

Thấy phụ thân vui mừng vì đứa nhỏ khiến trong lòng Minh Ngọc cũng hân hoan theo. Nhưng rồi cảm giác đau nhức ở hậu đình một lần nữa lại truyền đến, Minh Ngọc vội vàng tìm nơi để ngồi xuống hòng tránh bị phụ thân phát giác.

– Ngọc nhi.

Khỏi cần nói thì ai cũng biết tiếng gọi ấy là xuất phát từ đâu, Thiết Mộc Nhĩ hoàng thượng sau khi bãi triều xong liền ngay lập tức đi tìm hoàng hậu. Ngay trong bộ long bào đang vận, người ung dung tiến lại gần tiểu Ngọc Ngọc. Để rồi một hành động xảy ra đủ làm Minh Ngọc đông cứng ngay tại chỗ. Ngài hưởng dụng đôi môi của cậu ngay chính trước mặt Hạ ngự y.

– Ừ.... Hoàng.....

Không hiểu là cố tình hay do vô ý mà cánh tay ngài chạm vào chiếc cổ nhỏ nhắn của tiểu Ngọc, để rồi chiếc cổ áo bị kéo lệch sang một bên để lộ những ấn tích của cuộc hoan ái tối qua.

– Ta..... Người.....

Minh Ngọc do quá kích động nên tạm thời vẫn chưa tìm ra được từ ngữ hòng diễn tả tâm trạng của mình... Thế nhưng Hạ đại nhân đã lên tiếng trước, không hiểu là để gỡ cho khuyến khích hay là để tố cáo cho y thêm một cước.

– Cổ con bị sao thế? Có cần cha cấp được bôi lên không?

Ông hỏi nhưng với ánh mắt hàm chứa ý: “Ta đây hiểu rõ cả rồi”.

Minh Ngọc tâm tựa hồ như muốn kiếm lấy một cái hố để tự chui đầu vào. Hiển nhiên tiểu thố không hiểu được ánh mắt của cha, cậu cố gắng chống chế.

– Con.... Hài nhi bị cơn trùng cắn.

Minh Ngọc gương mặt đỏ ửng lên nhưng vẫn không quên liếc hoàng đế một cái.

“Hahaha tiểu Ngọc đang liếc xéo ta. Thật đáng yêu quá.”

“Nhìn ánh mắt của hần ta còn hội sinh khí hơn... Đồ sắc lang vô sỉ...”

– Vậy có lẽ con còn trùng ấy cũng khá dữ dội nên vết cắn lan rộng thế này. Thế con có cần thuốc diệt côn trùng không?

Hạ đại nhân lúc này đang sắm vai ngu ngơ mà tiếp tục vấn...

Để rồi hoàng đế cao cao tại thượng bắt đầu dùng ánh mắt lãnh khốc độc địa để nhìn Hạ đại nhân, tựa hồ như ý chỉ: “Người còn không câm ngay thì đừng trách ta không lưu tình.”

– Không cần đâu ạ.....

Như hiểu ý nghĩa của cái nhìn lạnh băng ấy, Hạ đại nhân cười cười rồi mở hộp thuốc ra đưa một lọ cao cho Minh Ngọc.

– Con dùng cái này thoa vào vết thương, sẽ mau khỏi hơn.

– Tạ ơn cha.

“Ta đây không thêm chấp thăng nghĩa tể này... Dù gì ta cũng mới nhận Du Phong, tâm trạng ta đang cao hứng. Hahaha để bữa nào ta bảo Minh Ngọc tìm cách hạ nhuyễn kinh tán vào thức ăn của người, để xem người có còn bá đạo được nữa không? Dám nhìn ta bằng ánh mắt đó à?”

Suy đi nghĩ lại sao đó để rồi ông lại khẽ chau mày tự nhủ.

“Nhưng.... Chẳng biết Minh Ngọc có còn đứng về phía ta không hay y lại về phe của người.... Phu nhân à, chúng ta có hai đứa con, đứa lớn đã không nên người rồi, đứa nhỏ lại bị người ta bắt mất... Nàng ráng phù hộ cho Du Phong tương lai sẽ phát dương quang đại y thuật của phu quân nàng, có vậy thì ta chết mới được nhắm mắt...”

“To gan.... Gương mặt đầy mưu tính thế này. Người mà dám đòi hỏi Minh Ngọc điều gì hoặc làm khó dễ gì y thì đừng trách sao ta độc ác...”

Nói rồi cả hai cùng nhìn về phía Minh Ngọc.

“Tiểu Ngọc đáng yêu quá, tướng công thật không kèm lòng được trước người mà.”

“Đứa con ngốc nghếch, xem ra không thể nào dạy nó biết cách phòng thân trước tên lang sói nghĩa tể này cả. Chỉ mong cho hần mai sau đừng bạc đãi Ngọc nhi. Bằng không... Phu phụ ta có làm ma cũng theo ám người tính sổ.”

Hoàng đế nhìn qua bắt gặp ánh mắt quan tâm của Hạ đại nhân đối với con mình, bèn xuất ra long khẩu.

– Hạ Trung Ân người yên tâm, trẫm sẽ không bạc đãi Minh Ngọc, càng không thể gây bất cứ điều gì tổn hại đến y. Vậy nên... Người cũng đừng làm khó y trước mặt trẫm hoặc sau lưng trẫm, bằng không..... Trẫm sẽ “đau lòng” lắm.

Hoàng đế ung dung cười cười tựa hồ như không có chuyện gì. Nhưng trọng lượng trong lời nói của người đủ mạnh để kẻ khác phải khiếp sợ.

– Bẩm, thần đã hiểu rõ.

– Tốt lắm.

Hoàng đế gật đầu mỉm cười nói.

Long nhan vui mừng âu cũng là điều tốt, lúc này Hạ đại nhân bèn tâu thêm.

– Xin hoàng thượng cho phép thần cáo lui để đưa Du Phong về hội quán.

– Được.

Du Phong đứng giữa hai người một là nghĩa mẫu, một là gia gia, nhưng chẳng thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra hết. Chỉ thấy hai người cứ liên tục đầu nhón với nhau tựa hồ như có nỗi hiềm khích gì đó. Để rồi cuối cùng lại ung dung cười mà làm lành.

“Hóa ra người lớn cũng y như trẻ con thôi. Cứ giận rồi làm hòa... Họ thật làm ta nhớ đến tiểu Lâm và tiểu Thúy quá.... Giờ này không biết bọn hắn có còn nhớ để phần thức ăn thừa cho ta không nữa....”

Hạ đại nhân kéo đứa nhỏ quỳ xuống hành lễ. Rồi ông lui ra ngoài, để lại Minh Ngọc một mình với hoàng thượng.

– Ngọc nhi ngoan....

Hoàng đế nâng cằm của mỹ nhân lên để rồi người ung dung hưởng tư lợi từ đôi môi khẽ hé mở ra ấy. Ngài mút từ từ vị ngọt mà ngài ưa thích, để rồi chiếc lưỡi thừa cơ tấn công sâu vào bên trong. Bắt đầu từ đại nha, rồi đến chiếc lưỡi nhỏ nhắn. Tất cả chúng đều phải quy phục ngài. Được một lúc, ngài cảm thấy mỹ nhân đã muốn ngừng hô hấp vì cái hôn mạnh mẽ ấy nên ngài liền lui ra để Ngọc nhi có thể thở.

– Hoàng.... thượng..... Mới này người.....

– Sao?

– Người lo lắng cha ta làm điều gì bất lợi cho ta sao?

– Không.

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu trả lời.

– Nhưng lời lẽ của ngài, ta vẫn chưa hiểu hết.....

Minh Ngọc thành thành thật thật nói.

– Chỉ cần tiểu Ngọc biết, trăm rất yêu thương người. Nếu cha người cứ hay gây khó dễ cho người... Thì trăm đau lòng lắm.

Nhìn gương mặt thành khẩn của hoàng thượng khiến Minh Ngọc không khỏi cảm mến hơn. Cậu ngoan ngoan ôm lấy cổ người mà nói.

– Không có, tuyệt không có đâu... Cha ta sẽ không làm như vậy. Người đừng đau lòng mà...

Minh Ngọc ơi Minh Ngọc... Có bao giờ cậu nhìn lại gương mặt hoàng thượng lúc này chưa? Thật tình là gian chưa từng thấy. Y đang cố nén cười để giữ nét tôn nghiêm mà ôm lấy cậu vào lòng. Thật ra thì... So về trí tuệ lẫn mưu kế, cậu không cách nào thắng được y cả. Thôi thì đành ngoan ngoãn làm miếng mồi ngon cho y hưởng dụng vậy.

– Tiểu Ngọc có muốn nghỉ ngơi một chút với trăm không?

– Hả? Tối qua.... mới..... Ta còn đau lắm.

– Hahahahaha

Nhìn hai má tiểu Ngọc ửng hồng lên tựa hồ như thiếu nữ thật khiến cho hoàng thượng cao hứng. Nhưng hiển nhiên tối qua cả hai cùng hoan ái đến gần sáng, giờ mà không cho ngọc thổ nghỉ ngơi nữa thì e rằng y sẽ không chịu nổi. Vậy nên, sức khỏe tiểu thổ vẫn là quan trọng nhất. Người đường hoàng ôm lấy tiểu thổ vào lòng rồi kéo ngã xuống long sần.

Lúc đầu tiểu thổ cố vùng vẫy hồng mong thoát thân. Nhưng khi nghe người nói là người sẽ không làm gì cả, chỉ cần tiểu thổ bồi người ngủ thôi, nên tiểu thổ đã ngoan ngoãn để người ôm vào lòng. Cả hai cùng tiến vào mộng đẹp, nhưng sau khi tỉnh mộng thì liệu tiểu thổ có an toàn không hay lại bị làm thịt? Điều đó còn chưa thể khẳng định.

Hết phiên ngoại

Thương tặng mọi người, chap này khá dài nên khiến cho Choco hao tổn nhiều khí lực lắm đó. Rất đáng được thưởng phải không?

30. Chương 30: Phiên Ngoại: Chất Độc

Phần 1

Từ ngày sắc phong Ngọc nhi đến giờ đã có rất nhiều phi tần ngổ ý muốn đến thỉnh an hoàng hậu, nhưng ta dư biết bọn chúng trong hồ lô thực đang chứa loại dược gì nên ta liền ra tay ngăn cản, không cho chúng nửa bước đến quấy rầy y... Tiểu thổ ngọc của ta lúc nào cũng tin người khác, hỏi làm sao ta có thể để y đến gần những kẻ đầy mưu mô thủ đoạn ấy được?

Ta vốn dĩ định phế bỏ cả hậu cung nhưng vì ngại các lão già cổ hủ sẽ gây khó dễ cho Minh Ngọc, thế nên ta vẫn giữ lại tam cung lục viện, nhưng thật chất đó chỉ là hữu danh vô thực.

.....

Hàng ngày các hoàng nhi của ta đều đến thỉnh an mẫu hậu của chúng.

Lúc đầu Ngọc nhi tỏ thái độ ngượng ngùng trước những hài tử của ta, nhưng càng về sau Ngọc nhi bắt đầu thân thiết hơn với chúng. Và có vẻ như chúng thích được Ngọc nhi giảng dạy về chữ Hán hơn là các quan thái phó trong triều.

– Mẫu hậu, cái gì mà “Thuận theo thiên ý”?

– Là phạm cái gì của mình sẽ là của mình, còn cái gì đã không là của mình thì dù cưỡng cầu vẫn không thể là của mình. Thiên ý tức là ý trời, vốn dĩ người Hán có câu nói “Thời thế tạo anh hùng” chứ tuyệt nhiên không nói là “Anh hùng tạo thời thế”.

Nghe Ngọc nhi dạy bảo tiểu hoàng tử, ta không khỏi phì cười mà phán.

– Phạm cái gì là của mình, sẽ mãi mãi là của mình, còn cái gì không là của mình thì phải bằng mọi cách biến nó thành của mình. Hoàng nhi đã hiểu chưa?

– Hoàng thượng.... Ngài dạy như vậy.... Đâu phải ai cũng đầy bá khí như người. Phạm là ý trời thì khó lòng cãi lại...

Rõ ràng là do tâm tư của tiểu thổ lúc nào cũng ôn hòa như nước nên phạm bất cứ cái gì cũng dễ thuận theo tự nhiên.

Có lẽ do vậy nên y mới bị ta dễ dàng nắm được điểm yếu.

Ta để yên cho Ngọc nhi tiếp tục nói, vì lúc tiểu thổ sinh khí cũng là lúc y đáng yêu nhất. Nhưng có vẻ như sự kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn... Ta ngưng màn thuyết giáo của tiểu Ngọc bằng một nụ hôn dài.

Ta dư biết rằng hành động thân mật này luôn khiến y phải đỏ mặt lên... Nhưng càng nhìn thấy y như vậy ta lại càng thích thú muốn trêu ghẹo y nhiều hơn nữa, ta đưa lưỡi tiến sâu vào khoang miệng nhỏ xinh của y mà thỏa mãn thưởng thức tư vị...

– Thần nhi đã hiểu ý tứ của phụ hoàng, vốn dĩ mẫu hậu không muốn bị người hôn nhưng người vẫn có thể hôn được. Là hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân.

Ta cảm giác như hai mắt của tiểu Ngọc đang bốc hỏa nhìn ta.

Ta meo meo cười tỏ ý vô can, để rồi Minh Ngọc xoa đầu tiểu hoàng tử và khen hần thông tuệ.

Mà khoan đã, ở đâu mà tiểu hoàng tử lại học được câu nói “Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân”? Vốn dĩ hần cho rằng văn chương của người Hán khó nuốt khó học nên dù lão thái phó ép buộc hay van xin cách nào hần cũng nhất định không chịu nghe. Chắc lại là do Minh Ngọc dạy rồi.

Nương tử quả thật rất giỏi, rất biết cách dạy dỗ các hoàng nhi ngang bướng của ta.

.....

– Hôm nay chúng ta đã học xong cuốn tam tự kinh, giờ ta đưa con cuốn sách này để về nghiền ngẫm những ý tứ của các bậc thánh nhân tiên khởi...

– Dạ vâng, thưa mẫu hậu...

– Con mở ra trang đầu tiên, trong đó có bốn câu thơ..... Vốn dĩ thánh hiền dạy phải biết yêu thương chúng sinh muôn loài, đối với địch nhân phải biết khoan dung độ lượng. Đạo lý trung với nước, hiếu với vua là điều mà nam tử hán đại trượng phu cần phải nhớ rõ....

Nói rồi Minh Ngọc khẽ liếc ta hòng tránh cho ta cản trở việc dạy dỗ hài tử của y.

Đôi mắt to tròn tựa con tiểu thố thật khiến ta say mê. Ta chìm đắm trong đôi mắt đó, để rồi ta nghe hoàng nhi của ta vẫn lại.

– Chẳng phải phụ hoàng đã nói phạm kẻ nào phản nghịch, tự ý làm loạn liền có thể ban ngay tử lệnh cho y đó sao?

– Phụ hoàng con... Là vua.... Người dùng nghiêm luật để giữ vững kỉ cương phép nước.

– Hoàng nhi.

Ta nghiêm mặt nhìn hoàng nhi mà lên tiếng dạy bảo.

– Điều mà phụ hoàng đã nói người, người chẳng hề để tâm sao? Hạ sách cuối cùng mới là ban ra tử lệnh, trung sách là cho kẻ phạm tội ấy tự tìm kiếm tử lộ, còn thượng sách là khiến kẻ ấy chết cũng không được mà sống cũng không xong...

Ta tựa tiểu phi tiểu nói. Nhưng rồi ta cảm thấy như Minh Ngọc đang bùng bùng lửa giận nhìn ta. Ta liền ngoan ngoãn cầm thư lên xem.

Nhưng rồi tiểu thố liền ngay lập tức nói nhỏ vào tai ta với âm lượng vừa đủ cho cả hai ta nghe rõ.

– Một lần nữa người cắt ngang việc dạy bảo tiểu hoàng tử của ta, ta liền....

– Sao?

Ta ôn tồn vấn, thủ liền đặt ngay eo của tiểu bạch thố.

– Ta không thềm quan tâm đến người nữa.

– Ngọc nhi tính bỏ rơi trẫm sao? Ngọc nhi nhẫn tâm được à?

– Muốn nhẫn tâm hơn nữa liền có...

– Người khẩu vừa xuất ra liền nghĩ đến việc bỏ rơi tướng công mình như vậy.... Thật khiến ta thương tâm....

Ta vừa tỏ vẻ đau khổ vừa nói nhưng thủ lại liên tục sờ soạt lên người tiểu Ngọc mà hưởng tư lợi...

– Có tiểu hoàng tử trong này.... Người....

– Ừ... Ý tứ của nương tử ta liền hiểu. Chỉ là không cần không để ý đến ta là được.

Ta meo meo cười với y.

– Vậy thì người không được phá ta nữa. Việc người muốn dạy hoàng tử hãy để khi khác, có được không? Lúc này đây ta đang giảng dạy cho hoàng tử về đạo lý của những bậc thánh nhân, về cả Nho học lẫn thần học.

Minh Ngọc ôn thuận nhìn ta, lời nói tựa hồ như năn nỉ.

– Được rồi, ta hứa. Nhưng mà...

– Sao?

– Người nói ta nghe câu “Ta yêu người” ta liền giữ im lặng cho đến cuối buổi học này.

– Người.... Được rồi, ta yêu người.

Minh Ngọc kề sát tai ta mà nói.

– Ta không nghe được. Lặp lại đi.

– Ta yêu người. Ta yêu người. Ta yêu người. Được chưa? Người có không nghe ta cũng không nhắc lại nữa.

– Hahahaha đã nghe rõ lời nương tử nói rồi. Ngoan, tướng công cũng yêu người lắm.

Y liền đỏ mặt quay đi chỗ khác, nhưng ta vẫn ngó thấy y phì cười một cách duyên dáng. Ta dư biết tiểu ngọc thổ chỉ thuận miệng hù dọa ta. Hiển nhiên là do ta nắm vững tính cách y như lòng bàn tay mình, y rất hay ngược ngùng một khi có những cử chỉ thân mật trước mặt kẻ khác. Vậy nên ta mới có thể dễ dàng thừa cơ lấn lướt y.

.....

Nhìn Ngọc nhi ngày ngày quần quít với các hài tử, lòng ta cảm thấy như trút đi được một nỗi lo... Nhưng lại dấy lên một cảm giác khó chịu khác.

– Thần nhi xin thỉnh an phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Bình thân. Người hôm nay có ý đến tìm ta, là có chuyện gì?

– Bẩm phụ hoàng, nhi thần muốn đến chính cung diện thỉnh an mẫu hậu.

Thái tử hiện đang đứng trước mặt ta thỉnh cầu. Hắn có khá nhiều phần giống ta nên hiển nhiên kẻ nào mà hắn không thích hẳn tuyệt nhiên sẽ gây khó dễ đến cùng.

Vốn các hoàng tử, công chúa sau khi sinh ra ta liền ban lệnh phải đưa đến một cung phòng riêng biệt hòng bảo đảm an toàn cho các hài tử không bị đem ra làm vật tế thần hòng chỉ để được ân thánh sủng...

Nam hài này của ta từ nhỏ cá tính đã bá đạo quật cường, ngay đến cả Thất Liên Đáp Lý hắn cũng chẳng hề đến thỉnh an một lần. Hắn làm như vậy âu cũng là có nguyên do, vì đứa trẻ này đã được ta dạy bảo kĩ lưỡng từ nhỏ nên việc hắn yêu hay ghét một kẻ nào đó, ta liền không quan tâm đến. Chỉ là... Với Minh Ngọc lại khác.

Ta mỉm cười gật đầu cho phép hắn vào thỉnh an Ngọc nhi. Vì ta biết hắn đã có ý thăm dò từ trước, Ngọc nhi phải là kẻ gây cho hắn hiếu kỳ thì hắn mới chịu đến thỉnh an để tìm hiểu rõ thật hư...

.....

– Nhi thần xin thỉnh an mẫu hậu, nguyện mẫu hậu vạn phúc kim an, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

– Ồ.....

Ngọc nhi quay sang nhìn ta cầu cứu, vì y biết rằng đây chính là thái tử đương triều, là vị vua chấp chính tương lai của đại Nguyên quốc này.

Ta thoáng buồn cười trước gương mặt ngây ngốc của y, để rồi ta ban lệnh.

– Thái tử miễn lễ.

– Tạ ơn phụ hoàng, tạ ơn mẫu hậu.

Hài tử của ta bình thản đứng dậy. Hắn đưa mắt ngắm nhìn Ngọc nhi từ trên xuống dưới, rồi đôi mắt thoáng dừng lại một lúc lâu ở gương mặt khả ái. Điều đó không khỏi khiến cho ta có đôi chút bất mãn. Nhưng rồi hắn nhận thức rõ được ánh mắt khó chịu của ta, hắn liền thu hồi tia nhìn bất kính và cúi đầu tựa hồ như một kẻ biết lỗi.

Ta để hắn và Ngọc nhi lại trong phòng, riêng ta thì ra ngoài để cả hai tiện việc trò chuyện. Tuy vậy nhưng ta vẫn cử người ở lại nghe ngóng xem hắn có hành động gì bất kính với tiểu Ngọc không để còn kịp thời ngăn chặn.

– Hoàng thượng...

Chừng một canh giờ sau ta liền bước vào, lúc này hai người bọn họ đã thân thiết với nhau, lại còn ngồi chung một chỗ để đàm đạo nữa. Thấy hắn tỏ vẻ quan tâm đến y thuật, nên Ngọc nhi liền vui vẻ trả lời hết những câu hỏi của hắn. Hắn còn xin Ngọc nhi chỉ dạy thêm về các loại thảo dược cứu người...

Đương nhiên là không được, ta không muốn chia sẻ thời gian của Ngọc nhi cho thêm một đứa nhỏ nữa. Đạo này Ngọc nhi đã phi thường bận rộn với việc giảng dạy chữ Hán cho tiểu công chúa rồi...

Nhưng Ngọc nhi lại đồng ý với hắn. Thật là làm ta tức chết mà.

Chờ hắn đi khỏi, ta liền vòng tay ôm lấy Ngọc nhi vào lòng.

– Ngọc nhi... Hắn có gây khó dễ gì cho người không?

– Sao lại khó dễ hả hoàng thượng? Thái tử tuổi nhỏ lại ham học thể mà...

Ngọc nhi vui vẻ đáp lời ta.

Con tiểu thổ ngục này, dám tự ý chia sẻ thời gian bên cạnh ta với người khác. Thật là làm ta sinh khí mà...

Ta tựa tiểu phi tiểu ôn nhu đỡ lấy cơ thể Ngọc nhi, để rồi khi y vừa chuẩn bị đứng dậy ta liền đẩy y nằm xuống mặt bàn. Thân trên của y bị ta khống chế, còn phần hạ thể vẫn đang đứng song song với ta.

– Hoàng thượng... Người...

– Ngoan, ta không chờ được. Người thật biết cách làm ta phát hỏa mà...

– Người.... Ta đã làm gì chứ?

Minh Ngọc ngây ngốc hỏi. Nhưng rồi khi ta lật tung vạt áo sau của y lên, chỉ thoát y phần hạ thể phía dưới, y liền tỏ thái độ chống cự. Y liên tục tỏ ý muốn xoay người lại. Nhưng ta dùng tay giữ chắc lấy y, sau đó ta nói nhỏ vào tai y.

– Ta là đang ganh tỵ, tại sao những hài tử nhỏ lại được người quan tâm nhiều đến như vậy?

– Á.....

Ngọc nhi bị ta bắt trúng điểm yếu liền la lên. Nhưng rồi y lập tức cười tỏ ý muốn trêu ta.

– Haha là do người tự ý ăn giấm chua một mình... Hoàng tử hay công chúa thì tất cả bọn họ đều là con của người..... Người không muốn ta quan tâm cho họ sao?

– Phải, quan tâm nhưng không có nghĩa là bỏ ta ra không lo đến.

Ta tách rời hai cách hoa trắng muốt ra và bắt đầu tấn công nó.

– A....A.... Người..... Ta bỏ rơi người hồi nào..... Chẳng phải tối nào ta cũng ở bên cạnh người sao?

– Chỉ là buổi tối thôi à?

– Ừ.....A.....

Ta ngừng dùng lực một lúc để tiểu Ngọc có thể trả lời ta.

– Thôi được rồi hoàng đế tướng công, người muốn sao.... Ừ.... Mới tha cho ta đây?

– Vậy thì..... Dành nhiều thời gian hơn nữa bên cạnh ta. Nhất là... Khi nào ta muốn cũng không được từ chối.

Ta dụng mưu nói. Nhưng Ngọc nhi vẫn rất ngây thơ đáp lại rằng.

– Cái đầu thì được. Còn cái sau... Nhỡ sau đó ta liền phải dạy tiểu công chúa..... Ta còn mặt mũi nào.....

Ta bắt đầu dùng lực đẩy Minh Ngọc về trước.

Chân y nhuỷễn ra tựa hồ như vô lực muốn khụy xuống. Ta liền dùng tay đỡ lấy mà tiếp tục cuộc hoan ái với y. Đến khi ta phát lực bên trong người y. Nghe được tiếng y rên rỉ xin tha... Ta liền cảm thấy có đôi chút thoải mái, chỉ là... ta vẫn còn muốn y.

Ta nhanh chóng xoay người y lại, hướng đến long sần mà ép tiểu thổ nằm xuống.

– Hoàng thượng... Người.....

– Ngoan. Là ta yêu người nên ta không muốn người chịu nhiều vất vả. Ta chỉ muốn người là của riêng ta, ở mãi bên cạnh ta thế này.

Minh Ngọc nghe ta nói xong liền mỉm cười vòng tay ôm lấy cổ ta. Cảm nhận rằng tiểu thổ thật tâm tình thật đang rất tốt, ta liền mỉm cười chuẩn bị tái công thành lần hai.

– Khoan đã....

Y dùng thủ chặn môi ta lại.

– Sao?

– Người thật là đang ghen sao?

– Hahahah lòng ta thật có một chút ganh tỵ....

– Hahaha người ngốc quá chừng.

– Ta ngốc là vì ta đã yêu con tiểu thổ ngốc nghếch này....

Minh Ngọc dùng tay chạm vào gương mặt của ta. Hành động này với các phi tần khác có thể sẽ bị khép vào tội khi quân phạm thượng, nhưng với tiểu Ngọc thì không như vậy. Là vì y đã không còn sợ ta nữa nên mới có được hành động đáng yêu này.

Tiểu Ngọc thật biết cách làm cho ta cao hứng mà.

Ta hôn thật mạnh vào đôi môi xinh xắn đang hé ra tựa như mời gọi, để rồi ta thuận tiện cướp luôn giọng nói của y....

Hôm nay ta nhất định phải tái hưởng dụng con tiểu thổ ngốc này vài lần mới được.

.....

.....

– Nguy to rồi hoàng thượng, tiểu công chúa trong người sinh bệnh lạ. Khắp cơ thể đều nổi lên những mụn đỏ.

Tên tiểu thái giám chuyên chăm lo cho tiểu công chúa chạy vào báo tin cho ta biết. Ta cùng Minh Ngọc lập tức thân chinh đến tận nơi xem xét.

.....

– Hoàng thượng... Là tiểu công chúa trúng độc, mà còn là một lượng nhỏ, không gây hại nhưng nếu để tích tụ lâu ngày sẽ khiến cơ thể sinh bệnh mà chết. Việc phát tán ra ngoài da, chỉ mới là giai đoạn đầu của việc trúng độc nên vẫn chưa có gì đáng ngại.

Dương ngự y sau thăm khám xong cho tiểu công chúa liền kính cẩn tâu bẩm.

– Hoàng nhi ta trúng độc đã bao lâu rồi?

Ta nghiêm nghị vấn. Rõ khốn kiếp, ta mới vừa lơ là với các người một chút là các người liền bày trò. Quả nhiên là to gan mà.

– Dạ bẩm, thần ước chừng khoảng một tuần trăng qua công chúa đã ăn hoặc uống phải loại thuốc này....

– Được rồi. Hãy lo chữa trị tốt cho công chúa.

– Dạ.

Dương ngự y quỳ xuống lạy chỉ rồi nhanh chóng kêu tên tiểu thái giám cấp thùng thuốc rời khỏi.

– Kêu tất cả thái giám, cung nữ chuyên hầu hạ công chúa vào ngay chính điện gấp trăm.

– Dạ.

Ta quay lại nhìn về phía tiểu công chúa. Chỉ thấy nàng ta đang nhắm nghiền đôi mắt nhỏ, còn tiểu Ngọc thì gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng, y im lặng chắn mạch cho nàng một lần nữa. Để rồi khi thấy công chúa thoáng nheo mày ngược nhìn, tiểu Ngọc liền hỏi.

– Có phải công chúa cảm thấy đau ở trước ngực không?

– Mẫu hậu... Phải... Thần nhi.... đau lắm....

– Ngoan. Ngự y đã khám cho công chúa rồi, thuốc sắc xong sẽ lập tức mang vào đây. Công chúa theo liều mà uống sẽ sớm khỏi thôi....

– Con không cần ai chữa hết... Mẫu hậu... Đừng bỏ con.... Con sợ.....

Tiểu công chúa khóc âm lên. Minh Ngọc bối rối không biết phải làm sao bèn ôm lấy tiểu công chúa ưay nhõng nhẽo của ta vào lòng. Y liên tục xoa lưng cho công chúa để vờ hấn nín khóc.

Ta khẽ thở dài, rồi để lại hai người trong phòng. Riêng ta thẳng tiến đến chánh điện.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

– Nói mau, mấy hôm nay công chúa ăn uống những gì? Sao lại bị trúng độc?

Vốn dĩ phòng ngự trù mỗi lần nấu xong một món, trước khi đem đưa cho các thái giám liền phải tự mình thử trước một ít, hòng tránh việc bỏ độc vào thức ăn. Vậy nên việc bỏ độc ở ngự trù phòng là không thể. Chỉ còn lại một trường hợp là các tên thái giám, cung nữ bị kẻ khác sai khiến nên mới gan to tà trời mà mưu cầu phản nghịch.

– Chúng nô tài.... Cứ y như mỗi ngày, ngự trù phòng nấu xong các món liền đem lên cho công chúa.... Xin hoàng thượng minh xét....

Ta quan sát trong tất cả bọn chúng, chỉ có tên tiểu thái giám Tiểu Viên Tử là trán thượng đổ mồ hôi, tay chân run rẩy quỳ dưới điện. Miệng như muốn nói mà không dám nói.

– Tên nô tài kia, người nói mau, là người đã biết chuyện gì đúng không?

– Hoàng thượng tha cho nô tài.... Thật nô tài.... Không dám nói....

– Nói mau. Là ai sai người hạ độc công chúa?

Ta phi thường tức giận nhìn hấn. Hấn dập đầu liên tục dưới đất mà khóc lóc.

– Nô tài... Chỉ là.... Nô tài thấy hoàng hậu có mời công chúa uống trà mỗi khi công chúa đến học với người...

– Cầu nô tài to gan. Dám ăn nói hàm hồ về hoàng hậu. Người đâu... Vả miệng hấn cho trầm.

– Hoàng thượng bớt giận... Hoàng thượng bớt giận... Á....Á....

Tiếng vờ vào miệng cứ thế vang lên. Đến đến khi lửa giận trong ta nguôi đi một ít, ta liền ra hiệu thôi. Xong, ta tiếp tục cật vấn.

– Người thấy hoàng hậu mời trà tiểu công chúa là khi nào? Tại sao người thân là hầu cận ở cung phòng mà lại đi lại ở chính cung để bắt gặp cảnh tượng đó?

– Dạ là từ một tuần trước, nô tài có đi theo công chúa đến chính cung... Nô tài hiểu rõ thân phận nên chỉ dám đứng ngoài hầu... Hoàng thượng minh giám.... Nô tài to gan cách mấy cũng không dám lừa gạt người....

Ta không trả lời mà chỉ ra hiệu cho đám thị vệ lôi hấn ra ngoài. Ta ra lệnh giam giữ hấn ở ngục thất bí mật thuộc hạ viện phía nam.

Rõ ràng là có kẻ muốn hấn hại Minh Ngọc. Và nhất là, kẻ này phải có thế lực lớn nên dám nô tài mới nghe theo hấn mà tạo dựng lời khai giả hòng tung quả mù khiến ta nghi ngờ tiểu Ngọc.

Chuyện này trước mắt ta chưa thể để cho tiểu Ngọc biết hòng tránh cho y lo lắng bất an

Phần 2

Sau một lúc hạch hỏi bọn chúng vẫn không thu được kết quả, ta liền dời bước trở về tiểu công chúa phòng.

– Hoàng thượng... Tiểu công chúa chỉ vừa mới ngủ thôi.

– Ta biết rồi.

Ta mỉm cười nhìn y.

– Hoàng thượng... Tiểu công chúa cứ luôn miệng nhắc đến người, xin người hãy dành thời gian đến thăm nàng nhiều hơn. Tội nghiệp nàng từ nhỏ đã phải sống cô đơn như vậy....

Nhìn Minh Ngọc lúc này thật rất đáng yêu, trách sao tâm ta không khỏi dao động. Y vì lo cho tiểu công chúa mà nần nỉ ta nên ở cạnh nàng nhiều hơn. Nhưng làm sao ta dám can đảm bỏ mặc y để lo cho tiểu công chúa, trong khi y mới chính là con mồi mà bọn chúng nhắm tới?

.....

Dù đã phong tỏa mọi nguồn tin tiết lộ việc tiểu công chúa bị trúng độc, nhưng trong triều đám quan lại đã có kẻ biết đến. Các lão già đó bắt đầu xôn xao đưa lời thị phi rằng Minh Ngọc vì ghen tức nên hạ độc tiểu công chúa. Lúc bấy giờ, Sa Thất Ngạc thái phó, đồng thời cũng là ngoại công của tiểu công chúa bèn quỳ xuống dâng sớ hòng xin ta xem xét nghiêm minh về sự việc này và nhất định phải lấy lại công bằng cho tiểu công chúa.

Rõ khốn kiếp.

Hắn ta ý là kẻ mà ngày xưa tiên đế đã rất mực đề bạt nên giờ đây lại sinh ý muốn công cao án chủ...

Vụ việc lần này... Rõ ràng là tin tức từ hậu cung đã lan truyền ra ngoài.

Ta bèn cho triệu gấp Trần Tam Nguyên vào để bàn nghị sự. Đúng là đại thần tâm phúc, ta chỉ mới truyền triệu thì hắn đã biết rõ ý ta đang muốn hắn điều tra những gì và điều tra ai rồi.

– Khanh điều tra việc này cẩn thận. Sau khi có kết quả liền bẩm báo ngay cho trẫm.

– Dạ.

Nói rồi hắn ba quỳ chín lạy hành đại lễ, xong liền lập tức lui ra.

Còn lại là phần việc của ta. Ta bí mật sai Từ Hải Thọ theo dõi tại phòng công chúa. Đặc biệt ta giao phó cho hắn việc giám sát các tên thái giám, cung nữ hầu hạ công chúa vì ta biết ngày nào mà ta còn chưa xét xử thì kẻ ẩn mình ấy vẫn sẽ còn tiếp tục ra tay hòng hại cho tiểu Ngọc.

– Bẩm hoàng hậu, thuốc đã sắc xong...

Ta tiến đến gần bên Minh Ngọc một cách nhẹ nhàng, lúc này y đón nhận lấy chén thuốc từ phía tên tiểu thái giám, rồi y đưa chén thuốc lên miệng mà uống...

– Minh Ngọc, người làm gì vậy?

– Hoàng...thượng...

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế..... Nô... Nô tài không biết hoàng thượng tới nên không kịp hành lễ, xin hoàng thượng thứ tội...

Ta nhẹ phát tay với tên tiểu thái giám này.

Minh Ngọc do không để ý ta bước vào, lại còn bị ta truy vấn đột ngột khiến ngum thuốc chưa trôi xuống cổ đã bị sặc lại lên. Ta liền đưa tay vuốt dọc lưng y, nhằm điều hòa lại nhịp thở giúp y, được một lúc sau y liền đáp.

– Vì nghe nói công chúa bị hạ độc, ta liền nghĩ để an toàn nên thử thuốc trước.

– Người.... Ngu ngốc tiểu tử.... Ngự y vốn đã nếm thuốc trước khi đưa đến đây rồi....

Ta sinh khí nhìn y. Vì có gì lại ngốc nghếch đến vậy? Hay là y đang muốn đùa giỡn với ta? Đã biết ta yêu thương y như vậy lại còn tự kiếm cố để ta phải lo lắng hơn...

– Ta biết, nhưng ta sợ nếu có gì sơ suất thì sao? Chất độc công chúa trúng phải, với kim thử hoàn toàn không thể phát hiện ra được vì độc tính khá nhẹ. Với người trưởng thành sẽ chỉ gây ngứa ngáy thôi... Chỉ khi tích tụ một thời gian lâu mới gây nguy hại... Nhưng ta đã từng là lang trung, ta biết cách chữa trị. Còn công chúa thì còn quá nhỏ... Ta sợ chất độc tích tụ lâu ngày sẽ không tốt. Ta muốn châm cứu giải độc dù nàng nhưng vì nàng sợ kim châm nên ta chỉ còn cách đứng bên ngoài nhìn nàng như vậy....

Minh Ngọc ánh mắt có chút phần uất nói.

– Ta xin lỗi tiểu Ngọc. Là do ta quá phiền lòng vì chuyện này, người biết ta yêu người đến chừng nào rồi... Ta càng không muốn thấy người giống tiểu công chúa.

– Ngốc quá. Ta không trách người đâu. Ta biết là người đau lòng khi thấy tiểu công chúa như vậy....

Minh Ngọc không biết rằng, ta tuy nóng lòng khi thấy tiểu công chúa bị hạ độc, nhưng ta sẽ càng đau xót hơn khi thấy y gặp chuyện gì... Hiện tại việc làm ta đau đầu không phải là bệnh tình của công chúa, mà là phải tìm cách lôi ra cho bằng được kẻ nào đã dám hạ độc hoàng nhi lại còn to gan giá họa cho tiểu Ngọc.

Dù cho người có là ai đi nữa thì người cũng đã đích thân khiêu chiến với Thiết Mộc Nhĩ này.

.....

Mỗi ngày Minh Ngọc đều đến thăm hoàng nhi. Riêng ta thì ngoài những lúc phải phê duyệt tấu chương ra, y liền bắt ta phải theo cùng.

– Công chúa đang bị bệnh, vậy nên sẽ rất cần có phụ hoàng ở bên cạnh. Hoàng thượng coi như là vì công chúa hay là vì Minh Ngọc cũng được, tạm gác lại việc riêng một chút....

Công việc điều tra có chút chậm trễ. Nhưng hiển nhiên, khi có ta ở cạnh Minh Ngọc thì kẻ gian không dám tự ý hạ thủ.

Minh Ngọc đang tạo một thói quen cứ hễ sau giờ Ngọ là sẽ đến thăm tiểu công chúa. Ta biết, thói quen này rồi sẽ được kẻ ấy quan tâm đến, nhưng vì ta cho người canh chừng quá cẩn mật nên hẳn chưa thể ra tay được.

Nếu muốn dụ kẻ ấy vào bẫy, chỉ bằng ta tương kế tựu kế, diễn một màn kịch thật hay cho hắn xem.

Quả đúng như những gì ta dự đoán, ngay khi Dương ngự y bẩm báo có kẻ nào đã lén bỏ độc vào chén thuốc của công chúa, khiến cho bệnh tình của công chúa không những không khỏi mà còn tái nặng hơn thì ta đồng thời cũng nhận được kết quả...

– Bẩm hoàng thượng, Hoa quý phi cầu kiến.

– Truyền.

Ta mỉm cười một mình, vậy là ả đã tự dẫn xác đến đây mà không cần ta phải nhọc công triệu tới.

– Hoàng thượng.... Hoàng thượng phải xét xử để lấy lại công bằng cho thần thiếp... Huhuhu hài tử của thiếp.... Nó bị người ta hạ độc đến gần chết rồi.... Hoàng thượng.... Người là phụ hoàng của nó chẳng lẽ người chẳng xót xa sao? Thần thiếp cúi xin người hãy mau lấy lại công bằng cho hài tử của chúng ta....

– Vậy nàng nói xem, là kẻ nào đã hạ độc tiểu công chúa?

– Bẩm, là hoàng hậu lòng dạ độc ác..... đã hãm hại hài nhi.....

Ta đứng đững đứng nhìn vở kịch bi thương đầy nước mắt này. Sau khi nghe xong hết lời thoại, ta không khỏi vỗ tay tán thưởng.

– Hoàng thượng?

Ả ta gương mặt còn đầm đìa nước mắt liền ngược lên nhìn ta.

Ta bật cười nói.

– Ái phi có biết chất độc mà công chúa trúng là gì không?

– Là liễu phá nhai... Thần thiếp nghe đám thái giám trong cung nói là vậy... Hoàng thượng... Là hoàng hậu độc ác....

– Vậy sao ái khanh biết là do chính hoàng hậu đã ra tay hạ độc công chúa?

– Là.... Là An công công đã nói.... Liền một tuần trước, mỗi ngày công chúa đều ghé chính cung mà học chữ với hoàng hậu. Những lúc như vậy hoàng hậu hay rót trà mời tiểu công chúa. Nghĩ rằng hoàng hậu tâm từ

dạ mẫu nên thần thiếp trong lòng vui mừng khôn xiết vì từ nay công chúa đã có thêm được một người yêu thương nàng. Nhưng ai ngờ, hoàng hậu đã rắp tâm hãm hại....

– Vậy người có biết Tiểu An Tử của người đã bán đứng người không? Hắn ta giữa lúc đang tráo thuốc thì bị Từ công công phát hiện. Lúc đầu hắn ta còn đôi chối quanh co, hòng nghĩ cách bảo vệ chủ nhân....

– Hoàng thượng... Oan cho thiếp....

Ta mặc kệ lời ả van xin mà tiếp tục câu chuyện.

– Nhưng tiếc là hắn chẳng trung thành như người tưởng. Ta chỉ vừa để hắn ném thử qua tam đại hình thì hắn đã phải quỳ xuống mà khai ra hết sự thật. Lúc đầu trong lòng ta vẫn còn mơ hồ không tin rằng người dám ra tay hạ thủ với chính con ruột của mình, ta bí mật hạ lệnh cho Dương ngự y đóng tiếp một màn kịch nữa. Quả nhiên đã dẫn dụ được người xuất đầu lộ diện...

– Hoàng thượng, là thần thiếp bị oan, Tiểu An Tử bị kẻ ác mua chuộc nên hắn mới dám ăn nói lung tung.... Thiếp nào dám gan to tày trời như vậy. Ngay chính... Công chúa lại là cốt nhục thân sinh của thiếp nữa.... Là do chính thiếp rút ruột sinh ra mà.

– Nếu Tiểu An Tử, Tiểu Viên Tử nói thôi thì người sẽ khẳng khái chối rằng hắn ta là do bị mua chuộc. Còn Trần Hào và Tứ Lạp Ba cấm vệ? Bọn chúng khi xưa đã từng theo hầu dưới trướng Sa Thất Ngạc cũng đã chính miệng khai nhận rằng chính kẻ hầu trong phủ của thái phó đã đem đến một gói hàng và nhờ chúng bí mật chuyển vào cung....

– Thưa đó chỉ là những linh chi thảo mộc mà phụ thân gửi đến....

– Linh chi thảo mộc? Vậy thì tại sao thái phó không đích thân đến đây giao nó cho người? Phải chăng là vì cha người sợ một khi nghe tin tiểu công chúa bị hạ độc thì ta sẽ cho người điều tra kỹ lưỡng bọn thái giám và cung nữ, như thế chẳng phải hòng đá tuy đã ném đi nhưng đôi tay vẫn không thể nào che giấu? Vốn dĩ Sa Thất Ngạc là một lão già thông minh nên hắn không thể không lường trước được việc ấy. Chỉ là... Chúng cứ buộc tội quá hoàn hảo cũng sẽ khiến cho người khác nghi ngờ...

– Thần thiếp....

– Mỗi ngày, sau khi tiểu công chúa từ chính cung trở về, người liền mời nàng đến tắm cung với danh nghĩa là thưởng thức trà bánh. Hiển nhiên, người đã khéo léo xếp đặt từ trước để mọi chuyện được diễn ra đúng với kế hoạch... Và phần quan trọng nhất trong kế hoạch này chính là đợi đến khi ta cho người điều tra chân hung liền lập tức đổ mọi tội trạng cho hoàng hậu, còn người thì có thể đứng ngoài cuộc mà hưởng cảnh ngư ông đắc lợi...

– Hoàng thượng.....

– Ngay chính những cung nữ và thái giám chuyên lo việc hầu hạ công chúa cũng chỉ nghĩ rằng nàng chỉ đến chính cung gặp hoàng hậu mà không hề đi qua một nơi nào khác. Người còn dặn nàng phải giúp người nói dối trầm nữa. Vậy người nói xem, là hoàng hậu độc ác hay người độc ác?

Ta tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn ả. ả ta sợ hãi đến mặt mày biến sắc, toàn thân như bắt động.

– Người đầu, lời ả ra lằng trề. Còn những kẻ liên quan đến giao hết cho hình bộ xử lý. Đồng thời lôi cả nhà Sa Thất Ngạc tru di cử tộc.

– Hoàng thượng....

Minh Ngọc từ ngoài chạy vào, ngay cả việc hành lễ y cũng quên mất. Y quỳ xuống trước mặt ta.

– Hoa phi là mẹ ruột của công chúa, nàng ấy làm như vậy cũng là vì hận ta đã cướp mất người. Chết độc đó tuy rằng khiến cho cơ thể khó chịu nhưng liều lượng nàng ta dùng để hạ thủ là rất nhẹ.... Hoàng thượng xin hãy nghĩ tình nàng đã có công sinh thành nên công chúa mà nương tay xử phạt....

– Nương tay với ả? Là ả đã có ý hãm hại người... Nếu hôm nay trẫm không bắt được ả, thì người bị hại sẽ là người.... Người có hiểu không?

Thủ nắm chặt lấy bờ vai xinh đẹp, đôi mắt ta chiếu thẳng hướng y mà vấn.

– Thần biết. Nhưng thần thiết nghĩ phạm là người quang minh chính đại nên dù bị hàm oan cũng không sợ. Thần cũng tin là bệ hạ sẽ tìm ra được chân hung của vụ việc này.....

Ta sinh khí nhìn con tiểu thổ đại ngọc. Lúc này ả đàn bà đó tranh thủ quỳ lạy Minh Ngọc hồng kêu gào y thương tình mà xin giảm nhẹ tội cho ả.

– Hoàng hậu khai ân.... Tiệp thiếp đã biết lỗi rồi....

– Hoàng thượng.... Người nghĩ tình Hoa phi lần đầu phạm lỗi...

Ta hận không thể kéo Minh Ngọc vào lòng mà hôn xả để có thể phát tiết trong lúc này. Giỏi lắm tiểu Ngọc... Ý là được ta cưng chiều nên sinh hư như vậy. Lại vì địch nhân mà làm ta sinh khí a. Chuyện này tạm gác lại. Ta với người sẽ giải quyết sau.

– Được rồi. Để ả lại đây, tội chết ta miễn.

– Đội ơn hoàng thượng.... Đội ơn hoàng thượng....

Ả liên tục dập đầu tạ ơn ta. Ta khẽ nhếch môi cười nhìn tiểu Ngọc, lúc này y như nhận biết thân phận mình, liền ngoan ngoãn bước đến bên ta mà nói nhỏ.

– Cảm tạ người hoàng thượng... Tối nay... Ta tùy ý người xử trí.

– Nói được là phải làm được, lần này dù người có cầu xin ta cũng sẽ không nương tay đâu.

Minh Ngọc cúi đầu xuống, hai má thoáng ửng hồng lên.

Tiểu ngọc tử này thật khiến người ta muốn ăn ngay a.....

– Người lui ra đi. Ta còn phải xử lý việc riêng với Hoa phi.

Ta mỉm cười nhìn y.

– Hoàng thượng?

Y mở to mắt ngờ vực. Thừa dịp, ta dùng thủ kéo y sát vào lòng mà vắn.

– Người nghĩ không tin ta à?

– Thưa.... Không phải.

– Vậy thì được rồi, lui ra đi. Ta đã hứa không giết ả tức sẽ không giết.

Y nghe ta nói đến đây liền lập tức mỉm cười, thân thủ rướn lên hôn nhẹ vào môi ta.

Rồi y ngoan ngoãn rời đi nơi khác.

Tiểu thổ ngọc, người liền không rời khỏi có lẽ ta sẽ....

Khoan đã, cần giải quyết chuyện quan trọng này trước.

– Trần công công...

– Dạ?

Ta kề sát tai Trần Quý mà dặn dò, hần cúi đầu nghe theo liền bước lui ra chuẩn bị. Một lúc sau hần vào và cung kính bưng lên hai chén thuốc.

– Hoàng thượng, đây là....

– Đây là thuốc vốn được sắc cho công chúa. Nhưng trẫm cố tình chuẩn bị nó cho người... Trong đây một chén là có độc, một chén không có. Tùy vào vận may của người, uống đi.

– Hoàng thượng.... Nhưng người nói sẽ không giết thiếp mà....

– Ta không giết người, thuốc độc này không gây chết người được. Người yên tâm đi. Cũng như hoàng hậu đã từng ném thuốc trước khi đưa cho công chúa uống, giờ đây người cũng thử một lần ném thử thứ thuốc mà công chúa phải uống xem.

Ta tựa tiểu phi tiểu đáp.

Ả run rẩy cầm hết chén này đến chén khác. Xong liền nhắm mắt uống đại một chén. Ta đứng đưng đứng xem phản ứng của ả. Để đến khi thuốc bắt đầu có tác dụng, ta lệnh cho người lôi ả ra ngoài, giao cho nội bộ vụ xử lý.

Lúc này đây đầu óc ta đã hoàn toàn thanh thoi để có thể kiểm tiểu ngọc thổ tính nợ.

.....

Đêm đó ta hoàn toàn đạt được tư lợi, tiểu Ngọc không dám nửa lời van cầu ta ngưng lại. Ta được dịp cùng y tận hưởng khúc xuân tiêu thật hoàn hảo.

Có một điều, trong hai chén thuốc đó, chén nào cũng có độc. Chỉ là... Ta đã hứa là ta sẽ không để ả chết. Tội chết có thể tha, nhưng tội sống vẫn phải xét xử.

– Tạ ơn người... Hoàng thượng.

– Sao?

– Là hoàng thượng anh minh, nhân hậu thương người....

Tiểu ngọc thổ bắt đầu biết nịnh bợ ta rồi. Đúng là khiến ta thêm cao hứng mà....

Ta ép Minh Ngọc xuống hạ thân một lần nữa, Minh Ngọc ngoan ngoãn nghe theo ta...

– Được người ca ngợi ta thật cao hứng... Nhưng mà trầm thật không tốt như người đã nghĩ....

– A....A.....A

Minh Ngọc trong hơi thở liền ghì ôm lấy ta, y hoàn toàn tin tưởng mà giao phó thân thể mặc cho ta định đoạt.

Sau đêm hôm đó y liên tục cầm ta chạm đến trong ba ngày... Lại còn mắng ta là đại lang, ác ma... Hahaha chờ sau ba ngày tiểu thổ sẽ tự biết hậu quả của những gì y đã nói.

Hết phiên ngoại

31. Chương 31: Phiên Ngoại: Tiểu Nhi Đa Sự

Phiên ngoại Tiểu nhi đa sự

Ta là thất hoàng tử đương triều Thiết Mộng Y, tháng sau nữa thì ta vừa tròn chín tuổi. Tuy niên kỷ ta còn nhỏ nhưng đừng cho là ta con nít chẳng biết gì. Ta cũng đã học qua lễ nghi tri giáo, cũng đã thuộc nằm lòng Đường thi tam bách thủ. Vốn dĩ mẫu hậu hay khen ta còn nhỏ nhưng trí tuệ đã sẵn tiệp, học đâu nhớ đó.

À, ta quên chưa nói, mẫu hậu của ta chính là nam nhân a... Tiểu Quế Tử có kể ta nghe nhiều về mẫu hậu lắm. Hắn kể nào là mẫu hậu rất thích ăn bánh sữa như ta, người cũng rất đáng yêu dễ mến nên các thái giám trong cung rất thích được hầu hạ người.

Hắn còn kể ngày được sắc phong mẫu hậu ta đã phi thường tức giận, người còn dùng gối ném vào người phụ hoàng và bảo phụ hoàng gạt người nữa. Chuyện sau đó ra sao thì ta không được minh bạch... Chỉ là do tên tiểu thái giám này nói lại, phần hắn thì chẳng thể nào ở tại chính cung quá lâu nên hắn cũng vô phương được biết. Chỉ là... Ta mơ hồ nhận biết rằng phụ hoàng rất yêu chiều mẫu hậu.

Này nha, người hay tự tay đút bánh cho mẫu hậu ăn, có nhiều khi người lại còn đút bằng miệng nữa... Ngay cả chúng ta là các nhi tử của người cũng còn chưa được người yêu mến đến độ ấy. Hảo ghen tỵ a...

Nhưng ta không vì ghen tỵ mà mất đi mỹ cảm với mẫu hậu chút nào hết. Ta phi thường yêu thích việc cạo vào lòng mẫu hậu a... Mẫu hậu cũng cười thật đẹp mỗi khi nghe ta kể những câu chuyện của ta. Mẫu hậu nói mẫu hậu ở một mình trong phòng sẽ rất buồn nên nếu ta rảnh thì hãy ghé sang chơi đùa cùng người.

Có lần ta rướn người lên hôn vào mặt mẫu hậu. Quả nhiên là phần nộn nộn, nhuyễn hô hô a... Thảo nào phụ hoàng lại thích được hôn mẫu hậu đến vậy. Sau khi ta hôn xong mẫu hậu liền nghe miệng cười, gương mặt có chút ửng hồng thực rất đáng yêu.

Nhưng không may cho ta là lúc ấy phụ hoàng vừa tảo triều sớm, thế là ta bị bắt gặp. Phụ hoàng liền xách cổ ta lên rồi ném ra ngoài. Quả thật quá đáng lắm á...

Vậy mới biết hôn mẫu hậu là phải trả giá đó nha, nhiều lúc cảm thấy phụ hoàng thực nhỏ nhen.

Nhưng hiển nhiên sau đó mẫu hậu liền đền bù lại cho ta. Người dọn ngự trù phòng chuẩn bị món bánh sữa ta thích ăn, để rồi người ôn nhu đút cho ta từng chút một. Khung cảnh hôm đó nhớ lại khiến ta cảm thấy quả thật mình rất hạnh phúc...

Ta quên chưa nói thêm một điều nữa, mẫu hậu thực rất dễ tin người. Chuyện là thế này, vài ngày trước ta thấy hoàng huynh cho người chuẩn bị sẵn con tiểu bạch thỏ, để rồi ta lại thấy huynh ấy vận nội lực bẻ gãy xương của tiểu bạch thỏ ấy, rồi ngay sau đó mang tiểu bạch thỏ đến cho mẫu hậu chữa trị. Hiển nhiên mẫu hậu ta y thuật cao minh nên rất dễ dàng trị khỏi vết thương cho tiểu bạch. Nhưng mẫu hậu lại khen hoàng huynh ta có lòng yêu thương động vật, bản tính thiện lương. Lầm chết a...

Hoàng huynh là thái tử điện hạ nên từ nhỏ vốn dĩ đã được phụ hoàng trọng dụng, hần phi thường giống tính của phụ hoàng, hần cư nhiên không đơn giản như mẫu hậu đã nghĩ... Ta ước lắm muốn nói ra điều này nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen tuyền của hoàng huynh ta lại thôi. Ai bảo hần lúc nào cũng chiều chuộng ta khiến ta một chút cũng không muốn làm hần buồn. Thực ta chẳng biết đôi mắt của hần có phải là có mê lực không nữa? Lúc nào hần cũng biết cách dụ dỗ ta nghe theo hần. Ách hảo tức giận mà...

Còn một chuyện nữa, mẫu hậu rất hay dặn ta tối phải đi ngủ sớm, sáng thức dậy sớm để hít thở khí trời hòng giữ cho thân thể khỏe mạnh, tinh thần tráng kiện. Nhưng chẳng hiểu vì sao có những hôm ta đến vấn an người thì phụ hoàng liền bảo ta đừng quấy rầy người để cho người nghỉ ngơi thêm một lát. Mà chẳng phải mẫu hậu cũng phải dậy sớm đó ư? Vậy sao người lại lười biếng vậy?

Có lần ta lén chui vào chăn bông của mẫu hậu a... Thật rất thoải mái, rất ấm áp... Chỉ là lúc đó mẫu hậu giật mình tỉnh dậy thấy ta liền không khỏi hoảng hốt. Nhưng ngay sau đó người bình tĩnh lại và mỉm cười ngất nhẹ vào mũi ta. Người bảo không được tùy tiện đùa giỡn trên long sàng, nếu không sẽ bị phụ hoàng khiển trách. Nghe thế ta liền chui khỏi ổ chăn ấm áp ấy mà bước xuống đất. Để rồi mẫu hậu nhanh chóng thay đổi xiêm y và bắt đầu dạy ta học.

Ta lơ mơ nhận ra ẩn bên trong những câu chuyện cổ mà mẫu hậu kể đều có dính đến các vị thuốc, nào là tang chi kim, mộc vĩ thảo, trần bì, long tu thảo, kim ngân hoa.... Người kể chuyện hay lắm, nhưng mỗi khi kể xong người liền bắt ta nhớ lại tên các vị thảo dược bên trong câu chuyện và mô tả đặc điểm của từng loại cho người nghe.

Khoan đã, đừng nghĩ ta tài giỏi đến mức cái gì cũng rành, chỉ là người hay mô tả đặc tính kèm với hình dáng của từng loại thảo dược sau khi nói tên chúng nên ta mới biết thôi.

Nhưng ta vẫn hay được người khen mỗi khi ta nhớ đúng tên một loại thuốc kèm công dụng của nó...

Vậy nên khỏi phải bàn cãi, người ta yêu nhất lúc này chính là mẫu hậu, thứ nhì mới tới phụ hoàng a...

.....

.....

Ta nhớ có một lần do ta không ngủ được nên đã tự ý trốn khỏi cung phòng để ngoạn nhi, ta vốn nghĩ nếu có thể được sẽ ghé qua chính cung để gặp mẫu hậu. Nhưng người tính thật không bằng trời tính....

Hôm đó ta nhớ rõ là ngày rằm nên trăng rất to và sáng. Ta đang cố bước đi thật khẽ để không làm kinh động đến đám thị vệ cùng thái giám canh tuần... Cái gì chứ ta giỏi nhất là chơi trò trốn tìm a...

Khoan đã... Sao bỗng dưng ta cảm nhận tại ngự hoa viên hình như có tiếng người, lại là tiếng rên nữa. Chẳng lẽ có ai đang bị thương sao?

Ta nhanh nhẹn ẩn đằng sau hòn giả sơn để quan sát, nhưng thật tiếc là lúc đó mây đen đang che kín ánh trăng nên ta chẳng thể thấy được gì cả.

Mà ta cũng chẳng dám đến gần hơn vì sợ...

Được một lúc sau bóng mây kia tan đi ta mới có thể nhận rõ được hình dạng của kẻ đang nằm tại bụi thảo hương ấy.

Là mẫu hậu a....

Ta có thể nhận ra được mẫu hậu vì làn da của người dưới ánh trăng như đang hấp thụ tinh hoa của trời đất khiến màu trắng của làn da càng thêm kiều mỹ hơn.

Đây thủy chung là thế nào???

Tại sao mẫu hậu lại nằm đây để kẻ khác đè lên thân thể???

Ta phi thường lo sợ. Là ai dám làm vậy với mẫu hậu?

Ta nghe thấy tiếng mẫu hậu la lên “Tên quỷ háo sắc này... người thủy chung muốn phạt ta đến khi nào???” Để rồi đôi môi của mẫu hậu cũng bị kẻ đang nằm đè phía trên ăn mất. Ta thật lấy làm bức tức á.

Chỉ là... Làn da hần ngăm đen khiến ta thật chẳng minh bạch liệu hần có phải là người không hay là... Ta thật không dám nghĩ đến. Vốn dĩ ta đã nghe Tiểu Quế Tử bảo trong cung rất hay xảy ra những chuyện kì quái, mà kì quái thế nào thì hần chẳng bao giờ kể cho ta nghe. Hần bảo ta biết càng ít càng tốt. Vậy nên hần hay dặn ta khi đêm xuống tuyệt đối phải ở yên trong phòng, đừng đi đâu lung tung cả.

Lúc đó thật sự ta cho rằng hần vì không muốn bị phụ hoàng trách phạt nên hù dọa ta... Nhưng nào ngờ...

Để rồi ta lại thấy kẻ ấy lại tiếp tục cắn vào cổ của mẫu hậu, chỉ nghe tiếng mẫu hậu la lên, để rồi lại nghe thanh âm đảo trầu khí tê tê... Ta thủy chung chẳng rõ ràng nay lại càng thêm sợ hãi. Liệu kẻ ấy có phải là cương thi và hần đang muốn hút máu mẫu hậu a.

Hai chân ta nhuyển khí tựa hồ như vô lực... Ta dù thật rất muốn bỏ chạy nhưng lại nghĩ đến mẫu hậu. Chẳng lẽ ta lại đi tham sống sợ chết mà bỏ người lại sao?

Nhưng ta còn nhỏ, võ nghệ lại không cao, ta ra đó chưa chắc gì giúp được người mà có khi lại bỏ mạng nữa. Chi bằng chạy đi tìm người đến giúp...

Hồn đảo. Mẫu hậu thương người vậy mà người lại chỉ nghĩ cho sự sống chết của mình a? Người đang bị thương nằm ngoài kia, mạng sống tựa hồ như chỉ mảnh treo chuông mà người lại chỉ nghĩ đến an nguy của bản thân mà nguy biến này nọ... Thật hổ danh người là thất hoàng tử mà...

Được rồi, ta quyết định thu hết can đảm mà đứng ra đánh nhau với tên cương thi ấy để cứu lấy mẫu hậu. Dù gì phụ hoàng cũng đã đích thân truyền dạy cho ta vài chiêu phòng vệ, chắc sẽ áp đảo được hần phần nào để mẫu hậu có thể chạy thoát được.

Nhưng khi ta vừa định phi thân xông ra thì đã có bàn tay níu lấy tay áo của ta, ta vừa định hô to người tới thì bàn tay còn lại đã ngăn không cho ta nói thành lời... Ta mơ mơ hồ hồ nhận ra rằng mình đã bị kẻ ấy bế đi nơi khác....

– Tiểu Quế Tử xin thỉnh an thất hoàng tử. Xin hoàng tử tha cho nô tài tội mạo phạm...

Kẻ bịt miệng ta này giờ sau khi đã an toàn chạy về cung Thọ Cát liền quỳ xuống hướng ta thỉnh tội.

– Tiểu Quế Tử... Người có thấy.....

Ý ta vừa định hỏi hần xem hần thủy chung có nhìn thấy quỷ giống ta không, nhưng thật rất đáng giận vì hần chỉ đỏ mặt rồi liên tục bảo rằng hần chẳng trông thấy gì hết, chẳng biết gì hết...

– Người... Còn không mau kêu người tới cứu mẫu hậu của ta.....

– Hoàng tử...

Tiểu Quế Tử gương mặt cực kỳ khổ sở nhìn ta như đang cầu xin ta đừng nháo.

– Hoàng đệ ta sao thế?

Lúc này bỗng từ đâu mà thái tử điện hạ, cũng tức là hoàng huynh của ta tiêu sái bước vào phòng. Hắn mỉm cười nhìn ta và đặt trước mặt ta đĩa bách hoa thạch. Hắn bảo:

– Tối nay bỗng dưng ta không ngủ được bèn nghĩ đến người... Mau, ngồi xuống đây ăn chung với hoàng huynh...

Huynh ấy lúc nào cũng cưng chiều ta nhất. Từng cử chỉ động tác tựa hồ như đang lôi kéo thật khiến cho ta khó lòng mà từ chối... Nhưng mà....

– Hoàng huynh mau cùng đệ đi cứu mẫu hậu....

Ta chuyển sang nắm lấy tay của hoàng huynh và nhất nhất lôi hắn đi theo ta.

– Nhưng thủy chung là chuyện gì mới được?

Sức ta yếu hơn nên chẳng thể lôi kéo được huynh ấy nếu huynh ấy không chịu tự mình động. Ta bèn phải kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho huynh ấy nghe...

– Hắc hắc... Tiểu hoàng đệ của ta thật sự rất.....

Huynh ấy cười vào mặt ta đến mức ta có cảm giác như ta là tiểu ngốc tử vậy. Thật rất quá đáng á....

Ta giận huynh ấy. Ta giận Tiểu Quế Tử. Tóm lại ta giận tất cả các người đã tham sống sợ chết mà không cứu mẫu hậu a...

Mà khoan đã, còn có một người, phụ hoàng.

Ta vừa định bỏ đi tìm phụ hoàng thì hoàng huynh đã ôm chặt ta lại, hắn như đoán được tâm ý của ta nên ôn ôn nhu nhu cọ vào mũi ta mà bảo:

– Ta đảm bảo với tiểu ngốc tử là ngày mai mẫu hậu vẫn sẽ khỏe mạnh đi lại bình thường... Ách... Tại sao đệ lại cần ta?

– Thứ nhất ta không ngốc, thứ hai.... lỡ mai mẫu hậu chẳng thể tỉnh dậy thì sao? Lỡ mai....

– Ta dùng tính mạng mình để bảo đảm, vậy đã được chưa nào?

– Không.... Ta không muốn.....

– Hảo... Là không muốn cái gì?

Hoàng huynh nhìn ta cười cười vẫn.

– Ta không muốn mất đi hoàng huynh a.... Hu..Hu....

– Ngoan... Ai... Sao lại khóc nữa rồi. Tiểu bất điểm ngoan, đừng khóc nữa, người khóc lên sẽ trông không còn xinh đẹp khả ái đó...

– Ừ... Ừ...

Ta đang nấc thì hoàng huynh đã bế ta đến bàn và ép ta ăn hết đĩa thạch mà huynh ấy mang đến. Báo hại ta xém chút nghẹn cứng. Cũng may là ta không sao.... Nhưng ta vẫn rất lo cho an nguy của mẫu hậu a....

Sáng sớm ra ta trực tiếp đến chính cung mà thỉnh an mẫu hậu. Nhưng ta chỉ thấy phụ hoàng uy dũng bước đến bên ta và bảo rằng phải để cho mẫu hậu hảo nghỉ ngơi đã, không được phiền người. Phụ hoàng nói đến trưa ta mới được gặp mẫu hậu.

Ta dù đã cố rướn người để có thể nhìn vào trong nhưng phụ hoàng đã sớm buộc ta rời khỏi.

.....

– Mẫu hậu... Người không sao thì tốt quá...

Ta xúc động ôm chầm lấy mẫu hậu, mẫu hậu đôi mắt tỏ rõ khá ngạc nhiên trước hành động này của ta. Rồi người mỉm cười đỡ lấy ta và hỏi.

– Thất hoàng tử có chuyện gì sao?

Mẫu hậu lúc nào cũng ôn nhu như nước, hơi thở lại thơm mùi thảo dược thật khiến người khác thích ở gần mà. Ta đang mơ màng muốn sờ sờ gương mặt khả ái của mẫu hậu liền ngay lập tức bị phụ hoàng kéo ra.

Ta bực tức nhìn phụ hoàng để rồi ta bắt đầu tỏ bày sự tình mà tối qua ta bắt gặp.

.....

Thật chẳng hiểu vì sao mà sao khi ta kể xong gương mặt mẫu hậu từ đỏ chuyển thành trắng để rồi lại chuyển đỏ. Xong sau đó mẫu hậu liền dùng cước đạp phụ hoàng ta một cái.

Riêng phụ hoàng dù bị đạp đau nhưng vẫn cười ha hả. Người lại còn hôn lên môi của mẫu hậu nữa.... Sao ta thấy người thật háo sắc quá đi mà....

.....

Mà câu chuyện này xảy ra cách đây cũng khá lâu, chỉ ít là hai hoặc ba tuần trăng gì đó. Giờ đây ta bị quản giáo nghiêm hơn và bị cấm không cho ra ngoài chơi vào buổi tối nữa. Nhưng vẫn còn may vì có hoàng huynh luôn sang chơi với ta khiến cho ta đỡ buồn chán.

Hiện mẫu hậu đang dạy ta về y thư cổ kinh và cả Hán tự. Ta đã xin với phụ hoàng là ta không cần học cùng thái phó nữa, ta thích học với mẫu hậu hơn a.

.....

.....

Phụ hoàng lại cấm không cho ta hôn mẫu hậu nữa.... Thật ghét người quá đi à.....

32. Chương 32: Phiên Ngoại Hiện Đại Thế Giới

Tôi tên Hạ Minh Ngọc, năm nay tôi vừa tròn hai mươi ba tuổi, hiện tôi đang là bác sĩ thực tập tại một bệnh viện nổi tiếng tại Hồng Kông. Xin đừng thắc mắc vì sao tôi chỉ vừa hai mươi ba tuổi mà lại có thể làm được bác sĩ, vì tôi đã học nhảy lớp. Đường như với các bộ môn thiên về y học tôi luôn có một niềm hứng khởi lạ kì... Nhờ vậy nên tôi có được tấm bằng loại ưu khi ra trường và được nhận ngay vào làm thực tập sinh tại bệnh viện này.

Tuy nói rằng đây là bệnh viện có tiếng nhưng nó luôn trong tình trạng thiếu bác sĩ trầm trọng. Vậy nên có những khi tôi phải trực tiếp đứng ra cấp cứu cho bệnh nhân. Người già có, trẻ con có... Hầu hết khi đến bệnh viện họ đều mong muốn người thầy thuốc có thể nhanh chóng giúp họ chữa lành bệnh. Hiểu được vai trò và trách nhiệm nặng nề của người thầy thuốc nên tôi chẳng có giây phút nào là không tự nhủ với lòng là phải làm hết khả năng của mình, phải đặt trọn tâm tư vào việc chữa trị cho bệnh nhân, không được sơ suất dù chỉ là một việc làm nhỏ nhất...

.....

Như mọi khi vào ngày thứ hai đầu tuần tôi sẽ phải trực ca đêm. Nhưng trong tuần rồi vì một sự thay đổi nhỏ trong nguồn nhân sự nên tôi đã phải trực luôn vào ngày thứ tư.

Có lẽ vì vậy nên tôi đã có dịp được gặp một nữ bệnh nhân kì lạ.

Hôm đó khi đồng hồ lớn tại bệnh viện đã điểm mười hai giờ đúng thì bỗng đâu có hai người vệ sĩ dìu một bệnh nhân nữ tiến đến phòng cấp cứu. Nhưng khi đến trước cửa phòng thì họ đã để cô ấy tự đi vào.

Gương mặt nữ bệnh nhân ấy khá xanh tựa hồ như một người thiếu máu. Thấy cô bước đi loạng choạng tựa như sắp ngã, tôi liền nhanh chóng tiến đến và đỡ lấy cô ấy nằm xuống giường bệnh.

Khi tôi cởi tấm áo lông thú choàng bên ngoài cơ thể cô ra thì phát hiện rằng toàn thân thể là những vết bầm tím tựa hồ như bị ai đó cắn xé, phần dưới cơ thể không ngừng chảy máu.

Tôi làm những công việc cơ bản để cầm máu cho cô ta và chuyển gấp cô lên phòng trên để có bác sĩ chuyên khoa chữa trị.

Xong xuôi đầu đó, tôi liền bắt đầu ghi vào bệnh án và đưa cho y tá để chuyển lên tầng trên.

Dù rằng tôi chỉ là một bác sĩ thực tập nhưng với kiến thức của mình, tôi cũng đủ biết rằng đây là một vụ cưỡng gian. Gương mặt cô gái sau khi xóa bỏ đi lớp son phấn lộ rõ ra đáng vẻ non nớt tựa như một nữ sinh mới lớn.

Điều kỳ lạ ở đây chính là khi tôi vừa quay người lại thì cả hai người vệ sĩ ấy đã biến mất. Họ chỉ để lại tờ ngân phiếu ngay tại bàn làm việc của tôi.

Có lẽ đây là tiền viện phí của cô gái vừa này... Tôi khẽ lắc đầu tiếc thương cho một đóa hàm tiếu xinh đẹp, hi vọng cô gái ấy sẽ sớm khỏe mạnh và quên hết đi quá khứ đau thương của buổi tối ngày hôm nay.

Câu chuyện chỉ có vậy, nhưng rồi sau đó qua báo chí tôi được biết rằng gia đình nữ bệnh nhân này rất giàu có, lại còn là một gia tộc có thế lực. Hiển nhiên là họ rất phẫn nộ về việc con gái của họ bị cưỡng bức. Họ quyết tâm kiện ra tòa vụ việc này, bỏ mặc ngoài tai những lời nói của những tờ báo lá cải đưa tin về việc con gái họ đã qua lứa tuổi vị thành niên, kèm theo đó là việc cô ta có nhận của người đàn ông ấy khá nhiều quà và cả hai lại rất thường xuyên hẹn hò tại những khu resort cao cấp...

Họ mời tôi làm nhân chứng trước tòa cho con gái họ và tôi đã đồng ý. Vì ngay chính tôi cũng cảm thấy sự bất bình trong vụ việc này. Tôi ủng hộ việc một cô gái dám can đảm đứng ra chỉ tội kẻ nhấm tâm dù đã biết sẽ phải hứng chịu không ít búa rìu của dư luận.

Thiết nghĩ đó cũng là việc làm cần thiết vì nếu không có cô thì có thể sẽ còn rất nhiều những cô gái nhẹ dạ khác cũng sẽ bị hại như vậy.

– Sao lại ngồi thờ người ra thế?

– A.... Anh....

Tôi quay lại nhìn người anh trai lớn hơn tôi ba tuổi. Dường như tôi đã quên nhắc đến việc tôi có một người anh lớn. Anh tôi tên Hạ Sĩ Nghị, năm nay anh tròn hai mươi sáu tuổi. Hiện anh đang là trợ lý cấp cao cho tập đoàn dầu khí Phi Long.

Tập đoàn Phi Long tuy nói rằng chỉ chuyên về việc quản lý và khai thác dầu mỏ nhưng thật ra bản thân nó chính là một đại tập đoàn bá chủ tất cả các ngành công nghiệp nặng của Hồng Kông. Chủ tịch tập đoàn Phi Long tuy bề ngoài chỉ như một thương nhân bình thường nhưng bên trong lại là chủ của một đế chế riêng do chính gia tộc ông ta đảm trách....

Nhưng dù sao đi nữa thì tôi vẫn không rành về kinh doanh nên những thông tin về tập đoàn Phi Long tôi hoàn toàn không biết gì nhiều.

Chỉ là từ khi anh tôi bắt đầu làm việc tại đó thì tôi có để ý một chút đến tòa nhà Dream Garden, trụ sở nơi anh tôi đang làm.

Đó quả thật là thiên đường của giới thượng lưu.

Từ cách trang trí nội ngoại thất đến từng chi tiết nhỏ đều được các bày biện theo một phong cách phương Đông huyền bí. Đây là nét phá cách rất lạ của tòa cao ốc do đích thân chủ tịch tập đoàn đã đứng ra chỉ đạo trong việc xây dựng. Có lẽ nhờ thế nên tòa cao ốc tám mươi tám tầng này khi vừa hoàn công xong liền có rất nhiều các công ty đến xin đặt văn phòng đại diện. Hiển nhiên giá trị cổ phần của nó nhờ thế cũng tăng lên đến chóng mặt.

Tôi còn nghe nói rằng ý tưởng của tòa cao ốc này được xuất phát từ chuyện tình của một vị vua nhà Nguyên và hoàng hậu...

– Ngày mai em phải ra tòa làm chứng rồi à?

– Dạ.

Anh tôi mỉm cười rồi đi vào trong lấy ra hai lon nước trái cây. Anh khui sẵn một lon đặt trước mặt tôi và bảo.

– Em đang lo lắng sao?

– Không. Em biết đây là việc cần làm nên không có gì để phải lo lắng cả. Chỉ là... Hôm nay em nhận được một cuộc điện thoại lạ từ phía ông chủ tịch tập đoàn Phi Long...

– Là thư ký của ông ta gọi à?

– Dạ không, là chính ông ta gọi.

Anh tôi khẽ cười để rồi anh nói.

– Thường ông ta sẽ không trực tiếp liên hệ với người lạ mà không thông qua thư ký. Vậy ông ta nói với em điều gì?

– Ông ta chỉ xin em một cuộc hẹn tại khách sạn Sky.

– Vậy em đã nhận lời?

– Phải.

Tôi nhẹ gật đầu.

– Em chỉ tò mò vì sao ông chủ của anh lại muốn gặp em...

– Anh cũng không biết. Vì những việc ông ta làm đều được giữ kín nên dù là nhân viên cao cấp vẫn không thể nào hiểu được cá tính của ông ấy.

– Vâng em hiểu.

.....

Vào lúc bảy giờ tối ngày hôm đó, tôi đã có mặt tại tầng cao nhất của khách sạn Sky. Tầng này được thiết kế dành riêng để tiếp đãi những thực khách quan trọng. Đường như hôm nay chỗ này đã được một ông chủ lớn bao trọn nên chỉ duy nhất có mình tôi đứng lẻ loi tại một góc phòng.

– Hạ tiên sinh.

Tôi quay nhanh lại.

– Ông chủ chúng tôi chuyển lời xin lỗi ngài, vì một số sự cố nhỏ nên chuyến bay của ông ấy sẽ trễ mất vài phút. Xin ngài vui lòng ngồi đợi, ông ấy sẽ gắng có mặt sớm nhất khi có thể.

– Vâng, không sao, tôi có thể chờ.

Tôi nhẹ mỉm cười ngược nhìn người đàn ông lịch lãm trước mặt. Tôi đoán tuổi tác của người này cũng không cách xa anh tôi bao nhiêu. Nhưng qua thái độ ân cần và cách tiếp chuyện cho thấy rằng có lẽ người đang đứng trước mặt tôi đây phải là một nhân viên cao cấp của tập đoàn Phi Long.

Quả nhiên không hổ danh là một tập đoàn quốc tế vì tất cả những nhân viên ở đây đều mang trong mình một phong cách làm việc rất chuyên nghiệp...

Tôi đang mãi mê đắm chìm vào những suy nghĩ của mình thì bỗng tôi nghe thấy tiếng động cơ cánh quạt thật mạnh....

– Ông chủ đã về đến rồi.

– Xin lỗi, nhưng làm sao tiên sinh có thể biết được lúc nào Thiết tiên sinh về đến?

Người đàn ông ấy nhìn tôi nhẹ mỉm cười. Để rồi ông ta nói.

– Tập đoàn Phi Long luôn dùng chuyên cơ riêng để đi lại trong công việc. Tiếng động lớn mới này chính là tiếng động cơ máy bay... Tại khách sạn này chúng tôi có cho xây một bãi đáp nhỏ dùng cho những loại máy bay dân dụng... Nói như vậy có lẽ Hạ tiên sinh đây cũng hiểu vì sao tôi có thể đoán được rằng ông chủ đã về đến.

Lúc này tôi còn chưa hết ngạc nhiên thì đã nghe thấy tiếng chân người bước vội về phía hành lang như để chuẩn bị đón tiếp một nhân vật cực kì quan trọng.

– Thiết chủ tịch.

– Thiết chủ tịch.

Tất cả mọi người đều kính cẩn cúi đầu trước người đàn ông mặc áo choàng đen ấy.

– Hạ tiên sinh.

– Thiết tiên sinh, xin chào.

Tôi đưa tay ra bắt lấy tay của người đối diện mình.

Thiết tiên sinh giữ lấy tay tôi một lúc lâu thì buông ra. Có lẽ đây là cách bắt tay thân tình của giới thượng lưu chăng?

– Tôi đã nghe nói nhiều về Hạ tiên sinh nhưng phải đến hôm nay mới có cơ may được gặp.

– Khách sáo, khách sáo. Được ngài chủ tịch đây quan tâm đến phải là một vinh dự cho tôi mới đúng.

Ông ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện tôi, lúc này ông ta buông cặp mắt kính màu đen của mình xuống và tôi được dịp diện kiến dung mạo thật của con người làm ai ai cũng khiếp sợ này.

– Xin lỗi... Nhưng có phải tiên sinh đây là con của Thiết chủ tịch?

Có lẽ đó là câu hỏi ngu ngốc nhất trong ngày của tôi.

– Hahahaha tôi chính là Thiết Hạo Phong cũng tức là Thiết chủ tịch mà cậu đang nói đến. Bộ trông tôi không giống với tướng tượng của cậu à?

Người đàn ông đối diện bỗng dưng cười lớn khiến cho tất cả những người xung quanh đều hoảng sợ nhìn về phía tôi.

Biết rõ rằng mình đã lỡ lời, tôi đành im lặng không dám nói tiếp nữa.

Lúc này đây tôi được dịp quan sát con người ấy, ông ta còn khá trẻ, đoán chừng chỉ khoảng ba mươi tuổi. Với làn da nâu đồng khỏe mạnh cùng gương mặt ẩn chứa nét góc cạnh, nam nhân vừa nhìn qua đã có một loại khí thế áp đảo, trong đám đông khẳng định sẽ thu hút tất cả ánh nhìn của nữ giới. Khuôn mặt y cực kì tuấn lãng, ẩn đường rộng, siêu dạt tuyệt tục, dáng điệu không những hiên ngang mà còn thập phần cao quý....

Có lẽ Tổng Ngọc, Phan An khi xưa cũng chỉ được như thế là cùng....

– Tôi có thể gọi cậu là Minh Ngọc?

– Vâng, Thiết tiên sinh....

Tôi hơi ngấp ngừng trước ánh mắt tưởng chừng như đang dò xét của ông ấy, nhưng tôi vẫn cố lấy lại được bình tĩnh mà hỏi.

– Xin hỏi hôm nay tiên sinh gọi tôi đến là có việc gì?

Ông ta lại khẽ nhếch môi cười. Có vẻ như ông ta chẳng hề lãnh khốc vô tình như bao người đã nói. Ông ta có nụ cười thật rất ấm áp, kèm với vẻ ngoài anh tuấn phi phàm thể kia..... Thật dễ gây thiện cảm cho người đối diện.

Nếu tôi là nữ nhân thì có lẽ cũng đã bị ông ta thu hút ngay từ lần gặp đầu tiên này.

Ông ta nhìn tôi bằng một ánh mắt thật dịu dàng, để rồi ông ta hỏi tôi những câu hỏi về công việc, về gia đình...

.....

– Nay giờ cứ mãi lo nói chuyện mà tôi đã quên mất một việc quan trọng...

Tôi nhìn ông ta một cách khó hiểu. Ông ta chỉ đáp lại ánh mắt của tôi bằng một tia cười thật đẹp, để rồi ông ta nhẹ vỗ tay một cái.

– Ó...

– Tôi mời cậu đến đây dùng bữa, chẳng phải sao?

– Tôi...

– Đừng khách sáo, người xa lạ này mạn phép được mời cậu ở lại dùng bữa tối...

Phải, chỉ là một buổi tối, nhưng là ở khách sạn năm sao, kèm theo đó chính là hệ thống an ninh được bảo vệ cẩn mật đến mức tôi có cảm giác như mình đang ăn tối với tổng thống Mỹ.

– Các người có thể lui ra.

– Dạ.

Có lẽ đoán được tôi có đôi chút không tự nhiên nên Thiết tiên sinh đã cho đám người bên cạnh ông lui ra hết.

– Tôi thích nhìn người khác ăn uống một cách tự nhiên như vậy...

Ông ta khẽ chồm người về phía tôi để lấy đi vụn của chiếc bánh tráng miệng mà tôi còn để vương nơi mép. Gương mặt ấy sao mà hoàn hảo quá, cứ y như một bức tượng La Mã vậy... Hành động của ông ta trong giây lát đã khiến toàn thân tôi đông cứng.

– Nào, chúc mừng tình bạn mới của chúng ta.

Thiết tiên sinh một tay cầm ly rượu giơ lên như tỏ ý chúc mừng, tôi mỉm cười quay mặt đi như muốn che giấu sự bối rối đang hằn rõ lên hai gò má.

– Cậu thật đáng yêu.

Tôi không đáp mà chỉ đỏ mặt cúi đầu. Mà dường như có gì đó không phải ở đây, con trai ai lại để người ta khen đáng yêu bao giờ?

– Cậu có biết vì sao tôi mời cậu đến đây không?

– Tôi không biết...

Tôi nhẹ lắc đầu, để rồi nói tiếp.

– Nhưng tôi biết chắc rằng nguyên do không chỉ đơn thuần là muốn kết giao với một người bạn mới.

– Cậu Minh Ngọc đây suy nghĩ nhiều quá rồi.

Ông ta thẳng thắn đáp nhưng lời nói của ông lại càng khiến tôi thêm bối rối hơn.

– Cậu đang nghĩ vì sao tôi lại muốn kết giao bằng hữu với cậu?

Dường như với ánh mắt ấy tôi chẳng thể nào giấu diếm được suy nghĩ của mình. Tôi thật thà thú nhận.

– Phải.

Ông ta nhìn thẳng vào đôi mắt của tôi rồi khẽ mỉm cười.

– Phàm trong việc kinh doanh tôi chỉ thấy hứng thú với duy nhất một loại người, đó là những kẻ thấy tiền vẫn không động tâm. Nhưng những kẻ như vậy thường rất hiếm gặp, chính việc cậu đã ba lần từ chối lời đề nghị của Trát Thụy Phong lại càng khiến cho tôi muốn tìm hiểu nhiều hơn về cậu. Tại sao cậu lại làm thế?

– Đề nghị? Phải chăng là lời đề nghị đừng ra làm chứng?

– Phải. Hẳn ta chỉ cho cậu không đủ hay là do một lý do nào khác?

Tôi ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện. Chẳng lẽ thứ gì đối với ông ta cũng có thể được đánh đổi bằng tiền sao?

– Cậu đừng ngại khi nói ra những vướng bận trong lòng. Thật ra chỉ với số tiền cỡ con ấy mà khiến cho một người phải bán đứng danh dự của mình thì thật không xứng...

– Ông... Nếu như năm ngàn euro với ông chỉ là một con số nhỏ thì với những người làm việc hưởng lương như tôi đã là một số tiền lớn. Nhưng tôi không muốn và cũng sẽ không nhận nó. Với tôi tiền bạc là quan

trọng nhưng nó không thể thay thế được tất cả... Nếu như ông mời tôi đến để thuyết phục tôi nhận lời ông Trát thì xin lỗi vì tôi sẽ khiến cho ông thất vọng.

Tôi nhẹ mím cười với kẻ đối diện.

- Vậy mạn phép cho tôi hỏi, liệu những thứ gì mà tiền bạc không thể mua được?
- Nhiều thứ lắm, có thể kể đến hạnh phúc, bình an và tình yêu...
- Cậu chắc chứ? Thường theo tôi biết thì những thứ đó có tiền vẫn sẽ mua được một cách dễ dàng, chỉ là dưới hình thức nào thôi.
- Nếu như ông đang rất hạnh phúc thì liệu ông có muốn bán nó đi để đổi lấy tiền không?
- Còn tùy đó là loại hạnh phúc gì nữa... Ví dụ như một viên kim cương mười chín ca ra có thể khiến cho người phụ nữ cảm thấy hạnh phúc. Nhưng một khi đã hết tiền tiêu xài thì cô nàng sẵn sàng bán nó đi để đổi lấy những thứ khác thực tế hơn. Vấn đề không phải là tiền có thể mua được hạnh phúc hay không, mà là số tiền cần để mua được hạnh phúc phải là bao nhiêu? Có người ra giá thì cũng sẽ có người trả giá cao để mua nó. Vật phẩm càng có giá trị thì hiển nhiên là giá sẽ càng cao.

Ông ta châm một điếu xì gà và đưa nó lên môi.

- Có thể đó là điều mà ông nghĩ... Nhưng với tôi, những thứ do tiền bạc mang về thì chẳng thể nào là những thứ vĩnh cửu.
-
- Có lẽ ông là một doanh nhân nên vật chất với ông là quan trọng, nhưng với tôi, tiền bạc dù sao cũng không thể thay thế được lương tâm của mình.
- Quả nhiên tôi không nhìn lầm, cậu bé đang ngồi trước mặt tôi là một thiên sứ với đôi cánh hoàn hảo.
- Tôi...

Tôi đỏ mặt xoay đi nơi khác như để trốn tránh ánh nhìn thọt sắn ấy.

Nhưng dường như từ đầu đến cuối từng lời nói của tôi đều được ông ta ghi nhận một cách kĩ lưỡng.

- Tôi nói ra điều này không phải vì muốn giúp Trát Thụy Phong, nhưng kể ấy dù sao cũng có chút quan hệ với tôi, mà sắp tới này tôi sẽ gia tăng mức cổ phiếu đầu vào ở tập đoàn Hải Thiên... Vậy nên giữa lúc này mà xảy ra việc kiện tụng sẽ làm ảnh hưởng đến mức độ tín nhiệm của các cổ đông... Có lẽ việc này báo chí cũng đã nhắc đến rồi.

Ông ta nhìn tôi và nở một nụ cười quyến rũ.

- Mạn phép, vậy Trát Thụy Phong là...
- Là anh họ của tôi.
- Nhưng tại sao ông không thuyết phục người nhà cô gái ấy mà lại tìm tôi?
- Vốn dĩ gia đình cô gái đã nghĩ rằng sẽ dùng vụ kiện này để uy hiếp Trát Thụy Phong nhằm vào mục đích của họ... Nên dù có ra một mức giá nào đi nữa thì họ cũng không chấp nhận...
- Tôi mơ hồ không minh bạch lắm về câu chuyện này. Phải chăng những người giàu có đều khó hiểu vậy sao?
- Nhưng gia đình cô gái làm vậy cũng vì muốn đòi lại công bằng. Bản chất việc làm của anh họ ông đã là sai rồi nên họ không chấp nhận cũng là điều hiển nhiên.
- Thật chất cô gái họ Châu đó quen với Trát Thụy Phong cũng chỉ vì tiền. Chỉ tiếc là cô ta đã thả một dây câu dài mà vẫn không thể câu được con cá lớn, Trát Thụy Phong vốn dĩ là một con cá già trong chốn thương trường lẫn tình trường, nên việc ăn sạch mồi câu nhưng vẫn không mắc bẫy là chuyện thường tình. Chỉ là... Do y quá sơ sót.
- Dù ông nói thế nào đi nữa thì vẫn không thể chối bỏ được trách nhiệm của anh họ ông.

– Tôi đồng ý cả hai tay.

Ông ta gơ tay tỏ ý tán đồng. Chẳng biết có phải vì tôi đang say do thứ nước uống có pha chút cồn nhẹ hay do một lý do nào khác khiến tôi luôn cảm thấy như bị những động tác của ông ta lôi cuốn.

Thật kỳ lạ... Tôi cố dụi mắt mình để ổn định lại tư tưởng. Vì sao tôi lại bị hấp dẫn bởi một người đàn ông, chuyện này... Thật sự rất....

– Trát Thụy Phong đã chấp nhận đứng ra bồi thường mọi tổn thất về mặt tài chính lẫn tinh thần cho cô ta, chỉ là cô ta vẫn khẳng khái muốn đạt mục đích của mình.

Ông ta không đáp mà chỉ khẽ nhếch môi để vẽ nên một nụ cười lạnh đậm.

– Cậu chỉ là một con cờ để họ có thể uy hiếp Trát Thụy Phong trước tòa, vốn dĩ tôi có thể không nói ra sự thật này nhưng tôi vẫn nói để cậu có thể lựa chọn, hoặc là giúp họ, hoặc là cứ coi như đây là một màn hí kịch, tốt nhất là đừng nên xen vào, vì phàm là ai thắng đi nữa thì cậu vẫn sẽ phải vướng phiền lụy về sau này.

– Tôi có thể coi đây là lời hăm dọa chăng?

Tôi nhẹ mím cười hỏi.

– Không. Ai lại có thể hăm dọa một thiên sứ có nụ cười trong sáng đến vậy?

Ông ta vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của tôi, nhưng là bằng ánh mắt ôn nhu dịu dàng.

– Thật xin lỗi vì dù ông có nói sao đi nữa thì tôi vẫn phải làm đúng với trách nhiệm của mình.

– Dù biết rằng việc làm của mình sẽ chẳng có ích gì sao?

– Phàm đúng là đúng, sai là sai, dù rằng cô gái ấy có mục đích gì đi chăng nữa thì cô ta vẫn là người bị hại...

– Phải. Phải.

Ông ta hướng nhìn về phía tôi và tiếp tục mím cười.

Chúng tôi tiếp tục thảo luận về một số quan điểm, để rồi thời gian cứ mãi trôi qua...

– Được diện kiến ông Thiết và nghe ông bày tỏ những quan điểm về cuộc sống thật là một vinh hạnh cho tôi...

– Cậu khách sáo quá rồi. Có được một thiên sứ ở cạnh tôi cả buổi thế này thì đó phải là vinh dự cho tôi mới đúng.

Tôi đỏ mặt ngại ngùng không đáp lời. Nhưng rồi khi tôi xoay người đi thì nhìn thấy chiếc đồng hồ đã điểm mười một giờ đêm.

– Thật xin lỗi... Tôi không ngờ mình lại làm phiền ông lâu như vậy.

– Lại khách sáo nữa rồi, Minh Ngọc.

Cái cách gọi tên tôi của ông ấy sao nghe thân quen cứ như là giọng nói đến từ giấc mơ của tôi vậy.

Dường như tôi đã quên kể rằng mình rất thường xuyên gặp phải một giấc mơ kỳ lạ. Không phải như bao nam nhân đến tuổi trưởng thành khác hay mơ mộng về các thiếu nữ mặc bikini. Từ đó đến nay tôi chỉ toàn mơ về một nam tử mặc trường bào màu đen có thêu hình rồng. Gương mặt người ấy thì hoàn toàn bị một lớp sương mù che phủ, chỉ là, tôi luôn nghe được tiếng gọi tên hết sức ôn nhu nhã nhặn, tựa hồ như yêu thương.....

Chính tôi cũng không hiểu vì sao một nam nhân lại đi nằm mơ thấy một nam nhân khác?

Nhưng rồi bỏ qua những suy nghĩ linh tinh ấy, tôi mím cười và nói lời cáo biệt.

– Tôi ước gì mình có thể giữ cậu lại...

Chất giọng trầm ấm tựa hồ như nghiêm túc cũng như đang pha trò thật khiến người khác không khỏi buồn cười. Để rồi cả hai chúng tôi cùng nhìn nhau cười thật vui vẻ, ông ta tiến đến bắt lấy tay tôi, trong giây

phút đó, trí óc tôi mơ màng cảm giác như mình đã quen với bàn tay này từ trước... Và hơn bao giờ hết, tôi không muốn phải buông tay mình ra...

.....

.....

- Hạ tiên sinh phải là một người rất đặc biệt...
- Đường như cậu cũng chú ý đến điều đó?
- Vì lần đầu tiên Thiết chủ tịch cười nhiều như vậy.

Người thanh niên mặt áo vest màu đen hướng tầm mắt nhìn xuống phía dưới của tòa cao ốc. Đường như điểm đặc biệt ở những người giàu có chính là việc họ có thể hít thở một bầu không khí trong lành hơn, trong khi những người dân thường đang sống dưới chân họ đều đang phải chen chúc nhau để có được một khoảng không cho riêng mình...

“Lần đầu tiên ta bắt gặp một đôi mắt trong treo tựa như nước hồ thu. Chỉ dùng vài lời khiêu khích đã có thể thấy được cả nội tâm của con người này. Hạ Minh Ngọc quả thật rất trong sáng...”

Đang mải mê suy nghĩ thì bỗng Hạo Phong phát hiện một vật nhỏ ở dưới sàn.

- Cái này....
- Có lẽ là do Hạ tiên sinh đánh rơi. Vừa nãy khi bước vào đây Hạ tiên sinh đã vấp phải chiếc ghế này.

Hạo Phong giơ một nửa mảnh ngọc lên xem xét kĩ lưỡng.

Là bảo ngọc... Trên đó lại còn khắc ấn tích đầu phụng hoàng...

Rõ ràng là một khối cổ ngọc, lại còn là vật vô cùng giá trị.

.....

“Có thể đây là nửa mảnh còn lại... Vậy đây là ý trời muốn ta có được cậu rồi, thả con à.”

.....

.....

Hoàn phiên ngoại

Phiên ngoại: Nguồn gốc của khối cổ ngọc.

Mùa xuân, niên đại Nguyên Thành Tông...

- Hoàng thượng, người xem bạch mai hoa năm nay nở đẹp chưa kìa?
- Phải. Nhưng vẫn không đẹp bằng người.

Hoàng hậu hai má thoáng ửng hồng tựa hồ như đoá anh đào tươi nguyên, thật khiến cho nhân sinh ngây ngất.

- Ở cạnh ta bao lâu mà tiểu Ngọc vẫn cứ e dè như lúc nào...
- Chẳng phải ai cũng như người... Không biết xấu hổ là gì....
- Phải phải...

Ánh mắt của đại sắc lang chiếu thẳng về phía chiếc cổ trắng ngần nay lưu lại những ứ ngân của trận cuồng nhiệt ngày hôm qua.

- Tiểu Ngọc...
- Không chịu. Ta còn đau lắm.

Tiểu hổ ngốc kịch liệt phản đối vòng tay ôm của người...

– Hahahaha

– Người cười cái gì chứ? Việc này thủy chung chẳng phải do người mà ra sao?

– Phải phải, là do ta...

Nhưng ánh mắt của ngài thì không bảo như vậy. Ý nghĩ thật sự tồn tại trong đôi mắt gian xảo ấy chính là: “Trách ta mới lạ... Ai bảo người phi thường đáng yêu như vậy? Lại còn dùng đôi môi ấy gọi tên ta, thân ảnh dục tiên dục tử của người lại càng mê nhân nhiều hơn nữa... Người là tiểu yêu tinh đã chiếm trọn tâm trí của ta, khiến ta lúc nào cũng nhớ đến người, lúc nào cũng nghĩ muốn yêu thương bảo vệ người... Ta chịu nhiều thiệt thòi như vậy chẳng phải người phải hảo bồi thường cho ta à?”

Quả nhiên là cong biến thẳng, cầu hóa miêu mà. Con người này thật phi thường xảo hoặc, thật không hiểu vì sao tiểu thổ ngậy thơ trong sáng thế lại bị vướng vào lưới tình với y?

– Người còn nhận ra miếng ngọc bội này không?

– Đây chẳng phải là thứ mà hoàng thượng ban cho Minh Ngọc vào buổi đầu gặp gỡ sao?

– Phải. Và người cũng đã từ chối.

– Là vì lúc đó Minh Ngọc không biết ngài là hoàng thượng... Mà dù là có biết thì Minh Ngọc vẫn không nhận.

– Thế còn hiện tại?

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu vấn.

– Minh Ngọc mạn phép thu nhận.

– Vì sao?

– Vì Minh Ngọc muốn giữ lại kỉ niệm đẹp của buổi ban đầu ấy... Cho đến tận cùng của kiếp nhân sinh này Minh Ngọc vẫn không muốn quên nó... Không muốn quên hoàng thượng...

Tiểu Ngọc khoe mắt hơi ửng đỏ, nhưng vẫn thành thành thật thật đáp.

– Ngốc tử. Lại suy nghĩ lung tung nữa rồi.

Hoàng đế gõ nhẹ vào đầu tiểu thổ, để rồi ngài tung miếng ngọc lên, thân rồng thật nhanh rút lấy thanh bảo kiếm đeo bên mình mà chém đứt đôi miếng ngọc.

– Hoàng thượng...

– Một nửa này là của người, còn một nửa còn lại trẫm sẽ giữ. Làm như vậy, không chỉ đời này kiếp này mà là đến kiếp sau, kiếp sau nữa trẫm vẫn có thể tìm gặp được người.

–

Tiểu thổ cảm động đến nói không nên lời.

– Trẫm không cho phép người được quên trẫm.... Kiếp sau dù người có là ai, có đi đến đâu đi chăng nữa thì trẫm cũng sẽ bắt người quay trở về bên trẫm.

– Hoàng thượng....

Tiểu thổ vòng tay ôm lấy hoàng thượng, đôi môi anh đào hé mở tựa hồ như đang làm nũng.

– Tiểu thổ ngoan, người có muốn cùng ta đến ngự hoa viên ngắm cảnh?

– Ta... Người sẽ không....

Tiểu thổ gương mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ, dường như sau nhiều lần bị sắc lang làm thịt, tiểu thổ đã cẩn trọng hơn nhiều...

– Thì ra Ngọc nhi tưởng nhớ đến chuyện ấy à? Vì phu sơ ý quá. Dường như đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau thưởng thức tư vị ngoài trời rồi....

– Người.... Người bề cong suy nghĩ của người khác.

– Hahaha ta biết là người sẽ thẹn thùng mà. Lại đến, chúng ta cùng nhau “ngắm cảnh”...

– Cứu.... Ta không..... Ừ....

Chính cung ngự hoa viên

– Thất hoàng tử, ngài không được vào đó....

Lúc này tiểu bạch thổ dùng hết sức bình sinh mà đẩy đại lang ma ra khỏi thân mình.

– Thần nhi xin thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu. Nguyên phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.

Tiểu hoàng tử do không để ý đến xung quanh nên không thấy được rằng mẫu hậu của y vẫn còn đang chỉnh trang lại y phục. Còn phụ hoàng của y thì sắc mặt đang cực kỳ hắc ám a.

– Tiểu hoàng tử có việc gì không?

– Mẫu hậu... Thái tử cấm không cho thần nhi trèo cây, thần nhi muốn đi săn huynh ấy cũng bảo không được, huynh ấy còn cấm không cho thần nhi tự ý đến gần Thu Nguyệt hồ một mình nữa...

Thất hoàng tử chạy đến níu lấy chân tiểu thổ, tựa hồ như muốn làm nũng cùng tiểu thổ vậy.

– Thái tử lo phải, người võ nghệ không cao, lại còn tính nghịch hiếu động. Lần trước người sơ ý té xuống Thu Nguyệt hồ đã khiến mẫu hậu lo lắng rất nhiều... Người còn không mau về lại Thọ Cát cung mà luyện chữ?

– Phụ hoàng... Nhưng mà....

– Mau lui về cung luyện chữ và trau dồi thêm võ nghệ phòng thân. Ta sẽ dặn An tướng quân chuyên tâm đôn thúc người học võ...

Ánh mắt tiểu hoàng tử nhìn về phía mẫu hậu tựa hồ như một tiểu miêu đang bị kẻ khác ức hiếp.

– Thất hoàng tử ngoan, người mau về phòng trước, chút nữa ta sẽ dặn ngự trù phòng mang đến cho người thứ mà người thích ăn nhất...

Hoàng hậu khả ái nói.

– Nhưng hôm nay chẳng phải mẫu hậu hứa sẽ dạy Đường thi cho thần nhi sao?

– Phải, ta quên mất. Vậy ta sẽ cùng thất hoàng tử trở về cung Thọ Cát...

Tiểu thổ ngốc nghếch sau khi hành lễ liền ung dung nắm tay thất hoàng tử mà thẳng tiến về cung Thọ Cát, y hoàn toàn không để ý thấy gương mặt của đương kim thiên tử lúc này còn đen hơn cả hắc ín nữa...

“Lần này chắc chắn ta phải giáo huấn tiểu thổ nghiêm ngặt hơn mới được... Quả nhiên chỉ cần sơ hở một chút thì y đã mượn cớ trốn đi mất.... Biết ta chỉ yêu sủng có mình y vậy mà y lại khiến cho ta vì dục hỏa công tâm mà hao tổn linh khí... Hảo tức giận a... Lần này nhất định phải phạt nặng, phải dùng nghiêm luật để chấn chỉnh phu cương, không thể để cho y tự tung tự tác nữa....”

Hoàng đế bực tức ngự giá trở về chính điện.

Có một điều chắc chắn rằng thời gian sắp tới đây tiểu thổ sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc từ phu quân của mình... Thật khổ cho tiểu thổ mà....

Hoàn phiên ngoại

33. Chương 33: Phiên Ngoại Cưng Chiều

– Ta không chịu....

Giọng thét này không ngoài ai khác hơn chính là của đương kim hoàng hậu, lúc này người đang ngồi trong lòng hoàng thượng mà hờn dỗi...

– Ngoan mà... Sao người cứ thích làm khó trẫm vậy?

Giọng nói ôn nhu xuất ra từ kim khẩu của hoàng thượng thật khiến nhân thần động lòng, chỉ là, kẻ ngoan cố đang tọa trên đùi người vẫn nhất nhất cứng đầu.

– Không. Ta cũng là nam nhân như người, tại sao ta không được học cái đó?

Chỗ này cần giải thích một chút, “cái đó” mà Minh Ngọc nói đến chính là kiếm thuật. Vì có lần Minh Ngọc được mục kích sở thị kiếm pháp cao cường của hoàng đế. Kèm theo đó thì cái gì là khinh công, cái gì là nội lực... Cậu muốn học nó. Dù gian khổ cũng muốn học...

– Phàm những thứ đấy không thích hợp với người. Mà tay chân người như vậy...

Hoàng đế cố tình dùng thủ sớ nắn gân cốt của Minh Ngọc, xong người ôn tồn phán.

– Chỉ thích hợp để cầm bút viết chữ thôi.

Bộp

Chính xác là Minh Ngọc đã giật tay lại và tiện thể đánh vào ngực ngài một cái.

– Ui... Người định ám toán tướng công a...

Tuy cú đánh hoàn toàn chỉ như phũ bụi nhưng hoàng đế vẫn cố tỏ vẻ đau đớn, dù thực tâm đang cố nén tiếng cười.

– Đó, ta đánh có lực mà. Người dạy ta đi... Ta thật muốn học lắm...

Thấy ánh mắt tiểu Ngọc tràn đầy hi vọng, người không nỡ nào từ chối.

– Thôi được rồi. Nhưng sẽ cực khổ lắm, người liệu có chịu nổi không?

– Nổi, tất nhiên nổi. Ngày xưa ta từng thức thâu đêm để soạn thảo y dược mà...

Hoàng đế không khỏi phì cười vì ái thê của mình chẳng biết một chút gì về việc cực nhọc của tập luyện võ nghệ cả. Nếu muốn vừa có nội lực vừa tinh tường đao kiếm thì ngoại trừ việc ngày đêm luyện tập còn phải chịu đựng những vết thương cắt da cắt thịt nữa. Vốn dĩ đao kiếm vô tình, dù có cẩn trọng cách mấy cũng phải chịu tổn thương.

Vốn dĩ hoàng thượng đâu dễ gì để cho ái thê của mình chịu đau đớn, chỉ là thuận miệng hứa đại cho xong. Nhưng quân vô lí ngôn, tất nhiên trong lòng ngài đã sớm có đối sách.

– Mới này... ta vô tình, người có sao không?

Minh Ngọc đưa tay chạm vào vùng ngực săn chắc nơi phải chịu lực đánh mới này của cậu.

– Ta không sao. Nhưng mà... Người tuyệt không hối hận vì quyết định vừa rồi của mình?

Hoàng đế mỉm cười một cách đầy gian xảo.

– Chắc chắn rồi.

– Luyện công cực khổ lắm đó.

– Ta chịu được.

– Thật chịu được sao?

– Phải.

Minh Ngọc cương quyết gật đầu. Vừa lúc này hoàng đế đã bế cậu tiến thẳng về long sán.

– Nè... Người làm cái gì vậy????

Minh Ngọc hốt hoảng la lên.

– Luyện công, chẳng phải người muốn vậy sao?

– Nhưng mà....

– Người muốn báỉ sư thì tất nhiên lễ vật không thể thiếu. Vậy đưa lễ vật cho ta trước, ta sẽ chỉ người luyện sau.

Hoàng đế xảo quyệt nói tiếp.

– Nè.... Chẳng phải là người hứa hôm nay chỉ ôm ta ngủ thôi sao? Người đã hứa...

– Phải, là ta đã hứa. Nhưng chẳng phải tiểu Ngọc là muốn báỉ ta làm sư sao? Nếu muốn báỉ danh sư thì tự động phải xuất đại lễ chứ.

Nói rồi thuận miệng ăn luôn đôi môi đang hé mở ấy, chiếc lưỡi giảo hoạt tiện thể tấn công ngay vào trong khuôn miệng đang cố gắng phản đối ngài.

Chiếc lưỡi nhỏ càng cố công né tránh bao nhiêu thì sự thê thảm nhận được càng rõ ràng bấy nhiêu.

“Tiểu thố lại không ngoan nữa rồi...”

Hoàng đế bật cười, để rồi ngài ra sức mút mạnh đôi môi đang cố chống đỡ ấy. Để rồi thủ bắt đầu xoa nắn nơi hạ thân của tiểu Ngọc...

Sau đêm hôm đó...

– Cái lễ vật người muốn ta đã đưa rồi. Vậy mau mau dạy ta đi.

Minh Ngọc đỏ mặt xấu hổ khi nói ra những điều không nên nói ấy. Để rồi...

– Chưa, đã nói là đại lễ tức phải long trọng, làm sao lại có thể sơ sài như vậy được? Ngoan, ái khanh cho trầm thêm vài lần nữa, trầm tức thời sẽ dạy người.

– Vài lần nữa... Người tận thu hết sức của ta thì ta....

Minh Ngọc hai má đỏ hồng nói trong sự ghen tức. Nhưng đối diện với Minh Ngọc lại là vẻ mặt đứng đưng tựa hồ như vô tội ấy.

– Tùy Ngọc nhi vậy. Vì người vốn dĩ cũng không thể đưa đại lễ cho trầm, nên trầm đành...

– Không. Ta đưa. Chúng ta thỏa thuận. Nhưng vài lần của người chính xác là mấy lần?

– Ba ngày liên tiếp sau khi quần sự triều chính xong trầm sẽ đến để hảo hảo thu nhận lễ vật người dâng. Hahahahah

Hoàng đế xảo quyệt cười lớn, để rồi người đẩy cửa ung dung tiêu sái bước ra.

“Thật tức chết mà. Sau khi xong việc hán lúc nào cũng thoải mái còn ta thì đau nhức gần chết được.”

Nhưng nhớ đến lời nói của đám cung nữ lúc trước:

– Hoàng hậu thật hoa dung nguyệt mạo, thảo nào không khiến cho hoàng thượng sủng ái người như vậy.

– Người nói sai rồi, phải nói là hoàng hậu tâm tính hiền lành, còn đáng yêu hơn mấy phi tần đánh đá kia nữa.

– Riêng ta thì thích hoàng hậu vì cảm thấy người ôn nhu thoát tục tựa hồ như đại tỷ của ta vậy...

Đại tỷ... Cái này hoàn toàn không thể chấp nhận được rồi. Cậu đường đường là bảy thước nam tử. Dù cho có bị hoàng đế áp dưới thân đi nữa thì vẫn là một nam tử hán đường đường chính chính. Không thể nào để chí khí nam nhi bị sỉ nhục như vậy được.

Và thế là Ngọc nhi quyết tâm trau dồi võ nghệ, hòng mong lấy lại được sĩ khí nam nhân.

Chỉ là... Cái tên Thiết Mộc Nhĩ này, đã không quản nổi khổ tâm của người khác, lại còn thuận tay thu lợi về mình nữa.

“Ta ghét người lắm a.... Đã không cho ta kiếm sư phụ bên ngoài, nào là nói luyện võ sẽ có những tiếp xúc thân mật với kẻ khác, nào là bất kể bộ phận nào trên cơ thể ta cũng chỉ có người được phép chạm vào, kẻ khác mà lỡ đụng đến là người lập tức sẽ tru di.... Người khiến ta chỉ có thể bái sư một mình người, để rồi người lại đòi dâng lễ vật.”

Minh Ngọc phi thường bực tức bèn kiếm cái gì đó để trút giận. Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không nỡ ra tay đánh vỡ bất cứ thứ gì. Bèn thẳng tay đâm mạnh xuống cái gối kê đầu hòng mong xả đi bớt nỗi bực dọc.

Ba ngày sau đó....

– Người còn không mau dạy ta a....

Thân người yếu ớt cố gắng đứng dậy.

– Hahahaha người đứng còn không nổi nữa lại đòi luyện công sao? Hahaha nực cười quá.

Hoàng đế gương mặt mang đầy tiếu ý nói.

– Ta ghét người.... Ta hảo hảo ghét người....

Thấy ánh mắt Minh Ngọc ẩn chứa trong đó đầy những bi phẫn, nước mắt thì cứ như chực chờ để được trào ra. Lúc này lương tâm của kẻ ấy mới lên tiếng điểm danh.

– Ngọc nhi ngoan...

Giọng nói ôn nhu một lần nữa lại vang lên, lần này chẳng hiểu hoàng đế giỏi tài xoay chuyển tình hình này có thể hống ai thê ra sao...

– Không.

Minh Ngọc giận dữ bịt chặt tai lại, thân người xoay vào bên trong để không giáp mặt hoàng thượng.

– Ta thật lòng không muốn để người bị thương. Vốn dĩ đao kiếm vô tình, nhờ người mà có gì thì lấy ai đền cho trăm một lão bà đây?

Minh Ngọc không đáp lời, hoàng đế nhẹ nhàng xoay người cậu lại. Hiển nhiên con người mạnh mẽ ấy dễ dàng giữ yên kẻ đang ra sức chống đối này.

Rồi ngài dịu dàng giải thích.

– Ta không muốn thấy người cực khổ, càng không muốn để người phải bị thương. Mỗi lần nhìn người đau đớn trăm lại càng đau gấp trăm gấp ngàn lần người. Ngọc nhi người nói xem, trăm làm sao an tâm để người luyện võ được?

– Nhưng ta luyện võ là để phòng thân, lỡ có gì ta vẫn có thể hỗ trợ người được. Ta không muốn ta trở thành vật vô dụng, cứ có chuyện gì lại phải để người khác bảo vệ...

– Ai bảo người vô dụng, nói trăm nghe xem...

Nhìn ánh mắt tựa hồ như muốn giết người của hoàng thượng, có cho vàng Minh Ngọc cũng chẳng dám mở lời nói tiếp, bèn tìm cách lảng sang chuyện khác.

– Ô oa..... người chẳng phải nói với các hoàng tử võ nghệ cần phải trau dồi thường xuyên để phòng thân sao? Người không muốn ta học... Là người xấu....

“Chết thật, nương tử lại dùng chiêu này mà mần dụ ta nữa rồi. Quả nhiên cao minh a... Thật là làm ta...”

Nhìn hạ thế uy vũ một lần nữa lại muốn run động vì vẻ đẹp kiều mỵ trước mắt mình. Hoàng đế cố cắn răng chịu đựng mà tiếp tục năn nỉ.

– Ngoan, nhưng Ngọc nhi có biết muốn luyện võ thì tứ chi phải chịu đau đớn không? Đó là lúc bắt đầu học, còn về sau một khi đã nắm vài quyền pháp căn bản thì có thể giao đấu với sư phụ để có thể tiếp thụ những đòi hỏi cao hơn. Nhưng người biết việc bị kiếm khí đâm thương khi luyện tập là điều rất thường không?

– Nhưng các hoàng tử đều không sao...

– Phải, nhưng ta không muốn người bị thương.

Hoàng đế cực nhọc giảng giải.

– Nhưng người giỏi võ công mà...

Minh Ngọc tựa hồ như cũng hiểu được phần nào nhưng nội tâm vẫn đang dằn xé giữa việc học và không học.

– Võ công mà trầm học được toàn bộ là những chiêu thức dùng để lấy mạng người. Một vạn lần thì chỉ ít cũng phải có một lần sơ sót. Với trầm một lần như vậy cũng không thể chấp nhận được. Trầm không muốn chính mình lại ra tay đã thương người.

– Người đã làm rồi...

Minh Ngọc xấu hổ giấu mặt trong lớp áo rộng của người. Cảm nhận được mùi hương liệu quý giá, kèm theo đó là tố chất nam tử càng khiến cho Ngọc nhi thêm phần đỏ mặt.

– Hahaha cái đó là trầm yêu thương người. Sao rồi, tiểu thố thấu tình đạt lý của trầm?

– Ta..... Không học nữa.....

– Vậy mới ngoan chứ.

Hoàng đế dịu dàng ôm lấy Minh Ngọc. Cậu ngoan ngoan để người ôm vào lòng, nhưng rồi tựa hồ như nhận thấy cơ thể mình lúc này thật chẳng khác nào một hài tử mới sinh.

– Người mau buông ta ra...

Dường như đánh hơi được sự nguy hiểm đang cận kề phía trước Minh Ngọc liền dùng sức đẩy người ra.

– Hahahaha là người dẫn dụ trầm trước mà nay còn trách trầm sao?

– Dẫn dụ hồi nào chứ?

Tiểu thố ngốc vẫn còn cố dùng sức chống cự.

– Dáng vẻ đáng yêu, rồi gương mặt ửng hồng, thủ cứ liên hồi đánh vào ngực trầm... Chẳng phải người cũng đang phi thường muốn trầm sao???

Nhìn thấy dáng người uy vũ đang cố bắt lấy đôi chân của mình. Minh Ngọc chỉ kịp thét lên “sắc lang” để ngay sau đó cậu bị đè lại xuống giường để tên tham lam ấy thừa hưởng sự tiện nghi thêm vài lần nữa.

.....

.....

– Ngọc nhi, người làm cái gì vậy?

Hoàng đế nhanh chóng tước lấy thanh trủy thủ trên tay của Minh Ngọc.

– Ta... Vừa định gọt lê rồi sẽ đem đến cho người. Người xem lê trông ngon vậy....

– Tại sao không kêu cung nữ làm????

Ngài phi thường sinh khí nhìn con tiểu thố ngốc nghếch này.

“Phải chăng y vô sự muốn sinh sự để được ta quan tâm? Đạo này quả thật chính sự bận rộn khiến ta chẳng mấy khi được ở cạnh y như trước. Ai... con tiểu thố ngốc này...”

“Hắn bị sao vậy? Ta tìm mãi không ra được một con dao để gọt trái cây nên đành mượn tạm cây trủy thủ của hắn. Không lẽ cây trủy thủ này là bảo vật của hắn...”

Tiểu thố tiếp tục lẳng động trong suy nghĩ của mình.

“Có lẽ đó là do khả năng trước kia đã truyền lại cho hắn. Nhìn cây trủy thủ ấy tuy nhỏ vừa tầm tay mà lại sắc bén phi thường... Một chút nữa thì ta cũng bị nó cắt trúng rồi...”

Sau một hồi thù dặt về quá khứ của cây trủy thủ quý báu ấy, Minh Ngọc bèn mở lời.

– Ta xin lỗi....

– Biết lỗi là tốt rồi.

Hoàng đế phì cười trước vẻ mặt ngốc nghếch của con tiểu thố này, ngài ôn nhu bế lấy tiểu thố vào lòng mà phán lệnh.

– Người từ đây về sau không được động đến những vật bên nhon nữa.

– Hả?

Minh Ngọc ngạc nhiên nhìn người. Để rồi từ cái miệng nhỏ lại nói ra một điều khiến người ngỡ ngàng.

– Bộ tất cả những vật nhon trong cung đều là do khả hãn trước đây giao phó lại cho người sao?

– Người....

Để chừng sau năm giây bất động, hoàng đế mới bật cười hiểu ra nguyên do vì sao mà con tiểu thố ngốc ấy nói vậy.

– Ta tức giận là do người cầm những món vật nguy hiểm chứ không phải vì cây trủy thủ này là báu vật.

Hoàng đế cố nén cười mà giải thích.

– Nhưng ngày xưa ta từng...

– Ngày xưa là ngày xưa. Trong cung vốn có quy tắc riêng của nó, người là người của trẫm, người phải nghe lời trẫm.

Tiểu Ngọc nhú mày nhìn người. Để rồi sau khi hiểu ra sự việc, cậu liền ấp úng nói.

– Người ban lệnh vô cớ...

– Vô cớ cũng được. Trẫm không muốn người bị thương, xem làn da đẹp vậy mà bị làm hỏng, trẫm thật không nỡ...

Nói rồi có kẻ thuận tay vuốt ve đôi thù du. Minh Ngọc run rẩy chống cự lại.

– Ngoan ngoan nghe lời trẫm. Ngọc nhi chắc cũng chưa từng thấy qua lợi hại của thanh trủy thủ này...

Hoàng đế một tay nâng thanh trủy thủ lên nhìn ngắm.

–

Minh Ngọc vừa lắc đầu nhưng tay vẫn cố đẩy cánh tay còn lại của người rời khỏi thân thể mình.

– Người đâu.

– Dạ?

– Đưa cây đao người đang mang đến cho trẫm.

– Dạ hoàng thượng.

Tên tiểu thị vệ nhanh chóng dâng lên thanh đao. Lúc này hoàng đế đột ngột dùng cây trủy thủ chém xuống một nhát.

– Hoàng thượng....

Cây đao trên tay tiểu thị vệ lập tức bị đứt ra làm đôi. Vết chém nhanh gọn đến mức khiến cho cả Minh Ngọc lẫn tiểu thị vệ đều bàng hoàng.

– Xin hoàng thượng tha tội.... Hoàng thượng tha tội....

Gã thị vệ liền quỳ xuống dưới chân vua.

– Người không có tội gì cả. Đứng lên.

– Dạ...

Gã đứng lên nhưng chân vẫn còn run rẩy.

Hoàng đế gương mặt lạnh lùng phán.

– Mau đến thị vệ phòng lấy lại một thanh đao khác.

– Dạ. Tạ ơn hoàng thượng.

– Hết việc của người rồi, lui ra đi.

– Dạ.

Chờ đến khi gã thị vệ kính cẩn rời khỏi chính cung phòng. Hoàng đế mới ung dung nhìn ngắm gương mặt trắng bệch của tiểu Ngọc mà hỏi.

– Đã thấy được sự lợi hại của trủy thủ này rồi phải không?

– Phải...

“May mắn đó là thanh đao chứ không phải là ngón tay của ta...”

Tiểu Ngọc đang cảm thấy mình thật may mắn khi vừa định gọt lê là hắn đã bước vào. Nghĩ đi nghĩ lại... Điều mà hắn lo lắng cũng không phải hoàn toàn là vớ vẩn.

Nhưng tiểu ngọc thổ vẫn cố làm nũng với người.

– Ta.... thật đã quen làm việc rồi.... Người bắt ta ngồi yên một chỗ chẳng khác nào khiến cho ta buồn chán mà chết...

– Hahaha vậy thì tại sao không ngồi luyện chữ? Người còn chưa nắm vững những chữ viết lần trước thì làm sao trẫm dạy người tiếp được?

– Nói tới những chữ lần trước... Ta thuận miệng hỏi thái tử, hắn liền nói ta nghe ý nghĩa của những chữ đó... Người dạy ta....

– Thì người muốn học chữ Khiết Đan ta liền dạy người. Chẳng phải sao?

Hoàng đế giả giọng ngây thơ vặn lại.

– Nhưng những chữ đó đều bắt nguồn từ cuốn xuân cung thư của bộ tộc người. Người dạy ta kiểu đó là ý tứ gì?

Minh Ngọc mặt đỏ hồng một cách đáng yêu đáp.

– Ta dạy người trước những chữ nào dễ học, dễ viết, rồi sau này sẽ dạy người tiếp những chữ khó. Vì thư sách của chúng ta thường viết toàn bằng những chữ khó nên ta đành kiếm cuốn nào mỏng nhất cho người. Chẳng phải là do ta nghĩ cho người đó sao?

– Người.....

Minh Ngọc tuy tâm sinh khí nhưng do nói không lại người này nên đành cắn răn mà nhịn.

– Còn nữa, việc học như người đi ngược dòng nước, không tiến ắt sẽ lùi. Trẫm cho người đọc xuân cung thư cũng để tạo niềm hứng khởi trong học hành cho người mà...

Hoàng đế dùng giọng điệu ngây thơ mà nói với Minh Ngọc. Hiển nhiên tâm tình của tiểu ngọc thổ lúc này đang cực kỳ tồi tệ.

– Người đừng hòng dùng mê ngôn của mình mà dụ dỗ ta tin người. Nhớ lần đó ta phải mất mặt với tiểu thái tử... Nghĩ lại còn thấy giận...

– Cuốn đó cũng chưa trình bày chi tiết lắm đâu. Mà Ngọc nhi đã đọc hiểu hết chưa?

Hoàng đế tiếp tục ngây thơ vặn.

– Người.... Người còn nói nữa ta liền....

– Làm sao?

Hoàng đế lòng đầy tiểu ý cố tình chọc ghẹo tiểu Ngọc thêm một chút.

– Sau này ta sẽ không tin người nữa....

– Hahahaha vậy nếu trăm nói là trăm yêu người, Ngọc nhi có tin không?

– Người....

Gương mặt đỏ hồng này càng lúc càng đáng yêu, thật khiến cho tà tâm của kẻ khác không thể không trĩu dậy.

– Tiểu Ngọc này, dù gì lúc này người cũng đang nhàn nhã... Chi bằng chúng ta cùng vận động một chút.

– Không... Không.... Không.....

– Hahaha người nghĩ muốn từ chối là từ chối được sao?

Thế rồi tiếng động lại vang lên. Một kẻ thì liêu chết thủ thế, nhưng hiển nhiên tên đại ma đầu ấy chẳng dễ gì buông tha cho y cả.

Đến một lúc sau liền nghe có tiếng rên rỉ phát ra từ cung phòng này. Quả thật khiến tâm can kẻ khác nhộn nhạo không yên a.

.....

.....

“Huhuhuhuhu ta bị hấn chiếm hết tiện nghi, lại còn bị cấm đoán đủ điều.

Nào là không được cầm vật nhọn, không được treo cây, không được đến gần hồ nước nếu không có hấn bên cạnh....

Ta không phải hài tử, hấn cũng không phải là phụ thân của ta. Tại sao hấn lại bá đạo độc tôn như vậy chứ?

Sắc lang, phiên tử.... Còn dám bảo là yêu chiều ta hơn cả phụ thân ta. Cái này chính là giam hãm ta trong chiếc lồng của hấn a...

Tùy tiện chiếm tiện nghi dù chưa được phép... Hấn khiến tâm tư ta lúc nào cũng nghĩ về hấn, lúc nào cũng nghĩ muốn được hấn ôm vào lòng.

Tại hấn xấu, tại hấn tất cả...

Sau lần ta đại đột hỏi hấn có thể nào cho ta thượng một lần được không? Hấn liền vui vẻ đồng ý.... Mà giờ nghĩ lại, gương mặt hấn lúc đó không phải là vui vẻ mà chính là gian xảo a...

Ta được ở trên... Nhưng vẫn phải bị...

Uất ức chết đi được... Hấn lúc nào cũng ý mình tinh lực tràn trề để rồi chẳng bao giờ chịu phí phạm đêm xuân... Báo hại ta sáng hôm sau đau đớn muốn ngồi dậy không nổi, còn hấn thì lại phi thường sáng khoái.

Ta tức ta tức ta tức.....

.....

Nhưng mà mỗi khi ta sinh khí hấn liền dùng lời lẽ ôn hòa làm cho ta vui... Hấn còn biết cách lấy lòng ta khiến ta cho phi thường thích ở cạnh bên hấn.

Hấn kiến thức sâu rộng khiến ta lúc nào cũng muốn lắng nghe những lời hấn nói.

Hấn chia sẻ ưu tư trong thiên hạ với ta, để rồi chúng ta cùng nhau bàn chính sự.

Hấn nói hấn không cần biết ta xuất thân là người Hán hay người Mông, chỉ cần ta ở cùng hấn là được.

Hấn độc chiếm bá đạo ta nhưng ta vẫn vui vẻ mà chiều ý hấn. Bởi vì ta yêu hấn.

Hắn bảo ta yêu hắn không nhiều bằng hắn yêu ta. Vì thế hắn sẽ tiêu diệt hết kẻ nào dám có ý định không tốt với ta....

Điều này ta tin, vì hắn đã nói là sẽ làm.

Vậy nên ta lúc nào cũng phải ở cạnh hắn và làm cho hắn tin rằng không ai có ý định bắt hạo với ta cả.

Mà ta thiết nghĩ, hắn là vua, người cần lo lắng nhất phải là hắn mới đúng. Vì hắn lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Lần đó thích khách vào hành thích hắn, ta liều mình che cho hắn. Thật nếu phải tái diễn một lần nữa, ta vẫn sẽ làm vậy.

Ngoại trừ vì đạo nghĩa quân thần, còn là vì ta không muốn thấy hắn gặp nguy hiểm, ta không muốn hắn chết....

.....

Nhưng dù sao đi nữa hắn cũng hay ức hiếp ta. Những cung nữ hầu hạ ta cứ luôn miệng nói tốt cho hắn, rằng hắn sủng ái ta nhất, rằng hắn yêu chiều ta... Nhưng ta nói là hắn ức hiếp ta thì đúng hơn a.

Ta ghét hắn.

Nhưng.... Ta vẫn yêu thích hắn.

Có lẽ đầu óc ta đảo lộn cả rồi, hay là do ông trời cứ thích trêu chọc ta?

Vì sao một kẻ phi thường thích sự tự do như ta lại đi yêu kẻ bá đạo độc tôn như hắn???

Lão thiên gia a, người có nổi lộn dây tơ hồng không vậy???"

Hết phiên ngoại

34. Chương 34: Phiên Ngoại Tứ Hôn

– Cái gì?

Tiếng hét thất thanh này phát ra từ nơi mà không ai không biết đến, Sĩ Nghị phủ bộ trực thuộc sự giám chế của hình bộ thượng thư Trần Tam Nguyên.

– Chúc mừng cô gia, hoàng đế đích thân tứ hôn thật là một ân sủng trời ban a...

– Phải đó cô gia, nô tỳ nghe nói tân nương là một tiểu thư lạnh lợi hoạt bát, lại còn tài mạo vẹn toàn nữa...

Đám người hầu liên tục xoay quanh Sĩ Nghị đại nhân mà ca tụng những lời chúc mừng. Dù rằng chính bọn họ cũng chưa từng thấy qua đạo thánh chỉ của vua, tất cả chỉ là suy đoán thế nhưng những điều họ nói lại nghe có vẻ rất thật.

– Thánh chỉ ban đến khi nào?

– Bẩm, thánh chỉ là do đích thân Trần thượng thư mang đến, hiện Trần thượng thư đang ngồi tại thư phòng chờ cô gia...

–

Sĩ Nghị không nói thêm điều gì chỉ xông xông tiến thẳng về phía thư phòng.

– Sĩ Nghị đại nhân làm ta chờ đợi lâu quá rồi.... Mau quỳ xuống tiếp chỉ...

– Không.

Sĩ Nghị kiên quyết lắc đầu, thanh thủ bước nhanh đến trước mặt Trần đại nhân.

– Người nói ta nghe, đây thủy chung là sao?

– Là chuyện lành cho Sĩ Nghị đệ a... Hoàng đế đích thân tứ hôn cho đệ, chẳng phải là....

Bốp

Âm thanh của sự xung đột da thịt ấy vang lên rõ to trong căn phòng vốn dĩ rất yên tĩnh này. Từng vết trảo thủ hằn lên rõ nét trên gương mặt vốn dĩ phi thường anh tuấn của Tam Nguyên đại nhân.

– Vô loại....

Trần Tam Nguyên chưa thể hiểu rõ sự tình gì, nhưng nhìn vào ánh mắt đau đớn của Sĩ Nghị, có thể nhận thấy rằng y đang vô cùng phẫn uất. Nhưng vì sao lại như vậy?

Tam Nguyên đại nhân khẽ mỉm cười như đang tự giễu cợt mình. Nụ cười hàm ý tựa hồ như chua xót ấy thật khiến kẻ đối diện phải đau lòng.

“Ta đánh người..... Nhưng người bị thương lại là ta....”

– Vì sao chứ?

Sĩ Nghị đại nhân không thể ngăn nổi dòng thủy lưu đang chực chờ tuôn trào khỏi khóe mắt ấy. Vốn dĩ từ trước đến nay chàng là một người cứng cỏi, chẳng thà đầu rơi máu chảy chứ quyết không rơi lệ. Nhưng là vì con người này...

Lần đầu gặp hãn thủy chung là đem lại cho chàng một ấn tượng không tốt. Tuy biết hãn là đại hùng nhân bên cạnh hoàng thượng, nhưng với chàng, càng tránh gần gũi với hãn càng tốt.

Vốn dĩ nhân gian có câu gần vua như gần cọp. Nhưng hãn chỉ bán phần kính sợ vua. Những kẻ như vậy chỉ có hai dạng, một là đặc biệt có tài khiến vua muốn lưu lại, còn dạng thứ hai chính là quỷ kế đa đoan, sủng nịnh vô tội.

Sau lần vào thanh lâu ấy chàng lại còn căm ghét hãn hơn.

Nhưng...

Vì sao lúc nào hãn cũng bênh vực chàng mỗi khi có kẻ muốn xâm tấu cùng hoàng đế về chàng? Hãn còn đích thân đứng ra trị tội bọn tham quan ô lại đã vu cáo chàng không chỉ xử án bất minh lại còn nhận tiền hối lộ của chúng...

Vốn dĩ hãn là thượng quan, chàng dù muốn hay không cũng phải giữ lễ với hãn nhưng dường như hãn chẳng buồn quan tâm đến điều đó. Hãn chỉ quan tâm đến việc tâm trạng chàng vui buồn thế nào?

Hãn luôn quấy rầy mỗi khi chàng cần đến sự yên tĩnh nhưng có những lúc chính sự yên tĩnh nhắc chàng nhớ rằng chàng cần có một tiếng cười trêu chọc của hãn ở bên cạnh.

Hãn tùy tiện hưởng dụng cơ thể chàng, hủy hoại đi sự trong sạch của chàng....

Bỏ đi, dù gì chàng cũng không phải là liệt nữ để nhận trình tiết bài phong nên.... Chàng cũng không chấp nhất hãn.

Chỉ là... Dường như càng lúc chàng càng cảm thấy hứng thú mỗi khi ở cạnh hãn. Dù rằng lúc nào khi nghe hãn nói câu “Ta yêu người” chàng cũng mỉm cười và tự cho rằng điều ấy thật trẻ con.

Chàng nào biết rằng chính điều trẻ con ấy là điều mà thâm tâm chàng đã từ lâu ân thuận.

Hãn khao khát được nghe chàng đáp lại câu nói ấy nhưng chẳng bao giờ chàng để hãn thỏa mãn, vì chàng biết, gương mặt của hãn những lúc thỏa mãn thật sự rất đáng ghét. Là phi thường đáng ghét mới đúng. Vì những lúc đó, hãn mỉm cười thật hiền, hãn ôn nhu ôm chàng vào lòng mà vỗ về tựa như tiểu hài tử.

Chàng không phải là tiểu nam hài của hãn, chàng cũng có tự tôn của bậc nam tử.

Nhưng vì sao hãn là đại hùng nhân bên cạnh hoàng đế lại không ngăn cản chuyện này? Hãn muốn chàng kết hôn cùng người khác sao?

– Dối trá..... Tiểu nhân.....

Hãn không đáp trả mà chỉ nhìn chàng thật ôn nhu, nhưng hiển hiện sâu bên trong ánh mắt của hãn là một vực thẳm, mà chính chàng đã lỡ chân sa vào.

– Vì sao không ngăn cản?

Chàng vô lực đánh rơi nước mắt của chính mình.

– Hả?

– Vì sao người không ngăn cản hôn sự này? Có phải người đồng ý để ta kết hôn cùng người khác? Từ đầu đến cuối chỉ có ta là ngu ngốc, chỉ có ta là tin những gì người nói..... Được lắm Trần Tam Nguyên, là người không cản, nhưng ta cản. Hoàng đế có ban tử lệnh ta cũng mặc..... Chỉ có điều người nhớ lấy dù ta có chết ta cũng không tha thứ cho người.....

– Tiểu nương tử của ta à....

– Sàm ngôn....

Một cánh tay vừa định giơ lên thì đã có bàn tay to lớn khác ngăn lại. Sĩ Nghị bị kẻ đối diện khuất phục dễ dàng. Không những thế hắn còn tùy tiện dùng một chút thủ đoạn. Hiển nhiên thân thể yếu đuối hơn nên Sĩ Nghị đại nhân đành chịu thua trước hắn...

– Người đi.... Cỗn.....

– Ta không phải vật hình cầu nên chẳng thể nào lăn được....

“Là hắn cố ý hiểu sai... Là hắn cố ý....”

Sĩ Nghị đại nhân hai mắt đỏ hoe nhưng vẫn ngang ngược vùng vẫy.

– Ngoan chút đi mà. Nghe ta giải thích...

– Không....

Sĩ Nghị nhất định lắc đầu không nghe. Đến đến khi Tam Nguyên đại nhân cường không nổi trước sức hấp dẫn của mỹ nhân nên đã cúi xuống hôn một cách thô bạo vào đôi môi nhỏ nhắn ấy.

– Ừ.....

Cổ dùng lưỡi đẩy lưỡi của y ra nhưng khi hai chiếc lưỡi chạm vào nhau tựa hồ như có một luồng xung điện khiến cho chàng tê rần khắp cơ thể. Chàng càng cố gắng chống cự càng tỏ ra chàng quyến luyến đầu lưỡi của y nhiều hơn.

– Người khi dễ ta.... Là người khi dễ ta.....

Lúc này nhện không được nữa, tiếng khóc bỗng chốc bật ra như một đứa trẻ.

– Ngoan, sao không bao giờ để chịu bình tĩnh nghe ta nói cả?

Giọng nói tựa như đấng phu quân đang hờn dỗi khiến Sĩ Nghị bỗng chốc trở nên ngượng ngùng. Để rồi trong thoáng chốc nộ khí trong ánh mắt cứ nhiên biến mất đi, chỉ còn lại những ánh nhìn lưu luyến.

– Thánh chỉ này là tứ hôn cho cả ta và đệ, cũng tức là hoàng thượng ban hôn cho chúng ta.

– Cái gì?

Sĩ Nghị không tin vào tai mình nữa, chàng mở to mắt ra nhìn kẻ đối diện.

– Ta há gạt đệ có lợi ích gì?

Có kẻ đang nhìn chàng bằng một ánh mắt âu yếm.

– Ta..... Ta.....

Lúc này hai má chàng lộ hẳn lên vẻ xấu hổ. Chàng nói bừa.

– Ta mặc kệ. Ta không đồng ý lấy người...

– Vậy sao? Vậy là ai nói sẽ hận ta suốt đời? Là ai nói vì sao ta không ngăn cản chuyện hôn sự? Là ai dùng ánh mắt bi thương nhìn ta để rồi lại khóc tựa hồ như một hài tử bị hiếp đáp?

– Chẳng phải người hiếp đáp ta sao? Trước đó ta không bằng lòng trước hôn sự này thì bây giờ cũng vậy.....

Sĩ Nghị đại nhân ương ngạnh nói.

– Được rồi, vậy ta phải làm sao để đệ bằng lòng gả cho ta?

– Ta không gả cho ai hết.... Ta là nam nhân.... Nếu người vẫn ép buộc ta.... Ta sẽ trình tấu hoàng thượng..... Ta sẽ....

Nhìn ánh mắt mèo con bướng bỉnh ấy, rõ ràng thập phần khiến Tam Nguyên đại nhân khổ sở.

– Thật lòng ta đối với đệ thế nào chẳng lẽ đệ không hiểu? Ta biết có thể đệ sẽ không tin vào ta vì tất cả những gì mà trước đây ta đã làm. Nhưng có một điều chắc chắn rằng ta yêu đệ, chỉ duy nhất một mình đệ. Chẳng lẽ bằng tình cảm chân thành ấy của ta chẳng làm đệ động lòng dù chỉ một chút sao?

Đôi mắt đen tuyền lộ rõ vẻ bi thương.

– Ta....

– Ta nên biết trước rằng đệ sẽ khó lòng chấp nhận hôn sự này....

–

Tam Nguyên đại nhân mỉm cười như đang tự nhạo báng mình, rồi y nhích người đi và ôn nhu đỡ lấy Sĩ Nghị đứng lên.

“Đây là một con người khác của hần... Hay là do hần không còn tha thiết có được ta nữa?”

– Là do ta quá hi vọng. Ta đã tin rằng chỉ bằng tình cảm chân thành của mình, ta sẽ có thể chiếm được tâm của đệ. Nhưng ta hiểu rằng cái đệ muốn không phải như vậy. Chính phản ứng mới nảy của đệ đã làm ta hiểu được, một khi đệ đã không muốn đệ sẽ sẵn sàng làm tất cả để ngăn cản nó. Phải không tiểu Nghị?

– Ta.... Người muốn làm gì?

Sĩ Nghị đại nhân vội nắm chặt lấy tay áo của kẻ đã dọn bước muốn rời đi.

– Ta sẽ xin hoàng thượng rút lại thánh ý này.... Và ta sẽ từ quan.

– Người... Vì sao lại....

– Ta đã từng có những khoảng thời gian rất hạnh phúc. Nhưng tất cả cũng chỉ là mộng, vậy chi bằng hãy để ta tỉnh giấc. Đệ yên tâm, rồi đây sẽ không còn ai nhắc đến cái tên Trần Tam Nguyên này nữa.

– Người.... Người nỡ bỏ ta mà đi sao?

– Biết làm sao được? Ta chẳng thể nào ép buộc đệ yêu ta.... Ta đã muốn giam cầm khống tước nhưng như vậy y mãi mãi oán hận ta, chi bằng ta sẽ trả tự do cho y.

–

– Ta thành tâm chúc phúc cho đệ.

Gót chân quay đi nhanh chóng.

– Trần Tam Nguyên người đứng lại đó cho ta...

Gương mặt anh tuấn thoảng nở một nụ cười đầy tà ý nhưng hiển nhiên nụ cười ấy không dễ bị ai phát hiện ra được.

– Người làm mọi sự ra nông nổi này, rồi người nói bỏ là bỏ sao? Người tùy tiện chiếm hữu ta.... Người không chịu trách nhiệm.... Người..... Ô oa....

Bất chợt có kẻ ôm chặt lấy Trần đại nhân mà khóc tựa như một hài tử bị ức hiếp.

– Ta muốn chịu trách nhiệm đệ không cho, ta bỏ đi đệ cũng không chịu. Vậy chung quy lại đệ muốn ta phải làm sao đây?

Trần đại nhân xoay chuyển người để có thể ôm lấy tiểu hài tử bé bỏng ấy vào lòng.

– Ta.... Ta không cần biết.... Người không được bỏ rơi ta....

- Ta không bỏ, không bỏ.
- Cũng không được từ quan nữa...
- Không từ, không từ.

Tay vừa vỗ nhẹ vào lưng kẻ khóc nhè ấy, tay còn lại âu yếm vuốt ve vùng eo đầy mỡ cảm.

- Người nói cho ta biết.... Chung quy người có thật lòng yêu ta không? Liệu sau này có Ngân Mai hay Tuyết Mai cô nương đến tìm người nữa không?

Giọng Sĩ Nghị đại nhân tựa hồ như một đứa trẻ đang làm nũng.

- Hahaha cái đó là công việc mà tiểu Nghị... Á.....

Cái ngắt đó quả thật rất mạnh tay, lại còn nhằm ngay chỗ hiểm nữa. Quả thật rất độc ác mà...

- Người đi uống rượu hoa mà nói là vì công việc sao?
- Ta đi đến đó để điều tra vài thứ, là công vụ khẩn. Nhưng từ lúc quen biết đệ đến nay có khi nào ta làm việc có lỗi với đệ? Ta biết đệ vốn ghét chốn trăng hoa nên khi đi đến Nhi Hương lâu ta không dẫn đệ đi cùng. Mà vả lại, đệ khả ái như vậy nên thường hay bị kẻ khác chú ý...
- Chẳng phải ta cũng là nam nhân sao? Người đi được thì ta cũng đi được.

“Bây giờ chính ta lại rơi vào cái bẫy của mình....”

- Là tướng công không muốn để nương tử lộ diện giữa chốn phàm phu tục tử đó...
- Ta không cần biết, sau này người đi thì ta cũng đi.

Sĩ Nghị khẽ nói tựa hồ như đang làm nũng. Điều này thật khiến cho Tam Nguyên đại nhân vui mừng. Nhưng khi y vừa định cúi xuống hôn chàng thì ngay lập tức bị chàng ngăn lại.

- Trả lời câu hỏi kia trước đã...
- Câu hỏi nào?

Y xấu xa vắn lại.

- Người không nhớ thì thôi. Sau này chúng ta không còn danh nghĩa phu thê gì nữa hết...
- Nói vậy là đệ chịu làm nương tử của ta rồi sao?
- Con khỉ khô....

- Vậy ta xem như đệ đã đồng ý rồi... Ta thật phi thường cao hứng...

Đôi tay mạnh mẽ bế bổng chàng lên khỏi mặt đất, để rồi chàng ghì chặt tay vào bờ vai rộng ấy mà vắn.

- Người.... Có phải sau này sẽ không bỏ rơi ta nữa đúng không?
- Làm sao ta có thể bỏ rơi tâm can của ta được? Ta yêu đệ, phi thường yêu....
- Dẻo miệng....

Có kẻ đã chịu bật ra tiếng cười.

- Hôm nay nương tử cao hứng như vậy chi bằng chúng ta...
- Không... Ta không muốn...
- Không muốn cũng không được. Ai biểu có kẻ đã làm tâm tư ta rối loạn như vậy. Kẻ ấy đáng bị phạt lắm.
- A.... Sắc lang.....

Để rồi tiếng la hét chìm dần nhường lại cho một thứ âm thanh ngọt ngào khác.

.....

– Các người làm tốt lắm. Đây là phần thưởng...

Trần thượng thư liền lấy trong người ra xấp ngân phiếu, để rồi ngài mạnh tay ban thưởng cho những kẻ đã có công hộ chủ.

– Tạ ơn thượng thư đại nhân khen thưởng.

– Tạ ơn đại nhân.

– Tạ ơn đại nhân.

.....

Lúc này đám người hồi sáng vừa gọi Sĩ Nghị là “cô gia” và tung tin đồn rằng chàng sẽ phải kết hôn với một tiểu thư con nhà quyền quý.

Thì ra tất cả đều là do Tam Nguyên đại nhân bày trò. Quả thật là quỷ kế đa đoan mà.

“Để con mèo cường cường đáng yêu này tự chui đầu vào lưới, ta làm như thế này cũng là phải đạo...”

Có kẻ không những không chút hối hận vì việc mình làm mà còn có phần tự hào nữa. Kì này khổ cho Sĩ Nghị đại nhân rồi.

“Nương tử mệt quá nên đã nghỉ ngơi... Ai da... Sao chỉ mới xa y có một chút đã thấy nhớ nhung đến vậy? Dù gì cũng đã nên phận phu thê rồi, chỉ còn chờ bái đường nữa là đủ... Chi bằng đêm nay ta ở lại để có thể hảo hảo chăm sóc y.....”

Có ai cứu lấy con mèo đáng thương này không a?

Phiên ngoại hoàn

35. Chương 35: Phiên Ngoại: Cực Phẩm Nhân Gian

Hôm nay là một ngày mà khí hậu cực kỳ ôn hòa, thời tiết lại còn rất hảo, thật thuận lợi cho chuyến công du của vị hộ bộ thượng thư Nhi Vân Ý.

Tại một trà lâu thuộc huyện Hải Đô, địa phận Kinh An của Thái An vương gia quản trị.

– Lão bản, dâng trà.

Lão bản nhìn qua một chút nơi quần áo của vị khách quan trẻ tuổi ấy và thầm đoán y là từ kinh thành đến đây, lại thêm ở tác phong nho nhã của kẻ có học đoán chắc phải là một công tử chốn kinh kỳ. Vậy nên lập tức đẩy tiểu nhị sang một bên mà tự mình tiếp chuyện cùng vị khách quan ấy.

– Khách quan muốn uống loại trà gì a? Ở đây có Bích La Xuân, Long Tĩnh, Quân Sơn ngân diệp, Phổ Nhĩ, Thái Âm... Tất cả đều là loại cực phẩm a...

Lão bản nói đến mức mồm sắp sùi cả bọt nước, vậy mà vị khách quan trẻ tuổi chỉ đáp lại bằng những cái gật đầu tán đồng.

– Còn gì nữa không? À, ở đây có món gì ngon không?

– Dạ có, dạ có. Chung quy là có cực phẩm gà quý phi, lê hương, kim loan phụng,....

– Còn gì nữa?

– Dạ dạ còn.....

Đoán vị khách quan này phải là kẻ có lắm ngân lượng nên những cực phẩm mà lão bày ra chẳng là gì để vị khách quan ấy bận tâm đến.

“Quả thật hôm nay ta vớ được con cá lớn rồi a...”

Sau một hồi hăng hái nói hết tất cả các món ăn mà trà lâu của lão có thể đảm đương được. Để rồi khoảng gần một canh giờ sau...

– Nguyên lai nước nguyên vị mới là thứ hảo hạng nhất, lão bản lấy cho ta một ấm nước sôi. À, còn nữa... Dem đến cho ta thêm một tô mỳ gà. Nhanh nhanh nhé.

Lão bản nét mặt tựa hồ như bị ai đó dùng một gáo nước lạnh tạt mạnh vào. Cảm giác phần nộ xen lẫn chút lý trí còn sót lại... Và cuối cùng thì lý trí của lão đã thắng. Lão nhất quyết dù chỉ một cắc bạc nhỏ cũng phải lấy được từ tên tiểu thối tử này nên đành nghiêng rằng mà đáp lời.

– Có ngay.

Nhưng cảm giác phần nộ vẫn còn đông đầy trong lòng lão, vì thế nên lão bèn dùng hết sức mình mà bê gậy đôi đũa tre để gần đó như để rút đi nỗi hận.

“Ngu ngốc, đũa tre cũng là do tiền mua về a... Nghĩ xem người đã lỗ mất mấy xu rồi... Thật là... Nếu ta mà là người thì chẳng thà ta sẽ tính thêm tiền vào tô mỳ của tên tiểu tử đã khiến ta mất cả canh giờ ngồi hầu hần, còn hơn là đứng đó bực tức.... Bực tức trong lòng sẽ dẫn đến sinh khí, sinh khí tức tổn hại thân thể, tổn hại thân thể tức sẽ đoản mệnh... Đó là chưa kể đến việc phải tốn tiền thuốc thang cho đại phu nữa. Tác hại, tác hại a...”

Vân Ý đại nhân khẽ lắc đầu để rồi khi tô mỳ được đem ra y ung dung ngồi thưởng thức nó. Nhưng trái với vẻ ngoài bình thản trong đầu y đang phải suy tính đến cục diện sắp tới khi giáp mặt trực tiếp Thái An vương gia...

.....

Thái An vương phủ

– Vậy là nay mai Vân Ý sẽ đến đây?

– Phải....

Một hắc y nhân với chất giọng lười biếng vang lên ở phía sau, để rồi khi kẻ ấy xoay người lại chúng ta mới có thể thấy rõ được gương mặt tiêu sái anh tuấn của y, quả nhiên không ai khác hơn chính là thượng thư đại nhân Trần Tam Nguyên. Thật là chuyện tốt thì luôn có phần của y mà.

– Vậy ta phải chuẩn bị cho chu đáo rồi...

Nam nhân với vẻ mặt tuấn lãng, vận trên người trường bào làm bằng thứ tơ lụa thượng hạng, sắc mặt vẫn không thay đổi, chỉ khẽ ung dung mỉm cười.

– Cái này tặng cho người...

Nam nhân ấy đưa mắt liếc qua chiếc lọ màu xanh ngọc đang nằm trong tay hắc y nhân, để rồi y khẽ nhếch môi vắn.

– Liệu như thế có hơi nhẫn tâm không?

– Nếu người liệu có thể thuyết phục được hần thì cứ thử xem.

– Hahaha hảo ý của nghĩa đệ ta đây xin tiếp nhận vậy. Ai... Đúng là mỹ nhân càng đẹp thì càng phiền phức mà.

.....

– Thần Nhi Vân Ý xin thỉnh an Thái An vương.

– Miễn miễn đi.

Thái An vương nhanh chóng tiến đến đỡ lấy đôi tay đang ôm quyền hành lễ của Nhi đại nhân.

– Từ kinh thành xa xôi đến đây chắc Nhi đại nhân đã mệt mỗi nhiều?

– Thái An vương đã quá khách khí rồi, thật hạ quan chẳng dám nhận lãnh hai chữ mệt mỗi...

Thái An vương đón nhận ánh mắt dè chừng của Nhi đại nhân bằng vẻ mặt thích thú.

“Tại sao hần lại nhìn mình với ánh mắt này? Không lẽ hần đang có âm mưu gì?”

.....

Mỹ tửu, mỹ thực liên tiếp được dâng lên, kèm theo đó là đệ nhất mỹ nữ cũng được mời về đây để hòa tấu lên khúc nhạc phụng cầu hoàn. Nhưng có vẻ như Vân Ý đại nhân lại chẳng hề để tâm đến những thứ ấy vì cứ sau mỗi một gắp là y lại ngồi chờ người ra... Điều này thật khiến cho Thái An vương có chút không thoải mái.

– Phải chăng thức ăn này không hợp khẩu vị với người?

– Nào phải... Vương gia khách sáo rồi... Mỹ vị ở đây nếu có dịp nếm thử e sẽ chẳng thể nào để tâm đến những mỹ vị khác được nữa.

Câu nói này của Nhi đại nhân đã khiến cho vương gia thêm phần sảng khoái.

“Nãy giờ ta tính nhẩm cũng đã hơn mấy ngàn lượng rồi... Không được. Lần này hồi kinh ta sẽ bẩm báo hoàng thượng cắt bớt số bổng lộc của người lại để xem người còn có thể tiêu xài hoang phí như vậy nữa không?”

Ai... Chẳng hiểu Nhi đại nhân có để ý rằng vừa lúc y đang tính nhẩm về số ngân lượng thì kẻ đối diện ấy đã khẽ nhếch môi vẽ nên một nụ cười gian xảo.

“Có ai nói với Vân Ý rằng lúc y đang suy tính về ngân lượng cũng là lúc gương mặt y trông khả ái nhất không? Đôi môi hồng hé mở như một đóa hoa hàm tiếu, vàng trán cao thoáng nhãn lại, còn hai mắt thì lúng liếng tựa như đang trao tình chuyển ý cùng người đối diện...”

Nhớ lại lần đầu bốn vương gặp người tại điện kim loan người cũng với bộ dáng mê người này mà trình tấu cùng hoàng thượng về thuế khóa ở Giang Nam. Lúc ấy ta thật không ngờ vị hộ bộ thượng thư trẻ tuổi này có thể nhớ tất cả từng đồng từng cắc mà dân chúng đóng vào và số ngân lượng quan phủ chuyển đến có sự chênh lệch ra sao... Ngay từ giây phút đó ta dường như đã bị người lôi cuốn.

Ta lưu lại kinh thành hai tháng để tìm hiểu kĩ hơn về người và nhờ thế ta đã thông hiểu được phần nào những tính nết đáng yêu của người...

Quả nhiên tài năng của người không thể nào xem thường được. Người cư nhiên lại dòm ngó đến bổng lộc của bốn vương.

Hôm nay bốn vương buộc phải bắt đầu thuần hóa tiểu hồ ly này lại, ta nhất định không thể để người ngang nhiên lộng hành mãi được nữa.”

Tối hôm đó Thái An vương đã tiếp đãi Nhi đại nhân theo đúng đạo nghĩa quan trường. Nhưng đến sáng hôm sau thì...

.....

– Người.... Hồn lẫn.... Khốn kiếp..... Tối qua người dám.....

– Ý nhi ngoan, bình tĩnh lại, nghe ta giải thích đã.

Nửa canh giờ sau căn phòng vẫn phát ra tiếng động huyền ảo...

– Ý Ý ngoan....

– Đây thì ngoan.

Một chiếc gối bay thẳng vào gương mặt anh tuấn, để rồi dù là kẻ ôn nhu cũng phải nóng giận.

– Hảo, là do người tự chuốc lấy.

– Á.....

Dáng người nhỏ gọn bị tóm lấy như một con mèo nhỏ để rồi hai cơ thể lại tiếp tục ép sát vào nhau.

.....

Thật là một buổi sáng chẳng yên bình chút nào...

.....
Nhi Vân Ý đại nhân cùng Thái An vương vốn tưởng như thủy hỏa tương phù, nhưng ngờ đâu lại làm nên một thiên tình sử khiến người nhân rơi lệ...

.....
.....
– Người vẫn là muốn rời đi?

Ánh mắt bi thương hướng về phía thân ảnh mong manh như phiêu dật trong gió.

– Phải.

– Sau biết bao nhiêu chuyện, điều người mong muốn nhất vẫn là rời đi à ?

– Hừ... Ở người ta vốn chỉ biết có hai chữ chán ghét...

Nói ra điều này nhưng thân ảnh phiêu dật ấy lại cố quay đi như để che giấu điều gì...

– Là Mẫn Mẫn đã nói gì với người...

– Chuyện tốt lành của các người ta không cần biết. Cáo từ.

– Người nói rời là rời sao ?

Giọng cười thâm trầm lại một lần nữa vang lên.

– Buông ta ra. Ôm cái gì mà ôm, vô sỉ... Người... Ách....

– Trẻ hư cần phải được dạy bảo a.

Gương mặt vừa nãy ẩn chứa đầy nét bi ai nay lại trở nên phi thường cao hứng. Dường như đáp án cuối cùng cũng đã được bày tỏ. Điều mà từ trước đến nay luôn làm ngai ngờ vực nhất thì nay cũng đã rõ ràng. Hiển nhiên chỉ còn chờ chính miệng kẻ ấy nói ra nữa là đủ.

.....
.....
– Ý Ý này, đã từng nghe qua kim ốc tàng Kiều mạ ?

– Đã từng....

– Còn đau lắm sao ?

Vẻ mặt đầy âu yếm khẽ hôn lên đôi môi hồng đang hé mở ấy.

– Người thử một lần nằm ở phía dưới xem ? Vì sao lúc nào cũng là ta phải ở dưới?

– Vì tướng công yêu người.

– Yêu ta.... Yêu ta mà...

Có kẻ đã đổ mặt lên khi nhắc đến vấn đề khá là tế nhị này. Vốn dĩ sự vật được cái không phải là thứ để có thể nói ra một cách dễ dàng được. Nhất là khi phải nói trước kẻ có da mặt dày như Thái An vương...

– Nếu ta biết người còn vì lời lẽ xằng bậy nào mà rời khỏi ta, ta liền sẽ cho xây nên một chiếc lồng bằng vàng, sau đó nhốt người vào trong ấy, để vĩnh viễn người chỉ có thể thấy ta, chỉ nghe được những lời ta nói...

Vốn dĩ nghe đến đây nếu là nữ nhân ắc hẳn trong lòng sẽ rất hạnh phúc vì cảm nhận được tình yêu mà tướng công đã dành cho nàng, nhưng tiếc là kẻ đang nghe chẳng phải là nữ nhân, tâm tính lại càng khác người bình thường nữa...

– Hồn damn... Người dám dùng ngân lượng của ta để đi xây kim ốc ? Ta tuyệt đối cấm người..... Người không được xài hoang phí như vậy... Bằng không ta sẽ cắt bớt tiền tiêu vặt của người.... Ách....

Có kẻ lại tiếp tục bị đè ép xuống giường. Hiển nhiên là tự làm thì tự chịu rồi, chẳng thể trách ai được cả. Chỉ là...

Nghe nói tại Thái An vương phủ ngân khố bỗng dưng xuất hiện thêm một cánh cửa hậu nhỏ nhoi... Nghe đâu là vì vương phi cao quý đang giữ chìa khóa cổng chánh, mà vị vương phi ấy năm khi mười họa mới chịu quay về ở cùng vương gia. Dân chúng còn đồn đãi rằng vị vương phi ấy là một hiệp nữ, chuyên đi đến những nơi đang gặp thiên tai hạn hán để điều tra việc cứu nạn của bọn quan lại địa phương hòng tránh để bọn chúng bòn rút của công...

Ai... Lời đồn đãi quả thật rất nhiều, nhưng chung quy lại thì chẳng mấy ai có được hân hạnh diện kiến dung nhan của vị vương phi tài giỏi ấy cả.

Dân gian cũng lưu truyền một tin đồn rằng vương gia rất yêu sủng ái phi của mình nên từ khi lập chính phi đến giờ, ngài chẳng còn buồn nạp thêm một thứ thiếp nào nữa.

Cũng có người kể lại rằng vì hai người ít có thời gian ở cạnh nhau như những đôi uyên ương khác nên cứ vào những lúc hai người có dịp sum họp liền như cá nước giao thoa, ân ái trọn vẹn.

.....

Lúc này tại vương gia phủ, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.....

– Vì có gì lại xây thêm một cửa hậu nữa ? Người đang muốn lập thêm thiếp thị đúng không ?

– Ý Ý ngoan, ta nào sinh hai lòng. Chỉ là, đôi lúc ta cần phải thiết yến đãi tiệc... Ý Ý lại quản lý ngân sách của ta quá kĩ...

– Ta quản lý kĩ cũng là quản lý gia sản cho người thôi... Chẳng phải là người đã bảo sẽ để chân ta dẫm lên vàng bạc châu báu của người sao?

– Thì ta bảo vậy, nhưng ta đâu có kêu Ý Ý của ta đem khóa hết tất cả hòm rương lại, đã vậy lại còn giữ luôn chìa khóa ngân khố nữa, báo hại lúc cần đến...

– Chung quy là người hối hận... Ô...Oa... Mệnh ta thật khổ a....

– Ách.... Ý Ý ngoan nào. Tướng công hoàn toàn không có ý tứ đó...

Tiếng thì thầm của đôi uyên ương tưởng chừng như chẳng thể nào kết thúc sớm hơn nếu như không có màn tình cảm mãnh liệt diễn ra lần thứ hai a....

Phiên ngoại hoàn

36. Chương 36: Phiên Ngoại Cánh Hoa Thời Loạn

Vài lời: Ai cũng đã biết Âu Huệ Mẫu Đơn đã dùng kế giả chết để thoát ly chốn hậu cung đầy mưu mô thủ đoạn. Nhưng nếu như mưu kế ấy thất bại? Nếu như hoàng đế có thể mạnh tay trừng trị những phi tần độc ác của ngài thì sự thể sẽ như thế nào? Hãy cùng đến với một mở đầu khác của câu chuyện...

Đầu mùa xuân năm 1287 khi ấy Tống triều chính thức sụp đổ. Hoàng đế Triệu Kỳ hoàn toàn phát điên khi nghe được tin báo rằng bọn man di Khiết Đan ở ngoại thành chín trăm dặm nay đã tiến sát về kinh thành...

Để rồi khi giờ khắc ấy đã gần đến, hoàng đế rút thanh trường kiếm ra tự sát ngay trên chính long ngai... Phần bá quan văn võ có những kẻ đã ngấm ngấm quy thuận nhà Nguyên, còn những kẻ khác dù tâm rất đau xót nhưng mắt không dám để rơi một giọt lệ nào, chỉ vì sợ một khi đã dính dáng đến tiền triều sẽ khiến cho cả gia tộc bị thảm sát.

Đại quân Khiết Đan bên cạnh Hốt Tất Liệt còn có Thiết Mộc Nhĩ là thống soái chỉ huy toàn bộ trận chiến này. Khí thế quân địch ngút trời trong khi sĩ khí quân ta đã cạn, ngay chính quân lương còn không có mà dùng thì đừng nói đến việc bảo vệ thành trì... Không khí tang tóc như bao trùm lên tất cả.

Ngàn dặm, vạn nơi che phủ bởi hoa rơi

Như trăm cánh hoa kia, biết ơn người mà rơi lệ

- Thái tử điện hạ... Giờ chúng ta phải tính làm sao?
 - Mệnh trời đã an định, nước lấy dân làm gốc nhưng nay dân tình đã không còn thuận theo ta nữa thì đành...
- Dáng vẻ bạch y phiêu phiêu, tuyết vũ thanh âm cứ nhiên khiến người đối diện mê mẩn. Nhưng trong đôi mắt phụng lại toát lên nét đau khổ chán chường.
- Nhưng dân chúng rất tin tưởng ngài, chỉ cần ngài hạ lệnh bọn họ sẽ sẵn sàng liều chết để bảo vệ hoàng triều...
 - Người nghĩ xem chỉ với sức lực của những người nông phu ấy thì sẽ cản được quân Nguyên trong bao lâu? Thống soái của chúng ta vì đạt được mục đích sẵn sàng bất chấp cả tính mạng của dân chúng, Bành Thành tận diệt đã là một minh chứng rõ nét nhất. Người bảo ta làm sao kêu lê dân bá tánh đứng ra chịu chết để hoàng thất được yên ổn thoát thân?
- Vị ngự y già khẽ lắc đầu để rồi ông nói.
- Ta thua chúng chỉ vì ta quá nhân từ...
 - Không. Ta thua chúng là vì vận số ta đã tận.
- Thái tử điện hạ nhẹ nở nụ cười chua chát. Để rồi ngài quay sang vị ngự y mà vẫn.
- Thái hậu cùng các công chúa, mẫu phi đã rời đi cả chưa?
 - Bẩm, đều đã rời đi tất cả. Chỉ còn có mình ngài và ta ở lại.
 - Người cũng nên sớm rời khỏi đây... Vốn dĩ người là thân cận bên cạnh ta, một khi quân Nguyên tràn vào ta e chúng sẽ không tha cho con đường sống...
 - Thần tuổi tác đã cao, việc sinh tử cũng đã không còn màng đến nữa. Thần chỉ mong góp chút sức hèn mà sống chết cùng ngài.
 - Người không lưu lại mạng sống thì lỡ thái hậu hay các hoàng tử của ta bị bệnh thì ai sẽ chăm sóc đây?
 - Thần...
 - Phần ta thì vận số đã định, ta phải sống để đón chờ kẻ thù đến mà giao ra long ấn. Ta là đương kim thái tử, chỉ cần giết được ta thì tiền triều đã chính thức bại vong. Nếu ta cũng rời đi thì bọn chúng sẽ chẳng dễ dàng gì mà tha cho những người khác. Còn người, người vẫn còn những người cần đến người, mau đi đi...
 - Thần...
 - Đi mau đi...
 - Nhưng thái tử...
 - Lời của thái tử điện hạ mà người cũng dám chống lại sao?
- Thái tử giận dữ vẫn.
- Hạ thần không dám.... Xin.... thái tử bảo trọng....
- Thái tử quay mặt đi để không phải bắt gặp những hạt nước chảy ra từ đôi mắt già nua ấy. Ngay chính ngài cũng rơi lệ khi phải lớn tiếng đuổi đi vị đại thần tâm phúc mà ngài đã xem như á phụ này.
- Giờ đây chỉ còn một mình ngài trong hoàng cung rộng lớn...
- Con tim rỏ máu xuống ngàn vạn thăm sâu
- Gợi nhớ giấc mộng hải hùng của người hoàng đế cuối
- Tổ quốc sa cơ, gia đình đã mất
- Chỉ còn biết dõi nhìn dòng nước trôi xa
- Sống lạc lõng làm chi giữa dòng đời chật hẹp

Tiếng quạ thê lương như báo hiệu cho cuộc tàn sát đẫm máu sắp tới, tổ quốc vong, hoàng thất còn tồn tại để làm gì.

“Phàm người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc đó là quy luật tự nhiên mà. Có gì đâu để phải đau lòng tiếc thương...”

Nở một nụ cười như xua đi những chua xót trong lòng, nhưng tiếng đàn hạc vang lên như bày tỏ ra một nỗi niềm u uất khôn nguôi.

Để rồi hùng binh Nguyên quốc cũng tiến vào hoàng thành...

.....

– Thái tử tiền triều Triệu Minh Ngọc xin khấu kiến đại hãn.

– Tốt. Hự...

Thái tử Chân Kim vừa mới qua đời nên Hốt Tất Liệt tránh không khỏi vì đau lòng nên sinh nhiều bệnh tật.

Vốn dĩ đại hãn Hốt Tất Liệt năm xưa chinh chiến xa trường rất nhiều nên một chút bệnh tật thì chẳng thể gây ảnh hưởng được cho ông. Nhưng một khi tuổi tác đã cao thì thân thể không còn được tráng kiện được như xưa nữa, hiện nay ông đã lui về phía sau để cho Thiết Mộc Nhĩ lên nắm trọn quyền hành thống soái. Hiển nhiên Thiết Mộc Nhĩ cũng chính là thái tử đương nhiệm của đại Nguyên quốc và cũng sẽ là vị đại hãn tương lai của Nguyên triều.

– Người nói hoàng thất vì tiên vương hóa điên mà bị giết cả rồi sao? Còn tiên vương thì đã dùng thanh bảo kiếm này mà tự sát.

– Phải.

– Vậy tại sao người vẫn còn sống?

– Minh Ngọc may mắn do hôm đó đang cảm nhiễm phong hàn nên phải tự nhốt mình trong cung thái tử, vì thế nên thoát được.

Thái tử tuy tuổi đời còn khá nhỏ nhưng khi đáp lời quân địch lại không chút run sợ, để rồi khi ánh mắt trong như nước ấy bắt gặp đôi mắt dò xét từ đằng xa khiến ngài có đôi chút không thoải mái.

Nhưng rồi ngài lấy lại được sự bình thản vốn có mà ôn tồn nói tiếp.

– Minh Ngọc biết đại hãn là người nhân nghĩa, nay tiền triều sụp đổ là vận số đã tận. Minh Ngọc chỉ mong đại hãn có thể giúp tiền triều thực hiện tốt ba điều sau đây thì lê dân bá tánh trong thiên hạ sẽ vô cùng biết ơn đại Nguyên quốc...

– Hahahaha đã là bại tướng thì người lấy quyền gì mà đặt điều kiện với ta?

Đại hãn cao giọng hỏi.

– Quyền hành thì Minh Ngọc không có, chỉ là... Minh Ngọc chỉ biết người Hán tính trên dưới có cả mấy trăm vạn người, hiển nhiên là nhiều hơn hẳn người Mông. Vậy đại hãn liệu xem để bình định được dân chúng là điều khó hay dễ? Minh Ngọc chỉ muốn đưa ra ba điều kiện để giúp Nguyên triều bước đầu có thể thu phục được nhân tâm. Có như vậy thì các người mới có thể thống lĩnh được dân tộc chúng tôi.

Minh Ngọc cứng rắn đáp.

– Ba điều kiện gì? Người nói đi.

– Một là không được truy cùng giết tận những kẻ mà khi xưa đã tận trung với tiên đế.

– Cái này...

Đại hãn đưa mắt liếc nhìn qua vị thống soái đứng đằng sau. Để rồi vị thống soái ấy nhẹ mỉm cười gật đầu.

– Hai là phải chôn cất tiên đế theo nghi lễ hoàng triều, không được giày xéo lên mộ phần của tiên vương xưa cũ. Phàm khi xưa tiền triều kẻ vị cũng tuân giữ nguyên tắc này...

- Hảo. Điều kiện này chúng ta có thể suy nghĩ, còn điều kiện thứ ba?
- Điều kiện thứ ba xin đại hãn hãy ban bố sắc lệnh coi con dân Hán tộc cũng như con dân Khiết Đan, tất cả đều bình đẳng, không phân biệt đâu là dân tộc cao quý, đâu là dân tộc hạ đẳng...

Minh Ngọc vừa dứt lời thì một giọng âm trầm cất lên đầy uy lực khiến cả cung điện đều e sợ.

- Quả nhiên không hổ danh là tiên triều thái tử, đến tận thời điểm này vẫn còn có thể lo lắng cho con dân của mình.
- Thống soái quá khen rồi.

Triệu Minh Ngọc khẽ cúi người trước vị thống soái tam quân cũng tức là thái tử đương triều Thiết Mộc Nhĩ.

- Người không cầu xin được sống sao? Chúng ta thực hiện cho người ba điều này nhưng mạng của người vẫn phải mất.
- Mạng của Minh Ngọc thì làm sao có thể so sánh với mạng của hàng trăm hàng ngàn lê dân bá tánh trong thiên hạ. Chỉ mong đại hãn hứa lấy ba điều kiện ấy thì Minh Ngọc chết cũng nhắm mắt.
- Được.
- Minh Ngọc thay mặt lê dân bá tánh đa tạ đại hãn.

Nói rồi thái tử điện hạ lấy từ tay áo ra thanh đoản kiếm mà đưa lên cổ, nhưng...

- Người....

Cánh tay thư sinh bị bẻ ngược ra phía sau và bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy. Triệu Minh Ngọc khẽ nhăn mặt vì đau và vì cánh tay như sắp bị ninh đoạn khi tiếp xúc với nội lực của kẻ ấy.

“Ta dùng nội lực làm tổn thương cánh tay y, thế mà y vẫn ngoan cố không hề kêu rên một tiếng nào...”

Kẻ ấy khẽ nhếch mép để rồi buông tay mình ra. Nhưng trước đó y đã sớm tước đi thanh đoản kiếm của Minh Ngọc.

- Ta nghĩ thái tử tiên triều đã hiểu lầm ý tốt của đại hãn, vì ngài muốn thái tử hãy ở lại hoàng cung mà sống một cuộc sống an ổn đến cuối đời...
- Long ấn nay đã giao ra, vậy giữ ta sống có ích lợi gì cho các người nữa?

Minh Ngọc nhẹ mỉm cười và nhìn thẳng vào vị thống soái, để rồi chàng cảm giác như chính mình đang bị nhấn chìm bên trong đôi mắt đen tuyền đầy ma mỵ ấy.

.....

Giọt lệ rơi làm nhoà đi vầng trăng tròn trong chén rượu

Tâm tư người hiểu rằng những giọt rượu kia sẽ kết thúc cuộc đời mình

Dòng máu đỏ của quê hương vẫn chưa hẳn đã cạn khô

Như bữa tiệc lớn kia, một đám tang cho đất nước

- Bẩm báo, Triệu Minh Ngọc đã uống thuốc độc tự vẫn.
- Cái gì?

Bóng dáng một nam nhân tuấn lãng ấy nhanh chóng tiến về phía hậu viện...

Dưới gốc cây bạch mai lúc này là xác của tiên triều thái tử Triệu Minh Ngọc. Trái với gương mặt đã hoàn toàn tái nhợt là đôi môi vẫn cố nở ra một nụ cười thật đẹp.

“Vì sao phải tự sát chứ?”

Thiết Mộc Nhĩ ôm lấy thân xác lạnh lẽo vào lòng. Dù rằng thời gian nhận thức y chưa bao lâu nhưng trong lòng ngài vẫn ẩn chứa một mối cảm tình với y. Mà một điều chắc chắn rằng ngài không muốn y chết, ngài muốn giữ y lại bên mình.

Ngài cũng chẳng hiểu vì sao mà mình lại muốn như vậy.

Thay vì giam cầm y trong ngục tối, ngài đã sắp xếp cho y được ở lại trong hậu cung. Ngài lại còn căn dặn tất cả đám nô tài phải đối đãi với y tử tế, tuyệt đối không được để y có cảm giác bị coi thường.

Tất cả những điều kiện y đưa đều được ngài chấp thuận.

Điều đó hiển nhiên đã khiến cho khả hãn phi thường tức giận, nhưng phàm là việc ngài đã quyết thì không một ai có quyền ngăn cản.

Dù đã đối đãi tốt với y như thế nào, nhưng y vẫn cứ trốn tránh ngài...

– Vì sao vậy Minh Ngọc?

Y chẳng thể nào nghe thấy được lời ngài vấn... Nhưng dù nghe thấy đi chăng nữa thì liệu y có đáp lại chăng? Nhân sinh là vậy, một kiếp người vốn dĩ rất mong manh... Con người sinh ra trong thời loạn thì số phận đã định sẵn là như vậy rồi.

Bỗng đâu một cơn gió thoảng qua khiến những cánh bạch mai run rẩy đáp xuống bên thân xác Minh Ngọc, như để tổ chức một lễ tang cuối cùng cho người con của tiên đế....

.....

.....

Ba năm sau

– Minh Ngọc, con thật đã nhớ hết công dụng của các loại dược liệu rồi à?

Vị đại phu già không tin vào mắt mình khi chính tay chàng thiếu niên trẻ tuổi đưa cho ông cuốn sổ ghi chép lại toàn bộ những gì mà ông đã dạy dỗ. Tất cả những lời ông nói cậu đều đã ghi chép lại đầy đủ, vết mực còn mới chứng tỏ là quyển sổ này chỉ vừa được ghi chép gần đây thôi...

– Dạ phải thưa nghĩa phụ.

Chàng thiếu niên có gương mặt khả ái tựa hồ như một đoá bạch mai này khẽ mỉm cười nhìn vị đại phu già mà đáp.

– Con giỏi lắm. Thật sự rất giỏi...

– Kìa cha, sao cha lại khóc?

Chàng đỡ lấy người cha già ngồi xuống rồi nhẹ nhàng rót một ly nước cho ông.

– Không... Là ta cao hứng... Phi thường cao hứng...

– Cha...

Minh Ngọc đưa tay đón lấy ly nước đã uống cạn từ tay ông, để rồi vị đại phu lại tiếp tục nói.

– Chỉ tiếc rằng với tài nghệ này của ta lại chẳng thể đem lại cho con một cuộc sống no đủ...

– Thưa cha, Minh Ngọc nào dám đòi hỏi gì... Cha đã nhặt con về từ cõi chết, cha cứu sống con để rồi nhận con làm nghĩa tử. Ân đức này Minh Ngọc có chết cũng chưa chắc có thể đáp đền được, vậy nếu hài nhi còn đem tâm trách phiền thì e rằng sẽ bị ông trời trừng phạt.

– Con...

“Thần chẳng thể nào nói cho ngài biết thân phận thật của ngài chính là một thái tử của Tống triều... Nhớ năm ấy vì muốn bảo vệ ngài khỏi nanh vuốt của bọn tặc tử nên thần đã to gan đánh tráo thuốc độc của ngài bằng một thứ dược thảo gây nên một sự tắc thở tạm thời. Nhưng ngờ đâu chính thần lại lỡ tay khiến cho liều lượng thuốc có sự thay đổi, vậy nên bây giờ ngài mới trở nên mất trí nhớ như vậy...”

– Thưa cha, lượng thảo dược dự trữ của chúng ta đã gần hết. Ngày mai hài nhi sẽ lên núi hái thêm về...

– Thật cực thân cho con....

Đáng ra Hạ đại phu chẳng thể yên lòng để cho Minh Ngọc đơn độc lên núi hái thuốc. Nhưng vì Minh Ngọc đã nài nỉ hết lời nên ông buộc lòng phải chiều theo ý con.

Minh Ngọc ngồi huyền thuyền kể cho nghĩa phụ nghe những kinh nghiệm mới về việc phối hợp các loại dược liệu mà cậu vừa học được qua việc chẩn trị cho những người dân tỵ nạn.

“Có lẽ đây sẽ mãi mãi là một bí mật... Thần to gan mong muốn cho thái tử từ đây về sau sẽ mãi mãi được vui vẻ sống một cuộc sống giản dị nơi thâm sơn cùng cốc này. Thần biết chỉ khi nào quên hết tất cả những gì thuộc về quá khứ thì ngài mới có thể bắt đầu lại cuộc sống mới... Hoàng thượng, hoàng hậu, hai người xin hãy yên tâm. Thần nhất định sẽ chăm sóc thái tử cẩn thận. Thần nhất định sẽ dùng mạng già này mà bảo vệ thái tử đến tận giây phút cuối cùng.”

Đang miên man chìm trong dòng suy nghĩ thì Hạ đại phu đã nghe tiếng gọi.

– Thừa cha.

– Đại tỷ.

– Nhị đệ.

Hạ tiểu thư nhẹ đẩy cánh cửa bước vào. Hôm nay nàng khoác trên người bộ xiêm y khá lộng lẫy.

.....

Hoàn phiên ngoại

37. Chương 37: Phiên Ngoại Ghen Tuông

Vào tiết trung thu hàng năm tại hoàng cung đều có tổ chức yến tiệc linh đình. Chủ yếu là dịp để cho các cung phi mỹ nữ thi thố tài năng hòng được hoàng thượng để mắt đến.

– Các người đã chuẩn bị xong cả chưa?

– Dạ rồi thưa Hải công công.

– Tốt. Còn các người lo đi dọn ngự trù phòng nhất định phải chuẩn bị đầy đủ không được sai sót trong ngày hôm đó, nhớ là phải làm thêm bánh phụng hoàng, quý phi và cả thu nguyệt...

– Dạ, vì đây là thứ bánh mà hoàng hậu thích nhất.

Tên tiểu thái giám đang đi theo phía sau lưng Hải công công nhanh nhẩu lên tiếng.

– Người đó, chỉ được cái miệng lưỡi hơn người thôi. Ở hoàng cung này nhiều lúc khôn lanh quá cũng không phải là điều tốt đâu.

– Dạ. Nô tài hiểu rõ, đa tạ lời nghiêm huấn của Hải công công.

Nói rồi tiểu thái giám ấy liền lập tức chạy nhanh đến chỗ ngự trù phòng để dặn dò các ngự trù sư về việc chuẩn bị cho đại lễ.

– A Tú nè, người xem coi bộ trang sức này có hợp với xiêm y ta đang mặc không?

– Dạ bẩm nương nương, nương nương đẹp tựa tiên nữ nên dù vận trang sức gì lên người cũng đều đẹp cả.

– Người đó, nịnh bợ quá đi. Ta là đang cần người chọn hộ ta chứ không phải là khen ta xinh đẹp. Người xem, nên lấy bông hoa hay bướm bướm?

– Dạ bẩm, theo nô tỳ thấy thì chiếc trâm hình hoa mai kia vận phần sắc sảo, nếu như nương nương kết hợp nó với bộ y phục này mà vũ khúc “Khuê nữ xuân” thì quả thật sẽ khiến cho người người hâm mộ.

– Ta không cần các người hâm mộ ta... Ta chỉ cần một người chịu để ý đến ta là đủ.

Vị quý phi nương nương này khế nở một nụ cười tình quái.

– Dạ bẩm nô tỳ tin chắc là hoàng thượng sẽ để ý đến nương nương ngay từ khi người mở đầu vũ khúc này.

– Hahaha người ta đang nói đây không phải là hoàng đế a...

Nụ cười âm thầm khó hiểu khiến cho cung nữ Tú nhi cũng không thể đoán thực tâm chủ nhân là đang dụng ý điều gì...

.....

.....

Xem ra lễ hội mùa thu năm nay quả nhiên là có nhiều thứ hay để xem rồi.

– Nhất định ta phải đi sao?

Đương kim hoàng hậu, hay nói khác hơn chính là tiểu ngọc tho, lúc này đang khổ sở suy nghĩ xem cách nào để tấu trình cùng hoàng thượng hòng xin cho mình được khỏi phải tham dự buổi dạ yến thường trăng ấy.

– Hoàng thượng đã ban lệnh xuống, phàm là người trong hậu cung đều phải tham dự buổi dạ yến này thưa hoàng hậu.

Tên tiểu thái giám cung kính đáp lời người.

– Phải chăng là hoàng hậu cảm thấy phụng thờ bất an?

– Không. Ta hoàn toàn khỏe mạnh... Chỉ là...

“Ta không biết phải xuất hiện trước mặt các cung phi khác như thế nào nữa. Ta là một nam nhân nhưng nay lại được phong danh xưng hoàng hậu... Dù sao đi nữa thì ta cũng là một kẻ may mắn, ta may mắn hơn các nàng vì ta đã có được sự ân sủng của hoàng thượng. Nhưng ta không tài nào thoát khỏi nỗi ám ảnh của một kẻ tội nhân đã cướp đi tâm tư của người, cũng chính vì ta mà người đã xa rời chốn hậu cung... Ta khó lòng mà cầu xin các nàng ấy tha thứ...”

– Hoàng hậu của ta lại ưu phiền vì kẻ khác nữa rồi...

Vòng tay ấm áp vòng quanh người khiến tiểu tho bình tĩnh khỏi những suy nghĩ ưu tư của mình. Để rồi cậu liền quay lại đáp lời người bằng một nụ cười thật đẹp.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Một cái phẩy tay nhẹ ra hiệu cho tất cả lui ra, hoàng đế ung dung ngẩng nhìn mỹ nhân xinh đẹp đang đứng hầu cạnh ngài.

– Hoàng thượng vạn...

– Miễn miễn... Chẳng phải trẫm đã nói rồi sao? Khi nào chỉ có ái khanh và trẫm thì ái khanh không cần phải hành lễ như vậy.

– Dạ.

Minh Ngọc ngoan ngoan gật đầu.

– Vậy là ai đã khiến cho tâm tư tiểu Ngọc của trẫm xao lãng đến mức này?

Hoàng đế mặt giữ nét nghiêm nghị vấn.

– Ta... Chỉ là đang suy nghĩ đến...

– Cách để không phải đến dự buổi dạ yến thường nguyệt cùng trẫm. Trẫm nói có đúng không?

Hoàng đế đôi mắt ôn nhu nhìn ngắm tiểu Ngọc, tựa hồ mang trong đó một ít hờn giận, cũng là một ít ủi an.

“Có vẻ như ta chẳng thể nào giấu diếm người được chuyện gì cả...”

– Ta... Thật ta phải đến dự sao?

– Người nói xem, một mẫu nghi thiên hạ liệu có thể vắng mặt trong buổi dạ yến trọng đại thế kia không?

– Ta...

Tiểu thổ bối rối cúi mặt xuống không đáp.

– Vì sao lại không muốn đi?

– Ta... Phải... Ta lo sợ...

– Sợ các nàng ấy ăn thịt người à?

Hoàng đế không đứng đắn hỏi.

– Ta sợ nhìn thấy ánh mắt đau thương ở các nàng... Ta sợ.

– Tiểu thổ ngốc này, lúc nào cũng nghĩ cho người khác cả.

– Người không hiểu đâu.

Tiểu Ngọc vùng vằng muốn thoát khỏi vòng tay của người nhưng càng lúc vòng tay ấy càng siết chặt hơn.

– Ta không hiểu người thì còn ai có thể hiểu được nữa. Nghe kĩ này tiểu Ngọc, tình yêu thủy chung không có lỗi. Chỉ là có trách thì trách sao ta không thể yêu được bọn họ mà chỉ có thể yêu một mình người.

– Nhưng ta là một nam nhân, người có hiểu không?

– Nam nhân thì sao chứ?

– Là trái với lẽ luân thường tự nhiên, trái với sách vở thánh hiền đã dạy...

Đôi tay mạnh mẽ của hoàng thượng liền xoay đầu tiểu thổ lại đối diện với người. Rồi người nhẹ nhàng đặt lên đôi môi hồng ấy một nụ hôn thật sâu lắng. Đường như tất cả vạn vật chung quanh đều tan biến đi ngay trong thời khắc ấy.

Minh Ngọc nhẹ nhàng hé mở khóe miệng để đón nhận lấy đầu lưỡi tinh xảo của hoàng thượng. Chiếc lưỡi giao hoặc không chỉ dừng lại ở khoan miêng của mỹ nhân mà còn muốn tiến xa hơn về phía vành tai đang ửng hồng ấy nữa...

– Ừ....

– Nếu người tự nhận thấy mình có lỗi thì chính là có lỗi với trẫm.

– Ta... Ừ...

Hoàng đế âu yếm cắn nhẹ lên chiếc cổ trắng mịn của tiểu Ngọc, rồi người ôn nhu giải thích.

– Vì người đã khiến trẫm hao tổn cả tâm tư lẫn khí lực... Như vậy có phải là người có lỗi với trẫm không?

– Ta... Ta...

Minh Ngọc đỏ mặt khi nghe hoàng đế nhắc đến việc hao tổn khí lực. Rõ ràng là con người này da mặt rất dày nên chẳng thể nào biết đến xấu hổ khi nhắc đến những việc ấy cả.

– Nhưng rõ ràng việc này là... Bỏ đi... Dù gì cũng đã khiến người lo lắng cho ta. Vậy ta phải làm sao để chuộc tội với người?

Tiểu Ngọc ánh mắt lộ rõ vẻ ngây thơ hỏi lại.

– Haha dễ lắm, chỉ cần người mỗi ngày đều ngoan ngoãn, tướng công muốn bao nhiêu lần liền bấy nhiêu lần.

– Người...Người.... Đúng là đục nước béo cò mà.

– Hahaha

Đang lúc đôi uyên ương nồng đượm lửa tình thì kẻ không biết điều xuất hiện.

– Khởi tấu hoàng thượng, dạ tiệc đã chuẩn bị xong, mời hoàng thượng và hoàng hậu ngự giá...

Gã tiểu thái giám chỉ mới vừa nói đến đó liền bị cái trừng mắt hung hăng của hoàng thượng làm sợ đến run người.

– Xin hoàng thượng tha tội..... Nô tài là không hiểu chuyện..... Hoàng thượng xin đừng chém đầu nô tài....

Vừa lúc gã sắp mình đập đầu liên tục thì hoàng hậu đã hướng ánh mắt nhu tình nhìn về phía hoàng đế mà xin tha cho hắn.

– Người lại là vì kẻ khác.

– Vì ta sợ trễ giờ lành sẽ không tốt, chẳng phải tối nay đích thân hoàng thượng sẽ tiến hành lễ tế thiên... Việc còn lại thì.... Tối nay ta hứa sẽ đền bù cho người mà...

Hoàng hậu nói thầm vào tai rồng, để rồi tâm trạng hoàng thượng liền khá hơn chút đỉnh. Người phẩy tay ra hiệu cho tiểu thái giám lui đi, ngay sau đó ngài cùng hoàng hậu liền ngự giá đến Bảo Long điện.

.....

Hoa đăng rực rỡ cả một góc trời, dường như ánh sáng trần gian đã muốn che khuất đi ánh trăng êm đẹp của buổi tối ngày hôm nay. Những mỹ nhân xiêm áo lộng lẫy cùng bước đến hành lễ trước mặt hoàng thượng và hoàng hậu. Tùy theo cấp bậc mà các nàng sẽ được xếp ở gần bên bệ rồng hay phải ở xa hơn.

Từng người từng người một liền bước lên chính điện hòng trở bày tài năng của mình trước mặt hoàng đế và đây cũng là dịp để hoàng đế lựa chọn tân sủng.

.....

“Vũ khúc của vị quý phi nương nương này quả nhiên tài tình. Điệu vũ uyển chuyển tựa thủy lưu, kèm theo đó là đôi mắt gợi lên nét ưu tư theo từng nhịp phách của bài nhạc.”

Minh Ngọc thầm nhận xét về nàng, nhưng cậu không thể ngờ rằng chính nàng cũng đang nhận xét về cậu.

“Người này sở hữu một đôi mắt trong veo tựa phi thúy, quả nhiên là một mỹ nam tử trong tất cả các mỹ nam tử mà ta đã gặp. Chỉ tiếc là... Vì sao ta không được gặp chàng sớm hơn?”

Cả hai người đều âm thầm quan sát đối phương, chỉ là không biết rằng lúc này đây có một người đang phải tự uống giấm chua một mình.

“Trần Tam Nguyên chết tiệt. Dám bảo rằng nếu đưa tiểu Ngọc đến nơi này sẽ kích thích lửa tình trong lòng Ngọc nhi, hòng để Ngọc nhi tự nhận định được rằng việc giữ chặt lấy ta còn quan trọng hơn là việc tự trách chính bản thân mình...”

Nhắm nháp một chút rượu, để rồi long nhãn một lần nữa khẽ xoay động.

“Vốn dĩ ta đã định sẽ không cho phép Ngọc nhi được lộ diện giữa chốn đông người thế này, nhưng là vì muốn thấy được nét mặt ghen tuông đáng yêu của nương tử nên...”

Nét mặt vẫn lộ vẻ âm trầm, đứng đưng tựa như đang nhìn ngắm mỹ nhân trước mặt. Nhưng thật chất sâu tận đáy lòng của hoàng thượng là đang thầm sinh khí với vị mỹ nhân kia. So với mục đích chính của việc dẫn dụ tiểu Ngọc đến đây thì kẻ dẫn dụ đã phải tự giành lấy bình giấm mà đổ vào miệng mình.

Thật hảo thương tâm a...

“To gan, còn dám liếc mắt đưa tình với người của trẫm nữa à? Người quả nhiên là lớn mật mà... Con tiểu thổ ngục nghịch này... Người tưởng ta cho phép người được lộ diện để ngay trước mặt ta người lại đưa tình đáp ý với kẻ khác à? Giỏi lắm, để xem lần này trẫm sẽ dạy dỗ người như thế nào...”

Vũ khúc đến hồi cao trào, vị mỹ nhân ấy liền phi thân lên phía trước rồi nhẹ nhàng đáp xuống như một tiểu yến tử, thân hình uyển chuyển như có cũng như không. Cung cách cao sang quý phái cùng nét mặt khả ái hơn người, thêm vào đó là tài nghệ vũ nhạc tựa hồ như Triệu Phi Yến năm xưa. Quả thật có lẽ tân sủng năm nay sẽ là nàng chứ không thể là ai khác được.

– Hay lắm.

Hoàng đế lạnh lùng nhếch mép để lộ ra một nụ cười âm hiểm. Để rồi người hạ lệnh xuống.

– Đưa Thuần mỹ nhân về hậu cung, một chút nữa trẫm sẽ ngự giá.

– Dạ. Thần thiếp xin đội ơn bệ hạ.

Vị mỹ nhân kia quỳ gối tung hô trước bao ánh mắt ghen tỵ của những kẻ khác.

Riêng hoàng hậu lúc này thì khẽ thở dài để rồi lại nhìn vị mỹ nhân kia. Dường như đoán được ánh mắt của tiểu Ngọc, Thuần mỹ nhân liền hướng mắt nhìn lên và khẽ nở một nụ cười.

Đó hoàn toàn chỉ là một nụ cười đẹp, không gợn một chút tà tâm. Minh Ngọc nhìn nàng và nhẹ mỉm cười đáp lễ. Lúc này đây hoàng đế sinh khí thật sự.

– Người đâu, hộ giá hoàng hậu về chính cung cho trẫm.

– Hoàng thượng...

Ngay chính Minh Ngọc cũng khá bất ngờ trước mệnh lệnh này của người. Nhưng rồi như hiểu ra là người không muốn Minh Ngọc cười với nàng ấy. Có lẽ... Người không muốn nụ cười của Minh Ngọc làm vấn bản tâm trí nàng.

– Thần xin cáo lui.

Hành lễ xong thì Minh Ngọc quay người đi theo hai tên thị vệ mà trở về chính cung, vốn là nơi ở của cậu.

– Trăng đêm nay sáng quá...

Phải rời xa chốn phồn hoa đầy màu sắc kia mới thấy được vàng trắng của tiết trung thu là tròn và đẹp nhất. Trăng tròn là biểu tượng của sự viên mãn, của khung cảnh hạnh phúc đơn sơ. Thiên thanh đã rất công bình khi cho tất cả mọi người đều được hưởng chung một ánh trăng tươi đẹp. Nhưng đối với người giàu có thì ánh trăng vẫn không thể so được với những chiếc đèn lồng hoa đăng của họ. Dường như trong tất cả các mùa họ đều treo đèn hoa đăng để soi rọi lối đi. Vì thế nên dù cho trăng có tròn hay khuyết thì cũng chẳng mấy khi ảnh hưởng đến.

Còn với người nghèo thì khác, ánh trăng là một thứ gì đó rất thiêng liêng, cao quý. Những khi trăng tròn cũng là lúc phụ phụ, con cái cùng quây quần dưới ánh trăng mà chuyện trò. Vì vốn dĩ người nghèo rất tiết kiệm, họ sẽ chẳng buồn thắp đèn dầu nếu như đã có được ánh sáng dịu dàng của tự nhiên ngay bên cạnh.

“Ngày xưa ta đã từng dùng ánh trăng để làm nguồn cảm hứng bất tận cho những bài thơ của mình. Có lẽ do lâu quá... khiến ta đã quên đi chăng?”

– Người không cần đưa ta nữa. Ta tự biết đi về chính cung mà.

– Nhưng mà hoàng hậu...

– Ta muốn ở lại ngự hoa viên dạo chơi một lúc.

Minh Ngọc nhẹ nhàng ra lệnh. Vì đây vốn dĩ là mệnh lệnh của đương kim hoàng hậu nên cả hai gã thị vệ đều không dám cãi lại.

– Trăng xưa vẫn như vậy nhưng người xưa nay đã khác... Mà có lẽ... Là do chính ta đã thay đổi...

Nào ai dám bảo rằng mình sẽ không thay đổi một khi niên kỷ ngày càng tăng lên? Dường như con người của ngày xưa nay đã dần biến thành một con người khác...

“Nhớ lại lần đầu khi được diện kiến bệ hạ, ta đã ngây ngốc nghĩ rằng mình có thể đánh lừa được người. Nhưng người quá tinh ý... Chính ta cũng không rõ là từ khi nào ta lại yêu quý người? Từ khi nào ta lại cảm giác rằng cần có người ở bên cạnh? Và từ khi nào trong lòng ta lại dấy lên thứ cảm giác ích kỷ nhỏ nhen, chỉ muốn người thuộc về duy nhất một mình mình.”

Mỉm cười chua chát như xưa đi những suy nghĩ không hay trong đầu.

“Ta đã hiểu cuộc sống trong cung là như thế... Vốn dĩ ta đã tự bảo mình rằng sẽ có một ngày hoàng thượng sẽ rời bỏ ta và lập nên một tân sủng khác... Nhưng vì sao... Trong tâm ta vẫn dấy lên nỗi đau xót? Phải chăng là do ta đã quá ích kỷ đi?”

– Mẫu hậu...

Tiếng nói trong trẻo cất lên tình cờ đã cắt ngang dòng suy nghĩ của tiểu Ngọc.

– Thất hoàng tử.

– Mẫu hậu thiên...

– Thôi, ở đây chỉ có ta với con, con không cần phải hành lễ làm gì.

Minh Ngọc nhẹ mỉm cười với thất hoàng tử.

– Mẫu hậu đang buồn ạ?

– Ta... Sao hoàng nhi lại hỏi vậy?

– Vì con thấy rõ... Là mẫu hậu đang khóc.

– Ta...

Nhanh tay gạt đi những giọt nước mắt vô thức của mình. Để rồi vẫn giữ lấy nụ cười ôn nhu trên môi, Minh Ngọc đáp.

– Là vì hôm nay trăng đẹp quá.

– Nhưng vì sao trăng đẹp lại khiến mẫu hậu không vui?

Thất hoàng tử đang trong độ tuổi phát triển nên việc vấn đáp này thường xuyên được tái diễn. Minh Ngọc cũng đã không ít lần phải đau đầu trước những câu hỏi này.

– Vì sao con lại trốn ra ngoài giữa đêm khuya thế này?

– Dạ... Là bởi hôm nay phụ hoàng mở yến tiệc thâu đêm, con biết rằng người sẽ chẳng để ý đến con nên con liền....

Thất hoàng tử bèn lên đi đi mũi giày trên nền đất.

– Con liền trốn khỏi cung hoàng tử và lấy cớ ngắm trăng để tùy ý ngoạn nhi. Ta nói có phải không?

Minh Ngọc vuốt nhẹ lên cánh mũi bé bỏng mà hỏi.

– Dạ...

– Hahaha ngày xưa ta cũng từng như con vậy.

– Ngày xưa mẫu hậu đã từng trốn khỏi phòng ạ?

– Không... Mà ta trốn khỏi nhà để rồi một mình trèo lên đỉnh đồi cao nhất hòng thỏa được ước mơ với đến mặt trăng. Nhưng mặt trăng quá cao nên con người dù muốn cũng chẳng thể nào với tới được...

Ánh mắt trong như nước hồ thu bỗng dưng thoáng gợn sóng.

– Vậy để hoàng nhi lấy ánh trăng hộ mẫu hậu.

Tiếng nói âm trầm vang lên phía sau lưng khiến cả hai người đều hoảng hốt quay đầu lại.

Là thái tử đương triều a.

– Hoàng nhi vì sao mà còn chưa ngủ, lại đi lang thang thế này?

Minh Ngọc nhìn vị thái tử điện hạ lúc này đang rất ung dung bước đến bên cạnh mình. Vốn dĩ đối với thái tử, Minh Ngọc chẳng thể nào có thể được tự nhiên như đối với các hoàng tử, công chúa khác. Nếu nói thất hoàng tử là hoạt bát, dễ thương thì thái tử chính là một bản sao hoàn hảo của hoàng đế bệ hạ. Y hoàn toàn là một con người khó đoán, ngay chính ánh nhìn tưởng chừng như bình thường của y cũng đủ khiến cho kẻ đối diện phải run sợ.

– Xem như đây là quà của thần nhi kính dâng cho mẫu hậu.

– Ta... đa tạ tấm lòng của con.

Minh Ngọc liền đưa tay đón lấy món quà mà thái tử chuyển đến.

Là một chiếc hộp gương.

Minh Ngọc khẽ xoay chiếc gương nhỏ bên dưới, hướng chiếc gương thu lấy ánh trăng và phản chiếu lại chính hình ảnh của nó. Dẫu cho thứ ánh sáng được phản chiếu từ gương không thể nào sánh bằng thứ ánh sáng dịu dàng đang tỏa ra trên nền trời xanh thẳm ấy, nhưng cũng đã đủ khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc hơn rất nhiều rồi.

– Cảm ơn con... Một lần nữa.

– Mẫu hậu...

Vừa đúng lúc ngũ hoàng tử vừa đến và chứng kiến toàn bộ sự việc.

– Hoàng nhi xin thỉnh an mẫu hậu...

– Miễn lễ. Ngũ hoàng tử cũng vì ánh trăng đẹp quá nên ra đây ngoạn nhi à?

Đáp lại nụ cười của Minh Ngọc là tiếng khúc khích của thất hoàng tử, vẻ nghiêm lãnh của thái tử và nét ung dung nhu hòa của ngũ hoàng tử.

– Thật sự hoàng nhi không tài nào chộp mất được. Vậy nên mới đến ngự trù phòng và lấy ra đây một ít bánh quý phi, nguyệt lân cùng hoàng kim sa...

– Hoan hô.

Không cần nói cũng đủ rõ ràng là tiếng hoan hô này thuộc về vị chủ nhân nào rồi.

– Ngũ đệ cực nhọc rồi, nhưng ta nghĩ thất đệ cần phải nghỉ ngơi sớm vì ngày mai y còn phải theo ta đi săn.

Thái tử lạnh nhạt nói.

– Hoàng huynh thật cho đệ theo ả?

Thất hoàng tử vui mừng đến muốn nhảy múa ngay tại chỗ.

– Phải. Nhưng với điều kiện là đệ phải quay trở về cung ngay bây giờ...

Vẫn là ánh mắt nghiêm nghị không vương chút tiểu ý.

– Dạ, vậy đệ sẽ lập tức quay về cung... Mẫu hậu, hoàng nhi xin phép được cáo lui.

Không chờ Minh Ngọc đáp lời thì thất hoàng tử đã quay sang ngũ ca của y mà nói.

– Ngũ ca, đệ đi trước, ngũ ca cũng phải nghỉ ngơi sớm ả.

– Khoan đã thất đệ.

Ngũ hoàng tử nhã nhặn cất tiếng gọi.

– Thất đệ hãy mang đĩa bánh này về cung mà dùng...

– ả hoan hô... Đa tạ ngũ ca... Chỉ có ngũ ca là thương đệ nhất...

Thất hoàng tử vừa đón lấy đĩa bánh thơm ngon không thể cưỡng lại được vừa tíu tít luôn miệng.

Chờ đến khi cả hai cùng rời khỏi, ngũ hoàng tử liền nhỏ giọng.

– Thất đệ lúc nào cũng đáng yêu cả. Chỉ là hoàng huynh giữ hân kỳ quá, vậy nên muốn tiếp xúc với hân thật khó...

Minh Ngọc đắm chiêu không đáp.

“Ngũ hoàng nhi làm ra nhớ ra một điều... Từ nãy đến giờ... Ta vẫn chưa ăn gì hết... Đói...”

Thật ra thì nhìn vẻ ngoài điềm đạm của tiểu Ngọc không ai đoán được rằng tiểu Ngọc khi đói bụng thực sẽ không khác với một tiểu hài tử đáng yêu, lúc ấy chỉ cần là có kẻ đem đến thức ăn ngon thì chính tiểu Ngọc sẽ bị dụ đi mất.

Nhưng đương nhiên hoàng đế thì biết rõ điều này, vì vậy nên tiểu Ngọc mới thường xuyên bị người hiệp đáp như vậy.

“Ngay cả khi sinh khí với hân mà ta cũng không thể giữ nét mặt nghiêm nghị lâu hơn được... Vì hân biết rõ điểm yếu của ta...”

Tội nghiệp tiểu thổ ngọc. Lúc này đây bụng đang đói cồn cào nên liền nghĩ đến kẻ thường xuyên đem đến thức ăn ngon cho mình. Đường như cảm giác đau xót vừa nãy đã tạm lắng xuống để nhường chỗ cho cơn đói hoành hành.

“Càng nghĩ càng thấy tức... Vì sao không cho ta ăn xong rồi hãy đuổi ta đi chứ...”

– Mẫu hậu...

– Hả... Sao? Ngũ hoàng tử có việc gì à?

Đang mơ màng suy tư để rồi phải giật bắn người khi nghe thấy tiếng gọi của ngũ hoàng tử.

– Dĩa bánh còn lại, hoàng nhi xin dâng lên cho mẫu hậu dùng.

“Chẳng lẽ là y nhìn ra... Ta thật sự là đói lắm đi... Nhưng như vậy thì hảo mắt a...”

– Ta... Thịnh tình của hoàng nhi ta xin nhận lấy. Nhưng ta sẽ không nhận dĩa bánh này... Ta đã vừa dự tiệc ở Bảo Long điện về đây.

– Vậy...

Trao đổi một lúc thì ngũ hoàng tử đành tự mình đem dĩa bánh còn lại về cung phòng mà từ từ thưởng thức. Riêng còn tiểu Ngọc thì...

“Đói... Hảo đói... Đói quá đi...”

Cơn đói hoành hành khiến tiểu Ngọc lê bước rời khỏi chỗ đang đứng ấy. Trong đầu cậu vẽ lên một kế hoạch là sẽ thẳng tiến đến ngự trù phòng mà kiếm chút đồ lót dạ. Bỗng nhiên đầu đó có một hắc y nhân nhào đến cản phá.

– Ngươi là ai??? Người... Ừ...

Vừa đứng lúc hô đến chữ “tới” liền bị một đôi môi áp chặt lại khiến cậu không thể thốt nên lời.

– Hồn dân... Người...

Tay chân rã rời vì bị nụ hôn ấy rút cạn hết sức lực. Lúc này đây hắc y nhân liền cười lớn và tiến sát lại gần bên Minh Ngọc.

– Hoàng thượng... Hoàng thượng vạn...

Minh Ngọc liền vội vàng hành lễ.

– Miễn. Tiểu Ngọc của trẫm không quay về chính cung mà lại hướng đến ngự hoa viên, là vì nguyên cớ gì?

“Ta còn chưa hỏi ngươi, là vì nguyên cớ gì lại hù dọa ta như vậy a?”

– Tiểu Ngọc...

– Hả...

– Là ngươi đang nghĩ đến kẻ khác. Phải chăng kẻ diễm phúc ấy chính là vị Thuần mỹ nhân vừa nãy?

Hoàng đế cố ý nhấn mạnh hai chữ “diễm phúc”, điều đó cho thấy rằng ngài đang phi thường sinh khí. Mà nguyên nhân sinh khí là do đâu thì có lẽ chỉ có tiểu ngọc thổ mới biết được.

– Ta xin lỗi vì đã cười với người của người.

“Gì chứ... Người biết giận bộ ta không biết à? Là ta bị thiệt thòi mà...”

– Người của ta?

– Chẳng phải Thuần mỹ nhân sẽ là tân sủng mới của hoàng thượng à? Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, người đừng lỡ giờ hẹn với mỹ nhân làm gì. Cáo từ.

Nói liền một hơi xong thì tiểu Ngọc vội vã quay lưng bỏ đi hòng tránh để lộ ra vẻ mặt bi thương của mình. “Ta là nam nhân chứ không phải nữ nhân. Làm sao lại có thể buông lời ủy khuất tựa hồ như nữ tử được chứ?”

Dù trong lòng đau xót nhưng vẫn cố nói cứng như vậy. Quả thật con tiểu thổ ngục này đang khiến cho người khác nổi giận mà.

– Người là tự mình chuốc lấy a...

Nói rồi liền nhào đến vồ lấy con tiểu thổ ngục mà đè ép xuống thảm cỏ xanh gần đó.

– Người... Người...

Ánh mắt nhu tình bỗng chốc lại giống như hai hố đen thăm thẳm khiến cho kẻ đối diện phải sợ hãi mà không dám ngược nhìn.

Từng giây từng phút trôi qua tưởng chừng như là vô tận...

Đến rồi hai hàng lệ của mỹ nhân bỗng dưng tuôn trào khiến cho đôi tay vội vã tìm kiếm thứ ẩn giấu dưới lớp áo ấy bỗng chốc chùn lại.

– Không được khóc. Là người chộc giận trăm trước...

– Người... Ta chán ghét người lắm.

Cuối cùng thì tiểu thổ cũng chịu cắt lời. Hiển nhiên gương mặt tiểu thổ lúc này quả thật rất đáng yêu, xiêm y lại phi thường không hề chỉnh khiến cho làn da trắng như được tô điểm thêm dưới ánh trăng.

Chẳng biết tiểu thổ có nhận thức rõ mức độ nguy hiểm của mình không? Bởi lẽ có người đang thật sự rất muốn hóa thân thành loài vật hay tru vào những đêm trăng sáng... Nhưng vì nghĩ đến hậu quả là sẽ chọc cho tiểu thổ giận nên đành phải nuốt vội một khẩu nước bọt mà lấy lại vẻ nghiêm nghị vấn.

– Vì sao lại chán ghét ta?

– Người tầm hoa vấn liễu... Người... Tóm lại người đã có Thuần mỹ nhân rồi vì có gì lại đến tìm ta chứ?

– Tiểu Ngọc... Trăm không nghe lầm chứ? Người đang ghen à?

Đôi mắt phụng bỗng chốc sáng rực lên giữa đêm tối.

– Không. Ta không ghen với người... Ta làm nam tử... Ách...

– Lại không ngoan nữa rồi. Chẳng phải trăm đã bảo người đừng nên giấu diếm trăm điều gì sao?

Đôi tay cứ thế mà lần mò xuống phía dưới, đôi môi giả hoạt liền theo đó mà vờ vẽ hai đóa thù du nhỏ bé.

Rõ ràng là đang cố chiếm tiện nghi của kẻ khác mà.

– Ta đói... Ta hảo đói...

Lúc này nhện không được nữa, tiểu Ngọc bèn phải lên tiếng để mong chấm dứt sự tra khảo đáng sợ này.

– Vì sao lại đói? Chẳng phải ta đã dặn dò ngự trù phòng đặc biệt chuẩn bị mỹ thực cho người sao?

– Ta... Ta ghét người lắm...

“Nếu không phải vì người đuổi ta đi thì ta đã được ăn no rồi... Nếu không phải người đuổi ta đi thì ta đâu có buồn bã mà một mình thưởng nguyệt tại chốn ngự hoa viên này... Bấy giờ người lại hỏi ta vì sao ta chán ghét người a...”

Gương mặt tiểu thổ lúc này quả thật muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu.

– Đừng khóc nữa mà. Trăm vốn đã định sẽ đến đây sớm hơn... Nhưng vì có chút việc, ái khanh ngoan, đừng giận nữa.

– Ta... Không cần...

Khẽ đắm vào bờ vai rộng đang vòng quanh ôm lấy mình ấy.

– Ngoan.

– Không...

Tiểu thổ vẫn tiếp tục làm loạn, tay chân ra sức quấy đạp trong lòng người.

– Trẫm là ẩm người về cung để người có dịp thưởng thức những món ngon do ngự trù phòng chuẩn bị. Người không ngoan là trẫm sẽ phạt không cho người ăn nữa.

– Ô... oa... Người là bắt nạt ta...

Tiểu thổ bụng đang đói nên chẳng cần để ý đến thể diện nam nhân chi nữa.

“Chết tiệt... Sao lúc nào người cũng như là đang câu dẫn trẫm vậy?”

– Nếu người còn làm loạn ta hứa khi trở về chính cung liền lập tức ăn người không thừa một mẩu...

Tiếng nói khê rít qua kẽ răng đủ khiến cho tiểu Ngọc xác định được tình thế nguy hiểm của mình. Cậu run rẩy cố thủ hòng tránh xa chiếc cầm bén nhọn đang uy hiếp cậu.

– Trong lòng ta chỉ có người thì làm sao mà đi kiếm tìm kẻ khác được. Ta bắt buộc người rời khỏi bữa tiệc là vì người đã liếc mắt đưa tình với Thuần Yến Ngọc.

– Ta...

Ánh mắt tỏ con lộ vẻ oan ức, nhưng rồi không để cho tiểu thổ kịp nói lời nào thì đôi môi tham lam đã nhanh chóng cuốn lấy đôi môi hồng mà thỏa thích ngấu nghiến.

– Ta ngồi trong bàn tiệc mà lòng cứ luôn muốn có thể nhanh chóng trở về chính cung để gặp người. Nhưng khi về đến chính cung thì phát hiện ra rằng người đã bỏ ra ngự hoa viên này một mình. Vốn dĩ ta đã rất sinh khí... Nhưng khi thấy người phát sinh ủy khuất như vậy... Lại còn là vì ta mà đau lòng. Ta thật sự rất hạnh phúc.

– Người...

Hoàng đế dịu dàng bế tiểu Ngọc vào phòng, để rồi ngai tựa như một tướng công có trách nhiệm, nhất nhất dùng tay uy tiểu thổ ăn.

– Người... Ta... Ta không biết là người...

– Là ta ghen với Thuần Yến Ngọc. Vì sao nàng ta lại dễ dàng có được nụ cười của người đến vậy? Rõ ràng là tướng công của người trăm vạn lần uy vũ hơn nàng ta, ánh mắt đa tình hơn, da thịt đều săn chắc hơn...

– Người... Làm sao mà so sánh như vậy... Ta thủy chung chỉ có yêu một mình người thôi... Ách...

Biết rõ mình lỡ lời nhưng lời đã nói ra thì làm sao rút lại được???

“Tiểu thổ cuối cùng cũng chịu nói ra những lời từ sâu trong tâm khảm của y rồi. Quả nhiên là chiêu khích tướng này có hiệu quả mà... Lần này phải ban thưởng thật hậu cho Trần Tam Nguyên mới được. Chờ uy con tiểu thổ này ăn no thì đến phiên ta phải ăn haha...”

Không biết gió lạnh từ đâu thổi tới khiến tiểu Ngọc run rẩy nép sát vào lòng của tên đại sắc lang kia.

Ai bảo tiểu thổ ngây thơ quá làm gì nên khiến cho kẻ khác sinh lòng như vậy...

Nhưng có một việc mà tiểu thổ gốc chẳng thể nào hay biết, vì cách đó vài giờ, tại cung phòng của Thuần mỹ nhân.

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Như chờ đợi kim khâu hô hai từ “miễn lễ” nhưng kim khâu lại không động, điều đó khiến cho Thuần mỹ nhân một lúc hoang mang.

– Người có biết vì sao trẫm lại ngự giá đến đây không?

– Bẩm, là vì hoàng thượng đoái thương đến thần thiếp, muôn vạn lần thần thiếp xin ghi khắc ơn này vào tận tâm can...

Long nhân lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Thuần quý phi, để rồi trên gương mặt lãnh khốc ấy bất chợt dấy lên một tia cười đầy ác ý.

– Người không phải là muốn hầu hạ trẫm, mà là muốn câu dẫn hoàng hậu.

– Hoàng thượng... Oan cho thần thiếp.

– Điều làm trẫm chán ghét chính là những kẻ dám làm mà không dám nhận. Vì dù gì đi chăng nữa thì tội của hân cũng đáng phải bị xử tử...

– Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng. Vốn dĩ thần thiếp sinh ra và lớn lên ở Giang Nam, thuộc tỉnh Chiết Giang, là gần với quê của hoàng hậu. Ngày trước đã từng có cơ may gặp mặt, nhưng vì cách một bức rèm thưa nên chẳng thể nào thấy được dung mạo của người. Nên hôm nay...

– Người đơn giản chỉ muốn gây sự chú ý với hoàng hậu?

– Dạ dạ...

– Vậy à...

Một nụ cười lạnh lẽo vang lên, ngay sau đó một bóng đen từ trên nóc nhà liền phi thân đáp xuống trước mặt vị Thuần mỹ nhân ấy. Để rồi một nhất kiếm đã kết thúc tất cả.

– Tội lớn nhất của người chính là đã có được nụ cười xinh đẹp của tiểu Ngọc. Vốn dĩ nụ cười ấy chỉ có duy nhất một mình ta là được phép sở hữu...

Nói rồi thân rồng nhanh chóng rời bỏ chốn hậu cung để quay về lại chính cung, nơi mà tiểu Ngọc thổ còn đang giận dỗi người.

“Ám vệ do ta đào tạo vốn dĩ làm việc trước sau cẩn trọng nên ta có thể an tâm giao phó cho chúng thực hiện những việc còn lại... Chỉ là sắp tới này nhất định ta phải khiến cho gương mặt đáng yêu của bảo bối mỗi ngày đều xuất hiện những nụ cười thật xinh đẹp. Nhưng hiển nhiên... Nụ cười ấy chỉ có thể hướng đến duy nhất một mình ta mà không phải là bất kì một kẻ nào khác...”

Thật không biết nên nói là tiểu thổ xui rủi nên mới gặp phải tên đại sắc lang này hay do tiểu thổ may mắn nên mới được đại lang vương để mắt yêu thương đến vậy nữa...

Hoàn phiên ngoại

38. Chương 38: Phiên Ngoại Sắc Lang Là Gì?

Hôm nay trăng sáng, vốn dĩ ta định sẽ cùng mẫu hậu hàn thuyên tâm sự. Nhưng nào ngờ lại bị hai hoàng huynh phá đám. Thật hảo tức giận mà...

Dạo này hoàng huynh thái tử của ta hay bảo ta rằng ta cứ hay tùy tiện hành động. Gì chứ... Cái này đâu phải lỗi tại ta. Vì ta đang ở lứa tuổi trưởng thành nên người ta gặp thường xuyên nhất sẽ gây nên một ảnh hưởng nhất định đối với ta.

Là ta đang nói đến mẫu hậu đó. Mẫu hậu rất thường xuyên tiếp xúc với ta, lại còn hay kể chuyện xưa cho ta nghe. Hiển nhiên là ta sẽ thất thất bát bát học được những điều bộ cùng hành động của người rồi.

Có lần ta đã hỏi người về những hành động dạo gần đây của ta có phải là rất tùy tiện không. Người khẽ cười, để rồi người ôm ta vào lòng và bảo rằng đó không phải là tùy tiện, đó là phát triển tâm lý bình thường ở nam nhân.

Chỉ là... Hoàng huynh thái tử cứ hay nhử mày mỗi khi nghe ta đòi hỏi một điều gì đó. Gì chứ? Phụ hoàng còn không quản ta thì tại sao người lại quản ta nhiều như vậy a...

Mà ta đã nói rồi đúng không? Người ta thương nhất là mẫu hậu, thứ nhì mới đến phụ hoàng, còn thứ ba ư? Hắc hắc là hoàng huynh thái tử của ta...

Vì sao à? Vì huynh ấy rất thương ta.

Này nhé, huynh ấy hay mang đồ ăn ngon đến cho ta ăn nè, hay đưa ta cùng đi săn bắn nè, có khi lại còn xin tội trước mặt phụ hoàng dùm ta nữa... Mặc dù huynh ấy hơi nghiêm khắc nhưng thủy chung lại cũng vì lo cho ta.

Huynh ấy sợ ta ngã ngựa nên phải ngồi ở phía sau mà giữ lấy tay ta hông giúp ta cầm chắc dây cương. Huynh ấy vì sợ ta bị thương nên thường xuyên quấn không cho ta tùy tiện cầm kiếm luyện tập khi không có huynh ấy ở gần.

Hôm trung thu, là huynh ấy muốn đem hộp gương đến tặng cho ta, hông giúp ta hái được mặt trăng từ trên cao kia xuống. Nhưng là vì thấy mẫu hậu không vui nên huynh ấy mới đem dâng tặng hộp gương cho mẫu hậu.

Gì mà thâm trầm khó đoán, gì mà lãnh khốc vô tình, gì mà giả hoặc khôn lường? Ta phi. Tất cả bọn họ đều là hướng hoàng huynh nói xấu a...

Mà hoàng huynh cũng đã dạy ta nhiều thứ hay lắm.

Nhớ lại đêm trung thu trước, huynh ấy cứ lôi kéo ta về cung cho bằng được.

– Hoàng huynh, là chuyện gì mà phải về cung sớm vậy ạ? Vì sao lại không ở đó cùng mẫu hậu ngắm trăng a...

– Người chẳng phải muốn ngày mai đi săn sao?

– Nhưng thường ngày huynh cũng ở lại nói chuyện với ta đến khuya mà. Chẳng thể nào vì lí do đi săn mà huynh ép ta về đây sớm được. Phải chăng là có chuyện gì?

Đừng tưởng ta còn nhỏ mà không biết gì. Ta cảm thấy biểu tình của hoàng huynh là có vấn đề, vậy nên ta liền phải ngoan ngoãn nghe lời huynh ấy mà về cung. Chứ thực tâm thì... Ừc... Ta vẫn còn muốn ăn luôn hoàng kim sa sa rồi mới về...

Thủy chung cũng tại vì bánh đó ngon thật a...

– Ta là không muốn...

– Không muốn điều gì ạ?

Ánh mắt của hoàng huynh lộ rõ vẻ khó hiểu, quả nhiên là chỉ bằng ánh mắt thôi cũng đủ khiến cho kẻ khác phải lo sợ rồi. Hèn chi huynh ấy được nhiều cung nữ say mê đến vậy. Có lẽ ta nên bắt chước ánh mắt lạnh băng khó đoán ấy chăng? Để xem nào... Ừ trông đen thì hơi nghiêng một chút...

Ta len lén nhìn vào trong gương để xem biểu cảm của mình lúc này. Sao... Ta làm y hệt hoàng huynh nhưng lại có cảm giác giống bị lé thể này?

Còn nữa nha, chân mày thỉnh thoảng hơi chau lại, để xem nào, chỉ việc nghĩ đến ngày mai sẽ phải ăn món gì là được. Ta thật thông minh quá đi...

– Ta tình cờ thấy được xa giá của phụ hoàng là đang hướng đến chính cung, nếu mẫu hậu không ở tại đó tức thời phụ hoàng sẽ cho người đi tìm hoặc đích thân người sẽ ngự giá thân chinh đến ngự hoa viên đón rước. Khi ấy... Chỉ ngại là phụ hoàng không muốn chúng ta có mặt tại đó thôi.

– Vì sao ạ?

Ta vẫn thủy chung vẫn là không hiểu. Nhưng mà hoàng huynh lại không giải thích gì thêm nữa. Y vuốt nhẹ sống mũi của ta mà bảo rằng.

– Vì người có chuyện riêng cần giải quyết với mẫu hậu...

Nụ cười của hoàng huynh thật phi thường khó hiểu...

Nhưng rồi như nhớ ra điều gì, ta vội quên đi chuyện ấy mà hỏi sang vấn đề khác.

– Hoàng huynh à... Cho đệ hỏi một chuyện có được không? Sắc lang thủy chung là thể nào a?

– Sắc lang? Ai dạy người chữ đó?

– Ách... Là ta nghe tiếng vọng lại từ trong phòng của mẫu hậu... Khi ấy phụ hoàng không cho ta vào xem người nên ta đã tò mò...

– Hahahahaha

Hoàng huynh ngửa cổ lên trời mà cười lớn... Đường như trong khoảng khắc tâm tư ta lại liên tưởng hình ảnh này với hình ảnh của một con vật thường xuyên ngửa cổ lên trời mà hú vào đêm trăng tròn. Mà con vật ấy tên là gì nhỉ? A... Ta lại quên nữa rồi...

– Chừng nào có dịp hoàng huynh sẽ chỉ cho người...

Ta mỉm cười tự mãn. Vậy là ta đã ra một đề tài khiến cho hoàng huynh không biết trả lời rồi. Ta thật là giỏi quá đi mà.

Mà mẫu hậu ta thực tài giỏi lắm nha. Người có thể khiến cho phụ hoàng ban lệnh ân xá cho các tử tội, người còn có thể khiến cho toàn thể bá quan văn võ trong triều nể phục người.

Ta nhớ lại hôm đó là do phụ hoàng triệu mẫu hậu đến Bạch Hộc Tự để bái tế tổ tiên. Cũng chính vào lúc đó câu nói: “Sinh là người của hoàng thượng, chết là ma của hoàng thượng.” của Lưu Tuệ quốc sư đã khiến cho mẫu hậu thiếu chút nữa là phun hắt ngụm trà ra ngoài.

.....

Bạch Hộc Tự vốn dĩ là từ đường của hoàng tộc, chỉ những người thuộc hoàng tộc mới có thể bước chân vào chốn linh thiêng này. Vốn dĩ cấu trúc của Bạch Hộc Tự có chín tầng, ba tầng trên thờ Như Lai và các chư phật, ba tầng giữa là bàn thờ tổ tiên, còn ba tầng cuối là để thờ những vị anh hùng của dân tộc.

Hoàng huynh thái tử đã từng kể cho ta nghe rất nhiều về bộ tộc Khiết Đan. Huynh ấy bảo rằng từ cổ chí kim đã có biết bao vị anh hùng đã phải đổ máu ngoài trận mạc, chỉ vì một điều duy nhất đó chính là để cho dân tộc ta được xưng bá thiên hạ.

Ta dè dặt cẩn thận bước theo sau phụ hoàng và mẫu hậu, cứ đến một tầng lại một tầng, mẫu hậu đều rất tế nhị trong việc bái lạy và thực hiện những nghi lễ rườm rà của hoàng tộc. Chỉ duy có ta là cảm thấy hai chân muốn rệu rã, ta bên ngoài vẻ mặt làm ra nét trang nghiêm nhưng trong lòng thực chất là đang muốn làm cho nhanh để còn có thể quay về hoàng tử phòng mà nghỉ ngơi.

– Hoàng thượng... Cái này là...

Mẫu hậu chỉ về phía tấm bài vị mà hỏi.

– Đây là bài vị của tổ tiên người.

– Thần biết. Nhưng là... Vì sao...

– Vì tổ tiên của người cũng tức là tổ tiên của trẫm, họ hàng của người cũng là họ hàng của trẫm.

Phụ hoàng cười một cách sủng nịnh mà nói. Lúc này đây gương mặt của mẫu hậu phải gọi là cực kì cảm động a...

À, còn một điều chưa nói, khi mẫu hậu bước xuống những tầng dưới cùng, quả thật là người có chút không tự nhiên khi phải dâng hương cho những vị anh hùng của bộ tộc ta.

– Tiểu Ngọc không khỏe trong người, hay là còn nhớ đến những oán thù giữa hai dân tộc Hán Mông?

– Thần... Thần không có ý đó... Chỉ là...

Mẫu hậu trầm ngâm một lúc để rồi người đưa hương cho quốc sư mà không đích thân dâng lên.

– Là do thần nghĩ đến... Tất cả những vị ở đây đều đã từng sát hại rất nhiều người vô tội. Dù biết rằng chiến tranh chính là có thương vong... Nhưng...

Lưu quốc sư trán thượng tuôn ra mồ hôi từng giọt khi nghe những lời từ miệng mẫu hậu nói.

– Hai bên giao tranh, việc thương vong là khó tránh khỏi. Nhưng nếu cứ để cho một kẻ nhu nhược, bắt tài trị vì thì số người chết sẽ còn nhiều hơn nữa. Phụ thân ngươi là một thái y tiền triều có lẽ cũng đã biết được những việc làm tàn ác của bọn vua quan họ Triệu. Bắt ép dân nữ, sưu cao thuế nặng, cắt đất chia thành... Tội ác của bọn hoàng thân quốc thích lẫn bọn quan lại trong triều dưới thanh thiên bạch nhật ai ai cũng biết, nhưng vì Triệu Kỳ quá nhu nhược nên chẳng dám trị tội thẳng tay. Trong một quốc gia, phạm kẻ dưới không kính sợ kẻ trên thì làm sao có thể trên bảo dưới nghe, có thể bình định được thiên hạ? Những kẻ trung thành với tiền triều phần lớn đều thất vọng và mong muốn hoàng đế sẽ sớm giác ngộ. Có những kẻ lại âm mưu soán ngôi vua hoặc thay thế hẳn bằng một vị vương tử nào đó. Triều đình chia tam xẻ tứ. Vậy ngươi nói xem, một triều đình như vậy có nên tồn tại không? Việc chúng ta đem quân đi mở rộng bờ cõi có phải là trái với thiên điều không?

– Thần...

Mẫu hậu im lặng không đáp, để rồi người vội quỳ xuống dưới chân phụ hoàng mà nói.

– Do một lúc xúc động khiến cho thần đã không thể suy xét kĩ lời nói của mình. Mong hoàng thượng thứ tội ngu muội cho hạ thần.

– Đứng lên đi.

Ta thấy được phụ hoàng là đang khẽ mỉm cười mà dìu mẫu hậu đứng dậy. Sau đó quả nhiên là trời quang mây tạnh, mọi thứ trở lại tốt đẹp như cũ.

– Chỉ có mẫu hậu là được phụ hoàng giải thích tường tận như vậy. Nếu chúng ta mà hỏi có lẽ phụ hoàng sẽ phạt chúng ta ngồi chép sử thư trong vòng ba tháng để nhớ rõ những gì thuộc về lịch sử dân tộc... Mà cũng có thể người sẽ phạt quỳ gối tại Bạch Hộc Tự trong vòng ba ngày để tự mình nghiệm ra vì sao phải bãi lay các vị này...

Hoàng tử của ta cất tiếng thì thảo trong lúc đang sánh bước song song với ta.

– Các vị hoàng tử, công chúa, xin nhanh chân lên ạ.

Hải công công lên tiếng nhắc nhở chúng ta rồi. Phải nhanh chân lên thôi.

.....

Thật vất vả, rốt cuộc thì lễ bái cũng xong. Ta vừa đang định xin phép phụ hoàng và mẫu hậu để được về cung nghỉ ngơi thì tiếng nói của Lưu quốc sư đã làm cho ta tỉnh táo hẳn.

– Hoàng hậu nay đã quỳ lay tổ tiên, vậy có nghĩa là kiếp này người sinh ra là người của hoàng thượng, chết đi là ma của hoàng thượng nga.

Thật chẳng hiểu lão quốc sư nghĩ làm sao nữa. Lúc này đây phụ hoàng đang uy nước cho mẫu hậu nào ngờ vì một câu nói của quốc sư mà xem chút thì mẫu hậu đã sặc và phun hết nước trà đang ngậm trong miệng ra ngoài.

Nhưng là... Phụ hoàng không trách tội của quốc sư vì đã khiến cho mẫu hậu sặc nước. Trái lại, người còn meo meo cười tỏ ý tán đồng nữa.

Sau khi hồi cung thì hoàng huynh thái tử liền mang đến chai thuốc, rồi huynh ấy đích thân xoa bóp chân dùm ta. Huynh ấy lắc đầu mà bảo rằng có lẽ phải cho ta luyện tập thể lực nhiều một chút, chứ không thì chỉ vừa leo lên có vài tầng lầu là đã đi đứng xiêu vẹo rồi.

Mà vài tầng lầu hồi nào... Tính cả đi lên lẫn đi xuống vị chi là mười tám tầng a.

Tức thật. Ta vừa nói xong thì huynh ấy đã dùng tay mà bóp mũi ta lại.

Nè mũi ta đâu phải để huynh muốn bóp là bóp chứ?

Mà sao đôi lúc ta phát hiện thấy... Mặt hoàng huynh gian gian giống mặt phụ hoàng a...

Phụ hoàng tha tội cho hoàng nhi, hoàng nhi thật không có ý kể xấu người đâu... Chỉ là... Không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả cho đúng...

.....
Quên mất, hôm nay ta phải đi ngủ sớm, vì ngày mai ta còn phải đến chính cung thỉnh an mẫu hậu nữa.

.....
Hoàng huynh lại bảo rằng ta tùy tiện nữa rồi. Mà ta có làm gì sai đâu chứ? Chỉ là rảnh rỗi quá nên đến cung của ngũ ca chơi thôi mà. Thật ghét huynh ấy ghê đi...

Hoàn phiên ngoại

39. Chương 39: Phiên Ngoại Thị Phi

Từ xưa đến nay, hậu cung luôn là nơi chứa đựng nhiều thị phi nhất. Dù là việc cõn con hay là việc trọng đại, hầu như tất cả đều khó lòng mà giữ được bí mật tại chốn hậu cung này.

Lúc đầu lời đồn thổi chỉ đơn thuần là những câu chuyện giúp vui giữa những kẻ làm nô tài. Nhưng càng về sau khi những tin đồn ấy đã vượt quá mục đích ban đầu của nó và gây nên những tác hại khôn lường thì chính những vị tổng quản, là những người có quyền lực trong cung sẽ phải đứng ra giải quyết...

Còn nếu như lời đồn ấy vẫn không dập tắt được mà lại còn truyền đến tai vua thì sẽ như thế nào?

– Bảo phi nương nương nghe nói mới nuôi thêm một tiểu miêu nhỏ. Mà người biết không, tiểu miêu đó rất là thông minh nha. Y lại còn nghe hiểu được tiếng người nữa. So ra có thể y là loài vật thông minh nhất trong tất cả các sủng vật trong cung a...

Thủy chung cũng chỉ là mèo thôi. Rốt cuộc lời đồn qua bao nhiêu con người bỗng chốc trở thành:

– Nghe nói tiểu miêu của Bảo phi nương nương chính là một tiểu tiên gia hạ phàm a. Ban ngày y đột lớp mèo, nhưng đêm đến y hiện về lại nhân dạng, lại còn biết ca hát nhảy múa giúp vui cho nương nương nữa...

Từ một con mèo bỗng chốc lại hóa thành tiên. Có lẽ con mèo ấy kiếp trước có tu nên phúc phần còn thừa lại cho đến kiếp này chăng?

.....
– Nè, ta nghe nói Bảo Long điện tối qua có tiếng cười khóc lạ kì lắm...

– Chuyện đó cũ lắm rồi, chuyện của ta mới là thật sự là đáng sợ a...

Tiểu Huyền Tử run run cầm cây đèn nói.

– Hôm trước là ta phải đi tuần tại hậu cung phía tây. Lúc đó theo thói quen ta đi đến hết đoạn hành lang dài. Để rồi khi quay lại... Thì ta thấy căn phòng cấm....

– Sao?

– Sao người cứ hay dừng lại giữa chừng vậy? Kể nhanh lên, để chúng ta còn đi tuần nữa.

– Ta nghĩ lại vẫn còn sợ... Lúc đó mặt trời đã gần xuống núi... Ta đang định sau khi thắp đèn xong sẽ quay về. Nhưng ngờ đâu trên cửa sổ căn phòng cấm bỗng dưng xuất hiện những giọt máu... Mà căn phòng đó từ khi “người ấy” rời đi đến nay chưa từng có chủ nhân mới... Ta... Ta sợ là sẽ bị khiển trách nên đã dùng khăn lau... Nhưng càng lau thì máu lại càng nhỏ giọt xuống nhiều hơn nữa....

– A....A....A

– Im đi. Người điên hả? Muốn Triệu tổng quản đến đây phạt cả đám à?

– Ừ... Nhưng mà đáng sợ quá....

Tay chân run cầm cập, tiểu thái giám vội lấy tay chạm nhanh mồ hôi trán.

– Phải chăng là oan hồn của Âu...

Cả đám chùn giọng xuống.

– Là người mà tất cả chúng ta đều biết là ai đó... Chẳng lẽ là hồn ma của người ấy đến để đòi mạng a...

– Bậy bạ. Oan có đầu, nợ có chủ. Người ấy đến đây đòi mạng ai?

Tên tiểu thái giám này giờ đứng đằng xa hóng chuyện vội lên tiếng phản đối.

– Ta không cần biết. Sau này ta với người đối ca đi. Ta không muốn phải cầm đèn đi gác quanh khu vực đó nữa đâu...

Tiểu Huyền Tử sau khi kể xong câu chuyện thì tay chân đã bết run, chỉ còn lại vẻ mặt tái xanh như muốn dọa người. Để rồi tiếp nối y là chất giọng đầy khiếp sợ của Tiểu An Tử.

– Nam mô a di đà phật... Nam mô a di đà phật... Chuyện tốt không linh chứ chuyện xấu linh lắm a... Đừng có nói bừa...

– Ta xem các người đều rảnh rồi cả? Có cần ta giao thêm công việc cho làm không?

– Triệu tổng quản...

Cả đám người cùng hành lễ trước vị tổng quản thái giám ấy.

– Chúng nô tài sẽ đi làm việc ngay.

Nói rồi cả đám cùng phân tán ra mỗi người một hướng.

“Lũ nhóc khờ khạo này... Chúng nó lại đưa thêm cho ta ý tưởng để viết tiếp câu chuyện còn đang dang dở. Lần trước cuốn “Quý môn quan” đã bán rất chạy... Không ngờ chỉ kể lại những sự việc đáng sợ trong cung thôi mà dân chúng lại thích thú đến như vậy. Lần này nhất định phải thêm thắt vào đó càng nhiều chi tiết để càng bán chạy hơn a...”

Vì sao Triệu tổng quản lại có thể đưa sách ra ngoài bán? Cái này... Vốn dĩ là do mối quan hệ hữu hảo tốt đẹp giữa những cung nữ, thái giám hầu hạ trong cung và những tên thị vệ gác cổng.

Mối quan hệ này được bắt nguồn từ việc muốn đem tài sản của mình ra bên ngoài để bán hoặc để đưa cho người nhà. Khi đem đi như vậy thì họ sẽ phải chịu một phần phí tổn cho đám thị vệ, nhưng điều đó cũng là xứng đáng.

Các cung nữ và thái giám trong cung một khi đã được lòng chủ nhân có thể sẽ được ban thưởng cho rất nhiều vàng bạc châu báu, hoặc cũng có khi chỉ là một mảnh ngọc bội nhỏ. Tùy vào vị chủ nhân đó thứ bậc trong cung cao hay thấp và có được nhiều ân sủng của hoàng đế hay không.

Nhưng dù là ban thưởng ít hay nhiều thì họ cũng đều đã được hưởng bổng lộc riêng cho mình. Vì vậy số tiền đó cũng chỉ là phần tiền tích lũy thêm phòng khi tuổi già sức yếu lại không có con cháu bên cạnh. Cũng có rất nhiều thái giám sau khi rời khỏi hoàng cung đã trở nên những phú hộ giàu có.

Thời gian từ lúc bắt đầu nhập cung cho đến khi rời khỏi là từ mười đến hai mươi năm, đó là đối với ngự trù sư cũng như cung nữ. Còn đối với thái giám thì gần như là cả đời. Cho đến khi nào họ già nua và hết còn có thể phục vụ chủ nhân được nữa thì tổng quản trong cung mới cho phép họ rời đi.

Tuy vậy trong những trường hợp đặc biệt thì vẫn có những người quyết định dùng trọn cuộc đời mình để hầu hạ cho vị chủ nhân mà họ đã từng gắn bó...

Khoảng thời gian cách biệt giữa trong và ngoài bức tường quá lớn khiến cho những con người cũng do cha mẹ sinh ra này đều rất đau lòng khi nhớ về cố hương. Họ tìm mọi cách liên lạc với bên ngoài và đem những thứ họ được ban thưởng ra ngoài để bán. Có người là để dành dụm chút vốn khi về già, cũng có người là vì muốn giúp đỡ những người thân đau yếu bệnh tật... Là mỗi người đều có một hoàn cảnh khác nhau không thể kể hết được.

Còn Triệu tổng quản thì từ nhỏ đã là trẻ mồ côi. Sau khi vào cung một quãng thời gian thì do siêng năng thật thà nên dần dần được thăng chức. Cuối cùng là chức vụ tổng quản thái giám hậu cung, cai quản tất cả các tiểu thái giám và có nhiệm vụ phân công cũng như đôn thúc bọn họ làm việc.

Ông không có niềm đam mê gì ngoại trừ thú vui viết sách. Ông cũng là một trong những vị tổng quản thái giám có học thức cao nhất trong cung. Vì ngày xưa đã từng có thời gian ông được giao cho việc quản lý tàng kinh các nên đại đa số các cổ thư ông đều đã xem qua...

“Lần này nhất định phải kêu Lâm thị vệ in sao ra nhiều bản hơn nữa, tiền lời ta phải chia cho hắn nhiều một chút. Tội nghiệp, hắn cũng đã vì ta mà cực khổ nhiều rồi.”

Vị tổng quản thái giám vừa đi vừa tủm tỉm cười khiến cho các tiểu thái giám vừa kính sợ vừa chăm chăm học theo nụ cười đó của ông. Rõ ràng là với tác phong kì quái đó, Triệu tổng quản đã tạo nên một luồng sóng hâm mộ nho nhỏ trong lòng các tiểu quan...

Quả nhiên hậu cung thật có rất nhiều những chuyện phi thường mà.

Nhưng tất cả đều không gây ra hậu quả nghiêm trọng bằng sự việc sắp diễn ra đây...

– Hoàng hậu có thai.

– Cái gì?

Tiểu cung nữ đôi mắt mở to hoảng hốt, tay chân luống cuống thiếu chút nữa là ném hết cả thau đồ dơ xuống đất.

– Người làm cái gì vậy? Muốn cả hai cùng bị phạt à?

– Người nói hoàng hậu có thai? Khi nào? Ở đâu nghe được tin đó?

– Từ từ bình tĩnh đã nào. Người phải chuẩn bị tâm lý a...

Tiểu cung nữ làm động tác hít thở sâu để rồi y quay lại nhìn người tỷ muội của mình.

– Hoàn hảo. Nói đi.

– Người không thấy dạo này hoàng hậu ăn nhiều hơn? Lại còn thích mặc những bộ xiêm y màu xanh nữa.

– Thì ảnh hưởng gì đến việc có long thai?

– Ngu ngốc. Chờ ta kể hết đã. Hôm trước là ta đem món ngự tiếm hải vị cho hoàng hậu dùng. Người biết, người chỉ mới ngửi mùi cá thôi mà đã nôn ra rồi. Chẳng phải là có thai chứ còn gì nữa?

– Chẳng lẽ hoàng hậu là người lưỡng tính?

– Đừng la lớn. Mà ta nghe nói hoàng thượng đã khéo sắp xếp một ngự y để chăm sóc sức khỏe cho hoàng hậu a.

– Thật à? Chẳng lẽ lời đồn hoàng hậu có thai là thật...

– Là thật đó.

Tiểu cung nữ kia gật đầu quả quyết.

– Phải ha... Mấy hôm trước ta còn bắt gặp một con rết ở ngay trước cửa phòng của hoàng hậu. May là ta đã nhanh tay dùng dép chọi chết nó...

– Rết... Tức là sẽ sinh con gái.

– Phải phải đó. Ta còn nghe nói mấy hôm nay hoàng hậu đã đổi tính nữa.

– Đổi tính à?

– Ừ. Vốn dĩ ngày xưa người rất hay xấu hổ. Nhưng giờ đây hoàng thượng ở đâu thì người ở đó. Lại còn cạo vào lòng của hoàng thượng nữa. Lần trước chính mắt ta thấy hoàng thượng đích thân dùng môi mớm đưa hoàng kim cho người... Người chỉ khê đỏ mặt chứ chẳng hề tỏ ý phản đối như trước kia nữa.

Tiểu cung nữ vốn là người khởi xướng sự việc nay lại trở nên mơ màng khi nghe tỷ muội của mình nói.

– Là thường xuyên không nhẽ với phu quân, đây cũng là dấu hiệu của việc mang thai a.

– Phải phải.

– Các người muốn bị chém đầu hết phải không?

– An Xuyên cô cô...

Cả hai cung nữ cùng hành lễ trước mặt vị cô cô ấy.

– Cả hai hết chuyện làm rồi phải không? Hay cần ta giao thêm công việc cho?

– Dạ chúng em lập tức sẽ đi ngay đây ạ...

Nói rồi cả hai cùng ôm đồ bỏ chạy.

“Rõ không có phép tắc mà... Nhưng... Nguồn tin này liệu có chính xác không? Mà hôm trước ta vừa bắt gặp hoàng hậu vận bộ xiêm y trắng có đấy thắt lưng đỏ. Mà màu đó tức là sinh con trai mới đúng chứ. Đang vào đầu mùa thu nên nhiệm vụ của các cung nữ là phải xông hơi đuổi côn trùng đi. Có khi nào là vì vậy nên con rết mới có dịp chạy đến trước cửa phòng của hoàng hậu không? Mà rõ ràng là lần đó đám thái giám trong cung mới giết được nguyên ỏ gián con tại nơi hoa viên mà hoàng hậu thường đến ngự lãm. Gián tức là con trai. Hoàng hậu phải sinh con trai mới đúng chứ... Không được. Ta lập tức phải trở về cung nữ phòng mà viết tiếp cuốn sách còn đang dang dở... Hoàng hậu vừa đẻ mền lại còn rất tốt bụng như vậy... Người phải là sinh con trai mới đúng a...”

Nụ cười xinh như hoa hàm tiếu trên môi nhưng trong đầu lại chất chứa những suy nghĩ kì quái. Thật hoàng cung này có quá nhiều thứ đáng sợ a...

.....

Chính cung lên đèn.

– Ngọc nhi.

Hoàng đế gương mặt mang đầy nét kinh hãi đẩy vội cánh cửa phòng, lúc này Ngọc nhi của ngài đang ngồi đọc sách bên ánh đèn. Nét ngây thơ đáng yêu của gương mặt kèm theo đó là thái độ bình thản trước mọi sự chung quanh. Đầu khẽ nghiêng một bên để tựa vào cánh tay nõn nà. Nhưng vì tiếng động lạ ấy đã làm cho toàn bộ cảnh sắc thần tiên biến mất.

– Hoàng thượng vạn...

– Miễn lễ. Người vì sao lại không nói cho trẫm biết?

Vội vàng diu ái nhân ngồi xuống, để rồi người ôn nhu vấn.

– Nói... Nói chuyện gì hoàng thượng?

– Là việc người đang mang cốt nhục của trẫm. Chuyện này khắp thiên hạ đều đã đồn đãi cả rồi. Người còn muốn giấu trẫm đến khi nào nữa?

– Người... Nói cái gì? Cái gì khắp thiên hạ đều biết?

Minh Ngọc lấp bắp hỏi lại.

– Là người dạo này ăn nhiều hơn, lại còn hay mặc xiêm y màu xanh màu đỏ. Phải chăng là mang thai long phụng? Hay lắm tiểu Ngọc, chỉ cần là người sinh cho trẫm, bất kể là trai hay gái trẫm đều sẽ yêu thương chúng...

– Người...

– Để trẫm sờ thử một chút xem hoàng nhi của trẫm có ngoan không...

Nói rồi long thủ lần mò vào bên trong lớp vải áo.

– Ngu ngốc.

Cổ thư di dời vị trí từ tay Minh Ngọc thẳng đến đầu rồng của hoàng thượng.

– Người nghĩ làm sao nam nhân có thể có thai? Chẳng lẽ người cho rằng ta là nữ nhân? Cái gì mà xanh đỏ? Chẳng phải người lần trước nói là đã chuẩn bị cho ta những bộ y phục mới. Người muốn ta thử mặc chúng

cho người xem... Ta ăn nhiều hơn là vì... Chẳng phải người nói là ôi ta không thấy chút thịt nào, phải ép ta ăn nhiều hơn nữa. Ta vì chiều ý người nên đã cố để mình mập hơn một chút...

Hoàng thượng tựa hồ như chưa hết sững sốt khi nghe được những lời từ miệng ái nhân thốt ra...

– Còn việc người buồn nôn khi ngửi thấy mùi cá?

– Là vì mùi của nó khá giống với món thịt dê lần trước người đem đến. Ta cũng không rõ vì sao ta lại bị ám ảnh về nó nhiều đến vậy... Lúc ấy cung nữ chỉ mới đem thức ăn vào, ta vừa nhìn thấy miếng thịt màu đỏ trước mặt... Thì ta đã...

– Vậy thủy chung là người không mang long thai à?

– Không.

Sau khi nói xong được chữ đó thì cả người Minh Ngọc cực kì nhẹ nhõm. Chỉ là... Lúc này lí trí quay về khiến cho Minh Ngọc cảm thấy mình thật rất quá đáng...

Tiểu Ngọc vội cúi đầu quỳ dưới chân người.

– Hoàng thượng...

– Sao lại quỳ như vậy? Mau đứng lên...

Nhìn thấy nét mặt ôn hòa không chút sinh khí của hoàng đế khiến cho tiểu Ngọc không tránh được cảm giác đau xót.

– Thần xin hoàng thượng hãy giáng phạt...

– Vì sao?

Người ôn nhu đỡ lấy hông kéo tiểu Ngọc đứng dậy nhưng tiểu thố cứng đầu nhất định phải quỳ để xin tội cùng người.

– Vì tội vô lễ, vì đã nóng giận vô cớ. Vốn dĩ thần nên biết là... Hoàng thượng cần có thêm nhi tử. Thần lại chỉ là một nam nhân nên chẳng thể nào...

– Ngốc tử...

Hoàng đế phì cười mà nhéo mũi con tiểu thố ngốc nghếch.

– Nếu người khác mang cốt nhục của ta thì ta đã không vui mừng đến như vậy. Người còn không hiểu sao? Là ta yêu thương người. Nếu ta muốn có thêm nhi tử thì phải do đích thân người sinh ra...

– Nhưng ta là nam nhân.

– Thì ta đâu bắt người phải sinh con cho ta đâu.

Hoàng đế khẽ cười và cụng nhẹ vào đầu tiểu thố.

– Ta chỉ cần người ngày nào cũng vui vẻ ở bên cạnh ta là đủ. Người biết không? Chính những lời người nói ra đã khiến cho ta còn vui hơn là khi nghe tin người mang long chủng nữa.

– Ta là mắng người ngu ngốc...

Minh Ngọc xấu hổ cúi đầu.

– Việc đó chắc chắn ta sẽ trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng là việc người đã vì ta mà ăn nhiều hơn, vì ta mà mặc những xiêm y khác màu cốt để ta vừa ý...

– Ta chỉ là muốn người vui.

– Chung quy chỉ cần có vậy.

Hoàng đế ôm lấy Minh Ngọc vào lòng mà thủ thỉ bên tai y.

– Người có biết vì sao người muốn làm cho trẫm vui không?

– Là vì... Ta yêu người.

Hoàng đế gương mặt càng lộ rõ nét gian xảo hơn. Để rồi vòng tay ấm áp ấy bỗng chốc lại trở nên cường bạo. Hoàng đế nhanh chóng bế lấy ái nhân mà hướng đến long sàng rộng lớn.

– Hoàng thượng... Người...

– Là trẫm phải trừng phạt người vì tội vô lễ... Lần này phải phạt nghiêm khắc để người nhớ kỹ bài học này mới được.

Thân thể đã gần như xích lõa ngay dưới đôi tay giảo hoặc, nhưng tiểu Ngọc vẫn không lo lắng cho bản thân mình mà trái lại còn đi thương xót cho kẻ ấy.

– Người... Vừa nãy ta ném có đau lắm không?

– Đau lắm. Nhưng đau ở đây này.

Cánh tay to lớn cầm lấy cánh tay nhỏ nhắn mà ép sát vào lồng ngực. Để rồi gương mặt khả ái thoáng ửng đỏ, đôi môi hồng xinh khê hé ra tựa hồ như tạo một cơ hội tốt cho tên sắc ma được dịp tiến xa hơn.

Và hiển nhiên là hoàng đế chẳng thể nào bỏ qua cơ hội ngàn năm một thử này, ngài nhanh chóng mút lấy chiếc lưỡi bé nhỏ và bắt đầu đùa giỡn với nó...

– Ừ... Là ta có lỗi... Ta xin lỗi tướng công của ta...

Tiểu Ngọc cố nhích người hòng thoát khỏi cơ thể đang đói khát. Dường như lúc này tiểu thổ đã nhận định rõ được tình thế nguy hiểm của mình.

– Có lỗi thì phải phạt.

Lời nói thoát ra từ miệng rồng đồng nghĩa với việc tối nay có kẻ sẽ không thể nào ngủ yên được...

– Nhưng sáng sớm mai... A....

Đôi môi khê lướt trên đỉnh thù du và nhanh chóng để lại ấn ký tại đây.

– Thôi được rồi... Ta có lỗi nên sẽ chịu phạt... Nhưng mà... Người đừng quá sức vì ngày mai còn phải vào chầu sớm nữa.... A...

– Tiểu thổ ngốc.

– Ừ....

Tiếng rên rỉ ân ái nhẹ hòa vào giữa không gian rộng lớn...

“Hi vọng những lời đồn thổi về chuyện ta có thai này sẽ không tới được tai cha ta... Nếu không ta e... Người sẽ vì ta mà tức chết...”

“Ngày mai ta phải truy ra bằng được kẻ nào đã dám tung tin đồn tiểu Ngọc có mang long thai khiến cho ta phải chịu một cuốn sách vào đầu thế này...”

.....

– Mẫu hậu, con vừa nghe nói mẫu hậu đã mang thai... Vậy là con sắp có thêm hoàng đệ rồi... Nhưng là mẫu hậu đang mang nam hài hay nữ hài vậy? Mà dù cho đó là hoàng đệ hay hoàng muội gì thì con cũng đều thích hết á...

Thất hoàng tử quên hết cả lễ nghĩa trong cung mà vội vã chạy ào về phía tiểu Ngọc, miệng liếng thoắt không ngớt.

– Ta... Ta là nam tử, chẳng thể nào có thai được hết...

Tiểu Ngọc thở dài rồi đưa tay xoa nhẹ vầng trán xinh đẹp.

– Nhưng mà lời đồn...

–

Tiểu Ngọc hết cách bèn phải đem sự khác biệt đực cái ra mà giảng giải cho thất hoàng tử hiểu, là nam thì không thể sinh con, chỉ có nữ mới có thể sinh.

– Hoàng nhi tham kiểm mẫu hậu.

Ngũ hoàng tử đến vấn an, hi vọng không phải là vì sự việc có thai kia mà đến...

.....

– Nè người nghe tin gì chưa?

– Tin gì?

– Hoàng hậu và hoàng thượng đang truy lùng kẻ nào dám tung lời đồn là hoàng hậu có thai ra ngoài a...

– Cả hoàng hậu lẫn hoàng thượng á?

– Phải. Đám thái giám hầu hạ nơi ngự thiện phòng nói rằng hoàng hậu vốn chỉ định đính chính lại lời đồn với mọi người. Nhưng còn hoàng thượng thì... Khó nói lắm. Vì danh dự của hoàng hậu bị tổn thương như vậy mà...

– Đến tay hoàng hậu còn hi vọng là sẽ có đường sống, chứ lỡ mà lọt vào tay hoàng thượng thì...

– Tại sao có việc không lo làm lại cứ đứng đó nói năng lung tung? Phải chăng các người cho rằng hậu cung này có quá ít chuyện thị phi rồi?

– Dạ cô cô, chúng nô tỳ đi ngay ạ...

Lúc này An Xuyên cô cô đứng ở đằng xa khe chau mày suy ngẫm đến lời nói của hai tiểu nha đầu... Nhưng rồi sau chừng vài phút đắn đo, nàng liền quay đi mà không hướng đến chính cung như ban đầu dự tính.

“Hoàng hậu nhân từ xin hãy tha lỗi cho nô tỳ... Nô tỳ không phải là không muốn đến nhận tội cùng người. Chỉ là sắp hết thời hạn phục vụ của nô tỳ và nô tỳ sẽ được phép hồi hương, nếu lỡ như có chuyện gì bất trắc... Hay nếu lỡ như hoàng thượng có ý muốn trách phạt nô tỳ nhưng lại không để cho hoàng hậu được biết...”

Khe lắc đầu xua đi những ý nghĩ không may ấy để rồi An Xuyên cô cô lại tiếp tục ung dung bước đi tựa như một kẻ không hay biết sự việc gì.

“Mong cho những ngày tháng cuối cùng này sẽ được tai qua nạn khỏi...”

Chúc may mắn cho những kẻ đã lỡ tung lời thị phi cùng những kẻ vô tội khác nữa. Nhưng quan trọng nhất chính là hi vọng cho lửa giận của hoàng thượng sau đêm hôm đó đã nguôi bớt đi được phần nào...

Hoàn phiên ngoại

40. Chương 40: Phiên Ngoại Oan Gia

Tiết nguyên tiêu, trăng thanh gió mát khiến cho lòng người thêm phần sáng khoái.

– Công tử, đằng trước có hội hoa đăng kia.

– Ta qua đó xem đi.

Hai nam tử trẻ tuổi thân vận xiêm y cao quý, rõ ràng là con nhà quý tộc đang cố lách mình khỏi đám đông mà tiến lên phía trước.

Nếu ta để ý kỹ hơn thì một trong hai vị nam tử ấy có dung mạo phi thường diễm lệ đủ khiến cho các cô nương xung quanh phải ghen tỵ vì không sánh được với vị công tử này. Còn về người còn lại tuy bề ngoài cũng thập phần cao trọng nhưng lại kém đi phần nào khí chất cao sang so với vị bạch diện công tử kia.

– Công tử xin cẩn trọng, đề phòng trong đám đông có thích khách trà trộn.

– Người khéo lo. Luận về võ công thì chẳng lẽ người không thể đánh lại những tên thích khách cón con đó sao?

– Nô tài không dám...

– Cái gì mà nô tài ở đây?

Đôi mắt diễm lệ khẽ liếc nhìn khiến cho toàn thân kẻ đối diện không rét mà run.

– Vậy công tử... Định sẽ chừng nào quay về ạ?

– Quay về à? Ta chơi còn chưa đã mà.

– Nhưng nếu hoàng... À Hoàng lão gia biết được sẽ không hay đâu.

– Hahaha cha ta sẽ không quan tâm đâu. Mà nếu gặp chuyện không may đi nữa thì ta sẽ đi năn nỉ mẫu thân, không lo, không lo.

– Người ý lại vào hoàng... Hoàng phu nhân thế thật không tốt chút nào hết a,,,

Thật khổ, nếu tiểu Ngọc mà nghe được danh xưng của mình bỗng chốc lại trở thành phu nhân thế này có lẽ sẽ tức đến hộc máu.

Nãy giờ còn chưa giới thiệu, vị bạch diện công tử với nét mặt yêu kiều ấy chính là Thiết Chiêu Nhân. Là vị hoàng tử thứ tư của đương triều hoàng đế Thiết Mộc Nhĩ. Và cũng là vị hoàng tử có cá tính ương bướng kiêu ngạo cũng như không nhẽo bậc nhất thiên hạ. Khoan đã, phần không nhẽo thì nên nhường cho thất hoàng tử đứng nhất, còn tứ hoàng tử chỉ đứng nhì thôi.

– Ta không cần biết. Ta dẫn người đi theo là muốn có người hàn thuyên hòng tránh đi sự tể nhạt. Nhưng người phải cũng cấm, trái cũng cấm... Người làm riết khiến ta cảm thấy... Chi bằng ta dắt theo thái phó còn vui hơn.

– Xin Hoàng công tử bớt giận ạ. Nô tài sẽ không dám như vậy nữa.

– Ngoan lắm. Mà người đâu phải là tên nô tài, người có tên họ đảng hoàng mà.

– Dạ, nô tài... À không, An Phúc đã hiểu.

– Tốt lắm. Ta đi thôi.

Nói rồi Chiêu Nhân liền nắm lấy tay của tiểu nô tài, cũng tức là ngự tiền thị vệ An Phúc, rồi cả hai chủ tớ cùng hòa vào dòng người xem lễ hội...

– Kẹo hồ lô, mua.

– Bánh này lạ vậy?

– Công tử, coi chừng...

– Ta mua...

–

– Cái này đẹp quá, mua luôn.

An Phúc thị vệ lúc này tay xách nách mang đủ thứ đồ đặc linh tinh của chủ nhân, miệng không khỏi ngăn cản.

– Công tử, đã mua nhiều lắm rồi a.

– Vậy mà nhiều gì? Lâu lâu mới được ra ngoài một lần a. Dem về nhà còn phải chia phần cho các tiểu muội đệ nữa. A... Cái chong chóng này dễ thương quá, chắc là thất đệ sẽ thích lắm.

– Hả, còn mua?

– Lòng đèn đẹp, mua luôn.

–

An Phúc thị vệ chỉ biết nhất nhất đi theo chủ nhân mà không dám có nửa lời phản nản, dù rằng hai tay của y đã muốn đứt lìa khỏi cơ thể vì đồng đồ vật chất cao ngất ngưỡng này.

– Ê người xem, ở kia có giải câu đối kìa. Nghe nói giải trúng có thưởng đó...

– Hả?

An Phúc thị vệ mặt đầy nét bi ai lê gót theo sau vị chủ nhân đang hăng hở chen vào dòng người đông đúc ấy để đến được quầy giải đối.

– Công tử, ngài lại đáp đúng nữa rồi... Các vị, các vị, vị công tử này đây đã giải hết tất cả câu đối rồi, lão bản đây cũng đã hết toàn bộ đèn lồng dành cho ngày hôm nay. Vậy xin ngày mai các vị lại ghé... Đa tạ...

– Cái gì?

Tứ hoàng tử Thiết Chiêu Nhân sau khi bị chèn ép dữ dội mới có thể chen được đến nơi này thì lão bản lại bảo là hết câu đối để giải rồi. Quả nhiên là khiến người khác bực mình mà.

– Vị công tử đây là muốn lấy lồng đèn uyên ương dệt mộng này sao?

Vị công tử cất tiếng gọi Chiêu Nhân lúc này chính là người đã thắng hết tất cả các đèn lồng ở đây. Vốn dĩ nam nhân ai lại muốn đem đèn lồng về làm gì? Chỉ là đám oanh yến đi cùng ai ai cũng đòi một cái, nhưng họ lại phi thường kén chọn, chỉ muốn có được những thứ mà người khác không thể có. Thế là cách hay nhất chính là việc giải câu đối để đem quà về cho bọn họ.

– Người đang nói ta đây à?

– Không nói công tử thì ta còn có thể nói với ai khác được? Hay là ta phải nói với gã tiểu đồng đang sắp bị ngạt chết ở đằng kia...

– An Phúc...

Lúc này Chiêu Nhân mới sực nhớ lại là An Phúc thị vệ vẫn còn đang chật vật với mớ đồ đạc. Nhưng có lẽ Chiêu Nhân không thể ngờ đến được tình cảnh đáng thương như hiện nay của y, cả thân hình cao lớn dũng mãnh của y đang bị đám nữ nhân ở Lê Hoa viện cùng Thanh Lệ viện giằng co qua lại...

Vốn dĩ kĩ viện lôi kéo khách là chuyện bình thường. Và nếu chỉ đơn thuần là giành giật khách thì có lẽ không có gì nghiêm trọng, nhưng vì An Phúc vẻ ngoài cực kỳ tuấn kiệt, lại thêm ăn vận sang trọng đủ biết là người có tiền nên họ đã ra sức mà tranh giành An Phúc về phía mình...

– Các người dừng tay lại cho ta...

– A... Công tử... Người mau vào đây nghỉ ngơi a...

– Công tử, người dừng qua đó, qua đây với thiếp nè...

– Các người... Các người...

Tên công tử kia không những không giúp đỡ mà trái lại còn đứng đó cười cợt tựa như đang xem một vở hí kịch miễn phí.

Sau một hồi vật lộn và đấu tranh dữ dội, cuối cùng thì cả hai chủ tớ đã thoát khỏi được hai động bàn tơ... Để rồi Chiêu Nhân công tử của chúng ta liền bùng bùng lửa giận mà hướng đến cái tên đáng ghét kia mà tính sổ.

– Người rõ ràng là biết khi ta qua đó sẽ bị lôi kéo như vậy... Là người cố ý phải không?

– Phải thì đã sao? Không phải thì đã sao nào? Hả bạch diện công tử?

Cả đời Chiêu Nhân ghét nhất là bị người khác gọi là bạch diện, vì như thế chẳng còn thấy được khí khái nam tử đâu nữa cả. Hiển nhiên là trong cung chẳng ai dám mảy may mà chọc tức đến tứ hoàng tử. Nhưng mỗi khi y phục xuất tuần là y như rằng sẽ có những tên nam nhân thói bám đuôi tò tò theo. Không những vậy, còn có những kẻ dám cả gan gọi y là bạch diện thư sinh, là dung mạo diễm lệ. Phi.

Khoan hãy nói tới kết cuộc của những tên tiểu tử ấy, Quay về hiện tại để có thể thấy được Chiêu Nhân đang bực tức như thế nào khi đứng trước cái tên... Hình như hẳn cao hơn tứ hoàng tử của chúng ta một cái đầu thì phải? Mắt phụng, mày ngài, thân hình rắn rỏi như được nung đúc từ sắt thép... Đây rõ ràng là một

kẻ tuấn lãnh phi phạm, chỉ với một nụ cười của y thôi đã khiến cho đám oanh yến theo cùng phải nghiêng ngả... Nhưng đối với tứ hoàng tử thì nụ cười đó cũng lắm chỉ sánh ngang với bất tiểu nhân đe dọa, chẳng đáng để bận tâm đến.

– Người khá dĩ lớn lên xinh đẹp như thế... Chi bằng...

Bốp

Một cú đấm thẳng, đích đến là mắt của kẻ dám tùy tiện hỗn láo với tứ hoàng tử.

Rõ thật là y có số đào hoa a... Chỉ vì một cú đấm mà cả bảy nữ cùng ùa đến bao bọc lấy y và xem xem y có đau lắm không? Bị thương có nặng không? Để rồi bọn họ liền quay sang hung thủ gây án mà trừng mắt cảnh cáo... Tất nhiên nữ khuê môn bất xuất, từng cử chỉ một đều phải xem xét kỹ lưỡng, càng nhu yếu, càng dịu hiền thì càng dễ có người để mắt đến. Vì thế nên dù có cảm phẫn trước kẻ thù như thế nào đi nữa thì các cô nương ấy cũng chẳng thể nhào lên mà đánh hấn được.

– Người dám đánh ta?

– Chém đầu người ta còn dám.

Tứ hoàng tử hung hãn trừng mắt nhìn lại đám người của y.

– Người càng hung dữ thì ta lại càng muốn chinh phục hơn.

– Điều dân... Vô sỉ... Hôm nay ta không đánh chết người ta thật có lỗi với liệt tổ liệt tông tám đời của ta...

– Vậy à?

Nghiêng đầu né tránh cú đấm móc lần thứ hai ấy, để rồi bàn tay to lớn kịp thời chụp lấy tay ngọc. Đôi môi chỉ toàn nói ra những lời khiến người khác bực mình bồng đứng lại nở ra một nụ cười khó hiểu.

– Điều dân to gan... Người...

Tứ hoàng tử giận đến mức không còn ngôn từ nào có thể mượn để diễn tả được. Hấn dám... Làm ô uế cánh tay ngà ngọc của người... Hấn còn dám lưu lại hồng ấn trên đó nữa...

– Tiểu tử thôi... Ông đây thế sẽ lăng trì người ra... Ông sẽ cho người ném mùi đao bôn, thập đại hình, ngũ mã phanh thây.....

– Ủ ừ. Chừng nào muốn tìm đến ta thì hãy đến phủ quốc trụ mà tìm.

– Người...

– Tạm biệt, tiểu nương tử.

Nói rồi hấn vẫy tay tựa hồ như trêu tức tứ hoàng tử của chúng ta. Hiển nhiên là chàng chẳng thể nào để cho hấn yên được như vậy... Chỉ là lúc này đây thế lực chưa đủ lớn mạnh, đợi chàng về cung liền lập tức sẽ sai thủ hạ đi tiêu diệt tận hang ổ của hấn.

“Người chờ đó... Nợ này không trả ta không phải là Thiết Chiêu Nhân...”

– An Phúc, hồi phủ.

– Dạ.

Nãy giờ An Phúc thị vệ vẫn đang ngăn người nhìn về phía chủ tử của mình. Thật ra thì y cũng muốn chen ngang vào giữa cuộc hội đàm của hai người. Nhưng là... Đã lâu lắm rồi y mới bắt gặp được một người dân thường dám to gan đối đãi với tứ hoàng tử như vậy.

“Hahaha cho hoàng tử biết núi cao còn có núi cao hơn a... Ai bảo ngày nào người cũng hành hạ An Phúc này... Chỉ có ta là thấp cổ bé miệng nên chẳng dám làm gì người... Ta biết, là người đau lòng khi phải ở thui thủi một mình trong cung mà không có người bầu bạn. Ta cũng biết, từ nhỏ người đã luôn sợ hãi cảm giác cô đơn nên người luôn bằng mọi cách gây sự chú ý với người khác... Nhưng rồi khi các ân sủng đều hướng về người thì người lại sinh kiêu căng ngạo mạn... Ha... Đành hi vọng kẻ lạ mặt này sẽ dạy cho người một bài học nhỏ vậy.”

- Người còn không mau đi a...
- Công tử, là dép của nô tài bị rách rồi.
- Rách?

Tứ hoàng tử cúi đầu nhìn xuống chân của An Phúc.

- Đúng là rách thật rồi. Có lẽ là do bị chèn ép mới nảy... Đi. Ta đưa người đi mua giày mới.
- Công tử...

“Thật ra thì tính cách của tứ hoàng tử không phải là xấu. Trái lại tâm tư hoàng tử lại còn rất thiện lương nữa là... Nhưng vì tính người y hết như một đứa trẻ. Càng nuông chiều thì càng được nước lấn tới. Gặp phải người mình không ưa thì sẽ xụ mặt xuống và phá phách không thôi... Ai da... Hoàng tử à, nếu cứ mãi như vậy... An Phúc nghĩ... Tương lai của người dám sẽ bị một phò mã gia nào đó tóm cổ bắt đi mất...”

Tất nhiên An Phúc thị vệ chẳng dại gì mà đi nói hết những suy nghĩ của mình vì y vẫn còn muốn sống vui vẻ...

“Phận nô tài từ đó đến nay nhiệm vụ chỉ có là một, là phải tận tâm tận lực hầu hạ chủ nhân. Từ lúc theo tứ hoàng tử đến nay địa vị ta trong mắt bọn thị vệ trong cung đã khác hẳn. Bọn hần đều rất kính trọng ta... Một tiếng cũng An Phúc ca, hai tiếng cũng An Phúc ca. Đó là chưa kể đến việc nếu thắng điều bài với bọn thái giám thì cũng có chia cho ta một ít. Nhưng là... Ta luôn phải chịu đựng những trò tai quái của tứ hoàng tử. Thật chẳng hiểu vì sao trong cái đầu diêm lệ... Bậy, bậy... Tứ hoàng tử luôn bắt chúng ta phải bảo ngài là anh tuấn thần võ, là tiêu sái phi phàm... Thôi sao cũng được. Tóm lại là đầu của ngài toàn nghĩ đến những việc tinh quái. Nếu lỡ ngài mà biết ta đang có những dự cảm không tốt về tương lai của ngài... Có lẽ ngài sẽ cho treo ta lên giữa hồ thu nguyệt rồi dùng đá mà ném a...”

Chính điện hoàng triều.

.....

- Tạ ơn hoàng thượng, nguyện vua tôi vạn tuế vạn tuế vạn tuế.
-
- Thần nhi xin thỉnh an phụ hoàng.

Tứ hoàng tử dáng vẻ tiêu sái bước vào chính điện. Để rồi khi đến trước điện rồng, y nhanh chóng trưng ra khuôn mặt lạnh tựa băng tuyết mà thi hành đại lễ.

- Đây là vị tướng quân thứ ba đến xin được ra trấn giữ biên cương mà không phải dạy võ cho người nữa. Người nói xem, là vì lý do gì?

Hoàng đế nghiêm khắc nhìn xuống y. Ánh mắt ngài đem đến cho y cảm giác bất an... Nhưng tựa hồ như đã quen thuộc với cảm giác này, y liền nhanh chóng bấm tấu.

- Bẩm, là bởi biên cương luôn cần người tài. Phụ hoàng tài đức nên khiến cho thiên hạ thái bình, trăm dân được no ấm. Nhưng không phải vì vậy mà chúng ta có thể lơ là cảnh giác được. Phần hoàng nhi đã có thể tự lo cho mình. Văn chương thơ phú đã có mẫu hậu dạy dỗ. Còn võ nghệ? Hoàng nhi từ nhỏ đã có luyện tập qua, nhưng là không phải tài năng thiên bẩm nên dạy hoài vẫn hoàn ngu dốt. Người có tài như Tả thừa tướng mà lại đặt để bên cạnh hoàng nhi thì thật tựa hồ như ngọc quý được cất giấu trong đá.
- Người nói có lý lắm. Quan võ để cạnh người thì đúng là phí phạm nhân tài thật.
- Bẩm phải ạ.

Tứ hoàng tử trong bụng đang mở cờ nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ đứng đưng vô tội.

- Vậy thì từ nay ta sẽ nhờ Mộ Dung Khang quốc hầu đến dạy người võ nghệ. Mộ Dung quốc hầu từ nhỏ đến lớn đã được nuôi dạy kĩ lưỡng. Hần trên thông thiên văn, dưới thạo địa lý. Có thể nói là kẻ văn võ song toàn. Mà hần cũng chính là người mà trăm luôn tin cậy bên mình nên sẽ không có tình huống phải xin ra biên cương trấn giữ...

- Hoàng thượng... Nhưng như vậy là phí phạm nhân tài a...
- Phí phạm? Hắn ngoài giờ vào chầu có thể đến để cùng người luyện võ. Thế sao gọi là phí phạm nhân tài? Biết rõ phụ hoàng là cố tình bắt ép, tứ hoàng tử đành ngậm đắng nuốt cay mà gặt đầu đồng ý.
- Vậy hoàng nhi xin cần tuân thánh ý.
- Tốt. Triệu kiến Mộ Dung Khang.

Tiếng hô lớn: “Hoàng thượng cho đòi Mộ Dung hầu nhập triều...” của tên tiểu thái giám như đã kết thúc chuỗi ngày rong chơi của tứ hoàng tử.

“Phụ hoàng thật nhẫn tâm mà... Rõ ràng người biết ta từ nhỏ đã không có năng lực trong việc học võ nghệ. Vậy mà người lại còn bắt ép ta... Ta chỉ mới thành thạo được vài bữa thì đã có kẻ đến phá đám rồi... Nhất định lần này phải y chiêu thức cũ. Cho hắn không từ mà biệt mới được.”

- Thần Mộ Dung Khang khấu kiến hoàng thượng, nguyện vua tôi vạn tuế vạn tuế vạn tuế.
- Mộ Dung Khang, đây là tứ hoàng nhi bướng bỉnh của trẫm. Từ đây phải nhờ người chỉ bảo thêm.
- Thần đây không dám nhận...

Mộ Dung Khang ngược lên nhìn tứ hoàng tử, để rồi bốn mắt giao nhau, tia lửa chợt lóe sáng.

“Điều dân... Là người à? Thật ông trời muốn cho ta tận diệt người mà...”

“Là người sao tiểu mỹ nhân? Thì ra thân phận thật của người là tứ hoàng tử đương triều... Thảo nào hôm đó cứ luôn miệng gọi ta là điều dân, còn nhất định đòi đem ta đi xử lăng trì nữa chứ. Hahahaha xem ra trời muốn giúp ta chinh phục được mỹ nhân rồi. Để xem... Sau này chắc chắn sự phụ sẽ hảo hảo đối đãi tốt với người...”

“Có Mộ Dung Khang dạy dỗ chắc chắn hoàng nhi ngang bướng này của ta sẽ chịu nghe lời hơn. Hắn vừa rồi nghĩ rằng ta không biết hắn bỏ ra ngoài cung? Thật quá ngu ngốc. Dường như ta đã để cho tiểu Ngọc dung tung hấn quá lâu rồi. Nhắc đến tiểu ngọc thổ, dạo này các hoàng nhi của ta là vì quá rảnh rồi nên cứ sang chính cung để cùng y đánh cờ đàm đạo. Báo hại đã mấy ngày liền ta bị tiểu thổ bỏ rơi... Nhất định sau này sẽ không để chúng có nhiều thời gian rảnh đến vậy nữa.”

Hoàng đế tay mân mê cằm, ánh mắt tỏ ra bình thản nhưng thực tâm đang suy tính đến những việc phi thường đen tối a...

“Phiên bang cống phẩm có một lọ dược liệu, bảo rằng chỉ cần các quý phi dùng thử sẽ thích mê. Hahahaha tiểu Ngọc à, xem ra người phải kiểm chứng giúp ta xem lời nói của sứ giả có đúng hay không rồi...”

Thật tội cho tiểu Ngọc nhi...

Nhưng người đáng thương sắp tới thật không chỉ duy nhất một mình tiểu Ngọc nhi a.

Tứ hoàng tử cung phòng vốn canh giữ nghiêm ngặt, lúc này đây là đang có tiếng cãi nhau...

- Ta bảo người phải quỳ xuống hành lễ với ta.

Nét mặt xinh đẹp đang cực kỳ phẫn nộ mà lên tiếng.

- Ta được hoàng thượng sắc phong, lại còn được tiên đế ưu ái hậu đãi. Hoàng tử nghĩ xem, liệu ta nên quỳ bái hoàng tử hay hoàng tử phải quỳ nhận sự phụ?
- Người... Đại nghịch bất đạo. Ta lập tức sẽ đi trình tấu với phụ hoàng xin người chém đầu người.
- Thỉnh... Nếu hoàng tử muốn, ta sẽ kể lại toàn bộ sự việc ngày hôm ấy cho hoàng thượng nghe, không biết lúc ấy người sẽ chặt đầu ta hay là sẽ phạt hoàng tử nhỉ?
- Người... Tiểu nhân dê tiện.
- Phải. Là ta tiểu nhân dê tiện. Nhưng sắp tới đây tiểu nhân ta phải là kẻ dạy võ cho người. Nếu người còn muốn khiêu khích, thì đừng trách vì sao đao kiếm vô nhân.

– Người...

– Quỳ xuống hành lễ bái sư ngay cho ta.

Nét mặt nghiêm khắc đủ khiến cho Chiêu Nhân dù giận đến mức nào đi nữa cũng phải sợ hãi ba phần.

– Quỳ thì quỳ, chỉ cần ta mau chóng học được hết võ nghệ, đến lúc chúng ta ngang bằng thực lực thì người đừng trách vì sao ta vô tình.

– Được.

Chiêu Nhân cắn răng mà quỳ xuống dâng trà cho sư phụ.

– Đồ nhi ngoan, sau này trước mặt hoàng thượng chúng ta là lễ nghi quân thần. Nhưng một khi ta bắt đầu dạy người võ nghệ thì ta tức là sư phụ của người, cấp bậc của ta cao hơn người. Vì thế chỉ cần người có thái độ kiêu ngạo hay lười biếng liền lập tức ta sẽ phạt người.

– Người dám? Người đâu? Lôi hấn ra chém đầu cho ta.

– Được lắm. Dám hấn láo như vậy, là hoàng đế đã cho ta được phép dạy dỗ người. Vậy nên không ra uy người liền không nghe lời.

Trảo thủ giật mạnh cánh tay yếu ớt. Để rồi toàn thân ngà ngọc của Chiêu Nhân bị y dốc ngược xuống.

– Hấn dẫn, người làm cái quái gì?

– Phạt đòn...

Cổ nén nhện tiếng cười trong họng, Mộ Dung Khang quốc hầu làm vẻ mặt nghiêm túc tựa hồ như đây là điều tất nhiên phải làm. Chỉ là, cái hình phạt tàn nhẫn này vừa mới được quốc hầu đại nhân nghĩ ra cách đây chừng vài phút.

– Người đánh thì đánh... Vì sao phải cởi quần ta?

– Đánh qua lớp vải thì lực đạo sẽ không thẳng, vì thế người sẽ không biết thế nào là đau đớn. Phải biết đau thì người mới nghe lời được...

– Ô... Oa.... ta sẽ méc phụ hoàng....

– Tự nhiên, để xem hoàng thượng đứng về phía ta hay người?

Miệng nói cứng để hù tứ hoàng tử. Vậy mà tứ hoàng tử bề ngoài gian xảo nhưng bên trong vẫn rất ngây thơ dễ dụ. Y những tưởng nói ra điều này sẽ khiến cho phụ hoàng y thêm phần tức giận. Thế nên chỉ bằng để y chịu đau lần này cho xong.

Nói là đánh nhưng Mộ Dung Quốc hầu nào nhẫn tâm ra tay tàn tệ với mỹ nhân. Ngài hoàn toàn không vận một chút nội lực nào, thật chất là đánh có tiếng chứ hoàn toàn không đau đớn chi cả.

– Oa..... là người bắt nạt ta.... Từ nhỏ đến lớn chẳng ai dám đánh ta... Ngay cả phụ hoàng cũng chưa từng đánh ta một cái nào...

Da thịt tứ hoàng tử từ nhỏ đã được nhũ mẫu trong cung chăm sóc cẩn trọng. Vậy nên chỉ cần một chút va chạm cũng đủ để lại dấu ấn trên thân thể người. Nói chi là đến việc đánh đòn thể này...

– Ngoan, đau lắm sao? Ta thủy chung là không dùng lực a...

– Người đánh ta.... Người đánh ta đau mà còn chối....

Tứ hoàng tử được nước càng khóc lớn hơn.

– Chỉ hơi đỏ một chút thôi mà...

Mộ Dung quốc hầu miệng khê vể nên một nụ cười đầy sủng nịnh. Y đưa tay đến ngay vùng mông tròn trịa mà xoa xoa tựa như đang vỗ về hài tử.

– Ta không cần... Là người bắt nạt ta....

Thật chẳng hiểu Chiêu Nhân có nhận thức được là mình đang nằm trong mồm sói không mà vẫn cứ nhõng nhẽo với hân thể này?

– Thế người muốn ta làm sao mới chịu ngừng khóc đây? Hả tiểu mỹ nhân của ta?

– Ta muốn... Người mua kẹo hồ lô đến cho ta ăn...

– Được rồi, vậy lần sau ta sẽ mua đến đây.

– Hai râu nha.

– Rồi.

– Hi... Cảm tạ người.

Lần đầu tiên thấy được nụ cười xinh đẹp của mỹ nhân dành cho mình. Chỉ là... Mộ Dung Khang không biết, cứ mỗi lần Chiêu Nhân được chiều ý liền trưng ra nụ cười như thế.

– Còn đau lắm không?

Tay vẫn không ngừng “xoa hộ” cho mỹ nhân hết đau. Miệng tươi cười vẫn:

– Đã hết. Vậy bây giờ ta bắt đầu học được chưa?

– Được.

Mộ Dung Khang thật không biết là trong đầu Chiêu Nhân lúc này lại đang có những suy nghĩ phi thường làm khó người khác a.

– Ta không thể đứng tấn lâu ngoài nắng, không thể đắm bao cát, không thể đánh cùng hình nhân...

Sau một hồi nói ra hết những thứ mà mình chẳng thể làm được. Để rồi Chiêu Nhân quay sang Mộ Dung sư phụ mà vẫn:

– Vậy ta có thể bắt đầu luyện chưa?

– Được thôi.

Không hề nao núng một chút nào trước sự khó dễ của tứ hoàng tử. Mộ Dung Khang liền dùng chân khiến Chiêu Nhân hạ thượng tấn, nhưng thay vì để Chiêu Nhân tự đứng trên đôi chân của mình, y đã bắt một cái ghế và ung dung ngồi xuống, để cho Chiêu Nhân có thể ngồi trên đùi mình. Nói khác đi, đây chính là lợi dụng việc luyện tập võ nghệ của người khác mà làm cản a.

– Đây là gì... Mộ Dung Khang... Người là có ý gì?

– Người không đứng tấn được thì ta liền nghĩ ra cách này cho người, chẳng phải là rất tiện lợi sao?

Chiêu Nhân trong lòng cảm thấy có chút không đúng. Nhưng là nghĩ đi nghĩ lại thấy mình cũng có lợi...

“Ta không phải tập luyện một mình. Ngồi như thế thì cho dù hân có bắt ta ngồi hai, ba canh giờ ta cũng không sợ nữa là... Hahaha có trách là trách hân quá ngu ngốc đã đưa chân cho ta ngồi lên thế này. Nhất định hoàng tử ta phải ngồi cho đến khi người tê cứng toàn thân mới thôi.”

Thật không biết Mộ Dung Khang có đoán được ý đồ “tốt đẹp” trong đầu tứ hoàng tử không nhưng trên gương mặt y lúc này rõ ràng là có nhiều nét biểu hiện rất giống với sắc lang a.

Dù thực tâm y đã muốn tiến xa hơn nhưng vì mới buổi đầu làm quen nên phải để tiểu hồ ly này quen hơi đã... Vậy nên sắc lang chẳng đại gì mà động thủ vội...

.....

– Nếu ta nắm hai tay và khoá chân người thế này thì người phải làm sao?

– Không biết...

Chiêu Nhân gương mặt nhăn nhó nhìn về phía Mộ Dung Khang.

Mộ Dung Khang không đáp, chỉ khẽ mỉm cười tựa hồ như một chính nhân quân tử.

- Ta phải làm sao? Người cười cái gì? Mau nói a?
 - Hai tay người bị khóa nhưng đầu ngón tay vẫn còn hoạt động được mà.
 - Phải.
 - Trảo thủ hướng về phía ngực đối phương mà trảo. Phải... Như vậy tự động người đối diện người sẽ bất ngờ mà lùi ra sau ba bước. Nhân cơ hội đó người có thể phản công lại...
 - Đã rõ.
- Để rồi khi Chiêu Nhân ứng dụng nó thì Mộ Dung Khang không những không chịu lui mà còn tiến về phía trước nữa.
- Người...
 - Thế võ này nếu là nam nhân thì dùng không được. Vậy nên ta sẽ dạy người chiêu kế tiếp....

.....

Thật chẳng hiểu hai sư đồ học hành và dạy dỗ thế nào mà sao lại toàn những động tác của bàn môn tả đạo. Sư phụ thì rất siêng năng dạy dỗ đồ đệ nên người... Còn đồ đệ thì cứ tựa hồ như đang câu dẫn sư phụ, hết ngồi vào lòng rồi lại còn sờ mó lung tung...

Đó là toàn bộ những gì mà người ngoài có thể nhìn thấy, nhưng kỳ thật bên trong là cả bể oan tình a...

- Những vị cô nương hôm đó ta gặp phải đều là nương tử của người à?
- Hahaha
- Người cười cái gì chứ?
- Ta cười vì thấy nét mặt ghen tỵ rất xinh đẹp của Chiêu Nhân a.
- Ghen tỵ? Ta rảnh mà đi ghen tỵ với mấy ả... Toàn là dung chi tục phấn, chẳng đáng để bận tâm.
- Phải, so với người trong lòng ta thì các nàng ấy đều toàn là dung chi tục phấn.
- Người trong lòng người là ai? Con của vị quan nào? Đừng có nhìn ta như thế... Ta chỉ là muốn biết con nhà ai mà xui xẻo đến mức lọt vào mắt xanh của người.
- Nếu ta nói đó là Chiêu Nhân hoàng tử, thì hoàng tử sẽ nghĩ sao?
- Người..... Vô loại...

Gương mặt xinh xắn ửng đỏ lên, để rồi tứ hoàng tử nhanh chóng rời khỏi đùi của Mộ Dung Khang mà quay mặt sang hướng khác như cố che đi nỗi bất an đang dấy lên trong tâm.

Phải chăng là vị hoàng tử tương bướng của ngày nào giờ đây đã có người trị rồi a?

.....

- Thất đệ...
- Hoàng huynh? Sớm an. Có việc gì mà mới sáng sớm đã đến tìm đệ a?
- Ta là mới học được một vài thế võ khá hay, là muốn cùng người luyện tập.
- Vâng, vậy hoàng huynh chờ đệ thay đổi y phục liền sẽ ra hầu.
- Hảo.

.....

Hoàn phiên ngoại

41. Chương 41: Phiên Ngoại Tứ Hoàng Tử Chuyện

Ta là tứ hoàng tử đương triều, Thiết Chiêu Nhân. Có lẽ cái tên của ta cũng đủ nói lên nét anh tuấn phi phàm của ta rồi.

– Hoàng tử a... Ta thấy phải nói là diễm lệ hơn người mới đúng á...

– Người...

Kể dám to gan chọc tức bản hoàng tử ta chẳng ai khác hơn chính là tên thị vệ An Phúc. Hắn ý được làm thiếp thân thị vệ cùng với việc giám sát chủ quản ta nên mới dám khi dễ ta như vậy...

– Hoàng tử à... Ta nào dám quấy thúc người, ta cũng sợ phải đi dọn dẹp nhà xí lắm a... Thật ta chỉ là muốn tốt cho người thôi... Ách...

Một cuốn sách hướng thẳng từ tay ta và điểm đáp là cái đầu gỗ của hắn. Ta đâu phải là người ngang ngược, ai bảo hắn dám nói rằng sau này ta sẽ bị phò mã bắt đi, hắn lại còn bảo Mộ Dung Khang cùng ta là lưỡng tình tương duyệt...

Ta khinh.

Có là hắn có tình ý với ta chứ đừng mong ta thích hắn.

Tên xú tiểu tử đó.

Ta ghét hắn. Phi thường ghét.

Ai bảo hắn cứ nhìn ta bằng ánh mắt đáng ghét đó? Cái gì mà nhu tình ẩn ý? Cái gì mà mắt phụng mày ngài? Ta nói là hắn cố ý câu dẫn cung nữ trong cung thì đúng hơn á....

Ta tức, ta tức, ta tức.

Vì có gì mà đám cung nữ ấy cứ mỗi khi có hắn đến liền lập tức xếp thành một hàng dài trước cửa phòng ta? Hết người dâng bánh lên lại đến kẻ khác dâng trà. Vì có gì mà các người không đến cùng một lúc mà cứ đi thành từng người một? Các người là muốn chọc tức bản hoàng tử a?

Hắn cười một cách gian xảo mỗi khi ta có ý bực bội vì hành động của đám nữ nhân ấy. Hắn còn tỏ thái độ là ta đây vô can nữa chứ.

Ta ghét hắn a...

Nhớ lại lần trước hắn còn khiến cho ta phải xấu hổ trước tiểu muội của hắn nữa...

Lần đó là do ta tự ý đến phủ quốc trụ mà tìm hắn. Đám gia nhân trong phủ hắn thấy ta liền bảo ta chờ hắn ở thư phòng, nói là hắn đang bận chuyện công vụ gì đó. Thật to gan, hắn bận việc công vụ vì có gì ta lại không biết? Thế là ta xông thẳng vào phòng hắn để tìm hiểu rõ thực hư công vụ mà hắn đang bận...

Rõ ràng là hắn đang cùng một tiểu cô nương làm những hành động mờ ám a...

Ta tự mình đè nén cơn giận mà tiếp tục đứng đó quan sát sự việc đang diễn ra trong căn phòng này...

Chính xác là hai người bọn họ đang đùa bỡn nhau quanh một phướng khăn lụa. Rõ đáng chết mà, giữa thanh thiên bạch nhật dám đi làm những việc như vậy... Lại còn tỏ ý ta đây đứng đắn đàng hoàng khi ở trước mặt ta nữa. Ta phi.

Thật tức chết ta đi mà...

Dám bảo là bận công vụ ư?

Được rồi, không cần thiết phải nhìn lên nữa... Ta phi thường sinh khí đá mạnh cánh cửa và xông xông tiến về phía hắn.

Vị cô nương ấy tỏ chút hoảng hốt... Nhưng rồi lại mỉm cười ngắm nhìn ta. Ánh mắt tựa hồ như đang chiêm ngưỡng một món bảo vật... Mà sao, ánh mắt của cô ta có phần giống hắn thế này?

Nhưng là ta mặc kệ, dù cho đó có là ánh mắt gì đi chăng nữa thì ta cũng mặc. Hôm nay nhất định ta phải thay trời hành đạo, diệt trừ cái giống hậu họa này...

Bốp

Một cú đâm của ta thẳng đến con mắt trái của hắn. Xem ra hắn đau đớn lắm thì phải. Hắn cúi người xuống lại còn nhăn nhó như hầu tử á.

– Công tử đây là...

Vị cô nương này giờ đang giành giật khăn lụa với hắn lúc này tựa tiểu phi tiểu đứng cản trước mặt ta. Là hai người rõ ràng là có tình ý mà... Rõ ràng là Mộ Dung Khang người sau lưng ta đã trao đổi tín vật với kẻ khác...

Thật ta chỉ muốn xé miếng vải lụa đó ra thành trăm mảnh.

– Ta là đương triều tứ hoàng tử. Dân nữ to gan. Gặp bản hoàng tử ở đây còn không mau quỳ xuống?

Ta ngữ khí cố làm ra vẻ ổn định vấn.

Cô ta hướng mắt nhìn về phía Mộ Dung Khang như ngỏ ý hỏi. Để rồi khi thấy hắn nhẹ gạt đầu, cô ta liền quỳ xuống hành lễ.

– Thần thiếp Mộ Dung Nguyệt, bái kiến tứ hoàng tử.

– Mộ Dung Nguyệt? Nói vậy người chính là tiểu muội của Mộ Dung Khang?

– Thưa phải.

Cô ta nhẹ mỉm cười nhìn ta. Lúc này mặt ta nổi lên một tầng mây đỏ... Ta liền cúi xuống đỡ lấy cô ta, để đến khi cô ta đứng lên ta liền nói.

– Ta... Tại vì ta thấy Mộ Dung Khang ức hiếp người... Nên ta cứ ngỡ là...

– Ca ca của thần thiếp đến là để giành lại khăn tay của người...

– Khăn của ta?

– Là chiếc khăn mà hôm đó hoàng tử đã giúp ta lau mồ hôi a...

Mộ Dung Khang cười khỏ hướng ta giải thích. Phải ha, hèn gì màu trắng của phường khăn lụa này trong quen mắt đến vậy.

Nè, đừng nhìn ta bằng ánh mắt ủy khuất đó chứ. Chẳng phải người đã từng bảo cú đánh của ta hoàn toàn không có lực sao? Vậy nên cũng đâu thể làm người bị thương a...

– Là thần thiếp vì thấy ca ca nâng niu chiếc khăn này như bảo bối, thế nên liền đến để tìm hiểu. Nhưng ca ca có chết cũng chẳng hé lời. Vì thế thần thiếp liền nảy sinh ý định trêu ghẹo... Cuối cùng thì cũng đã biết được ai là chủ nhân của chiếc khăn này rồi... Vậy nên vật hoàn lại cố chủ. Thần thiếp xin được phép cáo lui.

Nói rồi Mộ Dung Nguyệt nhẹ nhún người hành lễ. Sau đó liền rời khỏi phòng. Gương mặt vẫn tựa hồ như mang theo một niềm tiếu ý.

– Người cười cái gì Mộ Dung Khang?

Ta tuy vẫn còn xấu hổ nhưng mắt nhìn tên Mộ Dung Khang đang cười một cách gian trá này tránh không khỏi khiến ta lại nảy sinh bực mình.

– Ta cười vì biết rằng có kẻ đã phải ăn dấm chua vì ta...

Bốp

– Đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi, người cho là bản hoàng tử ghen với người chắc?

Ta thẳng tay đập vào bên mắt còn lại của hắn. Cho hắn biết, ta chẳng phải là để hắn trêu đùa như vậy. Lại còn... Tiểu muội của hắn sẽ nghĩ mối quan hệ giữa ta và hắn là thế nào a?

- A... Tiểu hồ ly tinh của ta. Càng ngày người càng thích trò bạo lực...
- Người muốn ta đánh người nữa phải không?
- Người không tôn sư trọng đạo, lại còn cả gan đánh sư phụ của mình. Xem hôm nay ta phạt người thế nào...
- Ta... Người chẳng phải nói là chỉ khi nào người dạy ta người mới là sư phụ của ta a?
- Ta áp úng chống chế...
- Một ngày làm thầy, suốt đời làm cha. Chẳng phải người đã từng nghe qua câu đó? Nhanh chóng nằm xuống đây...
- Ta... Đồ nhi xin lỗi sư phụ.
- Ta trừng ra bộ mặt cực kỳ đáng thương nhìn về phía hắn. Hắn vẫn không dừng dừng cảm động mà lại còn với tay túm lấy ta vào lòng. Sau đó liền hướng về phía giường mà ném ta xuống.
- Đau a...
- Biết đau thì nên ngoan ngoãn. Còn không thì đừng trách sao ta vô tình...
- Hắn ngừ khí độc ác hướng ta mà tiến đến.
- Ta biết rồi, là người muốn đánh ta chứ gì...
- Chờ một lúc lâu... Mông thì ta cũng đã dâng lên rồi, sao lại còn chưa ra tay nhỉ?
- Ta quay lại nhìn hắn. Thấy hắn đang đứng đó, mắt nhìn ta tựa hồ như đang đói khát, bỗng thấy ta khê động, hắn liền phi thân đến và cướp lấy đôi môi của ta...
- Khô.....ng.... Ừ.... Người.... Bu....ông.....ra...
- Hắn không những không buông mà còn làm tới. Tay hắn dời vị trí thẳng tiến xuống bộ vị của ta mà tham lam sờ mó. Là hắn có ý gì a???
- Để đến khi ta hoàn toàn ngạt thở.
- Tay ta vốn dĩ đang níu chặt lấy ngực áo của hắn mà ra sức chống đẩy liền như không chịu nổi muốn buông xuôi...
- Ta bảo cho người biết, lần sau còn như vậy nữa... Ta liền sẽ không tha.
- Hắn gương mặt tưởng như đang cố gắng kiềm chế điều gì. Tay hắn lưu luyến rời khỏi cơ thể ta. Mắt hắn nhìn ta tựa hồ như đã đọc được điểm sợ hãi trong ánh mắt của ta.
- Người... Ta xin lỗi... Là ta trách oan người.
- Bỏ đi. Chỉ cần lần sau, người chịu ngoan ngoãn nghe lời hơn là được.
- Hắn bỏ qua cho ta. Ta cảm giác được hắn thật chính nhân quân tử a...
-
- À, lần trước người có nói là rất muốn có được một thứ, là thứ gì?
- Ta nhân dịp sinh thần của hắn liền hướng hỏi.
- Căn bản sẽ khó lòng mà có được. Chỉ là... Ta không biết ta còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi hay không?
- Vậy người là muốn có thứ gì? Bản hoàng tử sẽ lấy về cho người.
- Hắn đột ngột nhìn ta cười.
- Trái tim của người.
- Người... Ăn nói hàm hồ...

Ta đỏ mặt nhìn sang hướng khác. Hắn như hiểu được ý định trốn tránh của ta liền xoay đầu ta lại và thì thào vào tai ta.

– Chẳng phải ta nói là sự kiên nhẫn của ta có giới hạn sao? Đến một ngày nào đó người không chịu tự nguyện giao ra ta liền có cách đoạt lấy a...

Hắn là đang uy hiếp ta...

Nhưng vì cớ gì mà một hoàng tử như ta lại phải sợ hãi một quốc hầu nhỏ nhon chứ? Vì cớ gì chỉ vì lời hù dọa của hắn mà ta lại mềm nhũn cả hai chân mà phải dựa vào người hắn?

.....

Thôi tóm lại là đừng nhắc lại những chuyện khiến ta không vui nữa.

– Hoàng huynh...

À, tiểu lộc tử đang gọi ta...

Ta quên mất rằng ta đã đặt ra một biệt danh cho thất đệ đáng yêu của ta là lộc tử. Vì sao à? Vì những khi hắn mở to đôi mắt hướng nhìn ta ngơ ngác phi thường rất giống với một bé nai con.

Mà khoan đã, hình như ta vẫn thường xuyên bắt gặp được ánh mắt giống như vậy ở nơi mẫu hậu. Có lẽ trời sinh ra hai người đều có chung một ánh mắt khiến người khác muốn trêu chọc lẫn bảo vệ nhiều hơn... Ai... Nhưng là ta không dám hướng mẫu hậu mà đùa giỡn vì sau lưng mẫu hậu còn có một thế lực khác rất đáng sợ a...

Còn thất đệ đáng yêu của ta thì khác. Y ngoan ngoãn nghe lời ta, y thường xuyên để dành món ngon cho ta, lại còn rất vui vẻ hạnh phúc mỗi khi nhận được quà từ những lần bỏ trốn thành công của ta...

Thất đệ tuy là hoàng đệ cùng cha khác mẹ nhưng y không giống với các hoàng đệ khác. Y không màn đến việc tranh giành phần thưởng cũng như sự ân sủng của phụ hoàng. Y cũng không hướng người khác sủng nịnh. Chỉ là nếu kẻ nào đó mà là người y để tâm đến thì y sẽ lập tức trở nên như con mèo nhỏ sà vào lòng hắn mà làm nũng. Nhưng dù sao đi nữa thì xét về khía cạnh không nhẽo có lẽ ta cũng hơi giống giống với y...

Gì chứ? Ta vẫn còn là hài tử, ta cũng cần tình thương vậy...

– Thất đệ có việc gì à?

– Hoàng huynh nè, hôm nay đệ muốn hỏi...

Ta mỉm cười chăm chú lắng nghe tiểu lộc tử giải bày, để rồi ta tiêu sái mỉm cười mà bảo:

– Việc này đơn giản lắm. Nhưng nếu muốn hoàng huynh giúp đỡ thì thất đệ phải ngoan ngoãn cho huynh hôn.

– Hôn nữa á?

Tiểu lộc tử chau mày nhìn ta. Cái này không phải là ta lợi dụng thời cơ đâu nha. Ai bảo nai nhỏ đáng yêu quá làm gì? Lại còn thích chạy lung tung nữa chứ...

– Nhưng mà hoàng huynh hứa là phải chỉ đệ chiêu thức hóa giải đó nha.

– Ủ. Huynh hứa.

Ta ung dung hôn lên trán của tiểu lộc tử... Ai... Sao cơ thể y lại có thể khiến cho ta thích hôn nhiều đến như vậy? Thôi được, hôn thêm hai cái bên má nữa để lấy cho đủ vốn lẫn lời đã.

– Hoàng huynh...

Tiểu lộc tử là cảm thấy khó chịu vì ta cứ dây dưa mãi với gương mặt của y. Ta phì cười và bắt đầu lý giải chiêu thức phá giải những chiêu mà hoàng huynh thái tử điện hạ của ta đánh.

Mà khoan đã, sao mà những chiêu thức này giống với những chiêu sư phụ và ta tập với nhau quá vậy? Thôi kệ đi, chuyện nguyên do không quan trọng. Suy nghĩ đến vấn đề chính đã. Hoàng huynh thái tử thường đến

thất hoàng tử phòng để cùng tiểu lộc tử tập luyện võ nghệ. Mà võ nghệ của hoàng huynh ta vốn dĩ đã rất cao cường rồi... Không biết chừng mai sau hoàng huynh sẽ đào tạo tiểu lộc tử giống y hấn vậy.

Chí nguy... Nếu sau này tiểu lộc tử cũng như hấn, cũng bắp thịt cuồn cuộn, cũng cơ thể vững chãi tựa thái sơn thì làm sao còn là tiểu lộc tử của ta nữa chứ... Ta không biết đâu, ta nhất định phải nhân lúc hấn còn bé mà khi dễ cho đã mới được a...

– Hoàng đệ, hoàng huynh đã dạy xong rồi đó. Bây giờ có muốn học tiếp chiêu thức khác để có thể trị hoàng huynh thái tử không?

– Muốn muốn... Đa tạ hoàng huynh trước nha.

– Lễ vật là gì đệ biết rồi đó...

Ta ánh mắt phi thường xảo quyệt... À không là phi thường dũng mãnh lướt ngang bờ môi đầy đặn của tiểu lộc tử. Như hiểu ý ta, tiểu lộc tử liền nhón gót lên kéo đầu ta xuống mà thơm vào má ta một cái.

Cảm giác hạnh phúc a... Nhưng mà sao cảm thấy cổ mình bị xách lên thế này... A... Hoàng huynh á...

.....

Hảo tức giận a... Vì có gì mà hoàng huynh thái tử lại đối xử tàn tệ với ta thế chứ... Ta chỉ yêu cầu tiểu lộc tử hôn ta thôi mà, có gì sai đâu?

Ta tức ta tức ta tức... Vì có gì mà sau khi hoàng huynh đi nói chuyện với sư phụ hấn liền ra sức thị uy với ta... Lại còn đề ta xuống đánh đòn nữa.

Ta thủy chung là không có làm sai a... Ta thật thích tiểu lộc tử mà. Hấn là đệ đệ mà ta yêu nhất á... Các người đối xử với ta thật tàn nhẫn mà... Nhất định ta phải hướng mẫu hậu thưa chuyện để các người biết, Thiết Chiêu Nhân ta không dễ bị bắt nạt đến thế đâu. Ui... Ta là vẫn còn ề mông a...

.....

Vì có gì mà phụ hoàng lại cấm túc ta? Vì có gì mà phụ hoàng chỉ tin lời sư phụ mà lại chẳng tin ta? Ánh mắt ta thành thật thế kia mà...

Khoan đã, phải chăng là phụ hoàng đang trả đũa việc lần trước ta đã vô tình hôn lên gương mặt xinh đẹp của mẫu hậu... Ai... Lần đó là do ta vô tình chứ hoàn toàn không cố ý a... Thật oan ức mà, hôm đó do ta sơ ý trượt chân và mẫu hậu đã tiến đến đỡ ta... Nhưng thật không may là cùng lúc ấy phụ hoàng lại đẩy cửa bước vào...

Thật tình oan ức lắm a...

Sao không ai chịu tin ta hết vậy... Ta thật phi thường đáng thương mà...

Hoàn phiên ngoại

42. Chương 42: Phiên Ngoại Vạn Thiên Sủng Ái

Chuyện xảy ra vào ngày mà hoàng đế cùng các hoàng tử rời cung sẵn bản...

“

– Hoàng hậu, hay người cùng chúng ta bỏ trốn... Ta biết người là do hoàng thượng bắt ép về đây... Trong cung này, từng giây từng phút đều là mưu toan đoạt lợi, thắng thì sao, thua thì sao? Cuối cùng chỉ còn là một nắm mồ được xây nên bởi tường thành kiên cố.

Một vị nữ tử với nhan sắc mặn mà quỳ trước mặt Minh Ngọc tần.

–

– Hoàng hậu, nô tài biết người không phải là người mưu toan lợi ích cho mình, lại càng không vì tranh đoạt ân sủng mà hãm hại người khác. Nhưng như vậy cũng là tự đào huyệt chôn mình....

Kẻ đang nói đó không ai khác hơn chính là một trong những nội thị hoàng cung. Lúc này đây tay của hắn đang giữ lấy cánh tay ngọc ngà của vị nữ tử ấy.

– Ta không đi.

– Hoàng hậu....

– Hoàng hậu, ta biết hoàng thượng thật sự rất ưu ái người, nhưng cái đó chỉ là nhất thời thôi. Thân làm cung phi thì ai cũng đã tự biết sẽ có một ngày hoàng đế không còn nhớ đến mình là ai nữa... Lúc đó cuộc sống tựa hồ như bị giam hãm trong lãnh cung. Thật sự cảm giác cô đơn đó còn khó chịu hơn là cái chết.

–

– Có thể hoàng đế rất thương yêu người nhưng có chắc rằng mai đây hoàng đế sẽ không yêu thương một quý phi khác? Từ cổ chí kim thật rất hiếm có quý nhân nào được vua yêu sủng trọn đời.

– Điều đó ta đã biết...

Minh Ngọc mỉm cười chua chát.

– Nếu lỡ như hoàng đế phát hiện ra điều này e là người sẽ....

– Tâm ta vốn đã an định bên cạnh hoàng thượng. Giờ ta rời cung ra ngoài, liệu ta có thể sống được không? Phải, nếu là ta của ngày xưa thì tự khắc sẽ rời cung cùng hai người.....

Minh Ngọc nói tựa như đang nhạo báng mình. Ánh mắt ấy bỗng chốc ẩn hiện lên nét bi thương.

– Đã không còn sớm nữa. Hai người mau đi đi. Cứ đi thẳng, đừng quay đầu lại, cũng đừng dùng tên cũ của mình nữa.

– Nhưng mà còn người....

– Ta không sao. Ta tự biết cách giải quyết...

– Hoàng hậu. Một lạy này chúng tôi xin lạy tạ ơn đức của người.

Cả hai người họ cùng dập đầu lạy tạ Minh Ngọc.

– Mau, hình như bên cổng thành đông có người.

– Mau đi đi.

Minh Ngọc vội đẩy cả hai rời khỏi đó. Để rồi cậu nhanh chóng trở lại phong thái ung dung tiêu sái mà bước đến đối diện với đám lính gác cổng.”

Ba ngày sau khi hoàng đế đi săn trở về.....

.....

– Tham kiến hoàng hậu, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

– Miễn lễ. Mọi người ai cũng có việc của mình, đừng quan tâm đến ta, cứ lo hoàn thành nhiệm vụ trước đã...

Thấy Minh Ngọc mỉm cười, dáng vẻ thập phần ôn nhu tựa hồ như một tiên nhân thế ngoại khiến cho đám ngự trù không khỏi tiêu điều hồn phách một phen.

Minh Ngọc thoáng thấy cả đám người cùng dòm mình trân trân thật không khỏi có chút cảm thấy bất tiện. Lúc này Nhã Thuyền bèn lên tiếng.

– Các vị cứ làm phần việc của mình, hoàng hậu chỉ muốn đến để tham quan, tuyệt không muốn vì vậy mà làm chậm trễ công sự của mọi người.

Nhã Thuyền lựa từng lời để nói cho phải phép. Nhưng chủ nhân của nàng tuyệt không phải là người chú trọng đến từng chữ từng lời như nàng đã nghĩ. Cậu chỉ nhẹ gật đầu tán đồng, để rồi cậu bước đến gần tiểu ngự trù đang làm công việc nhào bột.

– Người là đang làm món gì?

Minh Ngọc nhẹ giọng hỏi.

– Bẩm, là bánh phi phụng ạ.

Tiểu ngự trù giọng run rẩy trả lời, vốn dĩ làm bánh là nghề của hắn. Nhưng hắn không ngờ công việc ngự trù nhỏ nhoi này lại đem đến cho hắn diễm phúc được diện kiến hoàng hậu, vốn dĩ là mẫu nghi thiên hạ, lại còn là ái nhân được hoàng đế yêu sủng nhất nữa.

– Dạ thưa, hoàng hậu là có nhã ý muốn học làm bánh ạ?

Hắn ấp úng tâu.

– Ó.... Ta chỉ là tò mò....

Hoàng hậu, à không, là Minh Ngọc do bị nói đúng tim đen nên cũng ấp úng đáp lời.

– Thật ra thì làm bánh dễ lắm....

Tuy hoàng hậu là nam nhân nhưng nam nhân vẫn có thể làm ngự trù vậy. Vì thế nên tiểu ngự trù tin rằng hoàng hậu thật chất là đang muốn học làm một món bánh thật ngon để dâng lên hoàng thượng.

Hắn nín thở mà tiếp tục nói.

– Đầu tiên là công đoạn nhồi bột.

– Cái này ta biết, hồi đó ta có làm qua rồi. Có phải vậy không?

Minh Ngọc xăn tay áo lên và ngay lập tức dùng tay nhào bột.

– Á.... Á.....Á.....

Tên tiểu ngự trù do quá bất ngờ nên phản ứng đầu tiên của hắn là la lên. Còn phản ứng thứ hai là chảy máu mũi. Tội nghiệp, vì lần đầu tiên hắn chạm vào tay của hoàng hậu, lại còn thấy được khoảng da thịt trắng mịn của hoàng hậu nữa.

“Kì này hoàng đế chắc chắn sẽ móc đôi mắt ta... Huhuhu lão thiên gia ơi.... Ta có lỗi gì chứ?”

Minh Ngọc giật bắn mình khi nghe tiếng la thất thanh đó. Mà không chỉ mỗi Minh Ngọc, tất cả ngự trù đều hồn xiêu phách lạc, thậm chí có kẻ còn phóng cả con dao xuống đất, nhưng rất may là không có ai bị thương...

– Ta xin lỗi....

Minh Ngọc nhìn vị tiểu ngự trù bằng ánh mắt hối lỗi, cậu những nghĩ có lẽ vì cậu đã tiếp xúc quá thân mật với y nên y sinh lòng sợ hãi. Mà cũng đúng, không sợ không được, hoàng đế lão gia mà biết chuyện này e rằng tính mạng của y khó lòng mà bảo toàn a.

– Ta sẽ không quấy rầy người làm bánh nữa.

Nói rồi Minh Ngọc liền nhanh chóng kéo tay áo xuống.

– Thưa... Là tội thần đáng chết. Tội thần sau này không dám mở mắt nhìn những thứ cao quý nữa... Xin hoàng hậu mở lượng hải hà mà tha cho tội thần....

Thấy tiểu ngự trù nói liên hồi cái gì mà cao quý, cái gì mà không đáng khiến Minh Ngọc không khỏi phì cười. Để rồi cậu nắm tay hắn kéo đứng dậy.

Chính xác ra thì lúc này chân hắn đang vô lực, cái nắm tay của cậu thật chẳng khác nào là tống cho hắn thêm một đạp để mau chóng về chốn a tỳ đoàn tụ ông bà.

– Hoàng hậu.... Xin tha cho tội thần.... Tội thần biết mình rất đáng chết..... Nhưng tại gia hiện tội thần đang có hai nương tử, còn có mẹ già, con mọn....

Minh Ngọc tâm thật đang rất buồn cười nhưng không dám cười ra thành tiếng vì ngại càn hù cho hắn sợ hơn. Cậu chỉ đơn giản buông tay hắn ra mà cúi xuống hỏi.

– Người còn trẻ quá mà đã thành gia lập thất rồi, lại còn có cả hai nương tử nữa. Đúng là phong lưu mà...

– Haha cái đó.... Hoàng hậu tha cho tội thần... Tội thần đáng muôn chết vạn lần... Nhưng xin nghĩ tình nương tử, con thơ, lại còn có mẹ già....

– Nãy giờ ta đâu có ra lệnh gì đâu mà ngươi cầu ta tha tội?

Minh Ngọc nhin không nổi nên đành bật cười. Nghe nói thế hần không những không yên mà còn bát nháo hơn.

– Chỉ là.... Hoàng thượng.... Hoàng thượng....

– Chuyện ta đến ngự trù phòng hoàng thượng hoàn toàn không biết. Ngươi có thể yên tâm.

– Thần.....

Yên tâm sao được khi hoàng đế phi thường yêu mến con người này đến vậy.

“Được rồi, chết thì chết. Nhưng trước khi chết ta phải liều một phen.”

– Hoàng hậu.... Là người muốn học làm bánh, nô tài xin tận tình chỉ dạy người. Nhưng xin người hãy nói với hoàng thượng vài lời dùm nô tài... Đừng để người phan thất nô tài ra làm trăm mảnh...

Nhìn vẻ mặt vừa sợ sệt vừa cầu xin ấy thật khiến cho tiểu Ngọc càng thêm buồn cười.

– Ta đồng ý. Vậy bây giờ ngươi có thể chỉ ta được chưa?

.....

– Ta hỏi các ngươi hoàng hậu đã đi đâu?

Lúc này gương mặt đang phi thường tức giận quét mắt một lượt khắp các cung nữ đang quỳ phía dưới.

– Chúng nô tài... Thật không biết a.....

– Cầu nô tài, dặn các người lúc nào cũng phải kề cận bên cạnh hoàng hậu, vậy mà cuối cùng lại trả lời ta rằng không biết. Được lắm, người đâu...

– Hoàng thượng...

Lúc này hoàng hậu một thân bạch y tiêu sái bước vào chính điện, hoàn toàn không biết rằng có kẻ đang sinh khí đến mức muốn ra tay hạ sát vài người cho hả cơn giận.

– Ai dám to gan chọc tức hoàng thượng vậy?

Minh Ngọc vừa bước lại gần vừa mỉm cười hỏi.

– Còn ai dám cả gan hơn hoàng hậu nữa.

Hoàng đế cười một cách nham hiểm, để rồi người dùng thủ mạnh mẽ kéo hoàng hậu ngã vào lòng. Thân người hoàn toàn ngồi trên đùi hoàng đế.

– Hoàng thượng... Chỗ này....

– Nếu ngươi nhúc nhích tức thời sẽ mang tội khi quân phạm thượng.

Vì lúc này hoàng đế đang ngồi trên long ngai nên chỉ cần Minh Ngọc khẽ nhích người rời khỏi cũng tức là đã chạm đến ngai rồng, cũng có nghĩa là đã phạm thượng, sẽ mang tội tru di cửu tộc.

– Hoàng thượng...

– Các ngươi lui hết ra.

– Dạ.

Hoàng đế bắt đầu nghiêm nghị nhìn Minh Ngọc. Biết rõ thế nào rồi mọi chuyện rồi cũng phải tỏ bày, chỉ là, Minh Ngọc muốn kéo dài thời gian cho đến hết buổi tối nay.

“Dù gì thì ta cũng đã dặn dò tiểu Huệ Tử kỹ lưỡng. Hi vọng hần sẽ nhớ... Vì nếu ta không thể đích thân đến ngự trù phòng thì hần nhất định phải đem món vật ấy đến cho hoàng thượng, cùng với di thư của ta...”

Minh Ngọc khẽ thở dài một chút liền nói.

- Xin hoàng thượng để Minh Ngọc nói hết tâm ý ra đây để rồi Minh Ngọc có chết cũng không oán.
- Được. Nói đi.

Minh Ngọc bắt đầu hít một hơi rồi bắt đầu nói.

- Việc lần trước hoàng thượng đi săn về lại nghe tin Ngân quý phi đã chết, thực chất là do Minh Ngọc bày trò. Điều này... Vốn dĩ là do....
- Người muốn cứu ả khỏi bị án tru di ả?
- Hoàng thượng, Ngân phi vốn dĩ đã không còn được ân sủng từ lâu... Phàm nàng ta lại có chút cảm tình với.... Với....
- Dương thị vệ, và đôi cầu nam nữ đó đã mang trong mình nghiệt chủng.

Hoàng đế giọng nói nghiêm nghị vang lên.

- Minh Ngọc biết việc này đã khiến hoàng thượng sinh khí bấy lâu nay. Lại còn vì....
- Ngân phi đã quỳ xuống khóc lóc nài xin người cứu mạng.
- Phải. Nền thần đã dùng kim châm bẻ một số huyết đạo của nàng, tạo nên một cái chết giả.
- Người còn giúp cho Dương Phúc rời khỏi cung để cùng ả cao bay xa chạy. Người có biết đó là tội khi quân, dù là hoàng hậu cũng sẽ bị xử tử không?
- Hoàng thượng là Minh Ngọc tự ý quyết định. Minh Ngọc biết chuyện này là phản nghịch nhưng....

Minh Ngọc không thể nói thành lời được, lại càng không thể giải thích cho hành động nông nổi của mình. Chỉ biết rằng nếu có cơ hội làm lại, Minh Ngọc vẫn sẽ chọn biện pháp cứu lấy mạng sống của Ngân phi và đứa nhỏ trong bụng nàng.

Hoàng thượng lãnh khốc nhìn ái nhân của mình đang cố rời khỏi lòng mình mà quỳ xuống dưới. Hiển nhiên tay ngài vẫn giữ chặt lấy người y tránh để y giãy dụa mà thoát khỏi được ma trảo.

- Ám vệ báo lại rằng lúc đó Ngân phi có rủ người cùng trốn khỏi đây nhưng người đã từ chối...
- Minh Ngọc không muốn để hoàng thượng về kinh lại không thấy Minh Ngọc.... Lại càng không muốn để người vì Minh Ngọc mà phải lao tâm khổ lực tìm kiếm....

Minh Ngọc hai hàng nước mắt khẽ rơi xuống. Vốn dĩ ba ngày trước khi hoàng đế trở về đã nghe tin Ngân quý phi đột ngột qua đời. Trong lòng người đã có sự nghi ngờ vì sao sự việc lại diễn ra trước khi ngài kịp trở về và hạ sắc lệnh ban rượu độc cho Ngân phi. Để rồi đến hôm nay người đã tra khảo tất cả các ngự y đã chẩn mạch cho quý phi và biết được rằng, hoàng hậu đã có nhún tay vào chuyện này. Chỉ là, ngọn ngành ra sao, ngài cần phải tra vấn trực tiếp hoàng hậu mới có thể hiểu thấu được.

“Trước khi quyết định giúp nàng ấy, ta cũng đã suy đi tính lại nhiều lần. Ta biết rằng sinh mệnh người là quan trọng, nhưng ta cũng biết rằng nếu giúp nàng, ta sẽ chỉ có con đường chết... Nhưng ta đã nguyện ý làm. Ta thương xót cho hai kẻ yêu nhau mà không thể đến được với nhau.....”

Minh Ngọc không nói tiếp nữa, chỉ còn chờ đến khi hoàng thượng ban lệnh phán xét.

- Người đâu, mang rượu vào đây.

Hoàng đế khẽ nhếch môi tạo thành một nụ cười.

- Hoàng hậu, người đã có công lao tâm khổ trí vì ta như vậy, coi như đây là phần thưởng của người.

Vốn dĩ Minh Ngọc không phải là người am tường về rượu nhưng theo phán đoán của mình, Minh Ngọc biết rằng đây là chun rượu cuối cùng mà hoàng đế ban cho cậu. Cậu mỉm cười mà đón nhận lấy chun rượu quý do người ban. Rồi ngược cổ lên mà uống cạn nó.

- Đây là chun rượu đầu tiên ta ban cho mà người đã uống cạn không chừa lại một giọt.

Hoàng đế giọng mang đầy tiểu ý.

– Phải.

Minh Ngọc cũng nhẹ mỉm cười mà dựa đầu vào vai người. Dù biết rằng đây là lần cuối cùng đi nữa thì cậu cũng muốn được ở cạnh người này.

“Cha ta nói đúng, ngay từ đầu khi ta quyết định sẽ vĩnh viễn ở lại đây đã là một sai lầm. Chỉ là... Do ta nguyện ý tự chọn lấy con đường của riêng mình.”

– Hoàng thượng... Một mình Minh Ngọc đền tội là đủ. Xin hoàng thượng tha cho phụ thân và....

Minh Ngọc chỉ nói được đến đó thì cơn xây xẩm kéo đến, cậu ngã người một lần nữa vào lòng hoàng thượng mà không biết rằng đó chẳng phải là do thuốc độc, mà là do thứ rượu ngự ban mà cậu uống vừa nãy.

– Thỏ ngọc, nghĩ rằng ta ban rượu độc cho người sao?

– Ừ.....

Hai hàng mi khẽ động, đôi môi xinh hé nhẹ ra để đón lấy làn môi ẩm ướt đang ve vuốt lấy.

– Hoàng thượng...

– Chuyện gì?

Hoàng đế bực tức vì bữa ăn đang bày ra trước mắt bỗng chốc lại bị kẻ khác phá đám.

– Dạ.... đây là bánh do đích thân hoàng hậu chuẩn bị cho người. Hoàng hậu có dặn khi nào hấp xong liền đem đến đây cho người dùng thử.

– Mau đem lên đây.

Tiểu thái giám liền bê đĩa bánh đến, phía dưới đĩa bánh có một bức thư với thủ bút của chính đương kim hoàng hậu.

“Hoàng thượng... Ta biết là do ta có lỗi với người. Chính ta đã phản bội lại sự tin tưởng của người mà tự ý thả Ngân phi rời khỏi... Ta biết tội lỗi của ta rồi cũng sẽ bị xử lý, chỉ là... Ta đã từng hứa là sẽ đích thân làm một món gì đó để mừng người đi sẵn trở về.

Mong rằng người sẽ thôi không vì Minh Ngọc mà bực tức, như vậy sẽ rất có hại cho long thể... Ta cũng tin rằng rồi đây sẽ có một quý phi khác xứng đáng hơn ta để được đón nhận những ân sủng của người.

Có lẽ khi người thấy bức thư này cũng là lúc ta đã rời khỏi. Nhưng chỉ cần nó đến được với người là ta đã vui mừng lắm rồi.

Đa tạ người từ bấy lâu nay đã luôn yêu quý và tin tưởng ta. Xin người tha lỗi cho ta vì ta đã không thể ở cạnh người đến cuối đời như đã hứa.

Kiếp sau nếu gặp lại Minh Ngọc vẫn hi vọng có thể báo đáp ân tình này...

Minh Ngọc lưu bút.”

“Ngốc tử, người nghĩ ta dễ dàng để người bỏ trốn vậy sao? Lại còn dùng phụng ấn để tạo hình cho chiếc bánh in này nữa. Rõ thật to gan mà. Con thỏ ngọc này nhất định phải bị trừng phạt thật nặng...”

.....

– Ừ....

Lúc này Minh Ngọc nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy trên thân người hoàn toàn trống trải. Cậu khẽ nhúu mày suy nghĩ...

“Liệu ta đang ở đâu? Địa ngục hay niết bàn?”

– Tỉnh rồi à?

Hoàng đế đang tiêu sái ngồi ở chiếc bàn gần đó, lúc này người đang ung dung nhìn ngắm chiếc bánh do chính tay Minh Ngọc nhào nặn tạo hình mà thành. Hiển nhiên do tiểu thổ chỉ mới học nên việc nhân bánh lộ hết ra ngoài là điều rất đỗi bình thường. Nhưng dù chiếc bánh này có xấu xí đến đâu đi nữa thì đối với ngài đó cũng là chiếc bánh thơm ngon đặc biệt nhất.

– Hoàng thượng...

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu tiến đến chiếc long sà của mỹ nhân. Rồi ngài giật tung chiếc mền được dệt bằng thứ vải gấm quý báu đang phủ trên người của ái thiếp...

– Người làm gì vậy?

– Trùng phạt, không lẽ mới đó mà tiểu Ngọc đã quên hết tội lỗi của mình rồi à?

– Thần.....

Minh Ngọc bối rối quay người vào trong để rồi gương mặt xinh đẹp nhanh chóng bị bắt lấy.

– Vốn dĩ ta định hạ sát đôi cầu nam nữ ấy một cách bí mật hòng tránh để chuyện xấu lan truyền ra ngoài. Nhưng người đã thay ta giải quyết việc này... Tuy vẫn còn nhiều kẻ biết được nhưng rồi ta sẽ sớm giải quyết hết.

– Hoàng thượng... Người định sẽ hạ sát hết mọi người sao?

Nhìn ánh mắt Minh Ngọc đầy nét lo sợ lẫn van xin thật không khỏi khiến hoàng đế động dục tâm. Ngài ôn nhu cười nhưng Minh Ngọc vẫn cảm thấy một tia lạnh buốt đang chạy dọc sống lưng của mình.

– Cái đó còn tùy vào Minh Ngọc sắp tới này có ngoan ngoãn nghe lời ta không đã...

Thật ra thì từ đầu khi hoàng đế nghe kể về chuyện này đã sớm cho ám vệ đi giải quyết tất cả những kẻ có liên quan đến. Hiển nhiên với những kẻ biết giữ mồm giữ miệng thì mạng sống có thể được bảo giữ...

Đó cũng là cách để tiểu Ngọc của ngài thấy rằng ngài không phải là kẻ tàn nhẫn máu lạnh mà cậu phải sợ hãi né tránh...

– Ta hứa sẽ ngoan ngoãn... Nhưng còn...

Lời nói chưa kịp thốt ra khỏi môi đã bị chặn lại bởi một nụ hôn mạnh mẽ. Cậu chỉ có thể để cho chiếc lưỡi tham lam luồn sâu vào khoang miệng của mình mà chẳng thể nào phản ứng lại. Mùi rượu quá mạnh, kèm theo đó là mùi trầm hương có pha chút thôi tình tán khiến cho thần trí cậu trở nên phiêu bồng như đang tọa thiền trên mây.

– Hoàng thượng....

Minh Ngọc khẽ rên lên sau khi gọi người. Để rồi người tùy tiện hưởng dụng lấy đôi môi ấy một lần nữa. Ngay khi tay người bắt đầu chạm nhẹ vào mặt động phía dưới.

– A....

– Tội người lớn lắm. Lớn nhất là dám nghi ngờ trẫm sẽ ban rượu độc cho người...

Vừa nói hoàng đế vừa phấn khích nâng đôi chân ngọc lên cao. Lúc này trước mắt người bày ra những mỹ cảnh ưa thích. Người bắt đầu dùng thủ vè vuốt đôi thù du hòng kích thích cho kẻ cứng đầu này phải chịu khuất phục mà phát ra tiếng rên rỉ mê hồn.

– Ta.... Chẳng phải là người giận ta sao?

– Phải, đáng giận nhất là tự ý hành động mà không báo cho trẫm biết.

– Ta rất muốn nói.... A..... Nhưng ta lo sợ người sẽ cho quân đuổi theo giết họ nên ta đành chờ vài ngày sau để họ có thể đi xa hơn một chút sẽ nói..... cho người biết.

– Vậy à? Vậy là do lo nghĩ cho kẻ khác nhiều hơn trẫm?

Vừa nói hoàng đế vừa tấn công vào vùng da nhạy cảm phía dưới. Từng ngón tay một bắt đầu xâm chiếm mật động và liên tục kích thích. Để rồi không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, ngài nhanh chóng dang rộng đôi chân ấy ra đến cực điểm để rồi mạnh mẽ tấn công vào.

– A..... A.....

– Hôm nay nhất định trăm phải hảo dạy dỗ người, để người biết rằng người chỉ có thể nghĩ đến duy nhất một mình trăm...

– Ừ..... ta..... Không có.....

– Không có nghĩ đến trăm à?

Hoàng đế thở một hơi lạnh buốt và dùng sức đâm mạnh vào cơ thể yếu đuối phía dưới. Để rồi người chờ đợi câu trả lời.

– Ta lúc nào cũng nghĩ đến người..... Ta chẳng thà bị người giết cũng không rời bỏ người..... Oa..... là người bắt nạt ta.....

Nhìn mỹ nhân trong lòng do chịu quá nhiều kích thích nên đã bật khóc thật khiến tâm hoàng đế nhộn nhạo. Ngài liền hỏi tiếp.

– Ngoan, người nghĩ ta sẽ giết người sao?

– Ta..... Không biết.... Chỉ là ta không muốn xa người.... Không muốn để người đau khổ tìm kiếm ta....

– May mắn là người không bỏ đi, còn bằng không cả nhà Ngân phi ta quyết không tha dù chỉ một mạng.

– Người..... Độc ác..... Tàn nhẫn.....

– Phải, ta còn rất tham lam nữa. Ta lúc nào cũng muốn Ngọc nhi bên cạnh ta và chỉ cần nghĩ đến ta là đủ.

– Ừ.....

– Người chỉ cần ở mãi bên cạnh ta thì tự khắc mọi người xung quanh sẽ có được cuộc sống an ổn.

Hoàng đế xấu xa trong lời nói.

– Ta không thêm yêu người nữa.... Là người xấu..... A.....

– Người nữ bỏ rơi tướng công sao?

– Ta mặc kệ.....

Minh Ngọc do chịu quá nhiều kích thích nên gương mặt lúc này phi thường đỏ, kèm với những lời nói tựa gió thổi vào tai ấy càng khiến cậu thêm phần bối rối hơn.

– Vậy từ đây sẽ không còn ai làm bánh cho ta ăn nữa...

Hoàng đế dùng chất giọng ủy khuất nói.

– Bánh..... Người đã ăn?

Minh Ngọc cố gắng dùng hơi sức của mình mà gắng gượng hỏi.

– Chưa. Ta không nữ.

– A..... Là người chê ta làm xấu phải không?

– Không.... Đó là chiếc bánh long phụng đẹp nhất ta từng thấy.

– A..... A.....

Hoàng đế ôn nhu mỉm cười, để rồi ngài mạnh mẽ áp đảo thân hình ấy. Để rồi khi cơ thể tiểu thố đã hoàn toàn tiếp nhận ngài thì ngài liền xoay người mỹ nhân lại mà chuẩn bị tái công thành lần hai.

– Người xấu....

– Ừ.

- A.... Đừng chạm vào nơi đó....
- Khẩu thị tâm phi, như vậy là tiểu Ngọc không ngoan rồi....
- Ta.....A.....

Tiểu bạch thổ bị người gắt gao ôm địa lấy, thân thể đều bị bạch tuộc trảo bám chặt khiến cho một cử động nhỏ cũng phải chiều theo người. Hai thân thể liên tục quấn lấy nhau tựa hồ như mãi mãi sẽ không có gì có thể tách rời họ được.

.....

Cả hai trải qua đêm hoan ái đến tận lúc gần sáng.

Minh Ngọc sau nhiều lần phát tiết liên vô lực nằm gục trên người hoàng thượng, hai mắt lúc này chỉ còn thấy được mỗi nhân ảnh của ngài.

- Là.... người cố ý phải không?
- Cố ý chuyện gì?

Tay ve vuốt dọc từ sống lưng đến tận phía dưới cùng cơ thể. Lúc này Minh Ngọc đã không còn hơi sức đâu mà chống lại cánh tay của người.

- Cố ý hù dọa ta, để rồi dùng rượu chuốc say ta, để rồi tùy tiện hưởng dụng ta như vậy....

Minh Ngọc đỏ mặt nói.

- Phải.

Hoàng đế tuy đang nhắm mắt nhưng vẫn mỉm cười vì cảm nhận được nhiệt độ đang tăng dần ở cơ thể của người bên cạnh.

- Ta làm tất cả điều này chỉ vì ta yêu ngươi. Không phải sủng, cũng không phải thương, mà là yêu. Từ khai thiên lập địa đến nay, những vị hoàng đế thật lòng yêu thương một ái thiếp chắc rằng chỉ đếm được trên đầu ngón tay...

-

- Nhưng ta cũng là một trong số đó.

Minh Ngọc cảm động dụi đầu vào cổ người.

- Ta.... Người tha lỗi cho ta rồi sao?
- Tiểu thổ ngốc nghếch.

Hoàng đế bật cười lớn, để rồi ngài xoay chuyển người lại để có thể thuận tiện ôm trọn tiểu thổ vào lòng.

- Ta cũng yêu ngươi.... Mấy ngày nay ta luôn lo sợ rồi ngươi sẽ phát hiện ra, rồi ngươi sẽ không còn để ý đến ta nữa... Giữa việc ấy với việc ngươi ban rượu độc cho ta... Ta thà chọn uống thuốc độc.
- Ngốc nghếch.

Hoàng đế liền mở mắt nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của tiểu thổ.

- Lúc nào cũng nghi ngờ tình yêu mà ta dành cho ngươi. Thật có lẽ ta phải hảo dạy dỗ lại một lần nữa để ngươi ghi nhớ.
- Không.....

Tiểu thổ liền ra tay thủ thế mà liêu minh can ngăn.

- Muốn ta tha cho thì phải nói ra ba chữ mà ta muốn nghe nhất....

Hoàng đế cười một cách đầy gian xảo.

- Ta yêu ngươi....

– Cổ họng người bị đau à?

– Không đau mới là lạ.... Tồi qua chính người khiến ta.....

Minh Ngọc do quá bức tức nên quên rằng chính mình lúc này đây là đang nhắm đến vấn đề có thể gây bất lợi cho mình.

– Vậy à? Vậy phải để ta hảo chữa trị cho tiểu thổ đáng yêu của ta mới được.

Không cần sự cho phép của tiểu thổ, hoàng đế nhẹ nhàng tiến đến hôn sâu vào đôi môi thuộc quyền sở hữu của ngài. Để rồi sau đó ngài nghe được tiếng van xin đáng yêu của tiểu thổ.

– Ta yêu người.... Tha ta đi mà hoàng đế đại nhân. Người đã lưu lại rất nhiều thứ trên người ta.... Giờ đây ta thật không thể nào đi lại được nữa. Ta còn định sẽ học làm món bánh mới cho người.

– Vậy à?

Hoàng đế phi thường cao hứng khi nghe được những lời từ tâm tư của tiểu con thảo. Nhưng rồi người nghiêm giọng nói.

– Dù cho có học cũng không được tự ý kéo tay áo lên, còn nữa, không được tùy tiện cho kẻ khác chạm vào cơ thể mình.

– Người....

Nhìn ánh mắt mang đầy sát khí, kèm theo xung quanh đang có mùi dấm chua nên Minh Ngọc chỉ đành gật đầu.

– Có lẽ là kiếp trước ta đã làm nhiều điều ác nên kiếp này ta mới yêu một kẻ bá đạo đến vậy.

– Không chỉ có kiếp này, còn có kiếp sau và kiếp sau nữa. Người chỉ có thể là người của trẫm.

– Phải, phải hoàng đế tướng công. Kiếp sau ta sẽ tìm cách bỏ trốn.

– Còn ta thì nhất định sẽ bắt người về.

Đôi uyên ương đùa giỡn một lúc thì Minh Ngọc khẽ thở dài mà nói.

– Ta buồn ngủ lắm rồi.

– Vậy thì ngủ một chút đi, đến khi người thức dậy liền thấy ta ở bên cạnh.

– Phải.

Minh Ngọc lười biếng dựa mặt vào lồng ngực rộng lớn của người mà ngủ một giấc thật sảng khoái.

Năm 1307 hoàng đế Thiết Mộc Nhĩ nhường ngôi cho thái tử điện hạ. Sau đó nghe nói rằng thái thượng hoàng đã ung dung tiêu sái dẫn thái hậu rời khỏi kinh đô mà vân du tứ hải. Bên cạnh họ còn có hai tâm phúc đại thần, họ đi đến đâu thì những quan lại tham ô hiếp đáp dân lành liền phải lần lượt cúi đầu nhận tội. Còn mọi việc hành tung của họ ra sao thì không ai được biết, chỉ là mỗi khi gặp phải nan đề gì khó giải thì vị vua trẻ liền van xin ý kiến phụ hoàng, chỉ vài ngày sau đó ám vệ sẽ đưa đến cho ngài câu trả lời...

Còn đây là những mẫu chuyện nhỏ được gộp nhặt từ những lời đồn đại bên ngoài về các vị tuấn mỹ nam tử chuyên vân du tứ hải này....

“

– Có thể một lần cho ta ở trên không?

Cố gắng kiềm nén sự bối rối mà vẫn.

– Có thể.

Tiêu sái cười. Để rồi sáng hôm sau.

– Xấu xa..... Sắc lang.... Tàn nhẫn.....

– Ngoan, đừng giận ta nữa mà.

Có tiếng gõ cửa.

– Thừa hai vị chủ tử đã chuẩn bị xong chưa vì hôm nay theo lộ trình chúng ta sẽ rời khỏi trấn Thiên Hà này.

– Được rồi. Người cứ chuẩn bị trước. Xong việc ta sẽ ra ngay.

– Dạ.

Hiển nhiên kẻ hầu ấy chỉ dám cười thầm trong bụng mà không dám để lộ tiểu ý ra ngoài.

– Ngoan, tiểu thổ ngoan.

– Không.... Ta không thêm nghe mấy lời dụ dỗ của người nữa....

.....

.....

– Sĩ Nghị huynh, huynh xuống đây tắm chung với ta luôn đi.

Có kẻ đang xoay lưng lại không dám nhìn về bờ suối mà chỉ chăm chỉ lo chuẩn bị sẵn củi lửa để nướng thức ăn.

– Tha cho ta đi Ngọc đệ. Ta thật không muốn đã chết mà xác còn bị đem đi cung hình đâu....

Lắc đầu liên tục.

– Cung hình là gì vậy? Đệ có nghe Mộc Nhĩ nhắc đến mà đến giờ vẫn chưa có cơ hội hỏi người.

Ngơ ngác hỏi.

– Là.... Ách.... cắt đi ngọc hành....

Kẻ ngơ ngác ấy sau khi nghe xong lời giải thích liền đỏ mặt lên... Ngay sau đó kẻ ấy nhanh chóng bơi ra phía xa bờ...

Nhưng có vẻ không may lắm vì có người đi săn vừa về tới lại thấy được cảnh tượng này.

– MINH NGỌC...

– Hả?

– Người thật muốn chọc tức ta mà...

Kẻ ấy liền phi thân xuống nước mà bể kẻ gây bao sóng gió ấy lên bờ. Hiển nhiên là trước đó đã dùng ngoại sam mà choàng kín người y lại. Còn chuyện sau đó thế nào thì không ai được biết cả...

“

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung>